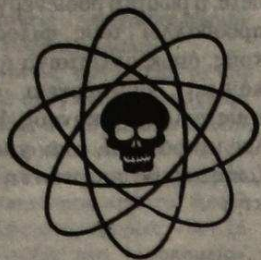

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 13 ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ

Στον αστερισμό της ραδιενέργειας

πυρηνική
ενέργεια;
ΟΧΙ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

σελ. 6

Προς όλους όσους
επιβιώνουν στη σκιά
του ραδιενεργού νέφους

σελ. 5

-ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ-

Το ηλε-
κτρονικό
φακέλλωμα
στη Βουλή

Περνάει το νομοσχέδιο για τις ταυτότητες και δεν κουνιέται φύλλο. Οι αστικές δημοκρατικές ελευθερίες δέχονται ουσιαστικά κατά μέτωπο επίθεση. Όταν απαγορεύεται η συγκέντρωση πολιτών, όταν γίνονται προληπτικές συλλήψεις, όταν απαγορεύεται η ελεύθερη διέλευση από δημόσιους χώρους όπως η πλατεία Εξαρχείων, όταν καταργείται το 48άωρο στην Ασφάλεια, όταν απαγορεύεται η είσοδος στα δικαστήρια σε συμπαραστάτες συλληφθέντων, όταν το φακέλλωμα γίνεται ηλεκτρονικό και οι αντιδράσεις της κοινωνίας είναι από υποτονικές έως ανύπαρκτες, τότε ο κοινωνικός φασισμός έχει φτάσει στο απόγειό του.

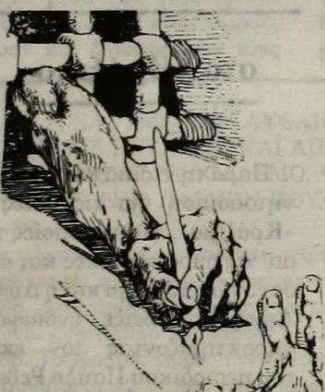
Φυσικά το νομοσχέδιο για τις «σχέσεις κράτους-πολίτη» (ο τίτλος και μόνο είναι ύποπτος, για να μην μιλήσουμε και για τις διατάξεις) περνάει στη βουλή με τη διαδικασία του επείγοντος. Και είναι οπωσδήποτε επείγον για το κράτος να το περάσει «στη ζούλα», ενώ κάποιοι ασχολούνται με το ν' αγοράζουν εβαπορέ...

συν. σελ. 48

ΔΟΚΙΜΗ

Αρ. Φύλ. 5, Τ.Θ. 26050, 10022 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΠΛΟ ΤΕΥΧΟΣ
δρχ. 150
ΜΑΡΤΗΣ - ΜΑΗΣ '86

Δύο γράμματα-μαρτυρίες
από το Νταχάου της
Κέρκυρας ενθετο

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΣΤΗ ΠΑΤΡΑ

σελ. 11

σελ. 40

ενθετο

ντοκουμέντο

ΠΡΟΤΑΣΗ Ι και ΠΡΟΤΑΣΗ ΙΙ

τι υποστηρίχτηκε
στη συζήτηση
μέσα στις Κόκκινες
Ταξιαρχίες

από το φύλλο αυτό η Δοκιμή θα δημοσιεύει σε ειδικό ένθετο, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ (πολιτικής, θεωρίας, ανάλυσης, συνεντεύξεις κ.τ.λ.) από την Ελλάδα και όλο το κόσμο.

Από το Γράμμο-Βίτσι στα Εξάρχεια

τι μπορεί να κάνει ένας στρατηγός
όταν γίνεται υπουργός της Δημόσιας Τάξης

1. Απαγορεύσεις συγκεντρώσεων (κατά το αποφασίζομεν και διατάσσομεν)
2. Προληπτικές συλλήψεις και εφαρμογή της αρχής της συλλογικής ευθύνης (κατά το καλύτερο δέκα αθώοι στη φυλακή, παρά ένας ένοχος ελεύθερος)
3. Γκαιμπελίστικες μέθοδοι προπαγάνδας (κατά το πες-πες ψέματα στο τέλος κάτι μένει).
4. (ΕΛ.ΑΣ. - βασανιστήρια - ξυλοδαρμοί) Παραβιάσεις του διεθνούς δικαίου περί αιχμαλώτων πολέμου
5. Κατοχή της πλατείας εξαρχείων (και όχι μόνο) με πάνοπλους κρανοφόρους (μέθοδος του αντιαντάρτικου-τρομοκρατώντας τον πληθυσμό, εξολοθρεύσεις και τις εχθρικές ανταρτικές ομάδες).
6. ...

Φωνάχτε «ΖΗΤΩ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ» ρε κωλόπαιδα!

συν. σελ. 3

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥ- ΒΗΣ

Ένας χρόνος
από τη συμπλο-
κή στου Γκύζη

“Είμαι πε-
ρήφανη για
τον αντάρ-
τη...”

συνέντευξη
της αδελφής
του

σελ. 45

απ' όλο
το κόσμο

σελ. 32-44

• Πρωτομαγιά,
100 χρόνια μετά

σελ. 15

• η πυρκαγιά
στη JET-OIL

σελ. 10

• ΚΥΠΡΟΣ: Ο Βιότοπος
του Ακάμα

σελ. 22

• εναλλαχτική ιατρική:
έναν ακόμα μύθο.

σελ. 26

• Ζωγράφου:
Εκρηξη καταστολής

σελ. 20

Θ Τ Α Π Ε Τ Α Χ Τ Α

Συνέβη στην πλατεία Εξαρχείων.

Υπήρχε ένα καρφί (Σ.τ.μ. καρφί οικοδομών) σε μια τέντα σε μαγαζί ηλεκτρονικών (κοινώς U.F.O.) στην Βαλτετσίου. Κάποιος αστυφύλακας (προφανώς U.F.O.) φωνάζει μερικούς άλλους και αφού μαζεύονται γύρω από την τέντα, μετά από λεπτομερείς, προσεκτικές και εμπειρισματομένες παρατηρήσεις, ο πιο θαρραλέος κουνάει την τέντα και πέφτει το καρφί κάτω. Η ομήγυρης των αστυνομικών αφού κάνει ΕΝΑ βήμα πίσω (όχι ΔΥΟ διότι η αστυνομία δεν κολώνει, αλλά και να κολώσσει οι αναρχικοί θα την ξεκολώσουν) και αφού διεπίστωσαν ότι επρόκειτο περί πρόκας μήκους 13 και σιδερένια cm με κεφάλι διαμέτρου 1,7 mm με εμφανή ίχνη σκουριάς, συνέλαβαν τον ιδιοκτήτη. Δεν γνωρίζουμε δυστυχώς με τι κατηγορία, ήταν δυνατόν να παραπεμφθεί στον εισαγγελέα. Γεγονός όμως είναι ότι μετά από λίγη ώρα του επέτρεψαν να επιστρέψει στο μαγαζί του.

Πληροφορηθήκαμε ότι την 24 Μαΐου και ώρα 17:30 οι εκδιδόμενες «επί χρήμασι» γυναίκες είχαν συνεδρίαση στον κινηματογράφο ΕΛΙΤ. Αντικείμενο της συζήτησης που ακολούθησε ήτο η πρόσφατη μείωση της τιμής αγοράς από 700 δρχ. σε 50!!! από συναδέλφους στην πλατεία Εξαρχείων. Με κοινό ψήφισμα αποφάσισαν να δώσουν διαμαρτυρία στο αντίστοιχο Υπουργείο, ενώ τη μένυση που πρόκειται να κατατεθεί εναντίων των δύο ανήλικων συναδέλφων, την ανέλαβε γνωστός δικηγόρος του οποίου λόγω βουλευτικού αξιώματός του δεν μας επιτρέπεται να αναφέρουμε το όνομά του. Υπενθυμίζουμε ότι το αδίκημα υπάγεται στο νόμο περί αθέμιτου ανταγωνισμού.

Εξάλλου σε συζήτησή μας με κυβερνητικό εκπρόσωπο πληροφορηθήκαμε ότι το εν λόγω γεγονός κατά την διάρκεια του διμήνου Απριλίου-Μαΐου είχε σαν αποτέλεσμα την πτώση του τιμαριθμού σε 12,7% και 11,3% για τους δύο μήνες αντίστοιχα.

Την προηγούμενη εβδομάδα πήραμε εκατοντάδες γράμματα «αγανακτισμένων πολιτών» οι οποίοι διαμαρτύροντο διότι από τις 17.57 έως τις 18.04 δεν υπήρχε αστυνομική δύναμη στην πλατεία Εξαρχείων την Κυριακή 25/5.

Σημ. Δοκιμή. Ο κ. Δροσογιάννης θα πρέπει να επιληφθεί προσωπικά του θέματος διότι οι αλλαγές θάρδιας θα πρέπει να γίνονται με απόλυτο συγχρονισμό.

Συνέβη στα Δικαστήρια κατά την διάρκεια της δίκης των παιδιών για τη γνωστή ιστορία του πάρκου του Ζωγράφου.

Πρ. Γιατί συλλάβατε αυτά τα άτομα;

Αστ. Είχα διαταγές από τον διοικητή μου.

Πρ. Τι παράπτωμα κάνανε;

Αστ. Δεν ξέρω ρωτήστε τον διοικητή μου. Εγώ εκτελούσα διαταγές.

Πρ. Αν ήταν ο οδηγός της μπουλτόζας θα τον συλλαμβάνατε;

Αστ. Δεν ξέρω, ανάλογα με τις διαταγές που θα είχα από τον Διοικητή μου.

Πρ. Αν σας λέγανε να πυροβολήσετε τι θα κάνατε;

Αστ.

Ερώτ. Δοκιμής. Κα Αστυφύλακα. Σχετικά με τους απογόνους σας να ρωτήσουμε τον Διοικητή σας;

—Από σοβαρή κυβερνητική πηγή πληροφορηθήκαμε ότι ο κ. Δροσογιάννης με τον κ. Γεννηματά σε μια κοινή συνεργασία των Υπουργείων Δημοσίας τάξεως και Υγείας και πρόνοιας πρόκειται εντός των προσεχών ημερών να συναντηθούν για να συζητήσουν με θέμα προληπτική σύλληψη-αντισύλληψη.

Η κοινωνική στήλη της εφημερίδας μας σας οντισιά για αυτόν τον μήνα το βιβλίο «ΕΜΕΙΣ» του Ζαμιάτ αφιερωμένο στον Κ. Κουτοδωγάρη και επίσης το «Η ΦΑΡΜΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ» του Όργουελ αφιερωμένο στον κ. Δροσογιάννη.

— Πως θ' αποκατασταθεί ο σεβασμός ανθρώπου από άνθρωπο στο επίπεδο σχέσης ζευγαριού, ώστε να μην κακοποιούνται οι γυναίκες; Αν δεν το ξέρατε, ιδού: θα εγκαινιαστεί το πρώτο κέντρο για κακοποιημένες γυναίκες. Όλα τα προβλήματα με άσυλα θέλουν να τα λύσουν...

— Καταργούνται οι βαθμοί στα σχολεία, αλλά από τι αντικαθίστανται; Το νέο σύστημα θα δίνει βάρος «όχι μόνο στη γνωστική εξέλιξη, αλλά και στην κοινωνικότητα και γενικότερα στην προσωπικότητα του μαθητή». Δε χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλάβει κανείς τι συνέπειες θα έχει αυτό στους «ζωήρους» και «ανυπάκουους» μαθητές.

— «Αναμένεται αύξηση των τιμών των ρύπων στην ατμόσφαιρα» και «Λόγω των καιρικών συνθηκών το ραδιενεργό νέφος κάλυψε τη χώρα μας». Κι αμέσως μετά: «Όσο πιο πολύ θα ζήσεις, τόσο πιο πολύ θα ζήσεις». Πλάκα μας κάνουν;

— «Η Σοβιετική Ένωση θα συνεχίσει κανονικά το πυρηνικό της πρόγραμμα, παρά το ατύχημα στο Τσέρνομπιλ». Δεν ιδρώνει τ' αυτί τους με τίποτα...

— Θ' αυξηθούν οι μισθοί αυτών, που συνεχίζουν να εργάζονται κοντά στο Τσέρνομπιλ. Ο ηρωισμός πρέπει ν' αμείβεται, το ίδιο και η μαλακία.

— Όσοι περιμένουν τις αντιδράσεις των Κουκουέδων ειρηνιστών ενάντια στα πυρηνικά, μάλλον θ' απογοητευθούν. Βλέπετε, η ρώσικη ραδιενέργεια δεν προσβάλλει τους φιλοσοβιετικούς, όπως αντίστοιχα η αμερικάνικη ραδιενέργεια σέβεται τους φιλοαμερικανούς. Κουφάλες μικροαστοί, όταν χάσετε τη ζωής σας, θα σας μείνει η πολιτική.

Επεισόδια 1

Συνήθως αποτελούν είδηση τα επεισόδια, που τυχόν δημιουργούνται σε διάφορα σημεία της χώρας. Να, όμως, που συμβαίνει και το αντίστροφο: διαβάσαμε, λοιπόν, ότι κατά τη διάρκεια του «αναρχικού συνεδρίου» δεν έγιναν επεισόδια (για πολλούς αναμενόμενα).

Επεισόδια 2

Τελικά, όμως, οι αναγνώστες των εφημερίδων δεν απογοητεύθηκαν. Οι αναρχικοί έγιναν γι' άλλη μια φορά αντικείμενο επίθεσης της αστυνομίας στο σταθμό (42 συλληφθέντες), στα δικαστήρια όπου είχαν συγκεντρωθεί σε συμπάρασταση στους συλληφθέντες, στα Εξάρχεια (η 21η Απριλίου δεν μπορούσε να περάσει χωρίς να τιμηθεί ανάλογα απ' την αστυνομία). Η δίκη των 42 αναβλήθηκε δύο φορές.

Απαγορευμένες συγκεντρώσεις, πρωτοφανής αστυνομοκρατία, ξυλοδαρμοί, αθρόες συλλήψεις, δίκες και καταδίκες. Ορισμένοι ερμηνεύουν την κατάσταση με μια λέξη: έχουμε ΧΟΥΝΤΑ. Κάνουν, όμως, μεγάλο λάθος, δεν έχουμε καθόλου χούντα, ζούμε σε αστική ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ και κάθε δημοκρατία, που σέβεται τον εαυτό της οφείλει να επιτίθεται με κάθε τρόπο στους αναρχικούς και σε οποιονδήποτε άλλο αντιπτεκεται στα δολοφονικά σχέδιά της, ακόμα και παραβιάζοντας τους ίδιους της τους νόμους.

Γιατί οι νόμοι και τα συντάγματα φτιάχνονται και ισχύουν μόνο στο βαθμό, που εξυπηρετούν τους εξουσιαστές, αυτό είναι κοινό μυστικό. Μετά απ' το όργιο τρομοκρατίας στους δρόμους, τί άλλο μένει; Να εισβάλλουν στα σπίτια μας; Είναι γελασμένοι αν νομίζουν ότι η αντίδρασή μας δεν θα συνεχιστεί. Αν νομίζουν ότι θα επιβάλουν σιωπή νεκροταφείου στην κοινωνία, τους προειδοποιούμε ότι ο ύπνος τους θα είναι εφιαλτικός.

Αν συλληφθείτε, ΠΡΟΣΟΧΗ:

Όταν οι αστυνομικοί σας ανακωλύουν στην Ασφάλεια, με ποιά κατηγορία σας συνέλαβαν και σας ρωτήσουν τι απολογείστε, ΜΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ και ζητήστε να ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕΤΕ ΑΜΕΣΩΣ σε δικηγόρο ή συγγενή σας. Αν πείτε ότι αρνείσθε την κατηγορία, θεωρείται ότι έχετε απολογηθεί, οπότε θα σας απαγορέψουν κάθε τηλεφώνημα. Μην τους επιτρέψετε να σας κρατούν ομήρους, χωρίς να ξέρετε κανείς που βρίσκεστε.

Ο 12ος όρος της Ασφάλειας είναι το τμήμα ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ ή πιο απλά η ΠΤΕΡΥΓΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ. Κελιά ένα μέτρο επί τρία, χωρίς παράθυρο για να μη μπαίνει το φως του ήλιου, με λίγες μόνο τρύπες πάνω απ' την πόρτα για να παίρνεις αέρα. Ούτε ένας πάγκος για να καθήσεις ή να ξαπλώσεις, η μόνη επιλογή είναι το τσιμεντένιο πάτωμα. Τα γραφεία «ανακρίσεων» με τεράστιες τζαμαρίες χωρίς κανένα προστατευτικό κιγκλίδωμα. Τί σημαίνει αυτό, μελλοντικές εκπαραθυρώσεις;

— Κυβερνητικός ανασχηματισμός για άλλη μια φορά, και να η παρασκηνιολογία, να τα σχόλια για το ποιος αισθάνεται δέος και ποιος συγκίνηση, να λεπτομέρειες για την καταγωγή και τις σπουδές των «νέων προσώπων» της κυβέρνησης, να οι εκτιμήσεις για το «νέο ξεκίνημα του κυβερνητικού έργου», κλπ, κλπ. Μια ακόμα επανάληψη του γνωστού σκηνοικού... Κι όμως, κάποιοι επιμένουν να στρέφουν το βλέμμα τους στην «πολιτική σκηνή του τόπου» κι αδυνατούν να διακρίνουν, έστω και στοιχειωδώς, την καθημερινή σκηνή της επιβίωσης (πράγμα ιδιαίτερα βολικό για τους κυβερνώντες).

Εξοντωτικά πρόστιμα

στο «Κράξιμο»

Παρά τη ντόπια και διεθνή κινητοποίηση για τις δίκες του «Κράξιμο», για τις οποίες πέρα απ' τις ομοφυλόφιλες και άλλες οργανώσεις μέχρι και η Διεθνής Αμνηστία έδειξε ενδιαφέρον, χαρακτηρίζοντας τον εκδότη του περιοδικού Παύλο Ρεβενιώτη (Πάολα) σαν κρατούμενο συνείδησης σε περίπτωση που φυλακιστόταν, η Πάολα στις 26.3.86 δικάστηκε από το Α' τριμελές Εφετείο Αθηνών σε 3 μήνες φυλάκιση και 30.000 δρχ. πρόστιμο για μια ξαναδημοσιευμένη ερωτική —όχι πορνογραφική— φωτογραφία που υπήρχε στο εξώφυλλο του Νο 4 «Κράξιμου» (Ιούλιος '83).

Ο εισαγγελέας, αφηφώντας οποιαδήποτε έννοια ελευθερίας της έκφρασης και λογοκρισίας, δίκασε τον εκδότη του περιοδικού με καθαρά υποκειμενικά-ρατσιστικά κριτήρια, θεωρώντας ένα κοινωνικοπολιτικό έντυπο σαν... πορνογράφημα σύμφωνα με τον Μεταξικό νόμο «περί ασέμων» και ασκώντας επί αρκετή ώρα ένα φασιστικό αντιομοφιλόφυλο λογίδριο από έδρας...

Έτσι η Πάολα, δικαζόμενη όχι προσωπικά αλλά σαν ομοφιλόφυλος επειδή... τόλμησε να δημοσιεύσει μια φωτογραφία δύο αγοριών που φιλιούνται, πέρα από κάθε νόμο και Συνταγματική διάταξη, πρέπει να πληρώσει το συντομώτερο δυνατό, μαζί με το 5 μήνο της αναστολής που έχει, 110.000 δραχμές για να μην πάει φυλακή και είναι γνωστές οι συνθήκες κράτησης για κάποιον που είναι φανερά ομοφιλόφυλος και μάλιστα τραβεστί...

Καλούμε τον κάθε φίλο του περιοδικού ή ενδιαφερόμενο, να στείλει την οποιαδήποτε οικονομική του συμπάρασταση στον λογαριασμό Εθνικής Τράπεζας αρ. 040/766737-08 ή με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση: Παύλος Ρεβενιώτης, Νοτάρ 10, 10683 Αθήνα — το συντομώτερο δυνατό...

Η ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ «ΚΡΑΞΙΜΟ»

Απ' το Γράμμο και το Βίτσι στο... στρώμα της πλατείας Εξαρχείων

Στις 9 Μάη μετά την έκρηξη του πυρηνικού αντιδραστήρα στο Τσερνομπίλ καλείται για πρώτη φορά απ' τους αναρχικούς συγκεντρώση στα Προπύλαια ενάντια στα πυρηνικά δυτικά και ανατολικά. Η συγκέντρωση θα απαγορευτεί με απόφαση του Αρκουδέα, παραβιάζοντας κάθε νόμιμη διαδικασία καθώς και το ίδιο το σύνταγμα τους. Παρ' όλα αυτά ο κόσμος που συγκεντρώνεται εκεί επιχειρεί τρεις φορές να σπάσει τον απαγορευτικό κλοιό των ΜΑΤ γύρω απ' τα Προπύλαια ενώ γίνονται συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και συλλαμβάνονται πολλοί σύντροφοι, την ίδια στιγμή οι φασίστες της ΕΝΕΚ πραγματοποιούν ανενόχλητοι πορεία στη Σταδίου. Τελικά οι λίγοι σύντροφοι που είχαν κλειστεί μέσα στα Προπύλαια, περίπου 15 αφού βγαίνουν απ' τον κλοιό, συγκροτούν διαδήλωση στην Πανεπιστημίου μαζί με άλλους συντρόφους. Η πορεία μέσω Ομόνοιας ανεβαίνει τη Σταδίου στο ύψος της Κοραή και διαλύεται μετά από επίθεση των ΜΑΤ.

Την ίδια στιγμή άλλοι σύντροφοι συγκροτούν μαχητική διαδήλωση προς Ομόνοια και Σταδίου, στο ύψος της Πεσματζόγλου τους επιτίθενται ΜΑΤ, ΜΕΑ και μοτοσυκλετιστές της ομάδας Ζ και η πορεία μετα από συμπλοκές διαλύεται. Στη συνέχεια γίνονται μαζικές συλλήψεις αντιποίνων. Το ίδιο βράδυ καίγονται δύο τράπεζες στο Γκύζη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Σήμερα το Κράτος μας γνωστοποίησε την απόφασή του να μας θέσει εκτός νόμου, απαγορεύοντάς μας να συγκεντρωθούμε στα Προπύλαια ενάντια στα πυρηνικά σ' Ανατολή και Δύση, την ίδια ώρα που τα φασιστοειδή της ΕΠΕΝ και του ΕΝΕΚ συγκεντρώνονται και διαδηλώνουν ανενόχλητοι.

Τις μέρες αυτές της ραδιενέργειας ξεσκεπάστηκε σ' όλη της την έκταση το ψεύδος κι' η υποκρισία των κομματικών όλου του πλανήτη, και το ΠΑΣΟΚ δεν μπορούσε να πεί πώς.

Οι ψευτοεπιστημονικές και κατευθυνόμενες αναλύσεις δεν μπόρεσαν να συγκαλύψουν την αλήθεια, που είναι ότι οι ισχυροί αυτού του κόσμου μπορούν να καταστρέψουν κάθε ένδειξη ζωής στον πλανήτη μας.

Οι κυβερνώντες σοσιαλιστές σ' ένα «δημοκρατικό» ξέσπασμά τους απαγόρευσαν την μόνη συγκέντρωση ενάντια σ' ότι απειλεί την ίδια μας τη ζωή. Φοβήθηκε την ειλικρίνεια και την αυθεντικότητα αυτών που την διοργάνωναν γιατί δεν είχαν σκοπεύσει σε κανένα κομματικό κέρδος. Κέρδη επιδιώκουν οι καπιταλιστές κι οι κομματικοί διαχειριστές της εξουσίας.

Πρόσχημα της απαγόρευσης ήταν η πρόθεσή μας για διασάλευση της δημόσιας τάξης, της τάξης που σκορπάει το θάνατο και τον τρόμο στις ψυχές των ανθρώπων. Πρόθεσή μας ήταν η συγκέντρωσή μας.

Αλλά άνεμος έσπειραν θύελλες θα θερίσουν. Αυτό που διακήρυξαν ότι η απαγόρευσή τους θα προλάβαινε (ψέμα) αυτό συμβαίνει απόψε οπωσδήποτε. Δεν μας μένει παρά να αναφωνήσουμε: ΖΗΤΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΑΣ.

Οι συνεχείς απαγορεύσεις και τα χτυπήματα των αναρχικών κινητοποιήσεων, αποδεικνύουν την αδυναμία του κράτους να αντιμετωπίσει πολιτικά τις κοινωνικές παρεμβάσεις των αναρχικών: παρεμβάσεις που «σπάνε» τον μύθο του «κακού» και απρόσωπου αναρχικού και δείχνουν την δυνατότητα ουσιαστικής κριτικής και σύγκρουσης με την κοινωνική συναίνεση και τα «ήρεμα νερά» που επιδιώκει να επιβάλλει η εξουσία. Μπροστά στα οξυμμένα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η σημερινή κυβέρνηση διαχείρισης της εξουσίας του ΠΑΣΟΚ, οι κοινωνικές παρεμβάσεις των αναρχικών αποτελούν έναν άμεσο και ορατό κίνδυνο. Για να επιβληθεί ο κοινωνικός εκφασισμός και η σιωπή, πρέπει να χρησιμοποιηθούν όλα τα μέσα: στρατιωτικές επιχειρήσεις εκτεταμένης κλίμακας, συκοφαντία και λασπολογία, ναζιστική λογική και γκαιμπελίστικη προπαγάνδα, κατάφορη παραβίαση των ιδίων των κρατικών νόμων. Η Δροσογιαννική λογική της δήθεν εκκαθάρισης του κράτους των Εξαρχείων απ' τα ναρκωτικά και την πορνεία είναι το πιστό αντίγραφο της ναζιστικής λογικής που θα «καθάριζε» τη Γερμανία απ' τους Εβραίους και όλα τα «κοινωνικά παράσιτα». Όπως οι χιτλερικοί, πέρα απ' την γκαιμπελίστικη προπαγάνδα, χρησιμοποίησαν τα τάγματα εφόδου και τις οργανωμένες ορδές των SS, έτσι το Δροσογιαννικό κακέκτυπο της, χρησιμοποιεί την αισχρή προπαγάνδα της δήθεν έκδοσης έναντι πενήντα δραχμών νεαρών κοριτσιών σε στρώμα της πλατείας, τα τάγματα εφόδου των ΜΑΤ και ΜΕΑ και τους αγανακτισμένους πολίτες των κλαδικών των πασοκιστών.

Ο «κομμουνιστοφάγος» του Γράμμου και του Βίτσι, ο επί 40 χρόνια πιστός λακές και αυλικός της εξουσίας, κυλιέται σήμερα στο στρώμα της Πλατείας Εξαρχείων, βρωμίζοντάς το με τις πιο αισχρές του λασπολογίες.

Η διακίνηση της πρέζας, μέσα στο δροσογιαννικό κλοιό της «εκκαθάρισης» δείχνει ποιοι προστατεύουν και προωθούν την πρέζα. Ενώ οι αναρχικοί που κινητοποιήθηκαν ενάντια στο κύκλωμα της πρέζας (17.2.86) χτυπήθηκαν απ' τα ΜΑΤ.

Οι φασίστες κινούνται και δρουν ανενόχλητοι ενώ την ίδια στιγμή ο Δροσογιάννης χτυπά τους αναρχικούς που είναι οι μόνοι που έμπρακτα -καίγοντας τα γραφεία τους- απάντησαν στις προκλήσεις των φασιστικών αποβρασμάτων της ΕΠΕΝ και της Ε.Ν.Ε.Κ. Είναι φανερό λοιπόν γιατί το κράτος στρέφεται με τέτοια λύσσα ενάντια στους αναρχικούς δημιουργώντας το μύθο του «κράτους των Εξαρχείων». Σε μια περίοδο που προμηνύεται η ένταση των κοινωνικών αγώνων και επιχειρείται η δικαιολόγηση των αυξημένων κατασταλτικών μέτρων, το χτύπημα απέναντι στους αναρχικούς, είναι το χτύπημα που ετοιμάζει το πασοκικό κράτος ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες, στοχεύοντας να μειτρέψει τον ελλαδικό χώρο σ' ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Η τοποθέτηση του στρατηγού Δροσογιάννη στο υπουργείο Δημ. Τάξης σηματοδοτεί την απαρχή ενός νέου κύκλου διώξεων ενάντια στο αναρχικό κίνημα. Τα γεγονότα όπως εξελίχθηκαν το αποδεικνύουν:

ΖΗΤΩ ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ (η απαγόρευση έγινε κατόπιν εντολής Αρκουδέα ενώ ο εισαγγελέας επέβλεπε απλά την τήρηση της διαταγής). Αλλά το ποσοστό bias που μας εξασκεί η εξουσία θα το πάρει πίσω με το αζημίωτο.

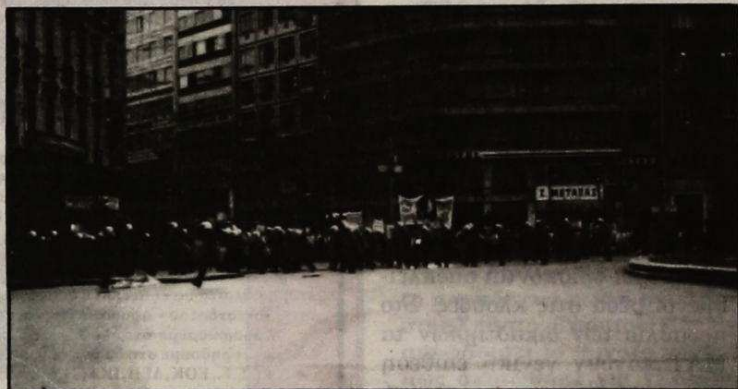
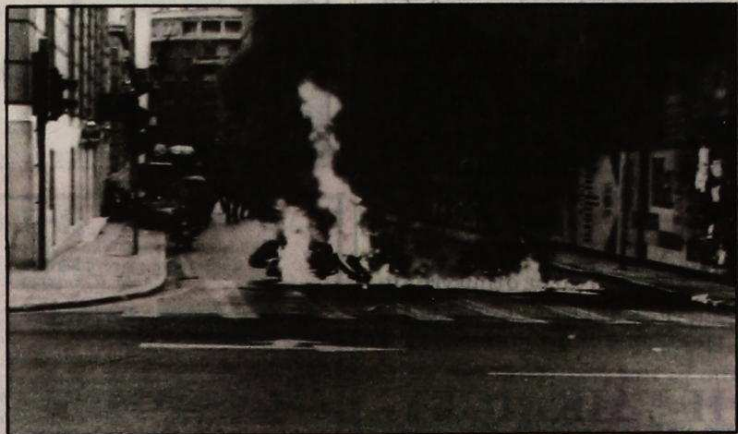
ΟΧΙ, όμως, από τους ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ, αλλά από τους ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ, 9 ΜΑΗ 86

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΜΗΧΑΝΕΣ

Δευτέρα 12 του ΜΑΗ: συγκέντρωση και πορεία στην Αμερικάνικη και Ρώσικη πρεσβεία με μοτοσυκλετιστές, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το πυρηνικό «ατύχημα» του Τσερνομπίλ, απαγορεύεται και πάλι απ' τον Αρκουδέα. Παρ' όλη την απαγόρευση και τις προληπτικές συλλήψεις στα Προπύλαια πραγματοποιούνται δυο πορείες στην Αμερικανική και Ρωσική πρε-

σβεία. Οι πορείες θα συναντηθούν μπροστά απ' την Γενική Ασφάλεια και ενωμένες θα συνεχίσουν την πορεία στο κέντρο της πόλης. Τελικά η πορεία θα διαλυθεί ειρηνικά στην πλατεία Εξαρχείων: Μια ώρα μετά τη λήξη της πορείας, ΜΑΤ και ΜΕΑ, θα επιτεθούν απρόκλητα με αέρια στην πλατεία, θα ξυλοκοπήσουν και θα συλλάβουν δεκάδες πολίτες, νεαρούς και αναρχικούς. Ταυτόχρονα τα ένοπλα τμήματα του κράτους θα πολιορκήσουν τα γραφεία των Αριστερών Συσπειρώσεων στη Βαλτετσίου. Μετά από πολύωρη πολιορκία θα αποχωρήσουν άπρακτοι. Την ίδια μέρα σε συνέντευξη τύπου που έδωσαν σύντροφοι, κατήγγειλαν την φασιστική τρομοκρατία του κράτους και καλούσαν σε συγκέντρωση για την Τρίτη 13 Μάη στα Προπύλαια.

ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Τρίτη 13 του Μάη: Στις 6 ώρα πραγματοποιείται η προγραμματισμένη συγκέντρωση ενάντια στα πυρηνικά, από την ΑΚΕ, τους οικολόγους, τους αριστεριστές και τους αναρχικούς. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης και ενώ το μέτωπο της διαδήλωσης ήταν προς Ομόνοια, η ΑΚΕ και κάποιοι αριστεριστές αποφασίζουν να κάνουν πορεία από Κοραή-Σταδίου προς Σύνταγμα, ενώ την ίδια στιγμή πίσω απ' το μπλοκ των υπολοίπων αριστεριστών και των αναρχικών τοποθετούνται τρεις διμοιρίες των ΜΑΤ. Στη διάρκεια της συγκέντρωσης η ΑΚΕ προσπάθησε να στερήσει το δικαίωμα έκφρασης στους αναρχικούς φέρνοντας διάφορα προσχήματα στο να διαβαστεί το κείμενο απ' τα μικρόφωνα. Τελικά το κείμενο διαβάστηκε με τρόπο όμως που γινόταν εκ των πραγμάτων δυσνόητο. Η πορεία ξεκινά γύρω στις 7 από Πανεπιστημίου προς Ομόνοια, ενώ στο μπλοκ των αντιεξουσιαστών βρίσκονται γύρω στα δύο με δύομιση χιλιάδες άτομα. Την ίδια στιγμή άλλες τρεις κλούβες

με ΜΑΤ βρίσκονται στο ύψος Σταδίου και Πεσματζόγλου, ενώ στην Ομόνοια άλλες διμοιρίες ΜΑΤ έχουν καταλάβει επίκαιρες θέσεις. Οι γύρω δρόμοι έχουν αποκλειστεί από ασφάλιτες και μεατζήδες. Κατά την διάρκεια της πορείας αντηχούν τα συνθήματα «Εξω οι μπάτσοι και τα πυρηνικά, ζήτω τα φρούτα και τα λαχανικά», «Απόψε θα γίνει του Τσερνομπίλ», «οι μπάτσοι να πάνε στο Τσερνομπίλ», «Κάτω τα πυρηνικά δυτικά-ανατολικά».

Το σχέδιο των δυνάμεων καταστολής ήταν να εγκλωβίσουν την πορεία στη Σταδίου, μεταξύ Πεσματζόγλου και Αιόλου όπου και θα την συνέτριβαν. Όμως η αυθόρμητη αντίδραση των συντρόφων ματαίωσε τα σχέδια της εξουσίας, όταν στη γωνία Πεσματζόγλου και Πατησίων εμφανίστηκε προκλητικά μοτοσυκλετιστής της Άμεσης Δράσης για συντονισμό της επιχείρησης εγκλωβισμού της πορείας, σύντροφοι τον έτρεψαν σε φυγή ή τίναξαν στον αέρα την μοτοσυκλέτα του. Την ίδια στιγμή η πορεία μαχητικά κατευθύνθηκε προς την Ομόνοια με τα συνθήματα: «Τιμή, τιμή στο Χρίστο Τσουτουσούη» και «Βία στη βία της εξουσίας». Στη συμβολή Σταδίου και Ομόνοιας σύντροφοι απαντώντας στην προκλητική παρουσία των ΜΑΤ, τους τρέπουν σε φυγή προς τα Χαυτεία. Έτσι το σχέδιο εγκλωβισμού έχει αποτύχει και διατάζε-

συν. από σελ. 3

ται γενική επίθεση των ΜΑΤ ενάντια στους διαδηλωτές. Όταν μοτοσυκλετιστές της ομάδας Ζ επιτίθενται στα μετώπι-σθεν μπλοκ των αντιεξουσια-στών, θα λάβουν ό,τι τους αξίζει, σύντροφοι θα κάψουν τη μια μοτοσυκλέττα και θα αναγκά-σουν τους Ζητάδες να αποχωρή-σουν άτακτα. Οι συγκρούσεις γενικεύονται και οι διαδηλωτές υποχωρούν προς διάφορες κα-τευθύνσεις. Σε λίγο όλο το κέν-τρο της Αθήνας πολιορκείται, και για 6 ώρες γίνονται συλλή-ψεις-αντιποίνων απ' την Αλεξάν-τρας ως το Θησείο. Συλλαμβά-νονται γύρω στα 100 άτομα, και παραπέμπονται με στημένες κα-τηγορίες και βάσει φακέλλων ή εμφάνισης 39 απ' αυτούς.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥ- ΝΗ ΤΩΝ ΜΑΤ

14 Μάη: μέσα σε κλίμα τρομο-κρατίας, βασανιστηρίων και ξυ-λοδαρμών οι 39 σύντροφοι οδη-γούνται στον εισαγγελέα όπου παράτυπα τους απαγγέλλονται πρόσθετες κατηγορίες και παρα-πέμπονται στον ανακριτή για την επόμενη. Την ώρα που οι σύντροφοι βρίσκονται αποκλει-σμένοι μέσα στις κλούβες. Στο προαύλιο των δικαστηρίων τα ΜΑΤ κάνουν γενική επίθεση και συλλαμβάνουν προληπτικά δώδεκα από τους συμπαραστά-τες φίλους και συγγενείς.

15-16 Μάη: Οι 39 σύντροφοι οδηγούνται στον ανακριτή και τελικά προφυλακίζονται 13 με βαριές κατηγορίες. Όμως η θία και η τρομοκρατία του κράτους, οι διωγμοί, οι απα-γορεύσεις, οι φυλακίσεις και τα φασιστικά πογκρόμ δείχνει τον τρόπο και τον πα-νικό της εξουσίας μπροστά στην συγκρότηση και την ύπαρξη ενός ισχυρού αναρχικού κινήματος.

Ανακοίνωση που παίρνει την ευθύνη για μολότωφ ενάντια στα ΜΑΤ στο λόφο του Στρέφη την Τρίτη, 14 ΜΑΗ, και απειλεί σε περίπτωση καταδίκης, έστω και ενός, από τους συλληφθέντες:

Πάλι έριξαν λάσπη στην Αλή-θεια

Ύστερα από τις επιθέσεις στα Γουρούνια των ΜΑΤ και ΜΕΑ, το απόγευμα της Τρίτης, στην ΟΜΟΝΟΙΑ οι ΜΠΑΤΣΟΙ επι-τέθηκαν στην πλατεία, κτυπώ-ντας με λυσαλέα μανία όποιον έβρισκαν στο δρόμο τους.

Έκαναν όμως το Σφάλμα να σκεφτούν για επιχείρηση στο λόφο του Στρέφη.

Έκαναν και το Σφάλμα να ανέβουν στο λόφο, πέφτοντας έτσι, για κακή τους τύχη, πάνω σε ορισμένες οργισμένες νυχτε-ρίδες, οι οποίες έτρεψαν σε φυ-γή μονάχα 3 διμοιρίες ΜΑΤ, με ρόπαλα, μολότωφ και δόντια. Ύστερα από όλα αυτά, οι ΜΠΑ-ΤΣΟΙ ανακοίνωσαν ότι:

«Δε βρέθηκε κανένα ύποπτο άτομο στο Λόφο». «Ο Λόφος εί-ναι καθαρός». Προειδοποιούμε και απειλούμε ότι έστω, ένας σύντροφός μας καταδικαστεί τό-τε:

ΕΧΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΤΗ, ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΑΣΦΑΛΙΤΗ 1, 2, 3 πολ-λά Χημεία.

Οι οργισμένες νυχτερίδες του ΜΙΧΑΛΗ

«Ένα κράτος όσο μικρό
«αν είναι έχει δικαίωμα
παρέλξης στη διεθνή κοινωνία»
Ανδρ. Παπανδρέου

«Το κράτος των
ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ θα
παταχθεί»
Αντων. Δροσογιάννης

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ, ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ

Τις τελευταίες μέρες μετά από κλιμακούμενες πολεμικές ενέργειες καταλήφθη-κε από το στρατό του Δροσογιάννη το μικρό και ήσυχο «κράτος» των Εξαρχείων. Κατά τις πολεμικές επιχειρήσεις πιάστηκαν δεκάδες άτομα, πολίτες και μη του «κράτους» των Εξαρχείων, που παρ' όλες τις διεθνείς συνθήκες για τους αιχμαλώτους πολέμου βασανίστηκαν και στερήθηκαν βασικά δικαιώματά τους, ενώ δεκάτρες απ' αυτούς έχουν κρατηθεί σαν όμηροι. Κατά τις πολεμικές επιχειρήσεις συνελήφθησαν κι άλλα άτομα επίτιμοι πολίτες ή συμπαραστές του μικρού «κράτους» μας, σε άλλα γειτο-νικά «κράτη» όπως της Ν. Ιωνίας, Ν. Σμύρνης, Κυψέλης, κ.α.

Από τη στιγμή που ολοκληρώθηκε η κατάληψη του «κράτους» των Εξαρχείων ο στρατός κατοχής του Δροσογιάννη εξαπέλυσε πογκρόμ συλλήψεων και ξυλοδαρμών των κατοίκων αλλά και των επισκεπτών με ξεκάθαρο σκοπό να πλήξει ο τουρισμός του μικρού αυτού «κράτους» καθώς και η αλληλεγγύη των αυτοχθόνων κατοίκων και των τουριστών. Επίσης άλλοι κάτοικοι του υπό κατοχή κράτους τη στιγμή της κατάληψης βρίσκονταν σε γειτονικά «κράτη» (Αγ. Βαρθάρα, Κουκουβάουνας, Κερατσίνι κ.λ.π.) και δεν τους επιτράπηκε η είσοδος στο «κράτος» τους με αποτέλεσμα κύμα αστέγων και παροσφυγιάς.

Καταγγέλουμε τον Ανδρ. Παπανδρέου που ενώ δείχνει να υποστηρίζει την ειρή-νη, τον σοσιαλισμό και τον πυρηνικό αφοπλισμό προβαίνει σε επαίσχυντες ιμπεριαλι-στικές πράξεις εναντίον μικρών κρατών χρησιμοποιώντας μάλιστα και πυρηνικά όπλα: συγκεκριμένα βρέθηκαν καίσιμα 137 και στρόντιο 90 στα γκλόμπς και ιώδιο 131 στις κατενοσφύρες πυρηνικές κεφαλές των ΜΑΤατζήδων.

Ζητάμε την αλληλεγγύη και συμπαράσταση όλων των κατοίκων των γειτονικών «κράτων» καθώς και την επαγρύπνησή τους γιατί από πληροφορίες που έχουμε συν-τομα μάλιστα θα έρθει και η δικιά τους σειρά, να υποστούν τα ιμπεριαλιστικά σχέδια των Παπανδρέου - Δροσογιάννη και του στρατού τους.

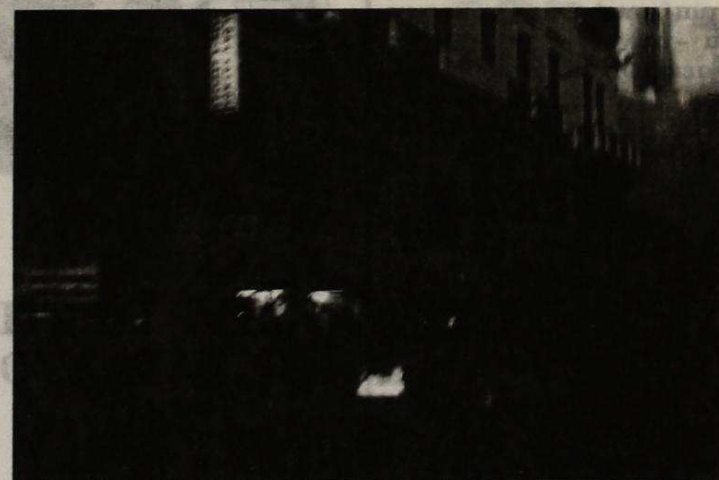
Διακηρύσσουμε ότι δεν θα κάσουμε με σταυρωμένα χέρια. Σε πρώτη φάση, θα αιμαγυρηθούμε στη διεθνή αμνηστία και σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς ΟΗΕ, Ο.Ν.Ε.Σ.Ε.Φ., ΕΟΚ, ΔΕΗ, ΙΚΑ, ΤΕΒΕ, ΑΚΕ, ΚΥΣΙΜ, ΚΕΑΔΕΑ, ΕΛΚΕΠΑ, ΤΕΙ, ΓΣΕΕ κ.λ.π.

Αν τα δίκαια αιτήματά μας δεν εισακουστούν, θα καταφύγουμε στο τελευταίο μέσο για την απελευθέρωσή του «κράτους» μας και των αιχμαλώτων του πολέμου. Τον αναρτοπόλεμο.

Ηδη έχουμε έρθει σε επαφή με ειδήμονες του είδους, που δέχονται να μας βοηθή-σουν όπως οι: Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Χατζημιχαήλ Γιάνναρης, Παύλος Μελάς, Δημ. Μελουχιώτης κ.λ.π.

Ο ΛΟΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΤΩΝ
ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ - ΔΡΟΣΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ
(Η θα πεθάνετε ή θα ζήσουμε)
ΟΜΑΔΑ ΕΜΙΓΚΡΕΛΩΝ ΠΩΤΡΙΩΤΩΝ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ 13 ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΣΤΙΣ 13.5.86

Με την καταγγελία μας αυτή κάνουμε έκκληση σε κάθε πολί-τη ανεξαρτήτως πολιτικών πε-ποιθήσεων, σε κάθε άνθρωπο που θέλει να ζει σε μια δίκαιη και ελεύθερη κοινωνία.

Σε μια προσπάθεια κατα-σκευής ενόχων, 13 συνάνθρω-ποί σας συνελήφθησαν, δάρθη-καν άγρια, υβριστήκαν με τον πιο χυδαίο τρόπο, απειλήθηκαν, δέχτηκαν τρομερές ψυχολογι-κές πιέσεις, φυλακίστηκαν και είναι στριμωγμένοι ζώντας σαν τα ζώα, θύματα ενός κρατικού παραλογισμού, μιας σκευωρίας. Δηλώνουμε κατηγορηματικά ότι δεν έχουμε καμιά απολύ-τως σχέση με τα επεισόδια. Πολ-λοί από μας συνελήφθησαν σε άλλο τόπο και χρόνο από τα γε-γονότα, με τη διαδικασία της απλής εξακρίβωσης στοιχείων. Άλλοι από μας συμμετείχαν στην αντιπυρηνική διαδήλωση της 15.5.86 θέλοντας να εκφρά-σουν την αντίθεσή τους στον

πυρηνικό τρόπο.

Μερικοί από μας είναι αντι-εξουσιαστές, άλλοι ανένταχτοι πολίτες και μερικοί οπαδοί κοι-νοβουλευτικών κομμάτων.

Δηλώνουμε ότι είμαστε κατη-γορηματικά ενάντια στη θία και ότι όσοι από μας συμμετείχαν στην πορεία, συμμετείχαν ειρη-νικά. Αν οι κρατικοί μηχανι-σμοί ψάχνουν για εξιλαστήρια θύματα στο βωμό κάποιας σκο-πιμότητας, δηλώνουμε ότι εμείς αρνούμαστε να δεχτούμε αυ-τό το ρόλο. Ζητάμε τη συμπαρά-σταση όλων και δηλώνουμε ότι αρχίζουμε απεργία πείνας και μερικοί από μας και απεργία δί-ψας, σαν τελευταία προσπάθεια να διεκδικήσουμε την ελευθε-ρία και την πλήρη και χωρίς όρους αποκατάσταση της προ-σωπικότητάς μας.

Η δικαίη μας υπεράσπιση εί-ναι υπεράσπιση των ατομικών ελευθεριών όλων μας.

ΜΑΤ – «αγανακτισμένοι πο- λίτες» ενάντια σε γυναίκες.

Με σκοπό να σπάσει η κατά-σταση πολιορκίας από τις αστυ-νομικές δυνάμεις στην πλατεία Εξαρχείων, γυναικείες ομάδες οργάνωσαν συγκέντρωση με θέμα «Γυναίκες-Χώρος».

Από νωρίς «καταστηματάρ-χες και νοικοκυρές» με παιδιά είχαν μαζευτεί περιμένοντας τη συγκέντρωση. Όταν έφτασαν οι πρώτες γυναίκες άρχισαν να τις βρίζουν και να τις διώχνουν. Στις «αντεγκλήσεις» που δη-μιουργήθηκαν, τα ΜΑΤ επενέ-βησαν και συνέλαβαν 28 γυναι-κές προληπτικά.

Μεταξύ των «αγανακτισμέ-νων» ήταν και άτομο που λίγο καιρό πριν εμφανιζόταν στο πάρκο του Ζωγράφου, σαν κά-τοικος Γουδιού και έπαιζε και κει τον «αγανακτισμένο πολί-τη».

Επίσης 2 ώρες νωρίτερα άξι-ω-

ματικός της αστυνομίας και κά-ποιος με πολιτικά ανέβηκαν στο μαγαζί ρεμπετάδικο του Κάβου-ρα. Στους διαπληκτισμούς που έγιναν στη συγκέντρωση των γυναικών η σύζυγος Κάβουρα προτοστατούσε στις απειλές και υπεδείκνυε γυναίκες στα ΜΑΤ. Λέτε τυχαία νάταν η επίσκεψη;

Παρεμπιπτόντως ψιθυρί-ζεται μεγαλόφωνα ότι η ανα-βάθμιση-εκκένωση των Εξαρχείων έχει να κάνει με μπιζνες εκατομμυρίων στην περιοχή. Και δεν είναι τυ-χαίο, ότι από τους λίγους μα-γαζάτορες που πρωτοστα-τούν σε «ευχαριστίες» στο Δροσογιάννη, είναι αυτοί που έχουν συμφέροντα και πρόσκεινται κατά διάφο-ρους τρόπους και για διάφο-ρους λόγους στο ΠΑΣΟΚ.

Καθεστώς οι προληπτικές συλλήψεις

Για πρώτη φορά μετά τη με-ταπολίτευση, γίνονται προλη-πτικές συλλήψεις στα δικαστή-ρια της Σχολής Ευελπίδων στις 14 Μάη.

Εισαγγελέας Βλάμης: Οι συλλήψεις έγιναν προληπτικά.

Επικεφαλής αστυνομικής δύναμης Τασσιάκος: Απλή εξακρίβωση στοιχείων.

Κυβερνητικός εκπρόσω-πος Κούρτης: Η κυβέρνηση δεν έχει καμιά σχέση με προληπι-κές συλλήψεις. Καλύπτουμε το Δροσογιάννη.

Δροσογιάννης: Προτιμώ τις συλλήψεις αθώων από το αίμα.

Η βασική αρχή του Δικαίου ήταν από αρχαιοτάτων χρόνων «καλύτερα ένας ένοχος ελεύθε-ρος, παρά ένας αθώος στη φυλα-κή». Αντίθετα, η βασική αρχή των Ναζιστών ήταν και είναι τα μαζικά αντίποινα και οι προ-ληπτικές συλλήψεις.

Έγινε, λοιπόν, η αρχή. Δόθη-κε το πράσινο φως στο Δροσο-γιάννη και στον Αρκουδέα να επιδίδονται καθημερινά και ασταμάτητα σε προληπτικές συλλήψεις και «εξακριβώσεις» στο κέντρο της Αθήνας, στην ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων-Νεάπολης (εκατοντάδες συλλήψεις), αλλά και σε συνοι-κίες όπως η Ν. Ιωνία (90 συλλή-ψεις), η Ν. Σμύρνη (6 συλλή-ψεις), η Βούλα (εκατοντάδες συλλήψεις) και αλλού. Κι όχι μόνο να συλλαμβάνουν, αλλά να βρίζουν και να ξυλοκοπούν τους συλληφθέντες μέσα στις κλούβες.

Η αστυνομοκρατία είναι πλέον γεγονός. Φαίνεται ότι με την προοπτική της οξύνσης των κοινωνικών συγκρούσεων, το προσώπιό του «κράτους-δικαί-ου» δεν εξυπηρετεί πλέον σε τί-ποτε, και η προσπάθεια «συμφι-λίωσης» αστυνομίας-πολίτη» έφτασε οριστικά στο τέλος της. Το κράτος, σε μία άνευ προη-γουμένου επίδειξη ισχύος, γενι-κεύει την ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ. Το κράτος δείχνει τα δόντια του. Σ' εμάς μένει να το ξεδοντιάσουμε.

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΟΣΟΥΣ ΕΠΙΒΙΩΝΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΟ ΕΦΙΑΛΤΗ.

Το κείμενο θα διαβάζονταν στη συγκέντρωση της Παρασκευής, 9/5/86, που απαγορεύτηκε από την Αστυνομία και για την οποία αναφερόμαστε σ' άλλη σελίδα.

Οι εξουσιαστές και οι μισθωμένοι τεχνοκράτες επιστήμονές τους, επιδιώκουν να εθίσουν τους λαούς στην ιδέα της συμβίωσης με την ραδιενέργεια. Έτσι, θα πορέσουν ανενόχλητοι να προχωρήσουν, ανεξάρτητα από τις θυσίες (όπως αυτή του Τσερνομπίλ) προς τον τελικό στόχο τους που είναι η οριστική και γενικευμένη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, καθώς και η πλήρης εξάρτηση των ενεργειακών της αναγκών από συγκεκριμένα κέντρα εξουσίας και αποφάσεων. Σήμερα γνωρίζουμε ότι η ραδιενέργεια υπάρχει και συσσωρεύεται στο περιβάλλον εδώ και -τουλάχιστον- 40 χρόνια. Πρώτα, ήταν οι εγκληματικές πυρηνικές δοκιμές των υπερδυνάμεων στην ατμόσφαιρα, που ακόμη και σήμερα συνεχίζουν να κάνουν οι κρατίστές της Γαλλίας και της Κίνας. Μετά, ήρθαν να προστεθούν, φορώντας ειρηνικό προσώπιο, τα πυρηνικά εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Παρά τις προσπάθειες των εκάστοτε διαχειριστών της εξουσίας, σ' Ανατολή και Δύση, δεξιών και αριστερών, και των μισθωμένων επιστημόνων τους, να συγκαλύψουν το έγκλημα που συντελείται σε βάρος της ζωής μας, προκειμένου να υλοποιηθούν οι πολιτικές και οικονομικές πρακτικές τους, εμείς ξέρουμε σήμερα ότι από το 1957 εκατοντάδες «ατυχήματα» γεμίζουν με ραδιενεργό θάνατο τον πλανήτη μας.

Τώρα, η καταστροφή του Τσερνομπίλ, ξεσκεπάζει τα ψέματά τους, προκαλώντας εκατόμβες τωρινών και μελλοντικών θυμάτων. Τα ψέματα των κυβερνητών, η υποκριτική εγκυρότητα των στρατευμένων επιστημόνων και η σιωπή των δασκαλεμένων «κινήματων ειρήνης», δεν είναι πλέον σε θέση να κρύψουν την αλήθεια.

ΛΕΝΕ ΨΕΜΜΑΤΑ όταν μιλούν για όρια αντοχής στην ραδιενέργεια. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει κανένα όριο ανεκτό από τον ανθρώπινο οργανισμό. Απλά, η ραδιενέργεια όταν είναι υψηλή, σκοτώνει

άμεσα, ενώ όταν είναι χαμηλή, σκοτώνει αργά, μετά από χρόνια. Η έκθεση σε ραδιενεργή ακτινοβολία επιφέρει βιολογικά αποτελέσματα που είναι δύο κατηγοριών: σωματικά και γενετικά. Όταν η ακτινοβολία ξεπεράσει την αντοχή του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά, τότε σε ώρες, σε μήνες ή σε χρόνια εμφανίζεται καρκίνος. Δεν υπάρχει δόση ακτινοβολίας, όσο μικρή κι αν είναι, που να αναιρεί την πιθανότητα να εμφανιστούν τα σωματικά ή γενετικά αποτελέσματα. Ειδικά αυτά τα τελευταία, τα γενετικά, προκαλούν γεννήσεις παιδιών παραμορφωμένων σωματικά ή καθυστερημένων διανοητικά, και μπορεί να εμφανιστούν και μετά από δυο-τρεις γενιές. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ότι εμείς, που σήμερα ζούμε τον εφιάλτη του Τσερνομπίλ, είμαστε όλοι υποψήφια θύματα για το μέλλον. Ακόμη και οι γενετικές αλλοιώσεις που ίσως έχουμε υποστεί, μπορεί να εμφανιστούν μετά από πολλά χρόνια, στους απογόνους μας. Υπάρχουν υπολογισμοί που αναφέρουν ότι στη δική μας γεωγραφική περιοχή, μετά από μια δεκαετία, θα σημειώνεται ένας θάνατος την ημέρα από καρκίνο που δημιουργείται σήμερα στους λαούς της περιοχής. Φυσικά, υπάρχει και η φοβερή εμπειρία από το μαζικό έγκλημα των βορειοαμερικανικών κρατίστών στη Χιρόσιμα και στο Ναγκαασάκι, που μας δίδαξε ότι η καρκινογόνος δράση της ραδιενέργειας είναι αναμφισβήτητη και ότι υπάρχει μια χρονική καθυστέρηση στην εμφάνιση της αρρώστειας, υπάρχει δηλαδή ένας «χρόνος επώασης» που μπορεί να είναι 10, 20 ή και 30 χρόνια.

Οι μπακαλίστικοι λογαριασμοί των στρατευμένων επιστημόνων που καλούνται από την εξουσία να μας καθησυχάσουν, για να συνεχίσουμε την συνεισφορά μας στην παραγωγική διαδικασία απερίσπαστοι και εθισμένοι στη ραδιενεργεία τους, μας αποδείχνουν απλά τα ρεμ και τα μιλιρέμ της ηλιθιότητάς τους. Όσο για τα ρεμ και μιλιρέμ της ακτινοβολίας που δεχόμαστε, εξυπηρετούν μόνο τις

στατιστικές των επιστημόνων που πειραματίζονται πάνω μας. Οι μελέτες τους πάνω στα πρώτα ανθρώπινα πειραματόζωα της ραδιενέργειας, πριν από 40 χρόνια, έδειξαν ότι ακόμη και 100 ρεμ, είναι ικανά να προκαλέσουν λευχαιμία.

ΛΕΝΕ ΨΕΜΜΑΤΑ όταν μιλούν για καθάρισμα του περιβάλλοντος μετά από λίγες μέρες. Δεν είναι σε θέση να γνωρίζουν ούτε τα στοιχεία που αποτελούν τα ραδιενεργά κατάλοιπα, ούτε τον χρόνο έκθεσης του περιβάλλοντος. Έτσι, δεν ξέρουν ούτε πράγματι θα καθαρίσει η φύση από την μόλυνση που την αργοσκοτώνει. Πρόχειροι υπολογισμοί μιλούν για περίοδο 30 ως 300 χρόνων, για τον καθαρισμό της φύσης -αν φυσικά δεν έρθει νέο «ατύχημα» στο μεταξύ. Χρόνια τώρα, οι εξουσιαστές και το μισθωμένο υπαλληλικό λούμπεν επιστημονικό προλεταριάτο τους, προσπαθούν να μας πείσουν για την ασφάλεια των πυρηνικών εργοστασίων τους και για την αναγκαιότητα της λειτουργίας τους. ΕΙΝΑΙ ΨΕΜΜΑΤΑ. Δεν υπάρχει καμία ουσιαστική ανάγκη να λειτουργούν οι πυρηνικοί αντιδραστήρες τους, μια και είναι γνωστό ότι το ποσοστό της ηλεκτρικής ενέργειας που παράγουν, δεν ξεπερνά το 10-12% (με εξαίρεση τη Γαλλία) του συνόλου της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Ένα τέτοιο μικρό ποσοστό εύκολα μπορεί να καλυφθεί με τις παραδοσιακές ή άλλες μεθόδους -αυτό είναι δικό τους πρόβλημα, όπως και οι «ενεργειακές ανάγκες» τους. Είναι λοιπόν μύθος η αναγκαιότητα της ύπαρξης και λειτουργίας των πυρηνικών σταθμών. Η μόνη ανάγκη είναι η ανάγκη των κυβερνητών να συγκαλύπτουν πίσω από τους τοίχους των πυρηνικών εργοστασίων τους, την παραγωγή των πυρηνικών όπλων, και ταυτόχρονα να προωθούν τους φιλόδοξους στόχους τους για την παγκόσμια επιβολή ελέγχου των ενεργειακών αναγκών της κοινωνίας που διαμορφώνουν. Δεν είναι καθόλου σύμπτωση το γεγονός ότι όλες οι χώρες που κατασκευάζουν και πουλούν πυρηνικούς αντιδραστήρες, διαθέτουν ταυτόχρονα και πυρηνικά οπλοστάσια.

ΛΕΝΕ ότι τα πυρηνικά τους εργοστάσια είναι ασφαλή. ΨΕΜΜΑΤΑ. Εδώ και 30 χρόνια, εκατοντάδες μικρά, μεσαία και μεγάλα «ατυχήματα» συσσωρεύουν δυσμέτρητα ποσά ραδιενεργών κατάλοιπων στην ατμόσφαιρα, στο έδαφος, στις τροφές, στα δάση, στις καλλιέργειες, παντού, ο βιολογικός κύκλος του πλανήτη γίνεται ολοένα και πιο ραδιενεργός και θανατηφόρος. Η ζωή αντιμετωπίζει τον πλήρη αφανισμό.

Ο κίτρινος αστικός τύπος, είτε για να δικαιολογήσει, είτε για να συγκαλύψει τις διαστάσεις της καταστροφής στο Τσερνομπίλ, αναγκάστηκε να ξεσκεπάσει μια σειρά από πυρηνικά ατυχήματα, που επί δεκαετίες είχαν συγκαλυφθεί προσεκτικά. Είναι χαρακτηριστικό πόσο υποκριτικά αποκαλύπτει σήμερα ο τύπος των εξουσιαστών αυτά που έπρεπε να έχει αποκαλύψει πριν από χρόνια. Και φυσικά είναι χαρακτηριστικό πόσο ανεπαρκή και ανασφαλής αποδείχθηκαν τα πυρηνικά εργοστάσια, που για πολλά χρόνια διαφημιζόνταν για «υπερπροϊόν» της σύγχρονης τεχνολογίας και της επιστημονικής γνώσης. Έτσι, στο βορειοαμερικανικό κράτος, αναφέρονται αστρονομικοί αριθμοί ατυχημάτων. Τα πιο σημαντικά ήταν το 1961 στο Αιντάχο Φωλς, το 1966 στο Νητρώιτ, το 1975 στο Μπράουν Φέρν της Αλαμπάμα, το 1967 στο Θρή Μάιλ Άιλαντ και λίγο μετά, τον ίδιο χρόνο στο Τενεσσί και τέλος φέτος το Γενάρη στην Οκλαχόμα. Στο κράτος της Βρετανίας το 1957 σημειώθηκε ατύχημα με 40 νεκρούς στο Γουήντσκοκ (Λίβερπουλ), γεγονός που αποκαλύφθηκε μόλις το 1983! Άλλες μεγάλες θυσίες στο βωμό της οικονομικής και στρατιωτικής ανάπτυξης των απανταχού κρατίστών, ήταν: το 1957 στο Κασλί της Σοβιετικής Ένωσης, το 1966 στο Λούσενς Βαντ της Ελβετίας, το 1969 στο Σαιντ Λωράν της Γαλλίας, το 1974 στο Σεβτσένκο της Σοβιετικής Ένωσης, το 1981 στην Τσουρούγκα της Ιαπωνίας, το 1983 στην Αργεντινή. Αυτός είναι ένας μικρός κατάλογος των περιστατικών που πολλαπλά διάψευσαν την ασφάλεια των πυρηνικών εργοστασίων. Τα ψευτοδιλήμματα που βάζουν οι

λεγόμενες «ενεργειακές ανάγκες», καταρρέουν και για τον πιο απλό νου. Γιατί καμιά ενεργειακή λύση δεν μπορεί να θεωρηθεί λογικά αποδεκτή, όταν απειλεί να καταστρέψει οριστικά τη ζωή στον πλανήτη μας. Είναι ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΓΚΗ να κινηθούν οι λαοί ενάντια στους κρατικούς μηχανισμούς που επιβάλλουν την στρατιωτικοποίηση της ζωής, τον εκμηδενισμό της ανθρώπινης προσωπικότητας, την εξάντληση της φύσης, το θάνατο.

- ΑΝΑΤΡΕΨΤΕ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ, ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΗΣ.

- ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ. Η ΟΥΤΟΠΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

- ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΤΑΧΟΥΝ. ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

- ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ «ΑΤΥΧΗΜΑ» ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΡΙΣΤΙΚΟ.

- ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ, ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΠΑΔΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΗΣΥΧΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ.

- ΑΝΑΤΡΕΨΤΕ ΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΑ.

Ομάδα Αναρχικοί Ακτιβιστές

ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ; ΟΧΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Πριν μερικές μέρες έγινε γνωστό ακόμα ένα πυρηνικό «ατύχημα», το μεγαλύτερο ενδεχόμενο στην ιστορία της πυρηνικής ενέργειας. Στο πυρηνικό εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο Τσέρνομπιλ της Σοβιετικής Ένωσης σημειώθηκε μεγάλη διαρροή που οφειλόταν -όπως ανακοινώθηκε- σε βλάβη σ' ένα από τους τέσσερις πυρηνικούς αντιδραστήρες. Τα αποτελέσματα είναι τραγικά. Πέρα από τα θύματα που οι ίδιοι οι Σοβιετικοί παραδέχτηκαν, και που σίγουρα δεν είναι μόνο 9 νεκροί, το ραδιενεργό νέφος που πλανιέται μακάβρια πάνω από τη βορειοανατολική Ευρώπη, σκορπίζει το μελλοντικό θάνατο σε χιλιάδες ανθρώπους που υπολογίζεται ότι θα πεθάνουν στα επόμενα χρόνια από καρκίνο. Ήδη τρεις πόλεις κοντά στο Κίεβο έχουν εκκενωθεί ενώ οποιαδήποτε αναφορά στις καταστροφικές επιπτώσεις της ραδιενέργειας στην περιοχή του ατυχήματος αλλά και στη γήινη ατμόσφαιρα είναι περιττή. Από την άλλη η καταπολέμηση του καίμενου πυρήνα του αντιδραστήρα με νερό εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους παραγωγής ραδιενεργών υδρατμών που αφήνονται ελεύθεροι στην ατμόσφαιρα. Ας σημειωθεί ότι ο πυρηνικός αντιδραστήρας του Τσέρνομπιλ εθεωρείτο σαν πρότυπο ασφαλείας.

Με το νέο αυτό «ατύχημα» ξαναπαίρνει για άλλη μια φορά το

ερώτημα: «Τι πραγματικά συμβαίνει με την πυρηνική ενέργεια;» Η πυρηνική ενέργεια άρχισε να χρησιμοποιείται πρώτα σαν όπλο μαζικής εξόντωσης με τα γνωστά ολέθρια αποτελέσματα στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι ενώ σήμερα ο κίνδυνος ενός ολοκαυτώματος κρέμεται σαν Δαμόκλεια σπάθη πάνω από τα κεφάλαια μας. Στη συνέχεια άρχισε να χρησιμοποιείται για «ειρηνικούς» σκοπούς από διάφορες αναπτυγμένες χώρες με την πρόφαση μιας φθηνότερης ενέργειας. Στην πραγματικότητα αυτή ήταν η δικαιολογία για να μπορούν οι διάφοροι στρατοκράτες να κάνουν τα πολεμικά πειράματά τους ανενόχλητα.

Η αλήθεια είναι ότι η πυρηνική ενέργεια από τη φύση της, Ανατολική και Δυτική, δεν μπορεί να διαχωριστεί σε «ωφέλιμη» ή «βλαβερή», «ειρηνική» ή «πολεμική». Υπάρχει μόνο καταστροφική πυρηνική ενέργεια και αυτό αποδεικνύεται από τη μέχρι τώρα χρησιμοποίησή της. Παρόμοια ατυχήματα έχουν σημειωθεί αρκετές φορές στο παρελθόν από τα οποία πολύ λίγα οφείλονταν σε ανθρώπινο λάθος και που υποτίθεται ότι μια τέτοια πιθανότητα μπορεί να περιοριστεί στο ελάχιστο.

Τα περισσότερα απ' αυτά τα ατυχήματα οφείλονταν σε παράγοντες φυσικούς (σεισμούς, πλυμμήρες κλπ) που ήταν αδύνατο να προβλεφθούν ή να ελεγχθούν. Έτσι από τη στιγμή που

υπάρχει και ο παραμικρός κίνδυνος ατυχήματος δεν θα έπρεπε καν να το συζητούμε μιας και τα αποτελέσματά του είναι γνωστά. Πάντως για να μη νοιώθουμε μακρυνά α' όλα αυτά, ας αναφερθεί ότι γειτονικές χώρες όπως η Τουρκία, -πράγμα που κάνει την κατάσταση πιο επικίνδυνη διότι η χώρα αυτή δεν έχει ανεπτυγμένη τεχνολογία για να μπορέσει να αντιμετωπίσει παρόμοιες καταστάσεις- σκοπεύει να εγκαταστήσει μέσα στα επόμενα χρόνια στο έδαφός της πυρηνικούς αντιδραστήρες. Έτσι μαύρο το ραδιενεργό νέφος, μπορεί κάλλιστα να πλανιέται πάνω από τα δικά μας κεφάλια. Εξ' άλλου ας μη ξεχνούμε τα πυρηνικά όπλα στις Αμερικανικές βάσεις.

Το δεύτερο πρόβλημα με την πυρηνική ενέργεια είναι αυτό της αποθήκευσης των ραδιενεργών καταλοίπων, που ακόμα δεν έχει βρεθεί καμιά ουσιαστική λύση. Παλαιότερα για παράδειγμα έκλειναν τα κατάλοιπα σε μεταλλικά «κουτιά» και τα έριχναν στη Βόρεια θάλασσα. Οι μεταβολές όμως της θερμοκρασίας και οι κινήσεις της γης προκάλεσαν ρωγμές στα «κουτιά» και η ραδιενέργεια άρχισε να διαρρέει. Αποτέλεσμα ήταν να εμφανιστούν διάφορα ψάρια-«τέρατα» ενώ πολλοί ψαράδες άρχισαν να βγάζουν διάφορα εξανθήματα και να πεθαίνουν από μια σπάνια μορφή καρκίνου. Είναι ακόμα το πρόβλημα της μεταφοράς αυτών των ραδιενεργών ουσιών. Έχουν έρ-

θει στη δημοσιότητα οδικά και αεροπορικά δυστυχήματα με οχήματα και αεροπλάνα που μεταφέραν τέτοιες ουσίες. Ας σημειωθεί ότι 1 κιλό πλουτωνίου μπορεί να προκαλέσει το θάνατο σε 2,7 εκατ. ανθρώπους.

Όμως ο πιο μεγάλος κίνδυνος είναι ο κοινωνικός. Οι χώρες που έχουν αναπτύξει πυρηνική τεχνολογία μεταβάλλονται κατά κανόνα σε αστυνομικά κράτη. Η ίδια η πυρηνική ενέργεια αποτελεί μια εξουσία συγκεντρωμένη στα χέρια μερικών τεχνοκρατών, ενώ η πολυπλοκότητα του ελέγχου για τη μείωση της πιθανότητας ατυχήματος είναι τόσο μεγάλη που αν οι πυρηνικοί αντιδραστήρες απλωθούν, η κοινωνία μας θα γίνει σαν στρατόπεδο, με καθορισμένους ρόλους στον καθένα μας όπου η ελευθερία του ατόμου εξ' αιτίας πραγματικών, αλλά και φανταστικών κινδύνων αντί να μεγαλώνει θα λιγοστεύει μέρα με τη μέρα. Η πυρηνική τεχνολογία είναι ακριβώς η μορφή τεχνολογίας που αντί να επελευθερώνει τον άνθρωπο τον υποδουλώνει. Αυτό ακριβώς που λέγεται «τεχνο-φασισμός» και που προς τον οποίο το σύγχρονο κράτος κατευθύνεται. Από την άλλη οι καπιταλιστικές μητροπόλεις (Ανατολικές και Δυτικές) βρήκαν ένα νέο τρόπο να ελέγχουν και να εκμεταλλεύονται τις μη αναπτυγμένες χώρες, πουλώ-

ντας τους αυτή την τεχνολογία. Η τεχνολογία αυτή είναι τόσο εξειδικευμένη που καθιστά στις χώρες που την αγοράζουν άμεσα εξαρτώμενες από τις χώρες που την πωλούν.

Όταν οι υποστηρικτές της πυρηνικής ενέργειας πιέζονται, ομολογούν τους κινδύνους για τη δημόσια υγεία και το περιβάλλον. Από την άλλη όμως δεν μπορούν να απαντήσουν γιατί χρειαζόμαστε αυτούς τους πυρηνικούς αντιδραστήρες, τη στιγμή που δεχόμαστε καθημερινά την ενέργεια του μεγαλύτερου «πυρηνικού» αντιδραστήρα, του ήλιου. Μήπως είναι γιατί κανένας μέχρι τώρα δεν μπόρεσε να κλείσει τη διακίδα σε πακέτα και να την πουλάει; Αρκεί να αναφέρουμε ότι η ηλιακή ενέργεια που πέφτει στη γη σ' ένα χρόνο είναι περίπου 25.000 φορές περισσότερη από την ετήσια κατανάλωση του ανθρώπου.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η άμεση (φωτοκύτταρα, ηλιακοί συλλέκτες) και η έμμεση (αιολική ενέργεια, φωτοσύνθεση, ενέργεια των κυμάτων, υδατοπτώσεις κλπ) χρήση της ηλιακής ενέργειας, σε μικρή κλίμακα σε μια αποκεντρωμένη και αυτοδιοικουμένη κοινωνία, είναι η μόνη εγγύηση για μια ισορροπημένη σχέση μεταξύ των ανθρώπων και μεταξύ του ανθρώπου και της φύσης.

Πορείες σε επαρχιακές πόλεις

ΠΑΤΡΑ

Τη Πέμπτη, 15/5 πραγματοποιήθηκε πορεία 150 ατόμων, (αναρχικών, μελών των αριστερών συσπειρώσεων κ.ά.) ενάντια σε κάθε είδους πυρηνικά και στη κρατική τρομοκρατία.

Τη Τετάρτη, 21/5 στο μέγαρο λόγου και Τέχνης έγινε εκδήλωση, όπου εκδόθηκε ψήφισμα ενάντια σε κάθε χρήση πυρηνικής ενέργειας, ενάντια σ' όλα τα όπλα (πυρηνικά-χημικά-βιολογικά-συμβατικά). Το ψήφισμα ζητάει καθολικό αφοπλισμό και κατάργηση κάθε εξοπλισμού, εκφράζει συμπάρασταση σ' όλους τους συλληφθέντες αντιπυρηνικούς διαδηλωτές στην Ελλάδα και αλλού. Την επομένη δημοσιεύεται όλο το ψήφισμα σε τοπικές και ορισμένες αθηναϊκές εφημερίδες, ενώ συγκεντρώνονται υπογραφές.

Καθημερινά μοιράζονται προκηρύξεις και κολλούνται αφίσες, ενώ πραγματοποιείται συγκέντρωση ενάντια στις εκδηλώσεις των φασιστών, που ζητούν αποφυλάκιση των χουντικών και συγκρούεται με τους ΕΠΕΝίτες.

ΧΑΝΙΑ

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την γριά Ευρώπη: το φάντασμα του πυρηνικού αφανισμού.

Με πρωτοφανή σύμπτωση - μέθοδος όμως που δεν μας είναι άγνωστη - ενώθηκαν όλοι για να μας «πληροφορήσουν». Την ίδια ώρα που ο γελοῖος Λάτσης ανεβαίνει στο τάνκερ του την Ελληνική σημαία, κι ανταλλάζει φιλία με την «σοσιαλιστική» εξουσία· την ίδια ώρα που ο πανελλήνιος κίτρινος τύπος συναγωνίζεται στα πυχειαία πρωτοσέλιδα γράμματα και στις εγκυκλοπαιδικές ειδήσεις γύρω από την πυρηνική ενέργεια· την ίδια ώρα που όλοι οι «αρμόδιοι φορείς» εκστρατεύονται να μας αφιονίσουν μ' όργανο την παραπληροφόρηση, αποκρύβοντας έτσι τις πραγματικές διαστάσεις του κινδύνου, ώστε στο εγγύ μέλλον να έχουν τη δυνατότητα εδραίωσης κι άλλων Τσερνομπιλ· την ίδια ώρα που και συ αγνώνοντας προσφέρει την αγοραία εργασία σου στο ληστρικό κράτος - την ίδια στιγμή ο καρκίνος κυκλοφορεί στο αίμα μας συνεχώς και σε μεγαλύτερες δόσεις, οι άμεσα πληγμένοι από την ραδιενέργεια ανέρχονται σε 300 «τραυματίες» και 9 νεκρούς, τα παιδιά που γέννησε - κι εκείνα που θα γεννήσει - ο αέρας που αναπνέεις, όλη η φύση ΝΕΚΡΩΝΟΝΤΑΙ.

Την ίδια ώρα, κάποιοι ξεσηκώνονται και συλλαμβάνονται από τους θεματοφύλακες της σάθρης εξουσίας: Τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ οργάνουν ξανά την μολυσμένη Αθήνα.

Όμως ο κίνδυνος δεν ονομάζεται Αναρχικό ή Αντιεξουσιαστές. Ο κίνδυνος ονομάζεται ΚΡΑΤΟΣ που κάτω από οποιοδήποτε όνομα σκοπεύει στην αφαίμαξή σου.

Σήμερα μπορείς να δεις πως:

—Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος από 2 ή 3 μήνες,

—Ο κίνδυνος ελεύθερος διαρρέει στο μέλλον υποσχόμενος καρκίνους και τερατογεννήσεις,

—Ο κίνδυνος δεν απαιτεί μόνο ολόπλευρη ΑΠΟΠΥΡΗΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ, μα ανατροπή των κρατικών στεγανών και της κάθε μορφής κοινοβουλευτικής εξουσίας.

—Η ειρήνη τους είναι όμοια και ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΙ τον πολέμο τους. ΘΕΛΟΥΜΕ να αναπτυχθούμε, να ζήσουμε, να εκφραστούμε ελεύθερα σ' ένα κόσμο ειρηνικό, γενικά αφοπλισμένο· σ' ένα κόσμο ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ.

Παλεύουμε και ονειρευόμαστε γι αυτόν αντιπαραθέτοντας στη σημερινή κοινωνία που ευνοεί την έκφραση και τη φαντασία, τον αγώνα και το όραμα που έχουμε.

Η αλήθεια για την ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ είναι διαφορετική, είναι επικίνδυνη. Καμιά υπόσχεση, ή δικαιολογία δεν μπορεί να την υποτάξει. Περνά στο αίμα μας και μεταγγίζεται στα παιδιά μας.

Μας σκοτώνουν·

Αντισταθείτε!

ΟΜΑΔΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ

ΛΑΜΙΑ

Πορεία στο κέντρο της Λαμίας ενάντια στην αστυνομοκρατία από αντιεξουσιαστές, οικολόγους και άλλους.

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία και τους φασίστες.

Είναι γνωστές οι επιθέσεις της αστυνομίας στη ροκ συναυλία, πούχε οργανώσει ο Δήμος, καθώς και το όργιο αστυνομικής βίας και των συλλήψεων, που επακολούθησαν. Οι Θεσσαλονικείς εκπληκτικοί είδαν στην πόλη τους να γίνονται όσα διάβαζαν στις εφημερίδες, ότι έκαναν οι αστυνομικές δυνάμεις στα Εξάρχεια.

ΧΑΝΙΑ

Δύο συγκεντρώσεις ενάντια στα πυρηνικά και την αστυνομοκρατία με πάνω από 250 άτομα και την επιδοκιμασία του κόσμου. Στη δεύτερη συγκέντρωση μίλησε εκπρόσωπος της ΠΑΜΚ (μαθητικής του ΠΑΣΟΚ παράταξης), που κατήγγειλε τη βία της αστυνομίας.

Προκηρύξεις και αφίσες κυκλοφόρησαν και για τα δύο αυτά θέματα καθώς και για το ηλεκτρονικό φακέλλωμα - νέες ταυτότητες.

Απορία

ΑΠΟ τη Λαμία το τηλεφώνημα (επώνυμο): «Δεν εκδηλώνεται μόνο στα Εξάρχεια η αστυνομική βία σε βάρος συγκεντρωμένου πολιτικού χώρου. Στην πόλη μας συνεληφθησαν τέσσερις σπουδαστές της Παιδαγωγικής Ακαδημίας, διότι κολλούσαν αφίσες κατά της πυρηνικής ενέργειας που είχαν την προκλητική (!) υπογραφή «Αναρχικοί - Ουράνιο Τόξο». Ερωτώ: Τι έκαναν τα όργανα της Ασφάλειας όλη την περασμένη βδομάδα, που οι χουντικοί γέμισαν με αφίσες για την αποφυλάκιση των εγκλειστων του Κορυδαλλού, όχι μόνο τη Λαμία, αλλά ολόκληρη τη Γυθιώτιδα;»

Το 'να και στο τηλέφωνο: Γιατί ρωτάτε μένα κι όχι τον στρατηγό Δροσολιάννη, που τον ξέρετε καλύτερα, μα και είναι και συντοπίτης σας; Γ.Β.

ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

Πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση και πορεία δεκάδων πατησιωτών ενάντια στα πυρηνικά και τις συλλήψεις διαδηλωτών παρά την έντονη αστυνομοκρατία. Είχαν κλήσει την Πατησίω με ΜΑΤ για να αποτρέψουν ενδεχόμενη πορεία στην ΑΘΗΝΑ.

η νέα κυβέρνηση της αλλαγής

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

νικής ομάδας». Η νέα κυβέρνηση πάνω στην ίδια «πεπατημένη» εμφανίζεται με λυμένα τα χέρια να εφαρμόσει τις επιταγές του διεθνούς κεφάλαιου.

[Ανοίγοντας μια παρένθεση μπορεί να επισημανθεί η παράλληλη «ανανέωση» του Ε.Γ. και η ολοκληρωθείσα πρόσφατα αλλαγή στην οργανωτική δομή του κινήματος. Και να συνδιαστεί με την ανοιχτή πια προοπτική θεωρητικοideολογικών ανατροπών που θα επιτρέψουν ριζική εκτροπή από τη μέχρι τώρα διατυμπανιζόμενη «πολιτική φιλοσοφία» ενώ ήδη η κυβερνητική βούλη-

συγχρονισμό της καπιταλιστικής ανάπτυξης και την ενίσχυση της συσσώρευσης του κεφάλαιου. Από τον ίδιο τον κ. Παπαντρίου υιοθετούνται οι απόψεις του ΣΕΒ περί μη υλοποίησης των οικονομικών μέτρων από ανώτερα και μεσαία στελέχη της κυβέρνησης: τα αιτήματα των διομηχάνων γίνονται νουθεσίες προς το νέο υπουργικό συμβούλιο από τον ίδιο τον πρωθυπουργό. Ξεκινώντας ότι «η επιτυχία της πολιτικής μας εξαρτάται κατά κύριο λόγο από την αξιοπιστία της...» ο Παπαντρίου συνέχισε: «... Η απλούστευση - και πράγματι εδώ είναι το κλειδί - η σύντηξη

προκειμένου να εκσυγχρονιστεί είναι αναγκαία η αύξηση των επενδύσεων, η μείωση των πραγματικών μισθών και η ευκινησία της εργατικής δύναμης. Ο κ. Χαλικιάς απλά υπενθύμισε τις ανειλημμένες υποχρεώσεις απέναντι στο διεθνές κεφάλαιο που, μετά τον προσεχή Οκτώβριο, ο κ. Παπαντρίου θα κληθεί να εφαρμόσει.]

Τρίτο: Αφορά φυσικά την αλλαγή στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης. Η τοποθέτηση του γνωστού αλεξιπωτιστή στρατηγού Δροσογιάννη στο πόστο αυτό επιβεβαιώνει και τυπικά πλέον την οργανική επανένταξη του μηχανισμού αυτού στο πλέγμα των παρατηρημάτων της CIA. Εδώ και αρκετό καιρό οι υπηρεσίες του μηχανισμού αυτού εξοπλίζονται, πλαισιώνονται και καλοαδώνονται κάτω από το «αφελές» (;) καμουφλάζ που πρόσφεραν οι υποστηρικτές του εκδημοκρατισμού. Κανένας εκδημοκρατισμός δεν έγινε καμμία υπηρεσία δεν πολιτικοποιήθηκε. Αντίθετα σήμερα βρίσκονται επίσημα και τυπικά κάτω από τον απόλυτο έλεγχο του μεγάλου υπερατλαντικού συμμάχου. Οι αλλαγές που έγιναν αυτή τη πραγματικότητα έρχονται να ολοκληρώσουν. Οι σχέσεις κατεύθυνσης και ελέγχου που υπήρχαν στους χώρους αυτούς στα χρόνια του '50 και του '60 σήμερα φαίνονται αθώες μπρος στις νέες που αναπτύσσονται. Μέχρι που θα φτάσουν;

Η εφαρμογή της πολιτικής που ακολουθείται σε κοινωνικοοικονομικό επίπεδο απαιτεί την υποστήριξη ενός στρατιωτικού κατασταλτικού μηχανισμού. Η δραστηριότητά τους κλιμακώνεται επικίνδυνα τους τελευταίους μήνες ενάντια σε απεργούς και νεολαίους. Η κλιμάκωση της επίθεσης με την «οικονομι-

«Η μόνη αποστολή της κυβέρνησης είναι να δημιουργεί συνθήκες ευνοϊκές για τα κέρδη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας».

Χούμπερ, πρόεδρος των ΗΠΑ. 1932

ση τείνει να προσαρμοστεί πλήρως στις επιταγές των δομών και των λειτουργιών του συστήματος. Επίσης οι «αλλαγές» αυτές θα πρέπει να συνδιαστούν με τη ρευστότητα και τις διεργασίες σ' όλα σχεδόν τα κόμματα και την άνεση που χρειάζονται οι ηγετικές ομάδες των πολιτικών και οικονομικών σχημάτων που έχει στήσει το σύστημα, για τη διαμόρφωση «νέων πολιτικών ισορροπιών» που θα επιτρέψουν διεύρυνση της συναίνεσης μέσα από «νέες κοινωνικές συμμαχίες»]

Δεύτερο: Επισημαίνεται η αποστολή της νέας κυβέρνησης για την καλύτερη εφαρμογή της οικονομικής πολιτικής, και αυτό σε αντίθεση με τις αλλαγές που έγιναν και ελάχιστα αφορούν τον τομέα αυτό. Πρέπει να προσεχθούν ιδιαίτερα οι δηλώσεις του κ. Παπαντρίου στο νέο υπουργικό Συμβούλιο. Αφορούν κατά κύριο λόγο την οικονομική πολιτική, τη καλύτερη υλοποίησή της και τη διεύρυνσή της στο μέλλον «... Το πρόγραμμα σταθεροποίησης της οικονομίας εξελίσσεται ομαλά. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι η ουσιαστική εξυγίανση της οικονομίας μας και η εξασφάλιση μιας σταθερής αναπτυξιακής πορείας προϋποθέτει την επιτυχία μας στον τομέα της αναδιάρθρωσης και του εκσυγχρονισμού της οικονομίας μας. Τα μέτρα σταθεροποίησης είναι το εισητήριο για να προχωρήσουμε στο μεγάλο αγώνα που είναι η αναδιάρθρωση της οικονομίας μας, κατά κύριο λόγο στο βιομηχανικό, αλλά επίσης και στον αγροτικό τομέα...»

Η ακολουθούμενη πολιτική αποβλέπει στον εκσυγχρονισμό και την αναδιάρθρωση των κοινωνικοοικονομικών δομών του καθεστώτος της αστικής τάξης που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την καπιταλιστική του ανάπτυξη και τη βελτίωση της θέσης του στο νέο παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας. Και ας μη πει κανείς ότι αυτές οι αλλαγές έχουν να κάνουν με την «εθνική οικονομία» και τη πρόοδο του λαού. Ο ανερχόμενος αστέρας της ακολουθούμενης πολιτικής υψ/γος Γ. Παπαντωνίου σχολίαζε πρόσφατα: «... Εφόσον οι προηγούμενες χώρες προχωρούν σε βιομηχανική παραγωγή υψηλής τεχνολογίας, η ελληνική παραγωγή μπορεί να μετακινηθεί στην ενδιάμεση τεχνολογία, όπως μπορεί παράλληλα να αναβαθμιστεί τεχνολογικά η υπάρχουσα παραγωγή».

Στη νέα κυβέρνηση «έλαχε ο κλήρος» να προχωρήσει στις δομικές αλλαγές του συστήματος για τον εκ-

των διαδικασιών, η άρση των αντανάγκων, η διαφάνεια, η ταχύτητα στη λήψη αποφάσεων, πρέπει να απασχολήσουν κάθε υπουργό, κάθε υπηρεσία και αυτό δεν αφορά μονάχα τα κατ'εξοχήν οικονομικά υπουργεία. Η δημιουργία ενός αρνητικού επενδυτικού κλίματος μπορεί να προέλθει από όλα τα υπουργεία...»

Αφού με μαεστρία, αλλά ομολογουμένως χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, εξουδετερώθηκαν οι αντιδράσεις των «γνωστών συνδικαλιστικών και κομματικών κύκλων» η νέα κυβέρνηση θα προχωρήσει στο «βάθαιμα και στο πλάτεμα» αυτής της πολιτικής στην υπηρεσία του διεθνούς κεφάλαιου. «... Έχουμε ξεκινήσει, είπε ο κ. Παπαντρίου, μια τεράστια προσπάθεια και εδώ και

«Ο αγώνας μου για οικονομική ανέλιξη είναι ένας αγώνας εθνικός»

Α. Παπαντρίου. Σύνοδος Κ.Ε. στη Χαλκίδα

στο εξωτερικό για την ενθάρρυνση νέων παραγωγικών επενδύσεων. Και δεν πρέπει ν' απογοητεύσουν την ελληνική διοίκηση, το ελληνικό τραπεζικό σύστημα κανέναν σοβαρό υποψήφιο επενδυτή, όπως είχε συμβεί δυστυχώς κάποιες φορές στο παρελθόν...»

Είναι ολοφάνερη η προσπάθεια του κ. Παπαντρίου, θάζοντας στο ίδιο σακί θύτες και θύματα, να συγκαλύψει τις ευθύνες και να προχωρήσει κάτω από τις επιλογές των κέντρων αποφάσεων του διεθνούς κεφάλαιου και μιλιταρισμού. Έτσι δεν τολμήθηκε να διαψευστεί πρωτοελλίδο δημοσίευμα στην αμερικανική «Γουόλ Στρητ Τζόρναλ» (3 Απριλίου) όπου υποστηριζόταν ότι τα μέτρα του Οκτωβρίου υπαγορεύτηκαν όπως και το 1982 στη Γαλλική κυβέρνηση, από διεθνείς οργανισμούς.

[Κάνοντας μια δεύτερη παρένθεση για την σκοποθύμη στο μέλλον ν' ακολουθηθεί από τον κ. Παπαντρίου πολιτική, μετά τις συζητήσεις που ξεσήκωσε η έκθεση του τραπεζίτη κ. Χαλικιά, θα υπενθυμίσει κανείς ότι: Ο κ. Παπαντρίου στη παρέμβασή του στη σύνοδο κορυφής της κοινότητας, τον περασμένο Δεκέμβριο, είχε τονίσει ότι προκειμένου να συμμετάσχει η ελληνική οικονομία, στο καταμερισμό εργασίας που επιβάλλει το ευρωπαϊκό πρότυπο κατανάλωσης πρέπει να εκσυγχρονιστεί και

κή πολιτική» που θα ακολουθηθεί στους προσεχείς μήνες ενάντια σε πλαπές μάζες εργαζομένων και νεολαίας, αν συσχεπιστεί με το ότι δεν τηρούνται πλέον ούτε τα προσχήματα και οι άνθρωποι του βορειοαμερικανικού κεφαλαίου και Πενταγώνου αναλαμβάνουν ανοιχτά τη «στρατιωτική υποστήριξη» της «οικονομικής πολιτικής» δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολιών για τις προθέσεις.

Η βόλτα του νέου υπουργού από την πλατεία Εξαρχείων, την παραμονή της ανάληψης των νέων καθηκόντων του, το επιβεβαιώνει. Η πλατεία αυτή - πέρα από το καλώς ή κακώς και τον θεαματικό ή μη χαρακτήρα της - αντιπροσωπεύει μέχρι τώρα, τη μοναδική πραγματική παρένθεση μαζικής αντιπαράθεσης στο κλίμα συναίνεσης, αδρανοποίησης και κοινωνικού εκφασισμού που συνειδητά προωθούν κυβέρνηση και αντιπολίτευση.

συν. σελ. 9

Ανέλαβε τη Παρασκευή 25 Απρίλη η νέα κυβέρνηση του κ. Παπαντρίου, η τρίτη κυβέρνηση της αλλαγής που σχηματίζεται στους 10 μήνες που μεσολάβησαν από τη «σαρωτική νίκη του λαού» (sic!) στις εκλογές του περασμένου Ιουνίου.

Χαρακτηρίστηκε σαν ο πιο «άχρωμος» ανασχηματισμός κυβέρνησης στην εποχή της αλλαγής. Ένα σπορ που πρωτόφεραν οι «νεοφώτιστοι» στην εξουσία, σοσιαλιστές του ΠΑΣΟΚ, για να υπηρέτησουν - παράλληλα με το λαό!!! - και τα προσωπικά τους κόμπλεξ και απωθημένα. Προκάλεσε, ίσως, τα λιγότερα σχόλια - αν και όλοι περίμεναν μια νέα κυβέρνηση - από κάθε προηγούμενο ανασχηματισμό και δίχως αμφιβολία «ξάφνιασε» με τη λογική που ακολούθησε αυτή τη φορά ο κ. Παπαντρίου.

Πάνω σ' αυτή τη λογική μπορεί κανείς να επισημάνει:

Πρώτον: Σε αντίθεση με όσα συνέβαιναν στο παρελθόν - κατά κάποιο τρόπο - η σύνθεση της νέας κυβέρνησης και ο τρόπος με τον οποίο έγινε φανέρωσε την απόλυτη και οριστική κυριαρχία του κ. Παπαντρίου και των συμφερόντων που υπηρετεί πάνω στον κομματικό μηχανισμό του κινήματος. Ο μηχανισμός αυτός - καύχημα του λαού για πολλούς αφελείς - πέρασε στο περιθώριο των εξελίξεων, μη μπορώντας να τροφοδοτήσει την κοινή γνώμη και μ' αυτές ακόμη τις διαμάχες του για την τοποθέτηση των νέων υπουργών.

Το γεγονός αυτό έρχεται να συμπληρώσει τη λειτουργικότητα των αποφάσεων του τελευταίου καλοκαιριού για διαχωρισμό κόμματος-

κυβέρνησης, αποκομματικοποίηση του κρατικού μηχανισμού και αναδόμηση οργανωτική του κομματικού μηχανισμού. Παγώνεται έτσι η προσπάθεια του κ. Παπαντρίου και της ηγετικής ομάδας του ΠΑΣΟΚ να απαλλαγούν από διαδικασίες που θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί το κίνημα ώστε να αποδοκιμάσει την πολιτική που ακολουθεί η ηγετική ομάδα σαν κυβέρνηση.

Ο «διαχωρισμός» του κομματικού από τον κυβερνητικό μηχανισμό, που είναι ένα μέσο απομακρύνσης του ελέγχου που προέρχεται από τη βάση, ολοκληρώνεται σήμερα με τη περιθωριοποίηση του κινήματος από τους τομείς όπου μπορούσε να παίξει κάποιο ρόλο στη διαμόρφωση, κύρια, της οικονομικής πολιτικής. Οι «πολιτικοί» υπεύθυνοι, δηλαδή οι υπουργοί, στην κυβέρνηση δεν είναι δυνατόν να ελέγχονται από τη βάση ή να τοποθετούνται με παρεμβάσεις του κινήματος. Ενώ ο κρατικός μηχανισμός έχει αναγορευτεί σε ιερό τέρας. Έτσι που καταντά ιεροσουλία κάθε ουσιαστική κριτική στάση απέναντί του. Μπορεί κανείς να πει ότι πολιτικοί, τεχνοκράτες και διοικητικά στελέχη παγώνονται ν' αποτελούν κάποια ξεχωριστή κατηγορία που ξεφεύγει από κάθε ουσιαστικό έλεγχο (με έμφαση στον τομέα της οικονομίας), ρυθμίζοντας χωρίς πιέσεις από τα κάτω τη συμπεριφορά της και τη δραστηριότητά της απέναντι στα γεγονότα και στην πραγματοποίησή τους.

Το περασμένο καλοκαίρι εφημερίδα των διεθνών χρηματιστηριακών κύκλων στη Ν. Υόρκη χαρακτήρισε το σχηματισμό της πρώτης μετεκλογικής κυβέρνησης σαν ολοκληρωτική επικράτηση της «γερμα-

Οι επιθέσεις των ηγετικών ομάδων

Ο θάνατός σου, η ζωή μου

προχωρούν σ' όλο τον κόσμο

Αυτοί δεν θα ήσαν λύκοι εάν εμείς οι άλλοι δεν είμαστε αρνιά.

Τελικά, τα μαζικά μέσα ενημέρωσης, τηλεόραση, ραδιόφωνο, εφημερίδες κι άλλα πολλά έχουν καταφέρει, βομβαρδίζοντας μ' επιμονή τη χαλαρή συνείδησή μας, να επιτύχουν εκείνο που θέλουν αυτοί που τα ελέγχουν: την παραπλάνηση και τον αποπροσανατολισμό μας. Να μας παραπλανήσουν ως προς τη σημασία των γεγονότων και να μας σπρώχνουν σε άλλους δρόμους να μας εμποδίζουν να κάνουμε αυτό που πρέπει για να επιτύχουμε το δικό μας.

Έτσι, καταφέρνουν να μας διαποτίζουν με την αντίληψη ότι τρομοκρατία ασκούν οι αδύνατοι, κάποια άτομα, κάποιοι μικροί που -έστω για όποιους λόγους- θέλουν ν' απαλλαχτούν από τούτο τον αφέντη είτε για να πάνε σε άλλον είτε να μην έχουν πια. Και, προχωρώντας ακόμα πιο πέρα, μας υποβάλλουν πιεστικά την αντίληψη ότι εμείς, με τη στάση μας, τη συμπεριφορά μας, την κάποια αντίστασή μας, γινόμαστε τροφοδότες και υποστηρικτές και συνοδοιπόροι αυτής της τρομοκρατίας. Έστω κι αν την καταδικάζουμε... Σε καμιά περίπτωση δεν θέλουν να ιδούμε ότι όλες οι πράξεις βίας και τρομοκρατίας είναι μορφές της κοινωνικής σύγκρουσης, της σύγκρουσης που προκαλούν οι πολυδιάστατες αντιθέσεις που διαπερνούν το κοινωνικό σώμα.

Η Λιβύη, μας λένε (για να μιλήσουμε με γεγονότα) είναι πίσω από κάθε τρομοκρατική ενέργεια στην Ευρώπη στον κόσμο. Κι αυτό βάζει σε κίνδυνο την ασφάλεια των... ΗΠΑ. Κι αυτές αμύνονται χτυπώντας με βομβαρδισμούς τη Λιβύη. Και παίρνουν μαζί τους, στά μέτρα εναντίον της Λιβύης, τους Ευρωπαίους «συμμάχους» τους, σοσιαλιστές και συντηρητικούς και ακροδεξιολογιστεροδέξιους.

Είναι, η επίθεση των ΗΠΑ και της Ευρώπης, εναντίον της Λιβύης μια καθαρή κοινωνική

σύγκρουση σ' επίπεδο Κρατών και κομμάτι μιας γενικότερης ιδεολογικογεωγραφικά σύγκρουσης.

Οι ΗΠΑ, με όσα προηγήθηκαν και με την ίδια την επίθεση, μεταχειρίστηκαν τη δύναμή τους μ' έναν άλλο τρόπο για ν' αναπαράγουν την ηγεμονία τους στον Δυτικό Κόσμο. Χτυπώντας τη Λιβύη έδωσαν πρακτική απόδειξη στο που μπορούν να φτάσουν όταν παίζεται η ηγεμονική τους θέση -που σίγουρα δεν απειλούσε η Λιβύη. Που, όμως, η ηγετική της υπό τον Καντάφι ομάδα, έβλαψε συμφέροντα αμερικάνικα -εταιρίες πετρελαίου- και απειλεί ν' ανατρέψει συμφέροντες ισορροπίες με την προσπάθειά της να επιβάλει την επιρροή της, τουλάχιστον, αν όχι την ηγεμονία της, στον αφρικανικό και μεσανατολίτικο χώρο (Τσαντ, Σουδάν κλπ). Είναι, όμως, ακόμα βέβαιο, πως αν ο Καντάφι και το ηγετικό πλήρωμα που δουλεύει μαζί του, κατάφερνε να πραγματοποιήσει τα σχέδια για μια νέα δομή εξουσίας στο τμήμα του αραβικού κόσμου που ελέγχει και, πολύ περισσότερο, αν κατάφερνε να αποτελειώσει τα έργα άρδευσης και καλλιέργειας στην έρημο, τότε θα προχωρούσαν ταχύτατα οι διαδικασίες για την ανατροπή των δομών εξουσίας και της οικονομίας στις άλλες αραβικές και στις γειτονικές αφρικανικές χώρες. Έτσι οι Υπερ-Μεγάλες και Μικρομεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις θα έχαναν, μαζί με τους ντόπιους, τα προνόμια που έχουν, με τον έναν και τον άλλο τρόπο, στον Ευρωασιατοαφρικανικό χώρο, πιο σύντομα και πιο βίαια.

Η ανάπτυξη της στρατηγικής αντίληψης -που αναπτύσσεται ιδιαίτερα στις ΗΠΑ με το «Δόγμα Σουλτς»- για το δικαίωμα άμεσης στρατιωτικής επέμβασης σε περίπτωση «απειλής ισορροπίας» που υπάρχει, σ' αυτή την πολύπλοκη λογική στηρίζεται. Είναι χαρακτηριστικό

ότι:

α) άμεσος στόχος της Αμερικανικής στρατιωτικής ένοπλης επίθεσης εναντίον της Λιβύης, ήταν η ανατροπή του Καντάφι, η εξαφάνισή του και όχι η κατάληψή της.

β) Πως η Γαλλία θα δεχόταν να πάρει μέρος μόνο σε επίθεση συντριβής της Λιβύης και όχι σε τρομοκρατική επίθεση.

γ) Η επιμονή των ΗΠΑ και η συγκατάθεση της Ευρώπης να παρθούν οικονομικά μέτρα εναντίον της Λιβύης. Αυτά τα μέτρα, όσο κι αν βλάψουν βραχυπρόθεσμα συμφέροντα, βοηθούν στην μη ολοκλήρωση των σχεδίων οικονομικής ανάπτυξης της χώρας.

Η υπόθεση της Λιβύης δεν είναι η μοναδική που μας δείχνει τη νέα στρατηγική των ΗΠΑ στην αντιμετώπιση των προβλημάτων που γεννάει η σύγκρουση ανάμεσα στις ηγετικές ομάδες του λεγόμενου δυτικού χώρου -γι' αυτόν μιλάμε εδώ- η σύγκρουση μεταξύ συσπειρώσεων ηγετικών ομάδων, η σύγκρουση μεταξύ αυτών και των εργαζόμενων και καταπιεζόμενων.

Όμοιες ή κοντινές μ' αυτές περιπτώσεις βρίσκουμε διάσπαρτες σ' όλο τον πλανήτη. Με τις ιδιομορφίες τους, βέβαια, η κάθε μια. Με κοινό, όμως, στόχο: τη διατήρηση της ηγεμονίας των ΗΠΑ και την πιο άνετη παραγωγή του κοινωνικού συστήματος, ταυτόχρονα. Έτσι μόνο μπορούμε να προσεγγίσουμε τις διαδικασίες που οδήγησαν στην ανατροπή του Μάρκος στις Φιλιππίνες την επεκείμενη του Πινοςέτ στη Χιλή και του δικτάτορα της Ν. Κορέας: την θριαμβική υποδοχή του Σουίμπε, αρχηγού των ανταρτών της UNITA, που μάχεται το «μαρξιστικό» καθεστώς της Αγκόλα: τη στάση απέναντι στο Νοτιοαφρικανικό καθεστώς («οι μαύροι είναι πλειοψηφία και μπορούν να πάρουν μέρος στην Κυβέρνηση»): την ανάμειξη στην Καμπότζη και τις γνωστές περιπτώσεις στη Λ. Αμερική.

Η «Ελληνική» θέση

είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένη με τις επιδιώξεις όλων των ηγετικών ομάδων. Δεν χρειάζεται βαθυστόχαστες αναλύσεις για να την ιδούμε. Δεν μπορούμε, όμως, να μη σημειώσουμε την προσπάθεια της κυβέρνησης να ξεπεράσει όλους στην προσπάθεια «πάταξης της τρομοκρατίας» βασικού στόχου ΗΠΑ-Ευρώπης.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ «Συγκρούσεων Αδύνατης Έντασης» (Σ.Α.Ε.)

Η ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ - ΤΟ «ΔΟΓΜΑ ΣΟΥΛΤΣ»

Η επιμονή και σε μεγάλη ποικιλία μορφών, επίθεση των ΗΠΑ στο θέμα τρομοκρατία είναι η προσπάθεια υλοποίησης μιας νέας στρατηγικής αντίληψης που έχει κυριαρχήσει στους αμερικανούς ηγέτες. Αυτή η αντίληψη καταγράφεται ως στρατηγική των «Συγκρούσεων Αδύνατης Έντασης» (Σ.Α.Ε.).

Πρόκειται για μια στρατηγική που δεν αλλάζει καθόλου τους κύριους στόχους της αμερικανικής πολιτικής:

α) συνέχιση και ενίσχυση της ηγεμονίας των ΗΠΑ στο Δυτικό κόσμο, και

β) περιφρούρηση του συστήματος και ενίσχυσή του εκεί που όλα δείχνουν ότι έχουν προχωρήσει διαδικασίες που το απειλούν.

Σ' αυτό το στόχο περιλαμβάνονται και οι προσπάθειες επανένταξης στο σύστημα χωρών που έχουν ξεκοφεί, σ' όποιο βαθμό, απ' αυτό.

Για την επεξεργασία της ασχολήθηκε ιδιαίτερα ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ. Τζ. Σουλτς και γι' αυτό είναι γνωστή και ως «Δόγμα Σουλτς».

Η επισήμανση των πιο βασικών στοιχείων θα επιτρέψει να ιδωθούν κάτω από ένα νέο φως. Τα γεγονότα όπου πρωταγωνιστούν οι ΗΠΑ. Αλλά, ο καλύτερος τρόπος για να καταλάβουμε τη «φιλοσοφία» αυτού του Δόγματος και τους στόχους του είναι να ιδούμε πως το αναπτύσσουν εκείνοι που το επεξεργάζονται. Γι' αυτό δημοσιεύουμε μερικά αποσπάσματα από αμερικανικά ντοκουμέντα.

«Το πιο ενδιαφέρον στον τομέα της ασφάλειάς τους για τις ΗΠΑ, είναι η βελτίωση των στρατιωτικών τους δυνατοτήτων για Συγκρούσεις Αδύνατης Έντασης» (ΣΑΕ).

James B. Motley, συνταγματάρχης (Military Review, Γενάρης 1985)

«Κατά τη γνώμη μου, οι Συγκρούσεις Αδύνατης Έντασης (Σ.Α.Ε.) είναι το κεντρικό στρατηγικό πρόβλημα που έχουν ν' αντιμετωπίσουν σήμερα οι ΗΠΑ»

Στρατηγός Wallace H. Nutting, τώως αρχιστράτηγος των αμερικανικών δυνάμεων στη Λατ. Αμερική και διοικητής, σήμερα, της Διοίκησης Έτοιμης Δύναμης (US Readiness Com-

mand) που εδρεύει στη Φλώριδα. (New York Times, 4/5/85)

«Για πολύ καιρό, τα ελεύθερα έθνη αρκέστηκαν να παρακολουθούν στη σκόνη τα ίχνη που οδηγούσαν τους κομμουνιστές στις κατακτήσεις τους, αναγνωρίζοντάς τους, και στην καλύτερη περίπτωση, προσπαθώντας να τους εμποδίσουν να πετύχουν νέες... Τώρα (με τη βοήθεια των απανταρτών) πρέπει να βάλουμε τους μαθητευόμενους ολοκληρωτικούς στην άμυνα ώστε να μην είναι σίγουροι για την επιτυχία των ιμπεριαλιστικών τους σχεδίων»

William Sneider Jr., υφυπουργός Εξωτερικών (Ουάσινγκτον Ποστ, 19/7/85)

Το «Δόγμα Σουλτς» - Η νέα επιθετική πολιτική των ΗΠΑ

Στηρίζεται σε δυο βασικές αρχές:

- Οι δημοκρατικές δυνάμεις (δηλαδή κάθε χώρα και πολιτικό κίνημα σύμμαχο της Δύσης) απειλούνται από μια συνολική επίθεση που έχουν εξαπολύσει οι δυνάμεις της «τρομοκρατίας», δηλαδή, τα επαναστατικά καθεστώτα η κινήματα της Κούβας, του Ιράν, της Λιβύης, που είναι σύμμαχοι της ΕΣΣΔ.

- Οι ΗΠΑ, σαν ηγέτες των «δημοκρατικών» δυνάμεων, έχουν όχι μόνο την ευθύνη ν' αντισταθούν στην απειλή που προέρχεται από την τρομοκρατία, αλλά και την ευθύνη να την εξουδετερώσουν χρησιμοποιώντας τη στρατιωτική δύναμη που θα θεωρείται, σε κάθε περίπτωση, αναγκαία.

«Αυτό που, σε μια δοσμένη στιγμή, μπορούσε να φανεί ότι ήταν πράξεις βίας, παράλογες ενέργειες και που προγραμματιζούνταν χωρίς σχέδιο από μερικά εκτροχιασμένα άτομα, φαίνεται, τώρα, κατά τρόπο πιο καθαρό... Έχουμε μάθει πως, πριν απ' όλα, η τρομοκρατία είναι ένας τύπος βίας. Παντού όπου χτυπάει, κατευθύνεται, στις περισσότερες περιπτώσεις, εναντίον μας, εναντίον των δημοκρατιών, εναντίον των πιο ιερών αξιών μας, και εναντίον των βασικών στρατηγικών μας συμφερόντων... Πλησιάζει η στιγμή που η απειλή μας θα είναι τόσο δυνατή ώστε να πειστούν οι Σοβιετικοί να μην εξαπολύσουν έναν ολοκληρωτικό πυρηνικό πόλεμο ή να μην επιτεθούν στους

Τί ακριβώς έγινε στο Νταβός;

Στις αρχές Φλεβάρη ο Α. Παπανδρέου πήρε μέρος στην ετήσια σύνοδο του «Γιουρόπεαν Μάντζιμεντ Φόρουμ», στο Νταβός της Ελβετίας. Εκεί συγκεντρώνονται τα στελέχη του διεθνούς καπιταλισμού: επιχειρηματίες, στελέχη επιχειρήσεων, τραπεζίτες, υπουργοί, πρωθυπουργοί, κάθε λογής πολιτικο-οικονομικοί παράγοντες. Φέτος συμμετείχαν τέτοια είδη ακόμα και από τη μακρινή Κίνα, την ΕΣΣΔ και τις άλλες ανατολικές χώρες.

Το νέο στην εφετινή ελληνική συμμετοχή ήταν η για πρώτη φορά αναβάθμισή της. Παραβρέθηκε ο ίδιος ο πρωθυπουργός, αυτός ήταν ειδικά ο Παπανδρέου, προβλήθηκε έντονα, κάθισε στο ίδιο τραπέζι με τον Τούρκο Πρωθυπουργό και τον υπουργό Εμπορίου των ΗΠΑ και έκανε την κύρια εισήγηση σ' ένα τέτοιο εκλεκτό ακροατήριο.

Οι επαφές του Α. Παπανδρέου σ' ότι αφορά τα οικονομικά θέματα είναι λίγο πολύ γνωστές. Γνωστή είναι επίσης η σταθερή άρνησή του να δεχθεί να συνομιλήσει με τον Τούρκο Πρωθυπουργό επί θεμάτων εκτός της οικονομίας και του καιρού! Ειδικά δε επί των ελληνοτουρκικών, λεγόμενων, σχέσεων. Παρ' όλα αυτά έντονες ήταν οι φήμες και οι «πληροφορίες» για τους λόγους της παρουσίας του Παπανδρέου στο Νταβός. Αν ήταν μόνο η αναγνώριση και το «ευχαριστώ» του διεθνούς κεφαλαίου για τις υπηρεσίες του στην Ελλάδα, τι ήταν αυτή η συνάντηση με τον Οζάλ και όλο το παρασκηνίο γύρω απ' αυτήν;

Τα πράγματα γίναν ακόμα πιο περίεργα από την απουσία των «καθ' ύλην αρμοδίων» Σημίτη-Παναγόπουλου και την παρουσία του συμβούλου του πρωθυπουργού Γιάννη Παπανικολάου που έχει ξανασυναντηθεί με τον Οζάλ στις Βρυξέλλες και (κατά το Ποντίκι 31.1.86) ίσως κουθέντιασαν και άλλα, πλην των οικονομικών, θέματα. Η περιέργεια επιτείνεται ακόμη περισσότερο με την παρουσία του Χρήστου Μαχαιρίτσα, διπλωματικού συμβούλου του πρωθυπουργού και ειδικού στα εξωτερικά θέματα, σε μια καθαρά οικονομικού χαρακτήρα συνάντηση.

Εάν όμως όλα αυτά τα περίεργα υπήρχαν πριν τη μετάβαση στο Νταβός, με την συνάντηση ακολούθησαν κι άλλα «τρελλά». Οργίασαν οι φήμες για μυστική συνάντηση των πρωθυπουργών Ελλάδας-Τουρκίας και μάλιστα στάλθηκαν στον Τύπο και κάτι περίεργα «Δελτία Τύπου», «κυπριακών οργανώσεων» κλπ που μιλούν για μυστικές συναντήσεις, μυστικές συμφωνίες κι ένα σωρό άλλα που δεν βάζει ο νους...

Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για την προέλευση ορισμένων από τα «Δελτία» αυτά (που συμπληρώνονται από παρόμοια της Τούρκικης;) προεξέας) και δεν τα δημοσιεύουμε. Όποιος μπορεί να μας βοηθήσει με κάποια πληροφόρηση για κάποιο ξεκαθάρισμα ας το κάνει. Τα πράγματα γύρω από το Νταβός, και όχι μόνο, είναι αρκετά μπερδεμένα. Μέχρι όμως να αρχίσει να ξεμπερδεύει αυτή η κατάσταση πρέπει να επισημάνουμε:

- Την αποκάλυψη στην Καθημερινή, 6.4.86, ότι στο Νταβός το περασμένο Φλεβάρη συναντήθηκαν ο Μαχαιρίτσας και ο σύμβουλος του Τούρκου πρωθυπουργού και είχαν μάλιστα μακρά συνομιλία. Επιβεβαιώνονται έτσι κατά ένα μέρος οι φήμες συνάντησης με θέμα τις διμερείς σχέσεις. Βρισκόμαστε όμως έτσι μπροστά σε μια διαδικασία εντελώς διαφορετική από τη γνωστή. Πρώτα συναντιέται ο Παπανικολάου με τον Οζάλ, μετά οι σύμβουλοι των δύο πρωθυπουργών, στη συνέχεια ποιοι έχουν σειρά; Και το σημαντικότερο. Γιατί δεν ανακοινώνεται τίποτα;
- Την «εξαφάνιση» του έλληνα πρωθυπουργού επί 2 μέρες στο Νταβός για συνομιλίες με ξένους τραπε-

ζίτες και οικονομικούς παράγοντες, όπως ανακοινώθηκε.

- Την επίσκεψη Σουλτς και την επίσημη πλέον αποκατάσταση των συμμαχικών σχέσεων με τις ΗΠΑ, επί όλων των θεμάτων. Θα υπενθυμίσουμε ότι ο Παπανδρέου θεωρούσε κλειδί για κάτι τέτοιο τις ελληνοτουρκικές σχέσεις στο Αιγαίο και το Κυπριακό.

Εδώ πρέπει κανείς να σημειώσει το **θερμότατο** (σύμφωνα με τις δύο πλευρές) κλίμα των συνομιλιών και το γεγονός ότι η αμερικάνικη πλευρά έδειξε ότι δεν έχει κανένα λόγο να υπαγορεύσει τον τρόπο χειρισμού του θέματος των βάσεων στην ελληνική κυβέρνηση, όσον αφορά το εσωτερικό... (αυτό είναι προσωπικό θέμα του Παπανδρέου και των εθνικά περήφανων Ελλήνων).

Στην επίσκεψη Σουλτς θα πρέπει να προστεθεί και η επιμελής προσπάθεια της κυβέρνησης Παπανδρέου να μην πληροφορηθεί ο Τύπος, δηλ. οι περήφανοι Έλληνες, τα συνομιλούμενα. Μια προσπάθεια που από δημοσιογράφους φίλους της αλλαγής χαρακτηρίστηκε άθλια και ελεεινή (Ποντίκι 28.3.86). Οπωσδήποτε κάτι ήθελαν να κρύψουν οι πράσινοι τεγκεδες. **Τί όμως;**

- Η σπαζοκεφαλιά συμπληρώνεται από την εξέλιξη του Κυπριακού με τη νέα πρωτοβουλία του Γ.Γ. του ΟΗΕ. Μετά το Νταβός, τον Σούλτς, να και οι προτάσεις Κουεγιάρ που επισημοποιούν το ομόσπονδο κράτος (που λέγεται πως συμφωνήθηκε στο Νταβός), να και η παραιτήση του Ελληνοκύπριου συνομιλητή Μαυρομάτη που χοντρά-πυκνά λέει ότι ο Γ.Γ. μας την «έπαιξε».

Δεν ξέρουμε αν και πότε θα μαθευτεί τι ακριβώς συνέβη στο Νταβός τον Φλεβάρη του 1986. Δεν ξέρουμε αν και πότε θα μάθουν οι περήφανοι Έλληνες για ποιο λόγο τους έκανε τέτοια τιμή το διεθνές Κεφάλαιο, καλώντας τον Πρωθυπουργό τους σε επίσημη συνάντησή του.

Είπαμε να μας πιάσουν τον κώλο για την οικονομία, να μην καταναλώνουμε, να το δεχθούμε. Αλλά να μας «πάρουν» και την Κύπρο... Για μια εθνική ανεξαρτησία ζούσαμε τόσο καιρό... πάει στο διάλο.

Προσοχή παιδιά: Εθνικισμός και Σοσιαλισμός μαζί, είναι να μη σου λάχει...

από σελ. 7

μπρος στη σήψη

Με μια σχετικά σύντομη αναφορά σημειώθηκαν τρία σημεία της νέας κυβέρνησης που μπορεί κανείς να πει ότι σηματοδοτούν τη πολιτική που ακολουθεί πλέον καθαρά ο Παπανδρέου και η ηγετική ομάδα του στο ΠΑΣΟΚ. Μέχρι σήμερα η προετοιμασία και η άνοδος αυτού του σχηματισμού - και των οικονομικών και κοινωνικών συμφερόντων που εξυπηρετεί - στην εξουσία πέρασε δίχως καμιά ουσιαστική αντιμετώπιση και προβληματισμό, όχι μόνο από τον αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά και από το σύνολο της λεγόμενης αριστεράς.

Σήμερα η κατάσταση στην Ελλάδα και η κοινωνική - ταξική επιλογή του εκσυγχρονισμού των δομών του αστικού καθεστώτος σαν συμπλήρωμα των εξελίξεων στον καπιταλιστικό περίγυρο και τις ανακατανομές στο διεθνή καταμερισμό της παραγωγικής διαδικασίας από τη μια, και η εξέλιξη της αλλαγής και του κινήματός της - αλλά και ολόκληρης της λεγόμενης αριστεράς - από την άλλη, δημιουργούν **σημαντικές πολιτικές και κοινωνικές διεργασίες και παράλληλα μια εξαιρετική πρόκληση γι' αυτούς που τοποθετούνται ενάντια στο κεφάλαιο.**

Πλατείες πλέον μάζες έχουν αποκτήσει πολύτιμες εμπειρίες και άμεση γνώση για το πως και πάνω σε ποιες βάσεις και αρχές είναι δυνατόν να οικοδομηθεί ένα κίνημα για την κοινωνική αλλαγή. Η πορεία της αλλαγής και η αδυναμία ουσιαστικής απάντησης, από τη μεριά της λεγόμενης αριστεράς, σ' αυτά που μεθοδικά εξελίσσονται στη ζωή των προλεταρίων και της νεολαίας δημιουργούν συντριπτικά επιχείρημα εναντίον του κρατισμού και του συγκεντρωτισμού μέσα στο λαϊκό κίνημα. Ο κόσμος της «αριστεράς» που λόγω της μακρόχρονης απομόνωσής του από την εξουσία ένιωθε πολιτικά ευνοημένος, εκτονώθηκε και τώρα περιφέρεται χαμένος ενώ το κράτος αναδεικνύεται από το ΠΑΣΟΚ ρυθμιστής της καπιταλιστικής ανάπτυξης και φορτώνει τις συνέπειες στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Και πρέπει να προστεθεί πως η κυριαρχία του κε-

Σήμερα η στρατηγική της αστικής τάξης περνά μέσα από τη συναίνεση, σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Μια συναίνεση, που βάζοντας μαζί θύτες και θύματα, επιχειρεί να συγκαλύψει τις ευθύνες και να αποτρέψει την οργή ενάντια στο σάπιο και διεφθαρμένο καθεστώς της, ώστε να το διατηρήσει κατ' αρχήν για να το εκσυγχρονίσει στη συνέχεια. Για το σκοπό αυτό αξιοποιούνται οι εξαιρετικές υπηρεσίες που προσφέρει ο κ. Παπανδρέου και η ηγετική ομάδα του, με τη πολιτική που εφαρμόζουν και τη σύγχυση που προκάλεσαν στις μάζες.

Ο εκσυγχρονισμός και η αναδιάρθρωση των «παρωχημένων δομών του άκαμπτου και ξεπερασμένου κοινωνικού μας συστήματος που δρουν ανασταλτικά...» είναι η πολιτική που ανέλαβε να εφαρμόσει ο κ. Παπανδρέου για το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Η άμεση ανάμιξη του ξένου παράγοντα και κεφαλαίου στις υποθέσεις της ελληνικής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, η ανάπτυξη ενός νέου πελατειακού καθεστώτος-πραγματικού γκαουλάιτερ των γιάνκηδων - ζητούν την εξασφάλισή τους στη συναίνεση. Όπως είπε και ο κ. Έμπερτ για τη «Στρατηγική της Οικονομικής Ανάπτυξης της Ελλάδος» πρόσφατα στο London SCHOOL OF ECONOMICS «...**κανένα οικονομικό μοντέλο ανάπτυξης δεν μπορεί να αποδώσει όταν δεν συνοδεύεται από ένα γενικότερο κλίμα εμπιστοσύνης και δεν μπορεί να υπάρξει κλίμα εμπιστοσύνης χωρίς ταυτόχρονα να απαλλαγούμε από τα προβλήματα του παρελθόντος.**»

Δεν αμφιβάλλει κανείς ότι η επιδιωκόμενη συναίνεση είναι μόνο σε πολιτικά επίπεδα κορυφής, ενώ διαρκώς και πλατύστερες μάζες ωθούνται στο περιθώριο των εξελίξεων. Η αδυναμία και αυτών ακόμα των σοσιαλιστών να προχωρήσουν στον εκσυγχρονισμό μ' ένα δημοκρατικό αστικό κοινωνικό κράτος, το καταράκισμα σε φασιστικό τύπο που μεθοδεύσεις σε μια σειρά θεσμούς και η στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, χαρακτηρίζουν ανεξίτηλα το μέλλον που φέρνουν. Τη συναίνεση που επαγγέλλονται.

Ποτέ ένας λαός δεν προδόθηκε και δεν ξεφτιλίστηκε με τέτοιο τρόπο. Ποτέ δεν διαφεύσθηκαν και δεν εξαπατήθηκαν με τέτοια μεθοδολογία οι ελπίδες τόσων ανθρώπων.

Η παντελής αδυναμία μιας άμεσης αντιπαράθεσης της λεγόμενης αριστεράς με τις μεθοδεύσεις της αστικής τάξης. Η απουσία προοπτικών για τη κοινωνία μπρος στο πολιτικό και κοινωνικό εκφασισμό που πραγματοποιείται δημιουργούν τη μεγαλύτερη, δυσκολότερη αλλά και πιο ζωντανή πρόκληση της πραγματικότητας που ζούμε: Την **έμπρακτη άρνηση του κομματικού κρατισμού και συγκεντρωτισμού από τη μια και των εγωπαθών ομάδων του «απομονωτισμού» και του χωρίς προοπτικές και συγκεκριμένο περιεχόμενο «δυναμισμού», από την άλλη.**

Η ανάπτυξη ενός ελευθεριακού, Μαχητικού και επαναστατικού κινήματος πάνω: Στην Αυτονομία των ομάδων. Στην Ανταπόσταση της καθοδήγησης και της ηγεσίας από το συντονισμό της δράσης. Στην πλατύτερη το δυνατόν κοινωνική παρουσία και πρακτική, είναι μια επιτακτική ανάγκη για όσους παλεύουν για την κοινωνική απελευθέρωση με το ταξικό πόλεμο και επιθυμούν ν' αξιοποιήσουν τη σημερινή πραγματικότητα προς αυτή την κατεύθυνση, πέρα από ταμπέλες, απωθημένα και αρωστημένες αντιλήψεις τους είδους: «**πας μη μεθ' ημών καθ' ημών.**»

Πάνω σε ποια βάση; Με ποιο τρόπο; Μέσα από ποιες διαδικασίες;

Να τα ερωτήματα που βάζει, επιτακτικά πλέον, η νέα κυβέρνηση της αλλαγής...

Το «Δόγμα Σουλτς»

από σελ. 8

συμμάχους μας αλλά, τίποτα δεν δείχνει ότι είμαστε στον ίδιο βαθμό έτοιμοι και οργανωμένοι για να εμποδίσουμε και να κοντράρουμε τις προκλήσεις της «γκρίζας ζώνης» που έχουμε τις μεγαλύτερες πιθανότητες ν' αντιμετωπίσουμε, τις Συγκρούσεις Αδύνατης Έντασης (Σ.Α.Ε.), που μέρος τους αποτελεί και η τρομοκρατία... («η γκριζα ζώνη» χρησιμοποιείται σαν μια πρόκληση) την κρατική τρομοκρατία (που είναι σήμερα μεταμορφωμένη σ' ένα όπλο που κατευθύνεται εναντίον των συμφερόντων, των αξιών και των συμμάχων των ΗΠΑ).

...Αν θέλουμε ν' αντιμετωπίσουμε αυτό το εχθρικό όπλο, πρέπει τα Δυτικά Έθνη ν' αναγνωρίσουν την ανάγκη μιας ενεργητικής άμυνας εναντίον της τρομοκρατίας...

G. Shultz, ομιλία στην Τριμερή Επιτροπή, 3/4/84 (Current Policy, No 54).

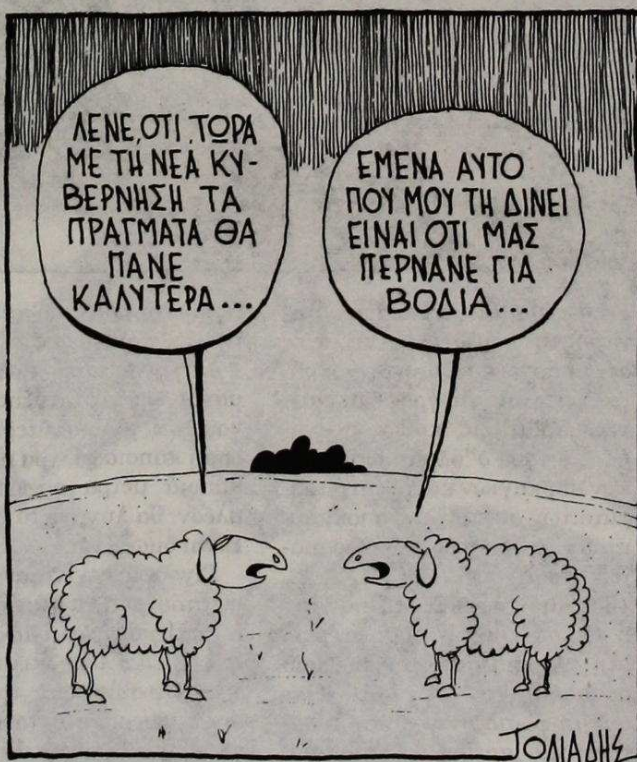
(Στο μέτρο που η τρομοκρατία) Χρησιμοποιείται από τους αντιπάλους μας σαν ένα εργαλείο μοντέρνου πολέμου... πρέπει να είμαστε έτοιμοι

να χρησιμοποιήσουμε τη στρατιωτική δύναμη... (G. Shultz, Current Policy, No 629).

«Κάποτε, υπήρξε ένας καιρός που οι Σοβιετικοί μπορούσαν να σκέπτονται ότι κάθε δυσαρέσκεια ήταν σε θέση να μετατραπεί σε κομμουνιστική εξέγερση. Τώρα βλέπουμε να φαίνεται ένας νέος τύπος πάλης: η πάλη των ανθρώπων που παντού στον κόσμο, κινδυνεύουν τη ζωή τους εναντίον του κομμουνιστικού δεσποτισμού... Η «δημοκρατική αυτή επανάσταση» γίνεται στο Αφγανιστάν, στην Καμπότζη, στην Ανγκόλα και τη Νικαράγουα όπου μαχητές της Ελευθερίας μάχονται εναντίον των ολοκληρωτικών καθεστώτων που υποστηρίζει η Μόσχα... Έτσι, ενώ άλλοτε κάθε κομμουνιστική νίκη εθεωρείτο αναπότρεπτη... μπορούμε σήμερα να ελπίζουμε στη νίκη αυτών των δημοκρατικών δυνάμεων και στην ήττα της κομμουνιστικής τυραννίας».

(G. Shultz: Current Policy, No 569)

Τα λίγα αυτά κείμενα ξεκαθαρίζουν τα πράγματα μόνο τους. Δεν νομίζουμε πως χρειάζονται περισσότερα για να επισημανθεί ο κίνδυνος πρώτα και να γίνει επεξεργασία μιας νέας μορφής επέμβασης απ' όσους θέλουν και μπορούν για την αντιμετώπιση του κινδύνου.

ΠΟΝΤΙΚΙ 30.4.86

φάλαιου και των κρατιστών δεν εκδηλώνεται σήμερα μόνο απέναντι στη «κομμουνιστική λύση» (που κυριολεκτικά έχει εξουδετερωθεί σαν απειλή), αλλά και απέναντι στην αντιεξουσιαστική, στο βαθμό που αυτή εξαναγκάζεται να περιορίζεται στην απλή άρνηση και δεν καταφέρνει να διατυπώνει θέσεις και πρακτική μέσα στα καθημερινά

προβλήματα.

Ποτέ η σήψη της εξουσίας και των κομματικών μηχανισμών της δεν είχε λάβει τέτοια έκταση στα μάτια των προλεταρίων και ποτέ οι αντιεξουσιαστικές απόψεις δεν βρισκόταν αυτοεγκλωβισμένες με τέτοιο τρόπο από την κοινωνική κίνηση και τη ζωντανή πραγματικότητα.

JET-OIL

ΣΥΝΤΟΜΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

1.2.85: Σε εκδήλωση της κοινότητας Καλοχωρίου στη Θεσσαλονίκη, το Κέντρο Οικολογικής Πληροφόρησης και η Οικολογική Κίνηση Θεσσαλονίκης, αποκαλύπτουν τους κινδύνους από την παρακείμενη δεξαμενή αμμονίας της χημικής βιομηχανίας λιπασμάτων ΣΙΝΓΚ.

Γενάρης 1986: Κυκλοφορεί η ΔΟΚΙΜΗ Νο 3, όπου περιέχεται εμπιστευτικό υπόμνημα υπαλλήλου του ΥΧΟΠ προς τον υπουργό Τρίτη, όπου αναφέρεται ότι σε περίπτωση ατυχήματος στη δεξαμενή αμμονίας, θα υπάρξουν 200.000 νεκροί!

15.2.86: Η Οικολογική Κίνηση φέρνει το υπόμνημα στον τύπο. Ακολουθεί μεγάλη δημοσιότητα και αντεκλήσεις οικολόγων-υπουργείου, σε καθημερινή βάση ως τις,

24.2.86: οπότε ξεσπά η τεράστια πυρκαγιά στη JET-OIL, 300 μόλις μέτρα μακριά από τη δεξαμενή αμμονίας. Η κυβέρνηση πανικόβλητη στέλνει 4

ανταπόκριση με τηλεφωνήματα όλη νύχτα.

Αυθημερόν οργανώνεται διαδήλωση από την Οικολογική Κίνηση, το περιοδικό ΣΤΕΓΗ της Λαϊκής Μορφωτικής Στέγης Αμπελοκήπων, το περιοδικό ΠΡΑΞΗ, την Επιτροπή Κατάληψης (Λ. Νίκης 39) και τις Συσπειρώσεις φοιτητών. Η διαδήλωση καταλήγει στα γραφεία του Μαριδάκη, όπου γίνεται συμβολική κατάληψη και δίνεται συνέντευξη τύπου.

3.3.86: Σβήνεται η φωτιά. Συγκεντρώσεις κατοίκων στα Διαβατά και την Ηλιούπολη.

4.3.86: Εκδήλωση διαμαρτυρίας στους Αμπελοκήπους από την Οικολογική Κίνηση και το περιοδικό ΣΤΕΓΗ.

7.3.86: Εκδήλωση διαμαρτυρίας στην κοινότητα Καλοχωρίου.

12.3.86: Εκδήλωση για τις φωτιές και τη βιομηχανία στο Πολυτεχνείο από του Χημικούς Μηχανικούς. Η οικολογία βάζουν το θέμα ενός άλλου μοντέλου

γικής Κίνησης, επειδή φωτογράφιζαν τις δεξαμενές πετρελαίου της SHELL, μέσα στην πόλη(!), στα πλαίσια μιας έρευνας για την ασφάλεια των βιομηχανιών στη Θεσσαλονίκη. Μετά από δώρη ταλαιπωρία αφήνονται ελεύθεροι. Η Κίνηση κυκλοφορεί ανακοίνωση που «κόπηκε» από τις εφημερίδες, όπου καταγγέλλει το γεγο-

νός καθώς και το ψέμα της «λαϊκής συμμετοχής», αφού στην πράξη, όποιος ασχολείται με τα κοινά, θεωρείται ύποπτος από την εξουσία. Η προσαγωγή στην ασφάλεια έγινε με το αιτιολογικό ότι οι 2 οικολόγοι ήταν ύποπτοι για εμπρησμό σε δεξαμενές πετρελαίου! Ποιος είπε ότι η εξουσία δεν έχει φαντασία και χιούμορ...

ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Η φωτιά στη JET-OIL έθεσε, για πρώτη φορά ίσως τόσο έντονα στην Ελλάδα, το θέμα του μοντέλου ανάπτυξης. Είναι πια έκδηλο, πως το μοντέλο ανάπτυξης που ακολουθήθηκε στη χώρα μας τις τελευταίες δεκαετίες, με τις ευχές ή τη συγκάλυψη όλων, και συνεχίζει να ακολουθείται και σήμερα, αποδεικνύεται κα-

τα συμβαίνουν πια όλο και πιο συχνά στις φτωχές χώρες του Τρίτου Κόσμου, αλλά και στις Μητροπόλεις του Βορρά, όπου και τα μέτρα ασφαλείας και η χωροθέτηση και η τεχνολογία είναι καλύτερα.

γ) Τα ίδια ακριβώς προβλήματα έχουν και οι σοσιαλιστικές γραφειοκρατίες της Ανατολής, πράγμα καθόλου παράξενο, αφού ακολουθούν το ίδιο καπιταλιστικό μοντέλο παραγωγής, αφού η ιδέα που έχουν για την ανάπτυξη, δεν διαφέρει σε τίποτα απ' αυτή των ομολόγων τους στη Δύση.

Δέσμία άλλωστε της ίδιας αναπτυξιακής λογικής η αριστερά στη χώρα μας, δε μπόρεσε να ψελλίσει τίποτα για τις φωτιές, παρά το να φύγουν μακριά από δω (και να πάνε που;) – κι αυτό καθυστερημένα. Δε δίστασαν λοιπόν αυτοί οι κατ' εξοχήν συγκεντρωτικοί κρατιστές, να ζητήσουν αποκέντρωση της ρύπανσης. Δεν είπαν φυσικά κουβέντα για το αδιέξοδο της ανάπτυξης, το δικό τους αδιέξοδο.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΛΥΣΗ;

Ασφαλώς να!

– Απέναντι στο αδιέξοδο χημικοσυνητηρούμενο βιομηχανικό μοντέλο γεωργίας (που χρειάζεται και την αμμονία της ΣΙΝΓΚ), αντιπροτείνουμε την Οικολογική Γεωργία, τις βιοκαλλιέργειες. Μια άλλη αντίληψη για τη γεωργία και τη σχέση του ανθρώπου με τη γη. Μια γεωργία που βασίζεται στην πολυκαλλιέργεια, τη χρησιμοποίηση φυσικών κύκλων, τα βιολογικά λιπάσματα και παρασκευάσματα και τις βιολογικές μεθόδους καταπολέμησης ασθενειών, εντόμων και ζιζανίων. Μια γεωργία ακόμα που ευνοεί τα μικρά μεγέθη, και άρα την αποκέντρωση, την αυτοδιαχείριση και τις δυνατότητες άμεσης δημοκρατίας.

– Απέναντι στην κυριαρχία των πλαστικών, που απαιτούν πετροχημικές βιομηχανίες για την κατασκευή τους (όπως αυτή που πρότεινε το ΚΚΕ να γίνει μέσα στη Θεσσαλονίκη!) αντι-

προτείνουμε τη χρήση άλλων προϊόντων που μπαίνουν σε φυσικούς κύκλους, που ανακυκλώνονται.

– Απέναντι στην κυριαρχία των υγρών και στερεών καυσίμων, το ενδεχόμενο ενός πυρηνικού εργοστασίου στην Ελλάδα κι απέναντι στο μονοπώλιο της ΔΕΗ, αντιπροτείνουμε τις ήπιες μορφές ενέργειας.

– Απέναντι στην κυριαρχία των οδικών μεταφορών, το σιδηροδρομικό.

– Απέναντι στην κυριαρχία του ΙΧ, τα μέσα συλλογικής μεταφοράς, το τραμ, το ποδήλατο και τους πεζόδρομους.

– Απέναντι στο φαραωνισμό έργων όπως η εκτροπή του Αχελώου, το εργοστάσιο αλουμινίας ή τα διαλυτήρια πλοίων σε μέρη όπου δε θάπρεπε να υπάρχουν, μια σειρά εναλλακτικές λύσεις που σέβονται τις οικολογικές ισορροπίες.

– Απέναντι στον παραλογισμό των μητροπόλεων, τη δημιουργία αυτόνομων κοινοτήτων, με μικρά μεγέθη, ήπιες τεχνολογίες, αποκεντρωμένες λειτουργίες, που παρέχουν τις δυνατότητες επικοινωνίας, συμμετοχής και άμεσης δημοκρατίας.

– Απέναντι στο θέαμα της κατανάλωσης αντιπροτείνουμε τον επαναπροσδιορισμό των αναγκών μας.

– Απέναντι στη μισθωτή εργασία, αντιπροτείνουμε την αυτόνομη δημιουργία ελεύθερων παραγοκαταναλωτών.

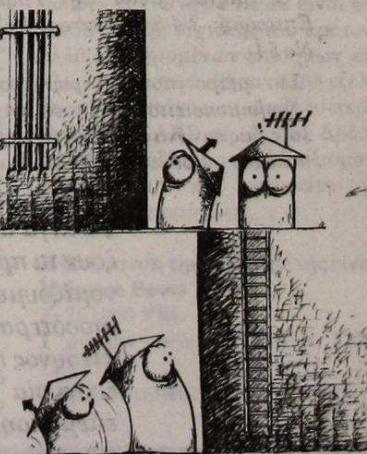
– Απέναντι στον πόλεμο μεταξύ μας και την κρίση αντιπροτείνουμε τη ζωή, που σε τόση λίγη εκτίμηση έχει η εξουσία, όπως αποδεικνύεται καθημερινά και όπως απέδειξε και η φωτιά στη JET-OIL.

– Απέναντι στην ομοιομορφία, την ομοιογένεια και τον κοινωνικό ρατσισμό, αντιπροτείνουμε την ποικιλότητα και το δικαίωμα στη διαφορά.

– Απέναντι στον κρατισμό αντιπροτείνουμε την αυτονομία, την αυτοδιεύθυνση.

– Κι απέναντι στο δρόμο της απάθειας, του εφησυχασμού και της ετερονομίας, διαλέξαμε το δρόμο της αυτοοργάνωσης και του αγώνα για μια κοινωνική επανάσταση.

Απρίλης, ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

υπουργούς να συντονίσουν. Οι υπουργοί επιδίδονται σε μια σειρά από γκάφες και σ' ένα όργιο ψέματος για να καθησυχάσουν τον κόσμο. Η Οικολογική Κίνηση φέρνει καθημερινά στη δημοσιότητα στοιχεία σχετικά με τη φωτιά και τη δεξαμενή αμμονίας, καταγγέλλοντας το κλίμα εφησυχασμού.

28.2.86: Φοβερή έκρηξη τα μεσάνυχτα στου Μαριδάκη. Ένας νεκρός από ανακοπή, πολλοί τραυματίες. Οι φλόγες ξεπερνούν τα 100 μέτρα ύψος και είναι ορατές απ' όλη την πόλη. Η νύχτα γίνεται κυριολεκτικά μέρα. Πανικόβλητοι οι κάτοικοι, των δυτικών συνοικιών κυρίως, εγκαταλείπουν την πόλη. Τα κρατικά μέσα μεταδίδουν μουσική όλη νύχτα, χωρίς να κάνουν καμιά ανακοίνωση. Η Οικολογική Κίνηση συνδέεται με 2 πειρατικούς σταθμούς και ενημερώνει τον κόσμο. Μετάλη

ανάπτυξης και θέμα αυτοοργάνωσης της κοινωνίας. Αντίλογος δεν υπάρχει ούτε από τεχνοκράτες, ούτε από τις γραφειοκρατικές παρατάξεις, καθώς η ανυπαρξία τους σ' όλο το διάστημα των πυρκαγιών και τα επιχειρήματα των οικολόγων, αποκαλύπτουν το αδιέξοδο των «οραμάτων» τους.

15.3.86: Νέος σάλος ξεσπά όταν η Οικολογική Κίνηση φέρνει στη δημοσιότητα στοιχεία, που αποκαλύπτουν ότι μολύνθηκε από τη φωτιά η αγροτική παραγωγή και πρέπει να καταστραφεί. Επί μια βδομάδα το υπουργείο προσπαθεί να αποκρύψει και να υποβαθμίσει το θέμα. Στο τέλος και κάτω από την πίεση των οικολόγων και της κοινής γνώμης παραδέχεται την ύπαρξη των μετρήσεων.

16.3.86: Συλλαμβάνονται και οδηγούνται στην Ασφάλεια για εξακρίβωση, 2 μέλη της Οικολο-

γικής Κίνησης, επειδή φωτογράφιζαν τις δεξαμενές πετρελαίου της SHELL, μέσα στην πόλη(!), στα πλαίσια μιας έρευνας για την ασφάλεια των βιομηχανιών στη Θεσσαλονίκη.

Μετά από δώρη ταλαιπωρία αφήνονται ελεύθεροι. Η Κίνηση κυκλοφορεί ανακοίνωση που «κόπηκε» από τις εφημερίδες, όπου καταγγέλλει το γεγονός καθώς και το ψέμα της «λαϊκής συμμετοχής», αφού στην πράξη, όποιος ασχολείται με τα κοινά, θεωρείται ύποπτος από την εξουσία. Η προσαγωγή στην ασφάλεια έγινε με το αιτιολογικό ότι οι 2 οικολόγοι ήταν ύποπτοι για εμπρησμό σε δεξαμενές πετρελαίου! Ποιος είπε ότι η εξουσία δεν έχει φαντασία και χιούμορ...

Η κατάσταση θα ήταν καλύτερη. Η «φιλτρολογία» όμως δεν αποτρέπει ριζική λύση, κι αυτό γιατί:

α) Οι συνέπειες της ρύπανσης δεν περιορίζονται σε ένα συγκεκριμένο χώρο. Η ρύπανση «ταξιδεύει». Απόδειξη η καταστροφή της αγροτικής παραγωγής σε αποστάσεις αρκετά μεγάλες έξω από τη Θεσσαλονίκη, ή ακόμα η όξινη βροχή. Εξάλλου δε μας ενδιαφέρει το να «αποκεντρώσουμε» τη ρύπανση και τα προβλήματα, αλλά το να τα λύσουμε.

β) Τα βιομηχανικά ατυχήμα-

Πρώτη Πανελλαδική Αντιεξουσιαστική - Αναρχική Συνδιάσκεψη Ομάδων και Ατόμων

Όταν πρωτακούσθηκε για την τριήμερη συνδιάσκεψη που καλούσαν οι ομάδες Πάτρας-Αμαλιάδας-Πύργου στις 18-19-20 Απρίλη, οι αντιδράσεις του «χώρου» μας ήταν πολυποικίλες, από θετικές με αρκετές επιφυλάξεις έως αρνητικές με αρκετές δόσεις ειρωνείας και σνομπισμού.

Η ίδια η κατάσταση όμως, διέψευσε τους δεύτερους και ξεπέρασε τις προσδοκίες των πρώτων.

Ο κόσμος που συγκεντρώθηκε αυτό το τριήμερο στην Πάτρα, κύρια σύντροφοι από την επαρχία και λίγοι Αθηναίοι, απέδειξε πως οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές μπορούν να βρεθούν και να κουβεντιάσουν αρκετές ώρες, για πολλές ημέρες, και πως ένας συντονισμός δραστηριοτήτων βασισμένος στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας δεν είναι ουτοπικός, ούτε ανέφικτος.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Ημέρα πρώτη

Με διάφορα μέσα και ανάμικτα συναισθήματα περιέργειας και αισιοδοξίας, φτάσαμε στην Πάτρα το απόγευμα της Παρασκευής 18 Απρίλη.

Η πρώτη μας κίνηση ήταν να πάμε στην διεύθυνση της πρόσκλησης - Κανακάρη 140 - όπου βρίσκεται το Κέντρο Αντιπληροφόρησης, για περισσότερες πληροφορίες.

Φτάνοντας εκεί βρίσκουμε στην πόρτα ένα καλωσόρισμα, από τους συντρόφους της Πάτρας, και την ανακοίνωση πως η συνδιάσκεψη θα γίνει στο κτίριο του Πανεπιστημίου και θα αρχίσει στις 7 μ.μ.

Μέσα στο κτίριο υπήρχαν διάφοροι συντρόφοι από την βόρειο Ελλάδα, που είχαν έρθει από την προηγούμενη, χτες και συζητούσαν για συντονισμό των ομάδων και ατόμων της Β. Ελλάδας.

Ανταλλάσσουμε συστάσεις και ξεκινάμε όλοι μαζί για το κτήριο της συνδιάσκεψης. Πέντε-έξι μοτοσυκλετιστές με αντίστοιχους καπελάκηδες σηματοδοτούν την διαδρομή για το κτήριο της συνδιάσκεψης, κατά τ' άλλα η παρουσία των μπάτσων ήταν διακριτική, παρ' όλο που ακροδεξιά τοπική εφημερίδα καλούσε γονείς και κηδεμόνες να καταλάβουν το κτίριο «ώστε να μην καταφέρουν οι αναρχικοί να καταστρέψουν την Πάτρα».

Άλλωστε το κτίριο είχε δοθεί νομότυπα κατόπιν σχετικής αίτησης των οργανωτών προς τις πανεπιστημιακές αρχές:

Πλησιάζοντας ακούγονταν ROCK και αναρχικά τραγούδια διακοπτόμενα από συνθήματα ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο την μισθωτή εργασία, αποσπάσματα από τον RATGEB (συγγραφέας της «γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης» κ.λ.π.), και καλέσματα προς τον κόσμο για την συνδιάσκεψη.

Οι Πατρινοί γενικά ήταν από ουδέτεροι μέχρι φιλικοί και σπάνια εκφράζονταν κάποιοι αρνητικά - κυρίως για τα μαλλιά των πάνκιδων. Πολλοί μάλιστα μπηγαν και παρακολούθησαν διάφορες κουβέντες (εξαιρώντας βέβαια τους καθιερωμένους χαφιέδες).

Στην είσοδο κόβουμε κουπόνι ενίσχυσης και προχωράμε μέσα, δεξιά μπαίνοντας υπήρχε έκθεση βιβλίων, περιοδικών και αφισών από όλη την Ελλάδα και πιο κάτω έκθεση φωτογραφιών από διάφορες κινητοποιήσεις, κύρια της Αθήνας (Χημείο, Πολυτεχνείο, κ.λ.π.).

Προχωράμε και καθόμαστε στο Αμφιθέατρο, στην σκηνή πάνω υπήρχαν τραπέζια, η μικροφωνική και στο βάθος ένα μαύρο κι ένα κόκκινο πανί και το σύνθημα «Ούτε θεοί, ούτε αφέντες».

Γύρω στις 8.30 η αίθουσα έχει γεμίσει ασφυκτικά (1200 άτομα περίπου) και ξεκινά η συνδιάσκεψη. Την «χαρη δουλειά» του συντονιστή των συζητήσεων την αναλαμβάνουν οι σύντροφοι της Πάτρας και ομολογουμένως τα κατάφεραν πάρα πολύ καλά, παρ' όλη την κούραση των τριών ημερών και τις κατηγορίες διάφορων πως το παίζουν προεδρείο κ.λ.π., οι οποίοι απομονώθηκαν γρήγορα από τον κόσμο και το βούλωσαν.

Η κουβέντα ξεκίνησε με μια εισήγηση των οργανωτικών ομάδων για τους λόγους που πήραν την πρωτοβουλία να μας καλέσουν και ακολούθησε μια ιστορική αναδρομή στους αναρχικούς που δρούσαν στις αρχές του αιώνα στην Πελοπόννησο και στην εφημερίδα «Επί τα Πρόσω».

Ακολούθησε μια πολύ ενδιαφέρουσα εισήγηση σχετικά με τον ρόλο των εφημερίδων και των δημοσιογράφων, από ένα σύντροφο δημοσιογράφο, η οποία όμως λόγω της περασμένης ώρας «χάθηκε» γιατί δεν στάθηκε δυνατό να γίνει κουβέντα από τον κόσμο πάνω σ' αυτό το θέμα. Τέλος αφού κανονίστηκε το πρόγραμμα της αυριανής μέρας η πρώτη μέρα έληξε. Ακολούθησε μια μικρή αναστάτωση μέχρι να βρεθούν μέρη να φιλοξενηθούν διάφοροι σύντροφοι και μετά κατά παρέες πήγαμε σε διάφορες ταβέρνες και μπαράκια για πιο διαπροσωπικές «επαφές».

Ημέρα δεύτερη

Κατά της 10 το επόμενο πρωί του Σαββάτου μαζευτήκαμε πάλι στο αμφιθέατρο γύρω στα 500 άτομα.

Η κουβέντα ξεκινά με μια εισήγηση της ομάδας «Εν ψυχρώ» από την Αθήνα, με κύριο θέμα την δημιουργία κεντρικών και περιφερειακών ομάδων. Θέμα αιχμής, όπου γίνεται και η πρώτη κουβέντα με συμμετοχή όλου του κόσμου. Τοποθετούνται κύρια σύντροφοι από επαρχιακές πόλεις αλλά και από γειτονιές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Πιο συγκεκριμένα μιλάν σύντροφοι από την Αμαλιάδα, την Καβάλα και τα Χανιά όπου αναφέρονται στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι αντιεξουσιαστές στις σχέσεις τους με τον κόσμο της επαρχίας και την Αστυνομία. Ένα κοινό συμπέρασμα που βγήκε από τους περισσότερους ομιλητές ήταν για το ζήτημα των περιφερειακών ομάδων και οι διαφορές τους με τις κεντρικές. Οι περιφερειακές ομάδες ή ομάδες συγγενείας μπορεί να είναι ομάδες σε χώρους εργασίας, σε σχολεία, πανεπιστήμια, γειτονιές και οποιονδήποτε άλλο χώρο της καθημερινής ζωής των συντρόφων, οπότε έχουν τα εξής πλεονεκτήματα:

α) Είναι σε άμεση επαφή με τον κόσμο του περιγύρου τους, οπότε αυτό που κάνουν είναι ξεκάθαρο σε όλους και δεν μπορεί να συκοφαντηθεί εύκολα από κανένα.

β) Είναι τρομερά σημαντικό το ότι οι σύντροφοι των περιφερειακών ομάδων γνωρίζονται πάρα πολύ καλά, πολλές φορές από μικρά παιδιά, οπότε είναι δύσκολο να διαβρωθούν από χαφιέδες και σε περιπτώσεις ανάγκης μπορούν να έχουν εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο.

Από πολλούς συντρόφους επίσης θίχτηκε η ανάγκη δημιουργίας κέντρων πληροφόρησης σε κάθε πόλη και χωριό, πράγμα που θα βοηθήσει στην γρήγορη επικοινωνία, ενημέρωση και συντονισμό των συντρόφων σε όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Χαιρετισμό μαζί με κάποιες

ιδέες και προβληματισμούς για την αναγκαιότητα αυτής της συνδιάσκεψης και την κατάσταση του αναρχικού «χώρου» διάβασε και ο εκδότης του περιοδικού «ο κόκκορας που λαλεί στο σκοτάδι».

Το επόμενο θέμα που άναψε κυριολεκτικά τα αίματα σε όλη την αίθουσα ήταν μια εισήγηση «για την βία και την τρομοκρατία και την σχέση τους με τους αναρχικούς». Η εισήγηση έγινε από τις ομάδες της Λειβαδιάς και της Κυψέλης, όπου καταδικάζονταν οι τρομοκρατικές οργανώσεις σαν Λενινιστικά γκρουπούσκουλα και η τρομοκρατία σαν πρακτική, στο σύνολό της, σαν διαχωρισμένη και милитаристική λόγω του συνωμοτικού της φύσης της. Επίσης έγινε κριτική στην χρήση βίας από τους αναρχικούς και τους αντιεξουσιαστές, και κύρια στην έξαρση που έχει πάρει στα τελευταία γεγονότα στην Αθήνα (Καταλήψεις Χημείου, Πολυτεχνείου, εμπρησμοί τραπεζών, επιθέσεις σε κλούβες με μολότωφ και δυναμίτη κ.λ.π.) όπου έγινε και κάποια σύγκριση αυτών των πρακτικών με την τρομοκρατία που κατηγορήθηκαν σαν διαχωρισμένες και милитаристικές. Όπως ήταν αναμενόμενο ξεσηκώθηκε θύελα αντιρρήσεων από αντίθετες απόψεις οι οποίες κύρια έκφραζαν ότι ο μοναδικός τρομοκράτης είναι το κράτος και πως πέρα από τους Λενινιστές η τρομοκρατία έχει χρησιμοποιηθεί από αντιεξουσιαστικές ομάδες και στο παρελθόν (Ισπανία 36) αλλά και στο παρόν (Αντικρατική Πάλη) και πως σαν μέσο πάλης είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί και στο μέλλον. Τονίστηκε ότι η βία των επαναστατών συνυπάρχει μ' όλες τις άλλες μορφές και πρακτικές του αντιεξουσιαστικού κινήματος και δεν είναι δυνατό να διαχωρίζεται απ' αυτές.

Κατά τις τρεις γίνεται ένα δίσλειμμα για φαγητό και στις πέντε ξαναμαζεύεται ο κόσμος στο αμφιθέατρο μαζί με καινούργιους που γεμίζουν πλέον την αίθουσα ασφυκτικά.

Αφού γίνονται κάποιες τοποθετήσεις πάνω στο προηγούμενο θέμα, κάποιος σύντροφος από την παιδαγωγική ακαδημία Λαμίας κάνει μια εισήγηση με θέμα «Εκπαίδευση και αναρχικοί». Παρ' όλο που δεν της φαινόταν, όταν διαβάστηκε η εισήγηση ράγισε πολλές καρδιές, ιδιαίτερα συντρόφων που έχουν παιδιά και η συζήτηση άναψε με τοποθετήσεις και άλλων συντρόφων από παιδαγωγικές ακαδημίες, δασκάλους και γονείς.

Στάθηκαν όλοι ιδιαίτερα στο θέμα της αντιαυταρχικής εκπαίδευσης και στο κατά πόσο είναι δυνατή η δημιουργία εναλλακτικών σχολείων και παιδικών σταθμών. Δόθηκαν μάλιστα και κάποια ραντεβού όλων των άμεσων ενδιαφερόμενων για μετά την συνδιάσκεψη.

Επόμενος ομιλητής ήταν ένας σύντροφος απ' του Ζωγράφου ο οποίος έκανε μια ενημέρωση για την δράση των αναρχικών της περιοχής, της «Επιτροπής κατοίκων Ζωγράφου» και τις συγκρούσεις τους με τα ΜΑΤ και τον δήμο για την υπεράσπιση του πάρκου της Γεωργίου Παπανδρέου.

Η βραδιά έκλεισε με την προβολή της ταινίας «ΤΕΜΠΟΚ» και αφού κανονίστηκε το πρόγραμμα της επόμενης μέρας.

Ημέρα Τρίτη

Κατά της 10.30 το πρωί της Κυριακής ξεκινά η τελευταία μέρα της συνδιάσκεψης με μια εισήγηση μαθητών, όπου μεταξύ άλλων γίνεται και πρόταση για συντονισμό όλων των αναρχικών μαθητικών ομάδων και γίνεται και ραντεβού για αργότερα.

Ακολουθεί μια εισήγηση συντρόφων από την Κύπρο η οποία ήταν κύρια ενημερωτική για την δραστηριότητα των Κύπριων αντιεξουσιαστών αναρχικών στην Κύπρο και το εξωτερικό. Στάθηκε όμως αφορμή για να γίνει πλατύτερη συζήτηση πάνω στο «εθνικό ζήτημα» και τον πόλεμο. Το συμπέρασμα που

απο σελ. 11

βγήκε ήταν πως οι αναρχικοί δεν πρόκειται να πολεμήσουν σε περίπτωση σύρραξης με τους Τούρκους προλετάρους, αλλά προσπαθούν να καλέσουν κοινό μέτωπο ενάντια σε Έλληνες και Τούρκους καπιταλιστές και να μετατρέψουν τον εθνικό σε ταξικό πόλεμο.

Η επόμενη εισηγήση, ήταν από κάποιες συντροφίες με θέμα Αναρχοφεμινισμός, όπου ακούστηκαν πολλές ενδιαφέρουσες απόψεις και από αυτές. Γίναν βέβαια και κάποιες παρατηρήσεις για την ορθότητα του ορου Αναρχοφεμινισμός, αλλά η κυρίαρχη άποψη ήταν πως το φεμινιστικό κίνημα πρέπει να αναπτύσσεται παράλληλα με το Αντικαπιταλιστικό.

Ακολούθησαν μια σειρά από εισηγήσεις πάνω σε κοινωνικά ζητήματα με πρώτη μία από ομοφυλοφίλους συντρόφους και το περιοδικό Κράζιμο και δεύτερη μία από κάποιους συντρόφους κοινωνικούς λειτουργούς με θέμα διάφορες μειοψηφίες όπως ανάπηροι, τοιγγάνοι, τον κοινωνικό ρατσισμό κ.λ.π. Όλες ήταν πολύ ενδιαφέρουσες αλλά λόγω της μικρής διάρκειας της συνδιάσκεψης δεν συζητήθηκαν όσο έπρεπε.

Επίσης έγινε συζήτηση χωρίς εισηγήση για το θέμα των ναρκωτικών όπου τονίστηκε κύρια η κατασταλτική δυνατότητα για τον χώρο μας που δίνει η Ηρωίνη στο κράτος. Ακούστηκαν μαρτυρίες για το πως επιχειρούν την καταστολή των αναρχικών στα Εξάρχεια προωθώντας το κύκλωμα εμπορίας της Ηρωίνης στην πλατεία, και το πως καταστάλθηκαν οι καταλήψεις των σπιτιών το '82 χάρη στην Ηρωίνη.

Ακολούθησε μια εισηγήση της Δοκιμής για την δημιουργία πανελλαδικής αντιεξουσιαστικής εφημερίδας. Και τέλος έγινε μια μικρή συζήτηση για

την παρεμβάση των Αναρχικών στον εργατικό χώρο. Η συνδιάσκεψη έκλεισε με χαιρετισμούς από διάφορες ομάδες και συντρόφους και απόδοση φόρου τιμής στις εξεγέρσεις:

Του Σικάγου το 1886

Της Ισπανίας και της

Θεσσαλονίκης το 1936

Της Ουγκρικής επανάστασης του 1956

και στους νεκρούς συντρόφους:

Χρήστο Τσουτσουβή

Μιχάλη Καλιτζά

Ιάκωβο Κουμή

Σταματίνα Κανελοπούλου

Λου

Χρήστο Κασίμη

και σε όλους τους από τετραπρόσ-
τες συντρόφους.

Κείμενο για τον τύπο

Εμείς οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές του ελληνικού χώρου, παλεύοντας ν' αντισταθούμε στην καθημερινή αλλοτρίωση και να ανατρέψουμε την σημερινή κοινωνική τάξη της επιβίωσης, με βαθιά αγάπη για τη ζωή, τον έρωτα και τον αυθορμητισμό, συναντηθήκαμε στις 18-19, 20 Απριλίου 1986 στην Πάτρα.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΙΜΗΣ ΤΗΝ 21^η ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Η αδυναμία του Κράτους να καταστείλει και να συκοφαντήσει την Α' Πανελλαδική Αναρχική Συνάντηση στην Πάτρα οδήγησε στον άγριο ξυλοδαρμό και τις συλλήψεις 42 συντρόφων κατά την επιστροφή τους στην Αθήνα.

■ **Το Κράτος, με γελοίες και αστήριχτες κατηγορίες, προσπαθεί να διαιωνίσει τον μύθο του «κακού» αναρχικού.**

■ **Η προσπάθεια για τη συγκρότηση αναρχικού κινήματος θα προχωρήσει ενάντια στις συκοφαντίες του Τύπου, των Κομμάτων και των μισθοφόρων του Κράτους.**

● **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**

● **Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ**

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

ΠΑΣΧΑ '86

κείμενο που μας στάλθηκε για δημοσίευση:

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΠΛΗ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΗ ΜΕ ΣΥΝΘΕΤΗ ΚΑΙ ΑΡΓΗ ΕΚΡΗΣΗ

- Τι φταίει πούγινες ληστές τον ρώτησε ο δικαστής.
Φταίει πούχα πόδια τέσσερα και χέρια δεκατέσσερα
μα πιο πολύ το μάτι
πούβλεπε πίσω από την πλάτη
πούβλεπε τον αγά τον ψεύτη
και τον τοιφλικά τον κλέφτη.

ΠΑΣΧΑ 1986. Θρησκευτική κατάνυξη. Ανάσταση. Γιορτές. ΑΛΛΑ και δυνάμωμα του εμπορικού πάρεδωδε.

Οι εργαζόμενοι πήραν το «δώρο του πάσχα» για να το καταναλώσουν αμέσως στις τεχνητές απαιτήσεις των γιορτών. Αρνιά, δώρα, ταξίδια και τα λεφτά επιστρέφουν στη βάση τους. Δηλαδή στις τσέπες των εκμεταλλετών μας. Τ' αφεντικά οργανώνουν τις πωλήσεις τους, πυκνώνουν τις διαφημίσεις, υπολογίζουν τα κέρδη τους και προγραμματίζουν για τις επόμενες γιορτές.

Η έκτακτη οικονομική ενίσχυση εξατμίζεται στο εμπορευματικό κέρδος και μεις μένουμε με τις ψευδαισθήσεις ότι ζούμε κάτι ως διαφορετικό, μετρώντας στη γωνιά του τραπέζιου φρα-

γχο-δίφραγκα για να δούμε πως θα τα βγάλουμε πέρα. Κι όλα αυτά κάτω απ' τις ευλογίες του Κράτους προστάτη που για μια ακόμα φορά απόδειξε ποιόν προστατεύει, κρατώντας τα μαγαζιά ανοιχτά την ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ για να μην δυσανεστήσει το κεφάλαιο, με μια τυχόν μείωση των πωλήσεων.

ΠΑΣΧΑ 1986. Θα κάσουμε 2-3 μέρες, θα φάμε, θα πούμε, θα χορέψουμε, λες και όλα αυτά δεν μπορούμε να τα κάνουμε όποτε και ΟΤΑΝ έχουμε τη διάθεση (όπως τ' αφεντικά μας), αλλά μόνο αυτές τις συγκεκριμένες μέρες. Πράγματα που επιθυμούμε, πράγματα που καλύπτουν τις βασικές ανθρώπινες ανάγκες μας τα παρέχουν με το δελτίο 2-3 φορές το χρόνο, πακεταρισμένα με πολυτέλεια μέσα από την ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.

Θα ανταλλάξουμε δώρα, ευχές, χαμόγελα και θάνατο η απελπισμένη έκφραση της ανάγκης μας για ανθρώπινη επικοινωνία. Στο βάθος όμως, γνωρίζουμε ότι δεν θα κερδίσουμε ΤΙΠΟΤΑ εκτός απ' αυτό που είχαμε

πάντα. ΤΗ ΜΙΖΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΜΑΣ.

ΠΑΣΧΑ 1986. Αντί για την παθητική αποδοχή αυτής της πλάνης εμείς καί «κακοί και ατίθασοι εργάτες», όπως μας αποκαλούν αυτοί που τους ταραζούμε την ησυχία, έχουμε να προτείνουμε μια καινούργια γιορτή, μια δικιά μας γιορτή. **ΜΑΖΙΚΕΣ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ**

Μ' άλλα λόγια να πάρουμε αυτά που μας ανήκουν χωρίς να πληρώσουμε. Τα εμπορεύματα τα παράγουμε εμείς οι ίδιοι. ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΑΣ. Δεν πρέπει να έχουμε ενδοιασμούς ή τύψεις. Εμείς δεν είμαστε κλέφτες, κλέφτες είναι αυτοί που μας τα πουλάνε και θησαυρίζουν από τον κόπο μας.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Η ΔΙΚΙΑ ΜΑΣ ΓΙΟΡΤΗ: Ομάδες 10-20 ατόμων ανάλογα με την έκταση της επιχείρησης, συγκεντρωνόμαστε στο χώρο της απαλλοτρίωσης μεμονωμένα. Ξαφνικά

Στη διάρκεια της συνάντησής μας εξετάσαμε την μέχρι σήμερα πορεία του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος στον ελληνικό χώρο. Κοινή μας διαπίστωση ήταν η έλλειψη της επαναστατικής-αντιεξουσιαστικής ομάδας και η ανάγκη αντιπαράθεσης μιας αναρχικής-αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης, που να απαντάει στην διαστρεβλωμένη εικόνα που κατασκευάζει ο τύπος της εξουσίας.

Στο τρίμηνο της συνάντησης αποφασίστηκε η προώθηση εναλλακτικών μορφών εκπαίδευσης, η δημιουργία κέντρου Αντιπληροφόρησης και η έκδοση πανελλαδικού εντύπου. Αποφασίστηκε να γίνεται κάθε χρόνο αναρχική-αντιεξουσιαστική συνάντηση σε κάποια πόλη για την καλύτερη και πιο πλήρη ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών από τη δράση μας, για την παραπέρα σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ μας και για την προώθηση των ιδεών και στόχων του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος.

Επίσης συζητήθηκαν τα εξής θέματα:

- αναρχικοί και τύπος
- παρουσίαση της εικόνας που προβάλλουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και κρατικοί μηχανισμοί

Για μια φορά ακόμη στεκόμαστε μάρτυρες της άγριας κρατικής καταστολής, της αποκάλυπτης κρατικής βίας και τρομοκρατίας πάνω στους αναρχικούς. Για μια φορά ακόμη οι χαφιέδες και τα ΜΑΤ του ΠΑΣΟΚ, όπως και άλλοτε και πάντα προκαλούν τους αναρχικούς να απαντήσουν με βία στη βία του κράτους. Καταγγέλουμε στον ελληνικό λαό την επίθεση των κρατοφόρων επαγγελματιών δολοφόνων ενάντια σε ομάδα συντρόφων αναρχικών, στο σταθμό Λάρισας, καθώς οι τελευταίοι επέστρεφαν στα σπίτια τους μετά τη λήξη του Πρώτου πανελλαδικού αναρχικού συνεδρίου στην Πάτρα, τα ξημερώματα της 21ης Απριλίου 1986. Επισημαίνοντας ότι:

- το πανελλαδικό αναρχικό συνέδριο, που κράτησε τρεις μέρες στην Πάτρα, ξεκίνησε, εξελίχθηκε και ολοκληρώθηκε δίχως το παραμικρό επεισόδιο, μια και η αστυνομία κρατήθηκε μακριά και οι σύντροφοι αναρχικοί δεν απάντησαν στις μικροπροκλήσεις

- ιστορική αναδρομή στο αναρχικό κίνημα της Πάτρας
- βία και αναρχικοί
- αναρχικοί και φεμινισμός
- κριτική του χώρου μετά το Πολυτεχνείο 1985
- για το Κυπριακό και τα «εθνικά» ζητήματα
- παρέμβαση στους κοινωνικούς χώρους

- ο ρόλος του δασκάλου και του δημοτικού σχολείου ως όργανο και φορέας καταστολής στη σύγχρονη εκπαίδευση

- το αναρχικό κίνημα στη συνοικία και την επαρχία
- ναρκωτικά, μειονότητες, κοινωνικές ομάδες και αναρχικοί
- αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος και εργατικό-αγροτικό κίνημα

- αντιπληροφόρηση-έκδοση πανελλαδικού εντύπου.

Εμείς οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές δεν έχουμε κανένα δισταγμό να συνεχίσουμε με όλες μας τις δυνάμεις για την ανατροπή της κρατικής βίας και εξουσίας για να πάψει το κράτος και τα αφεντικά να ορίζουν τη ζωή μας. Για την αυτοδιάθεση του ατόμου, την κοινωνική επανάσταση.

- αυτή η αδυναμία των μπάτσων να καταστρέψουν το συνέδριο, οδήγησε στην σημερινή λυσσασμένη επίθεση ενάντια στους σύντροφους αναρχικούς που επέστρεφαν από την Πάτρα

- η νέα αυτή πρόκληση ξεπέρασε και πάλι κάθε όριο ανοχής

- δεκάδες αναρχικοί βρίσκονται ήδη στην ασφάλεια, όπου δέρονται και «ανακρίνονται» από τους μπάτσους και τα ΜΑΤ, και εκδιάζονται να περιγράψουν και να ομολογήσουν φθορές στο τρένο του ΟΣΕ με το οποίο επέστρεφαν στην Αθήνα από την Πάτρα,

ξαναλέμε:

- βία στη βία της εξουσίας
- ο μόνος τρομοκράτης είναι το κράτος
- να αποπλιστεί η αστυνομία
- λευτεριά στους φυλακισμένους συντρόφους αναρχικούς

Ομάδα αναρχικών που συμμετείχε στο πανελλαδικό συνέδριο της Πάτρας

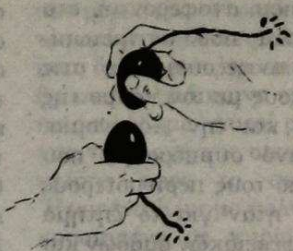
ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ...

Σόνια Νιόρμαν

Το κορίτσι ονειρεύεται πως τ' όνειρό της είναι πιο γρήγορο απ' το φως, γιατί της υποσχεθήκαμε πως μ' αυτό τον τρόπο ο θάνατος θα έρθει να τη βρει. Βασίλισσα τ' ουρανού θα φύγει μακριά με την δική της ταχύτητα και μ' όνειρα για πυραύλους αρκετά μεγάλους για να υψωθούν πάνω απ' τους ωκεανούς.

Θα πλανιέται μέσα στο σύμπαν αφήνοντας τους λόφους που η οικογένειά της βρίσκεται. Δεν θα είναι η Ανδρομέδα, δεμένη σ' ένα θράχο μέχρι ο πρίγκιπας νάρθει, αλλά μόνη της θα πετάξει μακριά απ' τις ασφυκτικές κουζίνες.

Ο πρίγκιπας είναι ένα στοιχείο των βαρετών μας μύθων, είναι η βαρύτητα που απ' αυτήν το ονειρόπλοιο της πρέπει να ξεφύγει. Ντυμένη σε μια «ερυθρά μετατόπιση» θα είναι πάντα έναν κόσμο πιο μακριά από την έλξη του.

η απεργία στου ΙΣΙΔΩΡΟΥ

Οι στάσεις εργασίες στο Τσαγκαράδικο του Ισιδώρου, στο Περιστέρι, άρχισαν στις 17 του Φλεβάρη και κράτησαν έξι βδομάδες. Σ' αυτές πήρε μέρος το σύνολο, σχεδόν, των 80 εργατών του (υπήρχαν μόνο 2-3 απεργοσπάστες) που είχαν τη συμπαράσταση των μισών περίπου από τους υπαλλήλους, που όμως δεν απεργούσαν.

Η απόφαση για την απεργία πάρθηκε από τη συνέλευση των εργατών του εργοστασίου, με το χαρακτηριστικό ότι δεν προτάθηκε και δεν υποκινήθηκε από καμιά συνδικαλιστική παράταξη. Τα αιτήματα που υιοθετήθηκαν από τη συνέλευση, ήταν:

- χορήγηση φόρμας εργασίας.
- 10λεπτο διάλειμμα.
- σταμάτημα της εντατικοποίησης.
- γάλα σε όλους (το αίτημα αυτό σχετίζεται με την προσπάθεια περικοπή του ανθυγιεινού επιδόματος από ορισμένες ειδικότητες των εργατών).
- αύξηση 16%.

Η αύξηση, που ήταν και το βασικότερο αίτημα, αφορούσε την Α.Τ.Α. του τελευταίου τετραμήνου του 1985 που έπρεπε κανονικά να τους καταβληθεί, πράγμα που δεν έγινε μετά τα κυβερνητικά μέτρα του Οκτωβρίου. Το σκεπτικό των εργατών ήταν απλό και καθαρό: η ΑΤΑ αυτή του τελευταίου τετραμήνου είχε προϋπολογιστεί από την εργοδοσία στο κόστολόγιο των παπουτσιών και στην τιμολόγησή τους εκ των προτέρων. Η εφαρμογή των μέτρων της αλλαγής στερούσε από τους εργάτες την αύξηση αυτή -που εισέπρατε ο εργοδότης από τους καταναλωτές- και την έδινε στο ακέραιο στην τσέπη του αφεντικού. Αξίζει να σημειωθεί πως για να μην έχει πρόβλημα ο εργοδότης με τους ελέγχους τήρησης της οικονομικής πολιτικής, του πρότειναν διάφορους «αφανείς» Τρόπους για την καταβολή της ΑΤΑ.

Στη συζήτηση της επιτροπής των Εργατών με την εργοδοσία έγιναν δεκτά τα αιτήματά τους, εκτός από το 10λεπτο διάλειμμα και την αύξηση. Μετά από αυτή τη στάση η συνέλευση των εργατών προχώρησε στην απόφαση για 3ώρες στάσεις. (Αναλυτικά οι 3ώρες στάσεις κράτησαν τις 2 πρώτες βδομάδες, τις 3 επόμενες βδομάδες ήταν 4 ώρες και την τελευταία βδομάδα μειώθηκαν σε 2 ώρες). Όλες οι στάσεις ήταν σπασιές και συνοδεύονταν από μείωση της παραγωγής μεγαλύτερη από τη μείωση των ωρών εργασίας. Για παράδειγμα: 7-9 δουλειά, 9-11.30 στάση, 11.30-12 δουλειά, 12-12.30 κολατοσό, 12.30-1 δουλειά, 1-3 στάση, 3-3.30 δουλειά. Ξαν αποτέλεσμα από τα 300 φώκια την ημέρα έβγαιναν μόνο τα 50. Μείωση της παραγωγής στο 1/6!!

Ας σημειωθεί ότι ο πρόεδρος του Δ.Σ. που είχε κάνει την πρόταση ν' αρχίσουν οι στάσεις, έκανε την Τρίτη μέρα πρόταση του Δ.Σ. για την αναστολή τους (μια και δεν υπήρχε πολύ δουλειά στο εργοστάσιο) και συνέχισή τους σε περίοδο μεγάλων παραγγελιών.

Μέσα από παρέμβαση διάφορων εργατών που τόνισαν πως κάτι τέτοιο θα σήμαινε αποτυχία, έγινε ψηφοφορία. Στους 62 που ψήφισαν, οι 60 ψήφισαν υπέρ της συνέχισης των στάσεων.

Παράλληλα με το Τσαγκαράδικο του ΙΣΙΔΩΡΟΥ ξεκίνησαν στάσεις και στο διπλανό τσαγκαράδικο του ΒΑΣΙΛΑΝΤΩΝΑΚΗ. Τα αιτήματα των εργατών εκεί ήταν τα ίδια συν την επανα-

ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ «ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ» ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ, ΞΑΝΑΒΑΖΕΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟ - ΜΕ ΤΗΝ «ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ» - ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ.

πρόσληψη 2 απολυμένων. Στου Βασιλαντωνάκη όμως η συμμετοχή στην απεργία δεν ήταν συνολική. Από τους 30 εργάτες απεργούσαν οι 19.

Στο εργοστάσιο του Ισιδώρου καθημερινά γινόταν συγκεντρώσεις των απεργών όπου συζητιόταν και αντιμετωπιζόταν τα προβλήματα που υπήρχαν και τα πράγματα που έπρεπε να γίνουν. Κάθε Παρασκευή γινόταν η γενική συνέλευση των εργατών με απολογισμό του τι έγινε, αποφάσεις για το τι θα γίνει την επόμενη βδομάδα και μοίρασμα στους εργάτες των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν από αλληλεγγύη και συμπαράσταση. Από την αρχή της απεργίας δημιουργήθηκε **απεργιακή Επιτροπή** από τους ίδιους τους εργάτες (συμμετείχαν μόνο 2 μέλη του Δ.Σ.) με καθαρά **εκτελεστικό χαρακτήρα**. Αποστολή της απεργιακής επιτροπής ήταν να βγάλει την απεργία προς τα έξω και να συντονίσει στην υλοποίηση των προτάσεων της συνέλευσης για οικονομική και ηθική συμπαράσταση και τέλος να μοιράσει τα χρήματα της οικονομικής συμπαράστασης **στον καθέναν ανάλογα με τις ανάγκες του**.

Επανελλημένα εργάτες από την Απεργιακή Επιτροπή πήγαν σ' όλες σχεδόν τις εφημερίδες ανακοινώσεις για την απερ-

γία, τα αιτήματά της, την πορεία του αγώνα των εργατών, με αποτέλεσμα δυστυχώς μια φορά μόνο η Ελευθεροτυπία και δυο φορές ο Ριζοσπάστης, να αφιερώσουν από τρεις γραμμές.

Τα μέλη της Απεργιακής Επιτροπής **εναλλάσσονταν συνεχώς** και ήταν **άμεσα ανακλητά**. Ιδιαίτερα προωθήθηκαν να συμμετάσχουν εργάτες που σε προηγούμενες απεργίες ήταν απεργοσπάστες, ώστε να αναλάβουν ευθύνες και πρωτοβουλίες και μέσα από αυτή την πορεία να κρατήσουν και να μη σπάσουν την απεργία. Οι ουσιαστικές αρμοσότητες για την απεργία πήγαν από τις συνελεύσεις και την Επιτροπή, ενώ το Δ.Σ. ήταν μια νομική κάλυψη και κρατούσε επαφή με την Ομοσπονδία.

Η αυτοοργάνωση της απεργίας οφειλόταν σε δύο βασικά λόγους: Ο ένας είναι ότι το σωματείο δεν είναι κομματικοποιημένο -στις εκλογές υπάρχει ένα ψηφοδέλτιο- και δεν υπάρχουν κομματικά στελέχη. Ο άλλος λόγος είναι ότι οι περισσότεροι εργάτες, και κύρια οι νεώτεροι, είναι συνειδητοποιημένοι Ταξικά. Για παράδειγμα ήταν αποφασισμένοι να κρατήσουν την απεργία ακόμη κι αν θεωρείτο παράνομη.

η στάση της εργοδοσίας

Οι αντιδράσεις του εργοδότη Ισιδώρου κυμαινόντουσαν από το να ισχυρίζεται ότι η απεργία τον συμφέρει γιατί έτσι κι αλλιώς δεν έχει δουλειά (ώστε να σπάσει το ηθικό των εργατών) έως του να δίνει δουλειά για το σπίτι στους 4 απεργοσπάστες. Οι προσλήψεις και οι υπερωρίες είναι απαγορευμένες στη διάρκεια της απεργίας. Έτσι όταν οι απεργοί έμαθαν για τις υπερωρίες των απεργοσπαστών έγιναν κάποιες μικροσυμπλοκές με άμεσο αποτέλεσμα να μειωθούν οι απεργοσπάστες σε 2. Στο διπλανό εργοστάσιο ο Βασιλαντωνάκης ξεκίνησε με απειλές για απολύσεις στους εργάτες που είχαν τη μεγαλύτερη οικονομική ανάγκη ενώ έστειλε και εξώδικο στα σπίτια τους.

Προκειμένου να σπάσει το ηθικό των απεργών και την ίδια την απεργία ο Ισιδωρος ματαίωσε παραγγελίες και τελικά έμεινε χωρίς δουλειά. Οι εργάτες αποθαρρυνόμενοι και οικονομικά στριμωγμένοι

ανέστειλαν την απεργία με τους παρακάτω όρους:

- καμιά απόλυση.
- Εφ' όσον μέχρι το Πάσχα πάρε παραγγελίες θα δώσει με κάποιο έμμεσο τρόπο αύξηση στους εργάτες. (Τελικά ούτε παραγγελίες πήρε, ούτε αύξηση έδωσε. Το εργοστάσιο δουλεύει για να έχει στοκ η αποθήκη).
- Μόνο εφ' όσον δεν έχει δουλειά θα γίνουν απολύσεις ή θα μειωθούν οι ώρες εργασίας (Στα τσαγκαράδικα, 2 φορές το χρόνο, σε συγκεκριμένες εποχές πέφτει συχνά η ζήτηση-παραγγελίες. Λέγονται περίοδοι κεσαστιού. Σ' αυτές τις εποχές και για 2,5 μήνες τη φορά έχει το δικαίωμα ο εργοδότης να περιορίζει τη δουλειά σε 4,5 μεροκάματα τη βδομάδα). Για το τι από τα δύο θα γίνει θα το αποφασίσουν οι ίδιοι οι εργάτες.

Ο εργοδότης με το τέλος της απεργίας δεν έκανε απολύσεις αλλά μήνυσε τα μέλη του Δ.Σ. και την Ομοσπονδία, ζητώντας συνολικά 12.000.000 (100.000 από κάθε εργάτη μέλος) και 3 μήνες φυλάκιση. Στο εργοστάσιο του Βασιλαντωνάκη με τη λήξη της απεργίας έγιναν απολύσεις.

Το Ιστορικό του «Ισιδώρου»

Ο εργοδότης Ισιδώρος ξεκίνησε προδικτατορικά σαν μια μικρή Βιομηχανία στις Τρεις Γέφυρες που απασχολούσε μια χούφτα δάνεια. Οι περισσότεροι δούλευαν 6 το πρωί με 10 το βράδυ χωρίς να πληρώνονται τις υπερωρίες. Η εκμετάλλευση ανήλικων και Πακιστανών ανέβαζε στα ύψη την παραγωγή και μείωνε στο ελάχιστο το κόστος.

Στη διάρκεια της χούντας, με δάνεια, αγοράστηκε η σημερινή έκταση και κτίστηκε το εργοστάσιο. Ουσιαστικά πρόκειται για δύο ενωμένα εργοστάσια, που με τη μελετώμενη απόφαση της κυβέρνησης για επανεκτίμηση της αξίας των πάγιων στοιχείων, θα φθάσει η αξία τους σε τεράστια ύψη.

Ο εργοδότης πιστός στην παράδοση, παράλληλα με το εργοστάσιο έχει ξεκινήσει μια αλυσίδα 10 καταστημάτων σε εμπορικές περιοχές της πρωτεύουσας. Ήδη έχουν ανοίξει 6. Κρατά έτσι αφ' ενός τη διάθεση αποκλειστικών σχέδιων στην αγορά, αφ' ετέρου συγκεντρώνει στις τσέπες του και το εμπορικό και το χονδρικό κέρδος. Έφτασε να απασχολεί 250 εργάτες που σήμερα έγιναν 80 επειδή μετά την άνοδό του, έριξε την ποιότητα των παπουτσιών και έχασε αγοραστές στο εξωτερικό. Ο ίδιος φυσικά δεν έχασε καθόλου, αντιθέτως μάλιστα, ασχολούμενος με το εμπόριο των παπουτσιών.

Σήμερα αδυνατεί να πληρώσει αύξηση στους εργάτες από αυτά που του περισσεύουν από το τσίρομα των σκυλιών του, τα 4 αυτοκίνητά του, το κότερό του και τη βίλλα του. Σε λίγο μάλιστα θα κλείσει το εργοστάσιο και θα πετάξει τους εργάτες στο δρόμο, ενώ ο ίδιος θα είναι πλέον ιδιοκτήτης 10 εμπορικών μαγαζιών παπουτσιού!!!

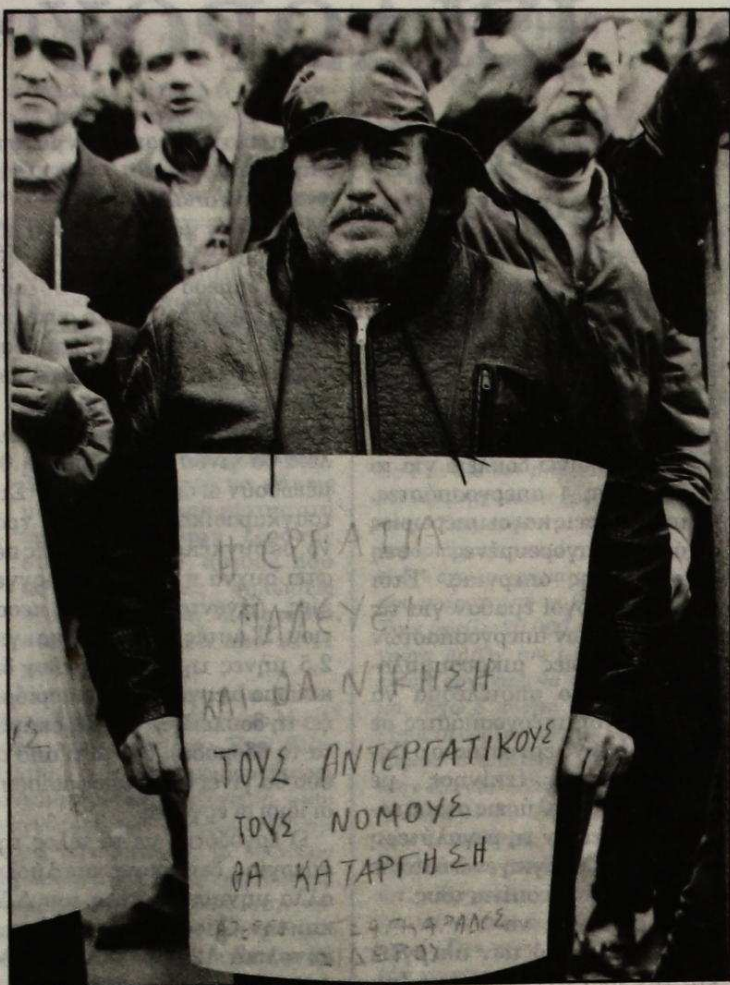
από εργοστάσιο και σωματεία επισκέφθηκαν τους απεργούς, κουδέντιασαν για τις εμπειρίες τους και τους συμπαράστηκαν ηθικά και υλικά. Εργάτες της απεργιακής επιτροπής επισκέφθηκαν και το δήμαρχο Περιστερίου για να ζητήσουν οικονομική ενίσχυση, αλλά τους πέταξαν έξω κακήν κακώς. Την

Η αλληλεγγύη στους απεργούς

Η αλληλεγγύη και η ενίσχυση των απεργών ήταν ένα πρωταρχικό μέλημα των εργατών. Η απεργία αποφασίστηκε ενώ οι εργάτες είχαν να δουλέψουν ολόκληρη τη βδομάδα από πριν τα Χριστούγεννα. Το οικονομικό ήταν ένα μεγάλο πρόβλημα που έπρεπε να αντιμετωπιστεί αποφασιστικά. Η ομοσπονδία κάλυψε την απεργία νομικά ενώ έδωσε και οικονομική ενίσχυση. Η απεργιακή επιτροπή έβγαλε κουπόνια που κυκλοφόρησαν σε διάφορα σωματεία και εργοστάσια. Ουσιαστική ήταν η βοήθεια που στάλθηκε απ' όλα τα τσαγκαράδικα συμπεριλαμβανόμενων και των επαρχιακών.

Από τις πρώτες μέρες της απεργίας ενίσχυσαν οικονομικά τους απεργούς οι ομάδες και έντυπα του αντιεξουσιαστικού χώρου: «Ανατροπή», «Χωρίς Όρια», «Δοκιμή», «Εναλλακτική Κίνηση Πατησίων». Επίσης οι Ανεξάρτητες Εργατικές Συνσπειρώσεις αλλά και άτομα από τους χώρους αυτούς.

Εργάτες και συνδικαλιστές

ΥΠΟ ΣΕΛ 13

επόμενη οι εργάτες του Ισιδώρου και Βασιλαντωνάκη φτάνουν με πορεία στο Δημαρχείο. Μετά την ενέργεια αυτή ο δήμαρχος και δύο μέλη του Δ.Σ. υπόσχονται να λυθεί η «παρεξήγηση» και επισκέπτονται το εργοστάσιο. Εκεί αναφέρονται σ' όλα τα αιτήματα εκτός απ' αυτό της αύξησης, του κυριώτερου δηλαδή. Αποδοκιμαζόμενοι από τους εργάτες υποσχέθηκαν να βοηθήσουν με 400.000 δρχ. (Για τα λεφτά αυτά χρειαζόταν έγκριση της Νομαρχίας που δεν υπήρχε περίπτωση να δοθεί). Η

υποκρισία των οργάνων της κυβέρνησης φάνηκε όταν οι εργάτες τους πρότειναν να δώσει η Δημαρχία όχι 400.000 αλλά 4.000 από λεφτά που ήδη υπάρχουν και φυσικά αυτή δεν δέχτηκε.

Στη διάρκεια της απεργίας οι εργάτες του Ισιδώρου διοργάνωσαν ποδοσφαιρικό αγώνα με τους εργάτες του Χένες Κλαμπ στο Καματερό (γιατί δεν τους έδιναν γήπεδο στο Περιστέρι) και όλα τα λεφτά δόθηκαν στους απεργούς.

Η συμμετοχή των απεργών στη γενική απεργία της 27 Φλεβάρη

Στην απεργία της 27 Φλεβάρη οι απεργοί του Ισιδώρου συμμετείχαν με δικά τους πανώ και πικέττες ενώ ήρθαν με πορεία από το Περιστέρι ως την Ομόνοια. Τα συνθήματα τους όπως φαίνονται και στις φωτογραφίες είναι εύγλωτα και φανερά διαφοροποιούμενα από τους επίσημους οργανωτές της Εργατικής συγκέντρωσης. «Τα αγαθά ανήκουν σ' αυτούς που τα παράγουν», «Η αυτοδιεύθυνση των εργατών θα γίνει ο τάφος των καπιταλιστών» κ.λ.π. Με τα συνθήματα αυτά στις πικέττες τους οι απεργοί βρέθηκαν από κάποια στιγμή και μετά να κρατάν το πανώ της Ομοσπονδίας Δέρματος (προπύργιο του ΚΚΕ). Γύρω τους άρχισαν να συγκεντρώνονται ομάδες περιφρούρησης της ΕΣΑΚ που έκπληκτοι προσπαθούσαν να καταλάβουν τι ακριβώς συνέβαινε!!!

Τι είχε γίνει. Οι απεργοί του

Ισιδώρου είχαν τοποθετηθεί αμέσως μετά το πανώ της Ομοσπονδίας στη Βάθης. Σε κάποια στιγμή κουράστηκαν τα γερωντάκια που το κρατούσαν και ζήτησαν τη βοήθεια των εργατών του Ισιδώρου που έτυχε νάναι οι «γνώστοι» της ΕΣΑΚ. Τελικά όμως η κινητοποίηση της «περιφρούρησης» ήταν δίχως αποτέλεσμα μιας και οι «προβοκάτορες» διαδήλωσαν με το πανώ της Ομοσπονδίας, αλλά μετά το επέστρεψαν...

Μια ακόμα πρωτοβουλία των απεργών ήταν η 2ωρη στάση-συμπαράστασης που διοργανώθηκε σ' όλα τα εργοστάσια του Περιστερίου και η συγκέντρωση έξω από του Ισιδώρου. Μετά τη συγκέντρωση κάπου 300 ατόμων πραγματοποιήθηκε πορεία στο γειτονικό εργοστάσιο του Βασιλαντωνάκη, όπου δούλευαν 10-12 απεργοσπάστες. Οι διαδηλωτές τους φώναζαν να

κατέβουν ενώ αυτοί τους έδειχναν τις κλειδωμένες πόρτες. Οι απεργοί έγραψαν συνθήματα στους τοίχους και απειλούσαν να ανοίξουν αυτοί τις πόρτες αν δεν τις ξεκλειδώσει ο Βασιλαντωνάκης. Έφτασαν όμως έγκαιρα οι μπάτσοι και μετά από συνηνοήσεις τους με τον εργοδότη ανοίχτηκαν οι πόρτες και 5-6 απεργοσπάστες πέρασαν στους απεργούς ενώ η συγκέντρωση διαλύθηκε ήσυχα.

Η επιθεώρηση Εργασίας στο πλευρό της Εργοδοσίας

Ενώ ο Ισιδώρου ισχυριζόταν από τη μια ότι τον συμφέρει η απεργία γιατί το εργοστάσιο δεν έχει δουλειά από την άλλη έβγαζε κρυφά υλικά από το εργοστάσιο και τα έστελνε φασόν σε άλλα εργοστάσια με ΙΧ. Μια μέρα ένα τέτοιο αυτοκίνητο έγινε αντιληπτό από τους απεργούς ενώ έβγαине φορτωμένο από το εργοστάσιο και ακινητοποιήθηκε δυναμικά. Σχεδόν αμέσως έφτασαν οι μπάτσοι ενώ οι απεργοί το ξεφόρτωσαν. Επί τόπου ήρθαν και ο προϊστάμενος της επιθεώρησης Εργασίας Αιγάλεω με δύο υπαλλήλους.

Ο προϊστάμενος μετά από έντονες διαμαρτυρίες των απεργών αποφάσισε να σημειώσει το γεγονός στα χαρτιά του. Όχι όμως σαν γεγονός που είδε και ο ίδιος αλλά «όπως ισχυρίζονται οι εργάτες». Η στάση του κρατικού υπαλλήλου ξεσήκωσε τους εργάτες που αγανακτισμένοι άρχισαν τις διαμαρτυρίες και τις αποδοκιμασίες, εναντίον της «επιθεώρησης της εργοδοσίας» όπως τους ξεφώνιζαν. Εξοργισμένος ο προϊστάμενος και οι δύο υπάλληλοι κατευθύνονται προς τον Ισιδώρου. Ενώ όμως βρίσκονται στο ασανσέρ για κακή τους τύχη «πέφτει» η ασφάλεια και αποκλείονται μέσα

για 1/2 ώρα. Όταν κάποιοι σηκώθηκαν η ασφάλεια οι υπάλληλοι της Επιθεώρησης διαμαρτυρήθηκαν ότι κάποιοι, ενώ ήταν εγκλωβισμένοι στο ασανσέρ, τους έβριζαν «ρουφιάνους» και «τσάτσους του ΠΑΣΟΚ και της εργοδοσίας». Μέσα στο γραφείο του Ισιδώρου ακούστηκε να του λένε στη συνέχεια: «... αν τολμήσεις να τους δώσεις αυτά που ζητάνε θάμασε οι πρώτοι που θα σε κρεμάσουμε!!»

Η απεργία στα τσαγκαράδικα του Ισιδώρου και του Βασιλαντωνάκη, χωρίς να είναι η μοναδική τέτοια, ήταν μια διαφορετική απόπειρα από τη μεριά των εργατών απέναντι στα μέτρα υπέρ των βιομηχανών και του κεφάλαιου, που πήρε η κυβέρνηση της αλλαγής αλλά και απέναντι στην αδράνεια και την παθητικότητα που πέρασαν οι επίσημες συνδικαλιστικές παρατάξεις με πραγματικά σημειμένες «γενικές απεργίες». Μπορεί να «απέτυχε» σαν απεργία αλλά φανέρωσε ένα τεράστιο δυναμικό και διάθεση που υπάρχει στους εργατικούς χώρους έξω από τις επίσημες συνδικαλιστι-

κές παρατάξεις. Τα αιτήματα της απεργίας δεν ικανοποιήθηκαν αλλά φανερώθηκε η επιταχτική ανάγκη για την ταξική αλληλεγγύη και την ανάπτυξη και συντονισμό των εργατικών αγώνων ενάντια στην ιερή συμμαχία κράτους και εργοδοτών.

Πρόκειται ίσως για πραγματά γνωστά και χλιοειπωμένα που γεμίζουν σελίδες με συνεντεύξεις, αναλύσεις κλπ. Όσο όμως τα αφεντικά με τη βοήθεια του κράτους επαναλαμβάνουν τα λόγια του Ισιδώρου σ' έναν εργάτη με 5 παιδιά, 8 μήνες άνεργο: «Είσαι τεχνίτης. Το βασικό είναι 1800. Θα παίρνεις 1600. Αν δεν θέλεις, φύγε». Όσο οι νέοι εργάτες αρνούνται να παγιδευτούν μέσα στα επίσημα συνδικάτα και στους στημένους «αγώνες» τους, η προοπτική της αυτοοργάνωσης των ταξικών αγώνων έξω από τα επίσημα κομματικά συνδικάτα ενάντια στο κράτος και τ' αφεντικά, θα είναι μια ρεαλιστική προοπτική. Αρκεί να κάνουμε όλα όσα μπορούμε να κάνουμε.

Ποιός φοβάται την Κάτια Κολιτσοπούλου;

Όταν πριν μερικά χρόνια ο «δράκος» Παπαχρόνης βίαζε και σκότωνε γυναίκες, έπαιρνε ερωτικά γράμματα στη φυλακή από θαυμάστριές του. Όταν ο «δράκος» της παραλίας Μπέσκος επιδιόταν στα ίδια κατορθώματα, όλη η γειτονιά του εκθείαζε τον ήπιο χαρακτήρα του. Όταν η ήδη ισοθιτίσσα Κάτια Κολιτσοπούλου δικάζεται στο Εφετείο, κερδίζει τίτλους σαν αυτούς της μέγαιρας, της φόνισσας, της πουτάνας, της μάγισσας και ακόμα τον εξευτελισμό και την κακοποίηση από όλους τους αγανακτισμένους «πολίτες» και αστυνόμους, που την προπηλακίζουν, τη θρίζουν, τη χτυπούν.

Και ταυτόχρονα ολόκληρη η νεοελληνική κοινωνία παρακολουθεί με μέγιστο ενδιαφέρον και εκδικητικές διαθέσεις τη δίκη της «φόνισσας», ενώ την ίδια την έχουν φτάσει στο πιο εξευτελιστικό για άνθρωπο σημείο: να μη μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό της και τις πράξεις της. Προτού απευθύνουμε τα θερμά μας συλλυπητήρια στην ελληνική κοινωνία για την ηθική της, θα αναφερθούμε σε μερικά σημεία αξιοπρόσεκτα και ενδεικτικά για την αντιμετώπιση της γυναίκας στην σημερινή Ελλάδα.

Τί είναι η Κάτια Κολιτσοπούλου σήμερα;

Οι τίτλοι των εφημερίδων αποφαινόνται γι' αυτό. Είναι η ύαινα, η τίγρις, η πόρνη που παρέκλινε από τον καθιερωμένο κανόνα-πρότυπο της τίμιας συζύγου-μητέρας, που απόκτησε εραστή που θέλησε να ζήσει πέρα από τις κοινωνικές συμβάσεις, που αμφισβήτησε έμπρακτα το ρόλο της γυναίκας-νοικοκυράς-δούλας, που πέρασε τελικά από το «εγκληματικό» μυαλό της η ιδέα να ζήσει ανθρωπινότερα.

Είναι η μέγαιρα, που σκέφτηκε «αλοίμονο» ότι δε μπορεί να δέχεται εφ' όρου ζωής το ξύλο και τις άλλες «φιλοφρονήσεις» από το σύζυγό της αστυφύλακα Κολιτσόπουλο, που απόρριψε την ειδοχή της μοίρα, προβάλλοντας την κοινωνική της υπόσταση.

Είναι η «φόνισσα» που αμφισβήτησε την ιουδαιοχριστιανική υποκρισία της υπάκουης γυναίκας-συζύγου, και συγκρούστηκε με την εξουσία του συζύγου-κτήτορα, στο βαθμό που την εμπόδιζε να ζήσει μια ανθρωπινή ζωή.

Όμως ήταν άτυχη, γιατί δε θα μπορούσε να φανταστεί ότι ο Μεσαίωνας με την εικόνα της

γυναίκας μάγισσας, εκμαυλίστριας δεν ανήκει στο παρελθόν. Συνεχίζεται με την καθημερινή βία εναντίον των γυναικών και πρότυπο του σκληρού άντρα, που αναπράγεται μέσα από την εξουσιαστική ανδροκρατική δομή της κοινωνίας μας. Με τον υποδεέστερο ρόλο της γυναίκας στην οικογένεια, τη σεξιστική αντιμετώπιση στους χώρους εκπαίδευσης και εργασίας, τον καθημερινό φόβο των γυναικών που κυκλοφορούν μόνες τους «ειδικά τις νύχτες», τη στιγμή που έχουν να αντιμετωπίσουν επιθέσεις, από το απλό πείραγμα μέχρι το σωματικό βιασμό. Και αυτή η λογική φτάνει να διαπερνά τους μηχανισμούς της δικαιοσύνης και να επιτρέπει την αντιστροφή των ρόλων θύτης-θύματος σε περιπτώσεις που καταγγέλλεται ο βιασμός. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια γίνεται κατανοητή και η στάση δικαστηρίου και κοινού απέναντι στην Κάτια Κολιτσοπούλου: η ενοχή της είναι προδικασμένη στα μάτια του κόσμου, με μόνο αποδεικτικό στοιχείο την ερωτική της σχέση με τον αυτουργό.

Μάλιστα στην περίπτωση αυ-

τή υπάρχει ένα επιπλέον «ενοχοποιητικό» στοιχείο. Η Κάτια Κολιτσοπούλου δικάζεται γιατί αμφοβήθησε στο πρόσωπο του συζύγου της έναν εκπρόσωπο όχι μόνο της αντρικής αλλά και της κρατικής εξουσίας.

Γιατί κανέναν δε βολεύει να σκεφτεί ότι στη θέση του Μελίστα, που σκότωσε έναν ανυπεράσπιστο πολίτη στα Εξάρχεια, μπορεί να ήταν ο Κολιτσόπουλος, γιατί κανείς δε σκέφτηκε ότι οι νεκροί του Πολυτεχνείου του '80 από χέρια σαν του Κολιτσόπουλου σκοτώθηκαν, γιατί κανείς δε σκέφτηκε τα θύματα των στυνομικών περιστροφών (εκτός από τους τσαντάκηδες, μοτοσυκλετιστές και άλλα περιωρισμένα κομμάτια της νεολαίας, δεν είναι λίγες οι φορές που στόχος της αστυνομικής βίας ήταν η ίδια η οικογένεια των αστυνομικών). Γιατί κανένας δε συμφέρει να σκεφτεί τί σημαίνει να βρίσκεσαι στα χέρια κάποιου, που τον αναγνωρίζει σε μερικές περιπτώσεις το δικαίωμα ακόμα και να σκοτώσει. Και αντιδράσεις σαν αυτές της Κολιτσοπούλου, κλονίζουν το σάπιο οικοδόμημα της αστικής

βίας και ηθικής.

Δικαιολογητικά για τον Παπαχρόνη, τον Μπέσκο, τον Μελίστα ακόμα και τον Σγουρίδη υπάρχουν. Για την Κάτια Κολιτσοπούλου δεν υπάρχουν. Γιατί συνειδητά ή ασυνειδητά έδρασε —όντας γυναίκα— ανατρεπτικά για την κοινωνία μας. Χαρακτηριστικός βέβαια και ο ρόλος του Τύπου. Η Κολιτσοπούλου είναι μάγισσα, κακούργα, ξανθιά τίγρις, ύαινα, διαβολική γυναίκα. Είναι η γυναίκα-αίτια του κακού. Ο αυτουργός έρχεται σε δεύτερη μοίρα, αφού «μαγευτήκε» από τα θέλητρά της. Ουσιαστικά ήταν υπνωτισμένος από αυτήν.

Σα γυναίκες, δεν είμαστε υποχρεωμένες να δεχτούμε τον φασισμό της εξουσίας, που παράγει τέτοια φαινόμενα και τρέφεται από αυτά, θέλουμε μα και μπορούμε να αντισταθούμε δυναμικά σε τέτοιες λογικές, που κατακρεουργούν την ανθρωπινή προσωπικότητα και τέλος για μας ο μεσαίονας έχει τελειώσει.

Ομάδα του Βιβλιοπωλείου των Γυναικών.

1 ΜΑΗ 1886-1986: Ένας αιώ- νας μισθωτής σκλαβιάς

Σικάγο

Οκτώβρης '85. Ύστερα από εισήγηση του αναρχοσυνδικαλιστή Σπάις, το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο που περιελάμβανε 22 συνδικάτα (μεταξύ των οποίων τα 11 μεγαλύτερα της πόλης) υιοθέτησε την ακόλουθη απόφαση:

«Απόφασή μας είναι να κάνουμε έκκληση στην τάξη των μισθωτών να πάρει τα όπλα για να προβάλλει στους εκμεταλλευτές της το μοναδικό επιχείρημα που μπορεί να θεωρηθεί αποτελεσματικό: τη βία.

Μολονότι περιμένουμε ελάχιστα από την καθιέρωση του οκτάωρου υποσχόμαστε με πίστη να βοηθήσουμε τα αδέρφια μας που βρίσκονται σε μειονεκτική θέση σ' αυτή την ταξική πάλη με όλα τα μέσα και τη δύναμη που διαθέτουμε εφόσον κι' αυτά θα συνεχίσουν να διατηρούν ένα ανοιχτό και αποφασισμένο μέτωπο ενάντια στους κοινούς μας καταπιεστές, τους αριστοκράτες αλήτες και τους εκμεταλλευτές. Η πολεμική του κραυγή είναι: Θάνατος στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους».

1η Μάη: 40.000 εργάτες κατεβαίνουν σ' απεργία, **3η Μάη:** Ο αριθμός τους ανεβαίνει στις 65.000. Η εξέλιξη της απεργίας είναι τρομακτική. Ύστερα από τις προσπάθειες καταστολής των κρατικών δυνάμεων η απεργία παίρνει χαρακτήρα άγριας εξέγερσης. Παρά την ικανοποίηση για μείωση των εργάσιμων ωρών για 45.000 εργάτες η εξέγερση δεν αποδυναμώθηκε.

Έτσι οι δυνάμεις καταστολής αναγκάστηκαν να εξαπολύσουν λυσαιές επιθέσεις εναντίον των απεργών. Αποτέλεσμα αυτών των μαχών ήταν ο θάνατος τεσσάρων και ο τραυματισμός πολύ περισσότερων εργατών. Η Αστυνομία θέλοντας να αποδυναμώσει την εξέγερση συνέλαβε και καταδίκασε οκτώ αναρχικούς οι οποίοι και ήταν από τους πρωτεργάτες της εξέγερσης. Ύστερα απ' αυτό και σε συνδυασμό με τις συντονισμένες επιθέσεις μπάτσων, απεργοσπαστών και χαφιέδων εναντίον των απεργών και τον προβοκατόρικο ρόλο του τύπου, η εξέγερση σταμάτησε με τραγικό επίλογο την αυτοκτονία ενός και τον απαγχονισμό τεσσάρων αναρχικών. Για να κατανοήσουμε την ιστορική σημασία αυτού του αγώνα θα πρέπει να τον αντιληφθούμε σαν μια προσπάθεια της εργατιάς να καταστρέψει το υπάρχον σύστημα και να θεμελιώσει μια κοινωνία αταξική, ισότητας και ελευθερίας η οποία να της εξασφαλίζει το δικαίωμα στη ζωή.

Στο Σικάγο σπάζοντας τους οργανωτικούς χαλκάρους του παλιού κόσμου η επαναστατική δύναμη απελευθερώθηκε στο δρόμο: προκλήσεις, μαζικές εργατικές κινητοποιήσεις, οδοφράγματα, συγκρούσεις με τους μπάτσους και τα άλλα σκυλιά του κεφαλαίου, εκρήξεις βομβών. Οι εργάτες έρχονται να αντιπαραταχθούν ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά, στην ιεραρχία και στην καταπίεση. Παίρνουν τα όπλα και προβάλλουν το μόνο αποτελεσματικό επιχείρημα που έχουν: ΒΙΑ.

« Σήμερα, εκατό χρόνια μετά από την εξέγερση του Σικάγου εξακολουθούμε να ζούμε κάτω απ' την κυριαρχία της καπιταλιστικής παραγωγής. Για μια ακόμα φορά οι πολιτικάντηδες της αριστεράς μπόρεσαν να επαναφέρουν την τάξη καλύτερα από τον καθένα. Βρίσκονται στην υπηρεσία της σύγχρονης αστικής τάξης και προσπαθούν να αφομοιώσουν μέσα στην ορθολογιστική διαχείριση της οικονομίας την εργατική δύναμη, της οποίας γίνονται μεσίτες.

Κάτω από την επίβλεψη των αφεντικών διοργανώνονται πορείες-περίπατοι, που διαστρεβλώνουν το πραγματικό νόημα της εξέγερσης της πρωτομαγιάς, (το πραγματικό νόημα της πρωτομαγιάς ήταν η προσπάθεια των εργατών να καταστρέψουν το μονοπωλιακό κεφάλαιο), μετατρέποντάς την σε γιορτούλα επίδειξης των σκυλιών του κεφαλαίου. Η εργατική τάξη πρέπει να κατανοήσει τους εχθρούς της και τις μεθόδους δράσης που της αρμόζουν. Η επαναστατική οργάνωση υποχρεώθηκε να καταλάβει από τις αποτυχημένες εξεγέρσεις, πως δεν μπορεί να καταπολεμήσει την αλλοτρίωση με αλλοτριωμένες μορφές αγώνα. Τα εργατικά συμβούλια είναι πια ολοφάνερα η μόνη λύση εφόσον οι άλλες μορφές επαναστατικού αγώνα οδήγησαν σε αντίθετα αποτελέσματα.

Μισθωτοί! Μήν περιμένετε τη «δική σας» μέρα για να γιορτάσετε! Γιορτάστε καθημερινά με άγριες απεργίες και καταλήψεις των τόπων παραγωγής, με ενεργό οικειοποίηση, για να διαταράξετε τα θεμέλια της καπιταλιστικής κοινωνίας, που μόλις αναταράσσεται δεν λειτουργεί καλά. Έτσι γίνεται περισσότερο απεχθής και δυναμώνει τον επαναστατικό αγώνα, που την οικειοποιείται. Μόνο με μια τέτοια πρακτική οι ανανεωμένες επαναστατικές δυνάμεις θα φτάσουν σε μια ξεκάθαρη συνείδηση του αγώνα τους. Δεν υπάρχει καλύτερο απορροπαντικό για την ιδεολογική μούχλα. Οι κριτικές των ιδεολόγων πρέπει να μας αφήνουν αδιάφορους, γιατί κινούνται για το συμφέρον της ταξικής κοινωνίας, που αυτή ακριβώς πρέπει εμείς να καταστρέψουμε, χρησιμοποιώντας σαν μέσο και στόχο τη ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ. Ας πάρουμε τις υποθέσεις μας στα δικά μας χέρια. Κάτω από την σκεπή των σκουλκιασμένων ηγετών η ενότητα δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο από την ενότητα της υποταγής. Εργάτες ενωθείτε με τους κολασμένους όλου του κόσμου, θα χάσετε την δουλειά σας (μισθωτή σκλαβιά) και θα κερδίσετε τη ζωή.

- Θάνατος στην μισθωτή εργασία
- Θάνατος στην επιδίωξη
- Τα συνδικάτα είναι μπουρδέλα
- Ζήτω τα εργατικά συμβούλια
- ΖΗΤΩ Η ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΟΥ 1986

Αυτό είναι το εισαγωγικό κείμενο του Γιάννη Ταμτάκου στη διήμερη αναρχική συνάντηση 9 και 10 του Μάη στη Θεσ/νίκη. Ακολούθησε μια αναφορά στα γεγονότα του Μάη του 36, που όμως δεν την είχε γραμμένη. Σύμφωνα με πρόταση του ίδιου, είναι περίπου το κείμενο που υπάρχει στο τέλος του Β' τόμου από τις «ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ» του Α. Στάνα, στο Παράρτημα, με την υπογραφή Γ. Βέργης.

Σύντροφοι-ισσες και φίλοι.

Πρωτομαγιά, 100 χρόνια απ' τη δολοφονία των εργατών του Σικάγου και 50 χρόνια απ' τις 9 του Μάη του 1936, και την δολοφονία των εργαζομένων της Θεσ/νίκης απ' το κράτος των Αφεντικών.

Δύο ημερομηνίες χαραγμένες βαθιά στη μνήμη των καταπιεσμένων όλου του πλανήτη μας.

Η μέρα της Πρωτομαγιάς δεν έχει την έννοια αυτή λουλουδιών και χαράς που προσάθησαν και προσπαθούν να δώσουν οι εκμεταλευτές της ανθρώπινης μισθωτής εργασίας, ούτε αυτή των απλών μόνο οικονομικών διεκδικήσεων, από τους κερδοσκόπους ρεφορμιστές των κρατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων και κομμάτων του κοινοβουλίου της άρχουσας τάξης.

Το νόημα της Πρωτομαγιάς όπως τέθηκε απ' αυτούς που ξεκίνησαν τα γεγονότα στο Σικάγο το 1886, πέρα απ' τις προσωρινές οικονομικές διεκδικήσεις είχε και τους πολιτικούς του στόχους που στόχευαν στην κατάργηση των δομών και θεσμών της εκμεταλευτικής κοινωνίας, για μια αυτόνομη, ελεύθερη και αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία των ιδίων των εργαζομένων.

Αυτό το νόημα δίνουμε σήμερα κι εμείς έξω από τ' αστικά καλούπια δυτικού και ανατολικού τύπου. Δεν θέλουμε απλώς ν' αλλάξουμε αφεντικά Αμερικάνικα ή Ρώσικα, θέλουμε να τα καταργήσουμε, για μια σοσιαλιστική κοινωνία χωρίς αφέντες και δούλους.

Στα Σταλινολενινιστικά και Τροτσκιστικά κόμματα, θέλουν

να έχουν αφεντικά με τα οργανωτικά μοντέλα που έχουν, θέλουν να κάμουν Κράτος-Εργαλείο καταπίεσης το οποίο αυτοί λένε «Εργατικό Κράτος», αλλά με τους εργάτες φιμωμένους και στο γύψο. Τα προβλήματα της κοινωνίας θα τα λύσουν αυτοί που ξέρουν, κι αυτοί που ξέρουν είναι μόνο το Κόμμα και η Κεντρική του Επιτροπή. Αυτοί ξέρουν την αλήθεια, οι εργαζόμενοι μόνον θα εκτελούν τις εντολές τους Κόμματος, τα εργατικά συμβούλια, η έκφραση, η ζωτικότητα των εργαζομένων δεν θ' ακούγονται.

Αυτό το είδαμε στην πράξη, το είχαμε στη Ρωσία ο Λένιν και το Τρότσκι το 1917. Αυτοί συρρίκνωσαν τα Σοβιέτ (συμβούλια), αυτοί φέραν την γραφειοκρατία του Στάλιν, την οποία λένε ότι πολεμούσαν. Αυτοί δεν άφησαν τους εργάτες στα συνδικάτα και στις επιτροπές ν' αναλάβουν την οργάνωση της παραγωγής οι ίδιοι οι παραγωγοί (αντί γι' αυτούς, θάλαν τους ειδικούς, τους τσαρικούς δηλ. γιατί εκείνοι ήταν περισσότερο ειδικευμένοι... «Αυτοί ξέρουν...» οι εργάτες δεν ξέρουν...)*

Στο τέλος αυτό το Κράτος το «εργατικό», σαν εργαλείο της αστικής τάξης για καταπίεση που ήταν, σκότωσε και την ίδια την επαναστατημένη εργατική τάξη που διαμαρτύρονταν για τον ολοκληρωτικό του ρόλο... ακόμα και τους ίδιους.

Όλοι αυτοί σήμερα, με την λαθρεμένη πολιτική τους, όλοι αυτοί που η πείρα δεν τους διδάξε τίποτα, είναι υπεύθυνοι και φέρουν ευθύνη για την καθυστέρηση του

συν. σελ. 16

ταραταιζούμ

και αύριο όλοι στη δουλειά σας.

Η Δοκιμή συμμετέχοντας στον «εορτασμό» των 100 χρόνων από την Πρωτομαγιά του 1886, αποφάσισε να δώσει μια ολοκληρωμένη εικόνα των εκδηλώσεων της εργατικής τάξης, όπως αυτές διαμορφώθηκαν αυτή τη σημαντική μέρα. Βέβαια η διασπασμένη Γ.Σ.Ε.Ε., τα λαβωμένα ΚΚΕ, το απατηλό Ε.Κ.Α. δίνουν κάποιες αφορμές για ειρωνικά σχόλια που παρά τις προβοκατορολογίες, που θα εκτοξευτούν ενάντια μας θα τολμήσουνε.

Πρώτα πήγαμε στη διασπασμένη Γ.Σ.Ε.Ε. Η συναυλία της στο πεδίο Άρεως άρεσε τον κόσμο, όσο υπήρχε, γιατί παρά τον φόβο των Ιουδαίων (Ε.Κ.Α. κλπ) υπήρχαν και πολλές συνεχείς αργίες. Φοβερός δελεασμός, αποτέλεσμα: δεν γέμισαν 10 ταξί και 5 κομματικά λεωφορεία.

Μετά τρέχοντας προλάβαμε το Ε.Κ.Α. στην Πανεπιστημίου. Μπερδευτήκαμε να το ξεχωρίσουμε γιατί με τις μπάντες (του δήμου Καλλιθέας - Γάλλος παρακαλώ) τις ελληνικές σημαίες (οι προλετάριοι - τι έγινε; - αποχτήσαμε Πατρίδα;). Και άλλα πολύχρωμα, το μπερδέψαμε με τσίρκο περαστικό. Όμως, ο στρατιωτικός σχηματισμός και βηματισμός των ΚΝΑΤ ξεκαθάρισε την κατάσταση. Ναι, ήταν πορεία και όχι διερχόμενο τσίρκο. Τώρα τι αγώνες, τι τιμές αποδίδονται στους δύσμοιρους κείνους εργάτες του Σικάγου του 1886 με φρου-φρου και αρώματα, δεν γνωρίζω.

Ίσως το αρχαίο Ρωμαϊκό σύνθημα της εξουσίας περί «άρτου και θεαμάτων» πέρασε οριστικά στη σύγχρονη πολιτική ζωή ακόμη και στις κρισιμότερες στιγμές της.

Κρίμα.

από σελ. 15

επαναστατικού κινήματος. Μα οι εργαζόμενοι δεν είναι στείρα μουλάρια, θα βρουν τον τρόπο και τον δρόμο έξω απ' αυτούς και εναντίον τους, για την απελευθέρωσή τους. Γι' αυτό, να είστε βέβαιοι.

Γεια σας
Γιάννης Ταμτάκος

* Χρήσιμο είναι και το βιβλίο της Αλεξάντρας Κολοντιά «τί έλεγε η Εργ. Αντιπολίτευση τότε».

* Γεγονότα της 9ης Μάη 1936. Εδώ πρέπει να σημειώσω ότι όταν μιλούσα στην γωνία Εγνατίας και Βενιζέλου, πάνω στο περπάτημα, σε ογκώδη συγκέντρωση, ο σταλινικός Σολομών Κοέν (από το Πανεπιστήμιο Ανατολικών χωρών ΚΟΥΤΒΙΣ) διέδιδε στους συγκεντρωμένους πως εγώ ήμουν «χαφίης». Αυτό το άκουσαν μερικοί νεολαίοι του ΚΚΕ και του είπαν «δεν ντρέπεται βρε, αυτόν τον ξέρουμε, είναι ένας τίμιος εργάτης, τσαγκάρης, καλός αγωνιστής. Δεν είναι δικός μας αλλά δεν είναι και χα-

φίς. Αν σαν τέτοιον τον πιάσουν οι εργάτες που δεν τον ξέρουν, πάνω στην αγανάκτησή τους θα τον ξεσκίσουν». Αυτός τα μάζεψε κι έφυγε. Τα παιδιά ήρθαν και μου είπαν αυτό το γεγονός, για να προσέχω.

Βλέπετε, ο σταλινικός Σολομών Κοέν, όπως αποκαλύφθηκε αργότερα με τη δικτατορία, είχε παραδώσει στην ασφάλεια τους περισσότερους σταλ. και έλληνες και εβραίους. Όπως φαίνεται από χρόνια δούλευε για λογαριασμό της Αστυνομίας μέσα στο κόμμα.

Κατά το 1928-9, όταν ο Στίνας ήταν υπεύθυνος της περιφέρειας Μακεδονίας-Θράκης, αυτός ο Κοέν του είχε προτείνει να κάμει μια φράξια στην Ασφάλεια, όπου γνώριζε μερικούς καλούς αστυνομικούς, για λογαριασμό του ΚΚΕ. Υποτίθεται θα μάθαιναν τις κινήσεις της Αστυνομίας, αλλά όπως φάνηκε γινόταν το αντίθετο, δηλ. η Ασφάλεια είχε γερή φράξια μέσα στο κόμμα με αυτόν (τον Κοέν), τον Μελίκογλου, τον Λιθοξόπουλο κ.α., στη Θεσ/νίκη.

Γ. Βέργης

Γιορτούλες που πρώτοι εγκαινίασαν οι φασίστες Φράνκο και Χίτλερ κάτι που στην Ελλάδα δεν παρέλειψε να κάνει η Χούντα του Παπαδόπουλου.

Στις μέρες μας η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ υποσχόμενη την μετάβαση της χώρας στο Σοσιαλισμό κατάφερε να εγκλωβίζει το λαό και να κατασιέει έμμεσα ή άμεσα όταν χρειάζεται (σοσιαλιστικά ΜΑΤ-ΜΕΑ) τους λαϊκούς αγώνες. Τα πρόσφατα αντιλαϊκά μέτρα για την ανάπτυξη της οικονομίας ξεσκεπάζουν το ψευδοσοσιαλιστικό προσώπιο της κάνοντάς μας φανερό τον πραγματικό ρόλο της: Την υπηρετήση του καπιταλιστικού συστήματος. Το Κ.Κ.Ε. συμμετέχοντας στη φέστα της Πρωτομαγιάς με την ξοφλημένη ιδεολογία του και με ρεφορμιστικά αιτήματα (αύξηση μισθών, αποχώρηση από το ΝΑΤΟ και Ε.Ο.Κ.) βοηθά και αυτό στον εγκλωβισμό μιας μερίδας λαού υποσχόμενοι ένα εργατικό κράτος το οποίο διαχειρίζεται το κεφάλαιο και μετατρέπει τον άνθρωπο σε πιόνι του, αφαιρώντας του κάθε απομεινάρει απόλαυσης και ελευθερίας. Καθορίζοντας τη ζωή του στα σύνορα και στις επιθυμίες του κράτους. Εμείς σε κάθε συντηρητικό κόμμα. Φιλελεύθερο, Σοσιαλιστικό και εργατικό κράτος που παρέχει το δικαίωμα σε μια κεντρική εξουσία να καθορίζει τη ζωή μας αντιπροτείνουμε σαν τρόπο οργάνωσης τη γενικευμένη αυτοδιάθεση που θα ξαναδώσει σε κάθε άνθρωπο την αυτονομία του και την ελευθερία να αποφασίζει ο ίδιος για τη ζωή του.

Σε κάθε κυβέρνηση αντιτάσσουμε τα εργατικά συμβούλια που θα αποφασίζουν τα ίδια για την πολιτική-οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας.

Στην μισθωτή δουλειά τη στερημένη από κάθε απόλαυση και δημιουργικότητα αντιπροτείνουμε την δημιουργική απασχόληση που θα μειωρέψει τον εργάτη-δούλο σε ελεύθερο δημιουργό. Αντί της ατομικής ιδιοκτησίας την κοινοκτημοσύνη στους χώρους και στα μέσα της παραγωγής. Αντί της ιεραρχίας την ισότητα και αντί του εμπορεύματος την ελεύθερη διακίνηση των αγαθών σύμφωνα με τις ανάγκες μας. Για να επιτευχθούν όλα αυτά θα πρέπει να αποδεσμευθούμε από κάθε ξοφλημένη ιδεολογία, από κάθε κόμμα και από κάθε συνδικάτο που καπηλεύεται και καταπιέζει την επαναστατική μας διάθεση και την επιθυμία μας να επαναποκτήσουμε την ελευθερία να διοικούμε ήδη τη ζωή μας. Κρίνεται αναγκαία η οργάνωσή μας σε σωματεία που θα ελέγχουμε εμείς οι ίδιοι με κοινό στόχο: καταλήψεις των μέσων και χώρων παραγωγής και εργασίας, άγριες απεργίες, σαμποτάζ μέχρι να καταφέρουμε να γκρεμίσουμε το υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα και να θεμελιώσουμε την κοινωνία της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης.

1. Μόνος και έρημος μέσα στο πλήθος ο βλοσυρός αγωνιστής κρατώντας την τιμημένη (όχι διασπασμένη) σημαία της Γ.Σ.Ε.Ε., θεωρεί περήφανα προς το μέλλον. Μόνο που στη θέση του Μέλλοντος αγόρευε ο Κ.Δ. Μπέης. Μετά λέτε ότι το ΠΑΣΟΚ δεν είναι το μέλλον.
2. Ο Δήμαρχος Αθηναίων τμήμα την εργατική Πρωτομαγιά. Μιλώντας κάτω από τις διαφημιστικές αφίσσες της ΗΒΗ και το Ντουθάρι της αφίσσας της Γ.Σ.Ε.Ε., τόνισε την ανάγκη για εγκράτεια. Πώς να κρατηθείς όμως όταν κατουργιέσαι κ. Μπέη;
3. Οι σαλπινγκάκοι κατεβαίνουν μετά θαίων και κλάδων την Πανεπιστημίου.
4. Αγωνιστής Νεολαίος. Κακόμοιρο παιδί, τι σουλάχε...
5. Αδιάφορος παραμένει ο γέρο-λούστρος, ενώ η πορεία θα φτάσει σε λίγο δίπλα του. Μάλλον ξέρω που γράφει την «εργατική τάξη και τους αγώνες της».
6. Η φέστα τέλειωσε. Τις σημαίες στον ώμο, και θουρ για εκδρομή. Ο αγώνας της Πρωτομαγιάς τελειωσε. Αρχίζει τώρα ο αγώνας για το ψηί-μο του οβελία.

Στις 25 Μάρτη

Αντιφασιστική Κινητοποίηση του Ζωγράφου

Την Τρίτη 25 Μάρτη 1986 διάλεξε σαν ημέρα ομιλίας του ο φασίστας βουλευτής του ΔΗΣΥ Ανδρέας Παρισινός στον κινηματογράφο «Ανοιξές» του Ζωγράφου. Η συγκέντρωση και ομιλία είχε προαναγγελθεί μια βδομάδα πριν με γαλαζοασπρες αφίσες από την ακροδεξιά Φ.Π.Κ. ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ και θα άρχιζε στις 11.30 το πρωί με θέμα την ΕΟΚΑ.

Στις πρόσφατες εκλογές στην Κύπρο ο Παρισινός εκλέχτηκε βουλευτής του αρκοδεξιού ΔΗΣΥ αλλά η κυπριακή βουλή αρνείται να τον δεχθεί σα μέλος της εξ αιτίας του πρόσφατου παρελθόντος του. Ο Παρισινός υπήρξε υπουργός του Σαμψών στο πρόσφατο πραξικόπημα που είχε σαν αποτέλεσμα και τη σφαγή χιλιάδων Τουρκοκυπρίων και Ελληνοκυπρίων.

Με αφορμή την επέτειο της έναρξης του αγώνα της ΕΟΚΑ οι φασίστες κάλεσαν τον Παρισινό να μιλήσει με σκοπό να αρχίσει ταυτόχρονα και έμμεσα η διαδικασία αναγνώρισης του Παρισινού σαν βουλευτή και να συγκαλυφθεί το θρωμερό του παρελθόν.

Ο Δήμος Ζωγράφου που με προθυμία έστειλε τα ΜΑΤ ενάντια στους κατοίκους της Γ. Παπανδρέου που αγωνίζονται να μην καταστραφεί το Πάρκο και να μην περάσει ο δρόμος, επέτρεψε αναντίρρηση να γίνει αυτή η εκδήλωση των φασιστών.

Η κυβέρνηση από τη μεριά της επέτρεψε να γίνει αυτή η εκδήλωση ανοίγοντας το δρόμο για την αναγνώριση του Παρισινού, όπως προηγούμενα έκανε με την φασιστική ΕΠΕΝ και τον Λεπέν.

Φυσικά δεν θα περίμενε κανείς άλλη συμπεριφορά από μια κυβέρνηση-διαχειριστή της εξουσίας που στους κόλπους της ζουν και βασιλεύουν οι Παπακαρυάδες, και τόσοι άλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι μνηστής και υποστηρικτές του φασισμού, και που την επομένη απαγόρευσε την συγκέντρωση των αναρχικών στα Προπύλαια ενάντια στον Σουλτς.

Όμως, εκεί που το ΚΡΑΤΟΣ ΔΕ ΘΕΛΕΙ, ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ. Κι αυτό αποδείχθηκε για μια ακόμα φορά.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑ-

ΦΟΥ αποφάσισε να μη γίνει αυτή η εκδήλωση των φασιστών.

Έτσι στάλθηκε στον τύπο ανακοίνωση, κολλήθηκαν αφίσες και έγινε κάλεσμα με τηλεβόα στους κεντρικούς δρόμους του Ζωγράφου, που καλούσαν σε συγκέντρωση στις 10.30 στη 2η στάση. Ταυτόχρονα μοιράζονταν προκηρύξεις, που εξηγούσαν τους λόγους της εναντίωσης σ' αυτή τη συγκέντρωση.

Έτσι στις 25/3 στις 10.30 το πρωί συγκεντρώθηκαν 200 περίπου άτομα που συγκρότησαν πορεία και διαδήλωση από τη 2η στάση προς τον κινηματογράφο «Ανοιξές» με τα συνθήματα: «Εδώ και τώρα φασίστες ήρθε η ώρα», «Παρισινέ φασίστα έξω απ' του Ζωγράφου». Κρατώντας ρόπαλα και κόκκινες σημαίες έφτασαν έξω από τον χώρο όπου επρόκειτο να γίνει η συγκέντρωση των φασιστών. Οι διαδηλωτές δήλωσαν ότι δεν θα επιτρέψουν να γίνει η συγκέντρω-

ση και απομάκρυναν τους λίγους φασίστες που βρίσκονταν έξω από τον κινηματογράφο. Στη συνέχεια παρατάχθηκαν σε αλυσίδες μπροστά από την «Ανοιξη» και κρέμασαν το πανό τους.

Την ίδια στιγμή τρεις διμοιρίες ΜΑΤ που βρίσκονταν από το πρωί στο χώρο γύρω από την «Ανοιξη» επιτέθηκαν στους διαδηλωτές που αποθούσαν τους φασίστες. Προσπάθησαν μάλιστα να σπάσουν τις αλυσίδες των διαδηλωτών γύρω από τον κινηματογράφο, χωρίς να το κατορθώσουν.

Μπροστά στην αποφασιστικότητα των διαδηλωτών τα ΜΑΤ αναγκάστηκαν να μην επιμείνουν και δημιούργησαν προστατευτική αλυσίδα μπροστά από

τους φασίστες που είχαν υποχωρήσει. Σε λίγο τρεις ακόμα διμοιρίες με ΜΑΤ κατέφθασαν και δημιούργησαν ένα κενό χώρο γύρω από τον κινηματογράφο απομακρύνοντας τον κόσμο και τους κυπρίους της φοιτητικής παράταξης «Αγώνας», που είχαν συγκεντρωθεί. Ο κόσμος γύρω από τις αλυσίδες των ΜΑΤ υπερτετραπλασιάστηκε. Οι διαδηλωτές απαίτησαν από τα ΜΑΤ να μην διώχνουν τους συντρόφους και να προστατεύουν τους φασίστες. Τα ΜΑΤ με βαριά καρδιά απομάκρυναν τους λιγοστούς φασίστες, ενώ γίνονταν μικροσυμπλοκές μεταξύ φασιστών και διαδηλωτών ή μεταξύ διαδηλωτών και ΜΑΤ.

Συνθήματα ανταλλάσσονταν από τη μεριά των συγκεντρωμέ-

νων. Οι φασίστες φώναζαν «Ελληνικός Στρατός στην Κύπρο», «Ελλάδα-Κύπρος-Ένωση» και «Αλήτες προδότες, κομμουνιστές». Οι διαδηλωτές φώναζαν «Έξω ο Φασίστας Παρισινός», «Το φασισμό τσακίζουν αγώνες ταξικοί», «ΕΟΚΑ Β' δολοφόνοι, η θέση του Σαμψών είναι στην αγγόνη», «Αγκυρα-Αθήνα-Λευκωσία εχθρός μας το κεφάλαιο και η στρατοκρατία» και «Τούρκοι εργάτες, αδέρφια μας». Μεταξύ των διαδηλωτών υπήρχαν Τούρκοι και Κούρδοι, πολιτικοί πρόσφυγες.

Τελικά μέλη της Επιτροπής επισκέφθηκαν τη Δήμαρχο-υλοτόμο του Ζωγράφου, που αναγκάστηκε να συγκατανεύσει στην απαγόρευση της συγκέντρωσης των φασιστών που έτσι κι αλλιώς είχε ματαιωθεί.

Τελικά, οι διαδηλωτές αποχώρησαν γύρω στις 1.30' με συνθήματα και πάλι όπως: «Παρισινέ φασίστα είσαι στη μαύρη λίστα», «Τούρκοι εργάτες αδέρφια μας» κ.ά.

Το γεγονός της ματαίωσης της συγκέντρωσης των φασιστών έχει ορισμένα χαρακτηριστικά που δεν πρέπει να περάσουν απαρατήρητα.

α) Αυτή καθαυτή η ματαίωση και ο τρόπος με τον οποίο έγινε.

β) Η κοινή δράση ατόμων με διαφορετικές απόψεις, κάτι που έχει συμβεί ήδη στο θέμα του Πάρκου της Γ. Παπανδρέου, και η συμμετοχή αντιεξουσιαστών από την Κύπρο.

γ) Η συσπείρωση και η αποφασιστικότητα να μην γίνει η συγκέντρωση πράγμα που επιτεύχθηκε.

δ) Η μαχητικότητα και η οργάνωση (απλή αλλά ουσιαστική) της διαδήλωσης.

ε) Η αντιπαράθεση οπλισμένων διαδηλωτών με τους φασίστες και τα ΜΑΤ.

στ) Το γεγονός ότι πραγματοποιήθηκε σε μια συνοικία της Αθήνας και όχι στο κέντρο.

ζ) Τα αδελφικά-διεθνιστικά συνθήματα για τους Τούρκους εργάτες την ημέρα της επετείου του 1921.

Γιατί είναι ίδια τ' αφεντικά δεξιά κι αριστερά

Σήμερα «καλοσωρίζουμε» μαζί με τους υπόλοιπους συντρόφους μας στην Αθήνα έναν από τους εκπροσώπους της «όμορφης» αστικής «μας» δημοκρατίας, τον «κύριο» Παρισινό.

Αυτός ο «κύριος» έχει υπηρετήσει με πολλούς τρόπους την «πατρίδα»: από τα μετερίζια των «Εθνικών αγώνων» το 1974 σαν υφυπουργός του πραξικοπήματος που οργανώθηκε από την Ελληνική Χούντα, αλλά και σήμερα από τις κοινοβουλευτικές «επάλξεις» σαν βουλευτής του Δημοκρατικού Συναγερμού, του κόμματος που εκπροσωπεί μια μεγάλη μερίδα των μεγαλοστών, μια μερίδα των «φιλήσυχων νοικοκυραίων», αλλά και τα ακροδεξιά «ασυμβίβαστα» στοιχεία που πάντα θα ονειρεύονται την ένωση με τη μητρόπολη του Ελληνισμού, με τη συσπείρωση των οποίων εκλέχτηκε στις εκλογές του Δεκεμβρη του '85 αν και δεν θρυσκόταν σε εκλογική θέση.

Τα υπόλοιπα κόμματα της κυπριακής βουλής, το σταλινικό ΑΚΕΛ, η εμπνευσμένη από το «αδελφό» ΠΑΣΟΚ σοσιαλιστική ΕΔΕΚ και το κεντροδεξιό κυβερνητικό κόμμα ΔΗΚΟ, χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για την είσοδο ενός φασίστα στο «άντρο της δημοκρατίας» τους, το Κυπριακό κοινοβούλιο, θέλοντας να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους καθαρούς και «αμόλυντους» προασπιστές του υπόλοιπου «δημοκρατικού» λαού...

Για μας, το πρόβλημα δεν είναι

απλά και μόνο ο Παρισινός. Υπάρχουν πολλοί σαν αυτόν που υπηρέτησαν και υπηρετούν την εξουσία στη χειρότερη της μορφή (ΧΟΥΝΤΕΣ). Απλώς σήμερα αυτός ο «κύριος» εξυπηρετεί τα ίδια θρωμερά και αντι-ανθρώπινα συμφέροντα, μέσα από άλλους κανόνες, πιο εκλεπτυσμένους και παραπλανητικούς, αυτούς του κοινοβουλευτισμού. Τα υπόλοιπα κομματα πιστά και αυτά στους ίδιους κανόνες θα συνεχίζουν να διαμαρτύρονται με «πάθος» ενάντια στη θεσμοποιημένη είσοδο του κάθε φασίστα στη Βουλή. Θα περιορίζονται πάντα σε «δημοκρατικές καταγγελίες», «φραστικές διαμαρτυρίες» και εικονικές αποχωρήσεις από τη βουλή, γιατί μέχρι εκεί τους «επιτρέπουν» οι κανόνες της «δημοκρατίας» του κεφαλαίου και οι νόμοι της φαινομενικής κοινωνικής ειρήνης. Εξ άλλου το γνωρίζουν πολύ καλά πως στην έστω και απίθανη προς το παρόν περίπτωση κοινωνικής εξέγερσης στην Κύπρο, όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα και μη, αριστερά και δεξιά, με Παρισινούς ή όχι στις γραμμές τους θα βάλουν την «υπογραφή» τους για την καταστολή της στο όνομα του δήθεν κοινωνικού συμφέροντος και της «Εθνικής ομοψυχίας».

Ο «κύριος» Παρισινός και το κόμμα του είναι καταπιεστές των επιθυμιών και θελήσεων μας για ζωή, ακριβώς όσο και τα υπόλοιπα κυπριακά κόμματα, μέσα κι έξω από τη βουλή.

Πιστεύουμε ότι όλα τα κόμματα στην Κύπρο και οπουδήποτε αλλού είναι από κοινού διαχειριστές του κεφαλαίου και της

«δημοκρατικά» καλυμμένης εξουσίας του. Γιαυτό και οι αλληλοκατηγορίες μεταξύ του Δημοκρατικού Συναγερμού και των άλλων κομμάτων σχετικά με τον Παρισινό και οποιοδήποτε άλλο θέμα δεν μας αφορούν.

Τις αντιμετωπίζουμε σαν δικές τους ενδοεξουσιαστικές διαφορές.

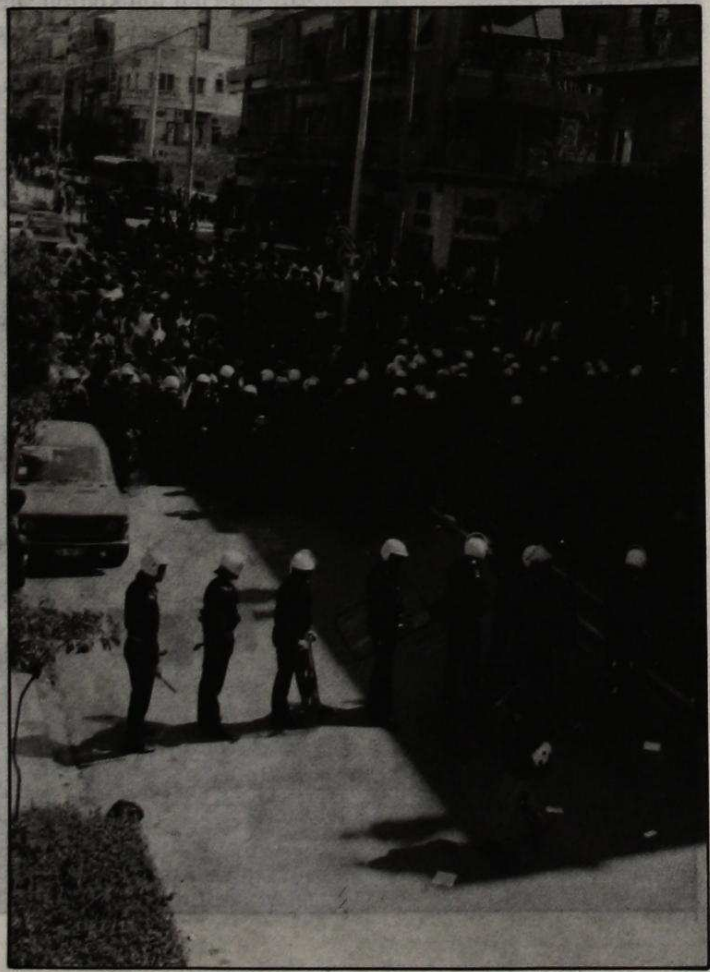
Η παρουσία μας στη σημερινή συγκέντρωση έχει διπλό στόχο:

ΝΑ ΑΝΤΙΠΑΡΑΤΕΘΟΥΜΕ έμπραχτα σε ένα φασίστα που και αυτός ευθύνεται άμεσα για την διαιώνιση και ανάπτυξη της εθνικιστικής υστερίας με αποτέλεσμα τον τεχνητό διαχωρισμό σε «Τούρκους» και «Ελληνες» στην Κύπρο, συνεργώντας σε σφαγές μεταξύ των δύο κοινοτήτων και προωθώντας τις «ενωτικές» φαντασιώσεις (αυτό δεν σημαίνει ότι έχουμε τίποτα κοινό με την προώθηση του Κυπριακού κρατισμού-εθνικισμού, αντίβαρο του Ελληνικού εθνικισμού).

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ την υποκρισία των υπολοίπων κυπριακών κομμάτων και των εδώ φοιτητικών παρατάξεων-οργάνων τους, που πιθανά θα προσπαθήσουν να αποκομίσουν κομματικά οφέλη από τη σημερινή συγκέντρωση χωρίς βέβαια να ξεχάσουν να διαχωρίσουν τη θέση τους από τους «διασπαστές της τάξης» τους αναρχικούς...

ΑΓΚΥΡΑ-ΑΘΗΝΑ-ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΗΝ
ΕΞΟΥΣΙΑ

25 Μαρτίου 1986
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ από την Κύπρο

Η επίσκεψη Σουλτς στην Αθήνα και η καταστολή υπό το φως της Πανσέληνου

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ - ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Αφορμή για την συγγραφή αυτού του κειμένου δεν αποτελεί τόσο η αναφορά μας στα γεγονότα αυτά καθ' αυτά, που είναι άλλωστε λίγο ως πολύ γνωστά, όσο μια κριτική στάση απέναντί τους. Γι' αυτό σκόπιμο θα ήταν να αναφερθούμε στους λόγους που οδήγησαν αρκετούς συντρόφους στο να πάρουν αυτή την πρωτοβουλία, επειδή πιστεύουμε πως η αναγκαιότητα μιας παρέμβασης, όπως εκφράστηκε εκείνες τις μέρες δεν ήταν ξεκάθαρη σε όλους.

Ιδίως όταν το βασικό ερώτημα που μπαίνει είναι το κατά πόσο ένας φαινομενικός αντιαμερικανισμός μπορεί να ευαισθητοποιεί, ή να ενδιαφέρει ένα χώρο που επιθυμεί να είναι αντιεξουσιαστικός, και να δρα σαν τέτοιος. Έτσι λοιπόν η άποψη των συντρόφων οργανωτών, αλλά και όσων συντρόφων δεν έβλεπαν αυτή την αναγκαιότητα, δημιούργησαν μια εκ των προτέρων αβεβαιότητα γύρω από το «Τί πάμε να κάνουμε», που θα πρέπει να αποσαφηνιστεί.

Ι ΤΑ ΟΣΑ ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΑΝ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΟΥΛΤΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ -

Ο κύριος λόγος ευαισθητοποίησης των συντρόφων που πήραν την πρωτοβουλία «της αντίστασης στην επίσκεψη Σουλτς» δεν ήταν ένα αοριστοφανές κουκουεδιστικός αντιαμερικανισμός, αλλά η συγκεκριμένη πρόθεση εναντίωσης τους στην πυρηνικοποίηση και στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας και της ζωής. Η εναντίωση στον επεκτατισμό του καπιταλισμού, που δεν σταματάει σε μια αποικιοκρατική πολιτική, αλλά προσβλέπει όλο και περισσότερο στη ζωή μας. Που τελικά είναι εναντίωση στον πόλεμο και στα πυρηνικά, όχι μόνο σαν την γενική απειλή ολοκληρωτικής καταστροφής του κόσμου, αλλά και σαν την καθημερινά βιωμένη απειλή που προφασίζεται διαρκώς η αστική τάξη, για να κρατά το προλεταριάτο δέσμιό της.

Όλα αυτά βρίσκουν τον άξιο εκπρόσωπό τους στο πρόσωπο του στρατοκράτη Σουλτς που αποτελεί για τους ελεύθερα σκεπτόμενους πολίτες αυτού του κόσμου μια πραγματική απειλή.

Ένας άλλος λόγος ευαισθητοποίησης ήταν η επιθυμία για ουσιαστική παρέμβαση στο καλοοργανωμένο παιχνίδι που παιζόταν απ' τα κόμματα εκείνες τις μέρες, με τις στημένες παρελάσεις των αριστερών στο Σύνταγμα, τις δηλώσεις του ΚΚΕ για Εθνική ανεξαρτησία, την νηφάλια διαπραγματευτική στάση του ΠΑΣΟΚ και τον (όπως πάντα) ύποπτο ρόλο του Τύπου.

Το να συμπέσει η επίσκεψη του Σουλτς με την εορταστική φιέστα της 25ης Μαρτίου ήταν μια ξεχωριστή ευκαιρία για τον κρατικό μηχανισμό, στο όνομα της «εθνικής ανεξαρτησίας» να στήσει τα γνωστά πανηγύρια - τόσο αναγκαία άλλωστε, για την αναπαραγωγή της αστικής ιδεολογίας και της διατήρησης των εξουσιαστικών δομών και σχέσεων.

Όμως ήταν μια καλή ευκαιρία και για μας να καιαγγείλουμε παντού το οφθαλμοφανές αιώνιο ψέμμα τους, και να τους κάνουμε ρητό ότι, δεν υπερασπιζόμαστε τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους εναντίον

οποιοδήποτε άλλου. Στο βαθμό που τα συμφέροντα οποιουδήποτε κράτους είναι συμφρασμένα με αυτά των διαχειριστών του, καταφερόμαστε εναντίον των συμφερόντων όλων των κρατών.

Με βάση ένα τέτοιο σκεπτικό συγκροτήθηκε η πρωτοβουλία, που όμως στο επίπεδο της πρακτικής της προπαγάνδης αντιμετώπισε σημαντικά προβλήματα. Αυτό που ήταν αρκετά καθαρό στο μυαλό των περισσότερων συντρόφων, δεν ήταν το ίδιο ξεκάθαρο στην οργανωτική-πρακτική του πλευρά. Έτσι απ' τα πράγματα που είχαν συμφωνηθεί, αλλά δεν έγιναν, και όσα απ' αυτά έγιναν δεν φέραν τα αποτελέσματα που θέλαμε.

Οι συζητήσεις της «επιτροπής» που ήταν ανοικτές, ανακίνησαν για μια ακόμα φορά το ζήτημα, εντοπίζοντας το, λιγότερο σε μια αναποτελεσματικότητα και δυσκαμψία, και περισσότερο στο διαρκές οργανωτικό πρόβλημα του «χώρου», που στη συγκεκριμένη περίπτωση μας καθιστούσε ανίκανους να πρωθήσουμε πρακτικά τα συμφωνημένα, και να συγκροτήσουμε ουσιαστικά την «επιτροπή».

Δεν ήταν τόσο οι διαφορετικές εκτιμήσεις συντρόφων γύρω από το τι έπρεπε να κάνουμε, όσο το ότι, η ημιοργανωτική αντίληψη που επικρατούσε δεν προώθησε τελικά τίποτα διαφορετικά από τα όσα κατά καιρούς έχουν γίνει σε ανάλογες περιπτώσεις.

Έτσι αν και είχε συμφωνηθεί μια δυναμικά οργανωμένη παρουσία μας, αυτό στάθηκε ανέφικτο, απ' ενός μεν γιατί διαφοροποιούνταν κατά πολύ από τις διαθέσεις αρκετών συντρόφων και απ' ετέρου γιατί και οι ίδιοι οι υποστηρικτές της ιδέας για δυναμική παρουσία δεν την προετοίμασαν κατάλληλα. Φυσική συνέπεια όλης αυτής της ανοργανωσιάς ήταν την ημέρα της συγκέντρωσης να κατέβουμε στα Προπύλαια χωρίς να είμαστε έτοιμοι ούτε για μια δυναμική παρουσία, αλλά ούτε και για μια «ειρηνική» παρουσία, με αποτέλεσμα να εξαρτηθεί η δράση μας, απ' την όποια στάση του ΚΡΑΤΟΥΣ.

Την Τετάρτη 26 Μαρτίου, μετά από προπαγανδιστική δουλειά 3 ημερών με αφίσες, τρυκάρια, προκηρύξεις πραγματοποιείται η συγκέντρωση στα Προπύλαια, με κύριο χαρακτήρα τη διαδήλωση της αντίθεσής μας, στο μιλιταρισμό και την πυρηνικοποίηση της κοινωνίας. Στο χώρο των Προπυλαίων είχαν καλέσει συγκέντρωση και αρκετές οργανώσεις αριστεριτών, με τις οποίες όμως δεν υπήρχε καμιά κοινή συμφωνία. Η μαζικότητα του αντιεξουσιαστικού-αναρχικού μπλοκ ήταν τέτοια, ώστε δεν άφηνε περιθώρια αμφιβολίας στους αριστεριστές για τις προθέσεις τους.

Παρ' όλα αυτά, από νωρίς είχε αρχίσει να διαφαίνεται η προβληματικότητα της οργάνωσης της συγκέντρωσης σε σχέση με τους στόχους της, κάτι που με την απειλητική παρουσία της αστυνομίας, και το ενδεχόμενο μιας άμεσης καταστολής, καθιστούσε αναγκαίο το ξεπέρασμά της.

Η απαγόρευση της πορείας γύρω στις 5.45', κι ενώ κόσμος κατέκλυζε ακόμα τα Προπύλαια, δημιούργησε μια σχετική σύγχυση, καθοριστική για την μετέπειτα εξέλιξη των πραγμάτων.

Το να αδιαφορούσαμε για την απαγόρευση, κάνοντας την πορεία, θα σήμαινε πως ήμασταν αποφασισμένοι να την υπερασπιστούμε δυναμικά, κάτι που έβαλε επιτακτικά την ανάγκη της οργάνωσης μιας πιθανής σύγκρουσης με τους μπάτσους.

Απ' την άλλη το να διαλυθούμε ήσυχα-ήσυχα, ενώ οι πε-

ρισσότεροι συντροφοί ήταν διατεθειμένοι να διαδηλώσουν, θα αποτελούσε σαφώς μια ήττα για μας. Και ενώ οι αριστεριστές μπροστά στο ενδεχόμενο μιας αντιπαράθεσης τα μάζεψαν και φύγαν, το να απαντήσουμε στην προκλητική στάση του κατασταλτικού μηχανισμού ήταν απ' τη μεριά μας η επικρατέστερη άποψη.

Όμως εκείνη ακριβώς τη στιγμή, με τα πνεύματα οξυμμένα και τις αντιμαχίες με τους εκπροσώπους του κράτους, αυτό που ήταν αναγκαίο να γίνει στάθηκε αδύνατο να επιτευχθεί, αφού η «υλική υποδομή» για μια αντιπαράθεση ήταν ανύπαρκτη.

Έτσι γύρω στις 6.30 μ.μ. η πορεία ξεκινάει κατεβαίνοντας την Πανεπιστημίου, καθώς 2 διμοιρίες ΜΑΤ παρατάσσονται 10 μέτρα μπροστά της, με πρόθεση να την ανακόψουν. Η παρουσία των υπόλοιπων διμοιριών αν και απειλητική ήταν διακριτική, τουλάχιστον όσο το μπλοκ προσπαθούσε να συγκροτηθεί και να κατεβεί την Πανεπιστημίου. Όμως τόσο η επιφυλακτική στάση ορισμένων από μας, όσο και το ότι οι πρώτες αλυσίδες ήταν ουσιαστικά άοπλες, αποτέλεσε τον κύριο λόγο της άγριας καταστολής που δέχτηκε η πορεία στο ξεκίνημά της.

Και τις συνέπειες της οποίας χρεώνεται εξ ολοκλήρου ο αντιεξουσιαστικός «χώρος», σαν αποτέλεσμα της πρακτικής του αδυναμίας, που αυτή τη φορά δεν μπορεί να συγκαληφθεί πίσω από κανένα αριστεριστικό άλλοθι.

Λυση δακρυγόνων στη Νομική και στα Προπύλαια.

Εν τω μεταξύ ένα σημαντικό κομμάτι νεολαίας ανασυγκροτείται στην πλατεία Εξαρχείων, που αυτόματα γίνεται χώρος ζύμωσης και οργάνωσης της αντιπαράθεσής μας με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους. Παρά τις εγγενείς αδυναμίες του «χώρου» εκείνη τη στιγμή, και τις διαφορετικές εκτιμήσεις κατορθώθηκε να υπάρξει μια «minimum» συμφωνία σε σχέση με τη δράση, και μια ανάλογη προώθησή της.

Έτσι αυτοοργανωμένες ομάδες δράσης που διασκορπίστηκαν στους γύρω δρόμους, άρχισαν να δημιουργούν εστίες σύγκρουσης όπου αυτό ήταν δυνατό.

Στη Στουρνάρα και την Μπουμπουλίνας στήνονται τα πρώτα οδοφράγματα, ενώ καταστρέφεται ολοκληρωτικά η «κλούβα» στο Πολυτεχνείο από μολότωφ. Το μέτωπο αυτό κράτησαν ανοιχτό πάνω από μια ώρα, γύρω στα 150 άτομα παρά τις επιθέσεις των ΜΑΤ.

Σε μια απ' αυτές μια ομάδα 15-20 νεαρών που βρισκόταν στο οδόφραγμα κοντά στην Πατησίων, μπροστά στο ενδεχόμενο του αποκλεισμού της καταφεύγει στο Πολυτεχνείο. Με την επέμβαση των ψυχραιμοτέρων και την έξοδο όλων απ' την Πύλη της Τσοίτσα αποφεύγεται η κατάληψη του χώρου, ενώ το Πολυτεχνείο μετατρέπεται σε πεδίο βολής δακρυγόνων, δημιουργώντας σοβαρά προβλήματα σε φοιτητές και διδακτικό προσωπικό.

Γύρω στις 9.00 το μέτωπο αυτό διαλύεται με την επέλαση του «στρατού κατοχής» διμοιριών κρανοφόρων και την παράλληλη χρήση ασφυξιογόνων και δακρυγόνων. Όσοι πολίτες έτυχε να βρίσκονται στην πλατεία εκείνη την ώρα, δέχτηκαν την ωμή βία του κράτους με δεκάδες συλλήψεις, ξυλοδαρμούς

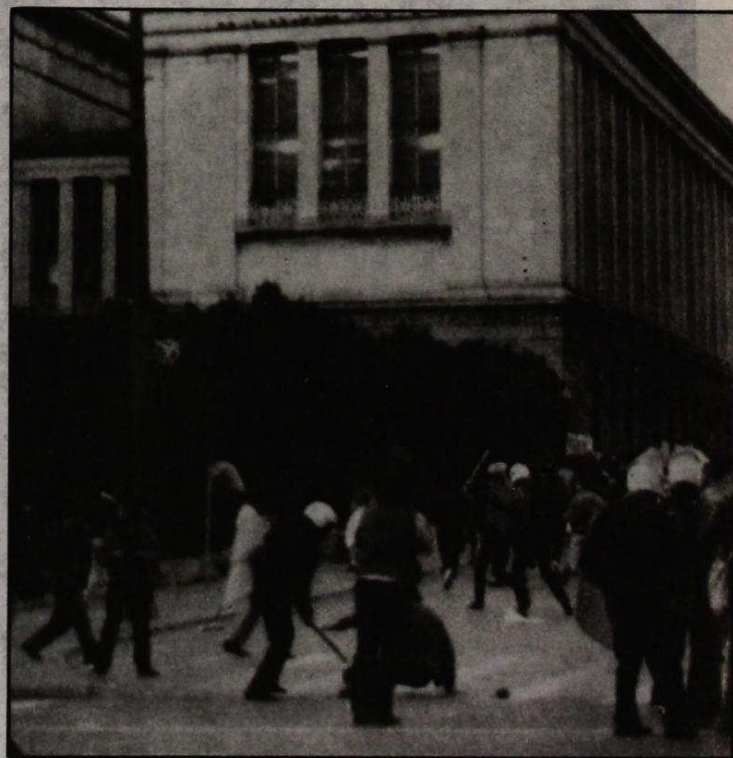
συν. σελ. 19

III ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Τα όσα επακολούθησαν λίγη ώρα αργότερα, ήταν η συγκεκριμένη απάντηση που έδωσαν οι συγκεκριμένοι, στον κοινωνικό ρατσισμό, τον οποίο ερμηνεί να χρησιμοποιεί το ΠΑΣΟΚ, ενάντια σε όλους όσους συνεχίζουν να σκέπτονται και να δρουν έξω από τα όρια και τη λογική του κράτους. Αν η αδυναμία της πορείας να υπερασπιστεί τον εαυτό της έφερε αναπόφευκτα και την καταστολή της, η αποφασιστικότητα που έδειξε ένα σημαντικό κομμάτι της μετά την διάλυση, έφερε το ίδιο αναπόφευκτα τη σύγκρουση στους δρόμους της Αθήνας.

Η άτακτη υποχώρηση των διαδηλωτών συνοδεύτηκε από ένα πετροπόλεμο στις παρόδους της Σόλωνος. Ξύλα και δοκάρια αποτέλεσαν τον πρώτο πρόχειρο «οπλισμό», ενώ τα πλακόστρωτα της Ιπποκράτους και της Ακαδημίας έγιναν πέτρες που χρησιμοποιήθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια των μικροσυμπλοκών με τους μπάτσους. Τα ΜΑΤ υποθέτοντας πως η κατάληψη των

Σχολών θα ήταν η πιθανότερη αντίδρασή μας, εξασκήθηκαν σε μια άνευ προηγουμένου εξαπό-

και βίαιες προσαγωγές στην Ασφάλεια.

Λίγο αργότερα αρχίζουν να συγκροτούνται μικρότερες ομάδες που συγκροτούνται στις παρόδους της Σόλωνος και της Πανεπιστημίου, ενώ κάποιες άλλες ενώνονται με τις ήδη υπάρχουσες στο λόφο του Στρέφης. Αυτές οι τελευταίες έδρασαν σχεδόν όλη τη νύχτα δημιουργώντας κυκλοφοριακά προβλήματα με το στήσιμο εφημερών οδοφραγμάτων. Χρησιμοποιώντας τον λόφο σαν χώρο ανασύνταξης κατέφυγαν στον πυρπολισμό αστυνομικών οχημάτων, τραπέζων και δημοσίων κτιρίων (εμπορική τράπεζα στην οδό Ασκληπιού, υπουργείο Δημοσίων Έργων) υπενθυμίζοντας πως η έμπρακτη κριτική του εμπορεύματος είναι η μόνη απάντηση που τους πρέπει.

Παράλληλα με τις εστίες σύγκρουσης που δημιουργούσε το πιο ζωντανό κομμάτι των διαδηλωτών, κάποιες άλλες ομάδες νέων, που είχαν καταφύγει από νωρίς στο Πανεπιστήμιο χρησιμοποιούσαν ήδη το χώρο των Προπυλαίων, σαν κατ' εξοχήν χώρο οργάνωσης της άμυνας τους. Ένα υλικό από κεραμίδια πλακάκια και μολότωφ, αποτέλεσαν το κύριο μέσο αντιπαράθεσης τους σε ένα μηχανισμό που δεν απέφυγε να κάνει χρήση δακρυγόνων εναντίον όλων

ανεξαιρέτως.

Το ότι τα 200 άτομα που κατέφυγαν εκεί μετά τη διάλυση της πορείας κατάφεραν να κρατήσουν ανοικτό το Πανεπιστήμιο πάνω από 3 ώρες, με φανερό το πρόβλημα μιας οργανικής συνοχής τους, ήταν αρκετά σημαντικό για την συσπείρωση του κόσμου, όταν η κόπωση είχε καταβάλει τους περισσότερους.

Εν τω μεταξύ και όταν οι εστίες σύγκρουσης άρχισαν να υποχωρούν, η γενική κατάσταση που επικρατούσε δεν βοηθούσε καθόλου στην διατήρηση της ψυχραιμίας. Όσοι βρίσκονταν στα προπύλαια δεν γνώριζαν τι γινόταν στα Εξάρχεια, και το αντίστροφο, με αποτέλεσμα να γίνεται δύσκολος ένας συντονισμός για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της τρομοκρατίας που είχε εξαπολύσει η αστυνομία σ' ολόκληρο το κέντρο της πόλης.

Ήδη απ' τη στιγμή που οι κρανοφόροι ιεραπόστολοι της τάξης είχαν καταλάβει τα Εξάρχεια και που το δελτίο ειδήσεων γνωστοποιούσε την ύψωση της μαυροκόκκινης στον ιστό του Πανεπιστημίου (ανακατασκευάζοντας το παλιό παραμύθι των αναρχικών για να τρομοκρατήσει τον πληθυσμό) η αναγκαιότητα συσπείρωσης του κόσμου και επανακαθορισμού της δράσης ήταν ορατή σε όλους...

IV Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΝΟΙΚΤΟΥ, ΣΑΝ ΧΩΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Η συνεύρεση όλο και περισσότερων ατόμων στα Προπύλαια γύρω στις 11.00 το βράδυ, κατέστησε το Πανεπιστήμιο σαν το μόνο δυνατό χώρο οργάνωσης της αντίστασής μας, που τώρα περνούσε σε άλλο επίπεδο. Από τη μια μεριά οι συγκρούσεις στους γύρω δρόμους εξασθενοῦσαν ολοένα και περισσότερο, κι απ' την άλλη οι διαθέσεις όσων ερχόντουσαν στα Προπύλαια δεν προωθούσαν την συνέχισή τους.

Η επιθυμία να κρατηθεί το κτίριο ανοικτό σαν ένα κέντρο πληροφόρησης και δράσης, αλλά και σαν απάντηση στην κρατική καταστολή, ήταν αυτή που κυριαρχούσε στο μυαλό των περισσότερων συντρόφων. Έτσι στην πρώτη γενική συνέλευση γύρω στις 11.30' μ.μ. ανακινήθηκε το ζήτημα της λειτουργικότητας του χώρου, εφ' όσον θα παραμένε εκεί. Εκτός απ' αυτούς που δεν έβλεπαν κανένα λόγο στο κράτημα του Πανεπιστημίου, και που τελικά αποχώρησαν, η πρόταση για κατάληψη και η πρόταση για την διατήρηση του κτιρίου ανοικτού σε όλους για «δουλειά» πληροφοριακή και προπαγανδιστική ήταν οι απόψεις πάνω στις οποίες ζυμώθηκε η συνέλευση.

Οι ελάχιστοι που έβαλαν ζήτημα κατάληψης και επιθετικής άμυνας του χώρου δεν έτυχαν ανάλογης υποστήριξης τόσο γιατί στρατηγικά δεν συνέφερε άρα και πρακτικά δεν μπορούσε να οργανωθεί, όσο και γιατί το γενικό κλίμα ήταν τελείως διαφορετικό.

Η άποψη που τελικά επικράτησε ήταν αυτή των συντρόφων που έβλεπαν αλλιώς τη λειτουργικότητα ενός τέτοιου χώρου, βάζοντας το ζήτημα της κρατι-

κής καταστολής σε άμεση σύνδεση με τη «δουλειά» που είχε ξεκινήσει για τον Σουλτε, και πρακτικά με το αίτημα απελευθέρωσης των συντρόφων που πιάστηκαν και με την συνεχή πληροφόρηση και συσπείρωση κάθε ενδιαφερομένου. Η απόφαση που πάρθηκε, και η οποία κοινοποιήθηκε στον Τύπο, όριζε τα παραπάνω σαν κύριο μέλημα της γενικής συνέλευσης, και συνάμα καλούσε συγκεντρωση-πορεία την Πέμπτη 27/3 στα προπύλαια.

Μεταξύ της 1ης και μια 2ης συνέλευσης που έγινε στις 12.30' συντάχθηκε και πολυγραφήθηκε η ανακοίνωση Τύπου, με την χρήση μέσων που διέθετε το Πανεπιστήμιο. Αντίθετα η προσπάθεια στησίματος ραδιοφωνικού σταθμού απέτυχε (κυρίως για τεχνικούς λόγους).

Έτσι τα τεχνικά και πρακτικά ζητήματα που προέκυψαν απ' την αρχή αλλά και η διαφοροποίηση του κόσμου κατέστησαν αναγκαία την 2η συνέλευση που κύριο θέμα είχε την ενεργητική συμμετοχή και τον επανακαθορισμό των στόχων μας σε σχέση με τις αποφάσεις της 1ης συνέλευσης. Ενώ η μαζικότητα της συνέλευσης έφτανε τα 200 άτομα και παρ' όλο που μέχρι τις 3.00 πάνω από 100 άτομα βρίσκονταν στα Προπύλαια μόνο γύρω στα 40 δηλώνουν διατεθειμένα να πραγματοποιήσουν τις αποφάσεις της 1ης συνέλευσης.

Έτσι μπλοκάρει η λήψη καινούργιων (αποφάσεων) και η συνέλευση Τελειώνει με μια σημαντική αδυναμία στο να υπερασπιστεί το νόημα της ενέργειάς της προς όλες τις κατευθύνσεις. Η κίνηση νομικής

διαδικασίας για τους συλληφθέντες, το στήσιμο «μικροφωνικής», και η κατασκευή πανώ ήταν αυτά που πρακτικά προωθήθηκαν από τα άτομα που δήλωσαν ενεργητικά. Επίσης η συγγραφή της προκήρυξης

Ν ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΑΠΟ-ΣΑΦΗΝΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΟΣΑ ΣΥΝΕΒΗΚΑΝ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΜΑΣ ΑΠ' ΑΥΤΟ

Το περιεχόμενο που δόθηκε εκείνες τις ημέρες στο Πανεπιστήμιο ήταν ίσως η σημαντικότερη εμπειρία που καταγράφεται στο «χώρο» μετά τα γεγονότα του περασμένου Νοέμβρη και που κατά κάποιο τρόπο αποτελεί τη συνέχεια ενός ανοίγματος που από τότε είχε αρχίσει. Το ενδιαφέρον της βρίσκεται κατ' αρχήν στο ξεπέρασμα της κλασικής μορφής της κατάληψης, όπως την γνωρίσαμε στα «δύο χημεία», και στο ότι ένας αντικατασταλτικός χαρακτήρας δεν ήταν η μόνη αιχμή αυτής της ενέργειας.

Κατ' αρχήν η αναγκαιότητα συνεύρεσης του κόσμου ήταν ο σημαντικότερος λόγος που το Πανεπιστήμιο κρατήθηκε ανοικτό. Δεν θα έπρεπε να υπάρξουμε για άλλη μια φορά τα «ερείπια» που θα κυκλοφορούσαν στους δρόμους με μια ήττα στην πλάτη. Επιπλέον η ύπαρξη ενός ανοικτού κέντρου πληροφόρησης και δράσης που θα προχωρούσε τη «δουλειά» που είχε ξεκινήσει για τον Σουλτε πραγματοποιώντας όσα στάθηκαν αδύνατο να γίνουν μετά την καταστολή της πορείας, έμπαινε επιτακτικά: δεδομένης και της ευαισθητοποίησης ενός ριζοσπαστικού κομματιού του κόσμου που δεν εφησυχάζονταν με τα πανηγύρια του Κ.Κ.Ε.

Η άποψη για κατάληψη που είχε προταθεί στην αρχή δεν έπερνε υπόψη της τα παραπάνω, ιδίως τη στιγμή που μια άλλη μορφή οργάνωσης μας ήταν αρκετά επίκαιρη. Άλλωστε το ενδεχόμενο μιας καταστολής μέσα στο Πανεπιστήμιο ήταν σχεδόν απίθανο αν αναλογιστεί κά-

ήταν μια καθαρά πρωτοβουλιακή ενέργεια 10 ατόμων.

Ο χώρος του Πανεπιστημίου λειτουργήσε ικανοποιητικά για 2-3 ώρες ακόμα, απ' τη δραστηριότητα που ανέπτυξαν αυτοί οι σύντροφοι.

νείς την αρχαιολογική και ιστορική αξία του χώρου καθώς και την ύπαρξη πρυτανικών εγγράφων.

Ότι το «πρωτοποριακό» βρισκόταν σ' αυτήν την κίνηση ήταν το ότι για πρώτη φορά κρατήθηκε κεντρικό κτίριο σε εικοσιτετράωρη βάση, προπαγανδίζοντας και διαδηλώνοντας την αντίθεσή μας στην επίσκεψη Σουλτε.

Η οργάνωση του χώρου έγινε μ' αυτό το σκεπτικό, και γι' αυτό θεωρήθηκε σκόπιμο να γίνει χρήση μόνο των αναγκαίων αιθουσών και των μέσων που παρείχαν (π.χ. ενισχυτές, μικρόφωνα, γραφομηχανές, φωτοτυπικά κλπ) και να αποφευχθεί οποιοσδήποτε θανδαλισμός.

Κάτι τέτοιο φυσικά δεν απέτρεψε την ύπαρξη ορισμένων αυτοαποκαλούμενων επαναστατών, που στο όνομα μιας ευκαιριακής απαλλοτρίωσης ήθελαν να καταργήσουν τη γενική συνέλευση δίνοντας το δικό τους νόημα στον Πανεπιστημιακό χώρο. (Δεν παίζουμε το ρόλο κανενός μπάτσου, αλλά στο βαθμό που κάποιοι επικαλούνται την απαλλοτρίωση σαν άλλοθι για ότι κάνουν, στον ίδιο βαθμό και εμείς υπερασπιζόμαστε τις αποφάσεις των γενικών συνελεύσεων, και τους λόγους που μας οδηγούν να πράττουμε όπως πράττουμε).

Κάτι εξίσου αξιοσημείωτο ήταν η αναποτελεσματικότητα των γενικών συνελεύσεων, απόρεια της ημισυμμετοχής κάποιων συντρόφων, που επισημάνθηκαν και παραπάνω. Δεν νοείται η απόρριψη οποιασδήποτε νέας πρακτικής συμπεριφο-

ράς του «χώρου» στην γέννησή της, και δεν νοείται το ίδιο, το σγομπάρισμα των συνελεύσεων απ' αυτούς που θέλουν να οργανώσουν τον αυριανό κόσμο πάνω σε μια τέτοια προοπτική.

Έτσι αν το πρωί φτάσαμε να είμαστε 20 άτομα μέσα στο Πανεπιστήμιο, αυτό δεν έχει να κάνει με το αφελές της ενέργειας μας αλλά με την έλλειψη της πίστης για την επιτυχία της, και μιας στάσης αποστασιοποίησης για τα πράγματα που υιοθετήθηκε από αρκετούς. Αυτή η τελευταία ήταν και η κατ' εξοχήν αντιμετώπιση που είχαν όσοι ήταν απ' έξω για όσους ήταν μέσα.

Το κείμενο που διαβαζόταν όλο το πρωί εξηγώντας τους λόγους της παραμονής στα Προπύλαια και το κάλεσμα για πορεία το απόγευμα έτυχαν μιας επιφυλακτικής στάσης απ' τον κόσμο που επέμενε να αντιμετωπίζει την όλη υπόθεση το ίδιο διαχωρισμένα όπως και στις περιπτώσεις των 2 χημείων. Η πρόταση της μικρής αστυνομικής δύναμης γύρω απ' τα Προπύλαια ήταν ασταθής αν αναλογιστεί κανείς ότι τα 200-300 άτομα που είχαν μαζευτεί το μεσημέρι μπορούσαν εύκολα να τους απωθήσουν.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες άρχισε μια απαράδεκτη διαπραγματευτική διαδικασία με τις πανεπιστημιακές αρχές για την αποχώρηση των συντρόφων, την οποία και εκμεταλλεύτηκαν μερικοί παραγοντισκοί που κατά κανένα τρόπο δεν συμμετείχαν στις ζυμώσεις. Επόμενο ήταν η πορεία όχι μόνο να μη γίνει, κατά αδικαιολόγητο τρόπο, αλλά και οι περισσότεροι συγκεντρωμένοι να αποχωρήσουν χωρίς καμιά διάθεση για σιδήποτε. Οι σύντροφοι που ήταν στα Προπύλαια επιχειρήθηκε να αποχωρήσουν με τη βοήθεια της πατρικής αγκαλιάς του Σταθόπουλου, αλλά τελικά διέφυγαν μέσα από τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος εκεί...

... Το ίδιο βράδυ χτυπιέται η τράπεζα Πίστωσης στο Κολωνάκι, ενώ τα ΜΑΤ παραμένουν στα Εξάρχεια για 3 ακόμα μέρες...

Προπύλαια 26.3.1986

Σήμερα το απόγευμα στην προσπάθειά μας να διαδηλώσουμε ενάντια στην επίσκεψη Σουλτε, όπου για μας σημαίνει:

1. Αντίσταση στον милитарισμό και την στρατιωτικοποίηση της ζωής.
2. Ενάντια στα πυρηνικά σ' όλο τον πλανήτη
3. Αντίσταση στον ολοκληρωτικό έλεγχο της καθημερινής μας ζωής.

Καλέσαμε συγκεντρώση σήμερα το απόγευμα στα Προπύλαια και πορεία. Το κράτος μέσω της Αστυνομίας παραβιάζοντας κάθε «συνταγματικό» και ατομικό δικαίωμα, ακό-

μα και το Πανεπιστημιακό άσυλο, με μια μεγάλο μεγέθους στρατιωτική επιχείρηση κτύπησε την πορεία στην εκκίνηση της με ΜΑΤ, ΜΕΑ, δακρυγόνα, ξυλοδαρμούς και συλλήψεις διαδηλωτών...

Η καταστολή δεν περιορίστηκε μόνο στο χώρο των Προπυλαίων αλλά γενικεύτηκε στον ευρύτερο χώρο της Αθήνας, σε δρόμους, πλατείες, και καταστήματα με κατοικήσιμες και συλλήψεις πολιτών.

Για όλα τα παραπάνω αποφασίσαμε να κρατήσουμε τα Προπύλαια ανοικτά όλο το 24ωρο σαν χώρο δράσης πληροφόρησης και συνεχούς

διαμαρτυρίας ενάντια στην επίσκεψη Σουλτε.

Ζητάμε την απελευθέρωση των συλληφθέντων συντρόφων μας...

Καλούμε αύριο Πέμπτη 27.3 συγκεντρώση διαμαρτυρίας στα Προπύλαια 5 μ.μ.

Ενάντια στα Πυρηνικά Αυτικά Ανατολικά...

Κάτω η Κρατική καταστολή.

Η γενική συνέλευση του χώρου δράσης και πληροφόρησης των Προπυλαίων

ΖΩΓΡΑΦΟΥ:

Εν αναμονή...

Στο πάρκο της Γ. Παπανδρέου, η Επιτροπή Κατοίκων συνεχίζει την δυναμική αντίστασή της, ενάντια στην καταστροφή του πάρκου, ενάντια στην κρατική καταστολή.

Στα πλαίσια λοιπόν αυτά, την Πέμπτη 6/3 και ενώ τα συνεργεία του υπουργείου Δημοσίων Έργων ήρθαν ξανά στο πάρκο, με την προστασία 5 διμοιριών Μ.Α.Τ., για να ολοκληρώσουν την καταστροφή του. Οι κάτοικοι στην αρχή αιφνιδιάστηκαν, μια και τα έργα είχαν σταματήσει για ένα μήνα περίπου, μετά τις πρώτες δυναμικές ενέργειες των κατοίκων (βλ. Δοκιμή Νο 4). Η εξουσία είχε πιστέψει πως όταν κατέβασε στις 12/2 300 Μ.Α.Τ. και ως στρατός κατοχής επέβαλε την καταστροφή του πάρκου, οι κάτοικοι θα φοβηθούν, θα τρομοκρατηθούν και θα αρχίσουν να διαπραγματεύονται, πίστεψαν ότι τελικά η κατάσταση θα εκτονωνόταν. Για μια ακόμη φορά τα δόλια και πανούργα σχέδια του ατύχησαν... Έτσι την Πέμπτη 6/3 παρ' όλο τον αιφνιδιασμό, αυθόρμητα με ομαδικές ενέργειες έγιναν επιθέσεις άοπλες ενάντια στα Μ.Α.Τ., δύο και τρεις φορές κατόρθωσαν να σπάσουν τις αλυσίδες των Ματάδων και να ανέβουν στις μπουλντόζες. Τα Μ.Α.Τ. δεν δίστασαν, χτύπησαν όποιον αντιστεκόταν, με το συνηθισμένο πια μίσος που τους χαρακτηρίζει. Το ίδιο απόγευμα 250 κάτοικοι συζητάνε στο χώρο του πάρκου και αποφασίζουν να κάνουν πορεία μέσα στον Ζωγράφου για να κοινοποιήσουν το γεγονός και να δείξουν ότι είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα, στην πορεία ακούγονται τα συνθήματα: «κάτω η κρατική τρομοκρατία», «όχι στην ασφυξία που θέλει η εξουσία», «όχι άλλες Πατησίων», «κάτω τα χέρια από το πάρκο», «το πάρκο ανήκει στο λαό και όχι στο δήμο και στον υπουργό».

Την επόμενη μέρα Παρασκευή 7/3, η αυτοαρχικότητα και η βία της εξουσίας θα λάβει ότι της αξίζει... Κίνηση ιστορικά σπάνια 60 κάτοικοι σπάνε την αλυσίδα 120 μπάτσων και

καταλαμβάνουν την μπουλντόζα. Η κατάληψη αυτή της μπουλντόζας, ήταν η πιο δυναμική απ' όσες προηγήθηκαν, δεν μπόρεσαν να την σταματήσουν ούτε οι ηχηρές φανφάρες του εισαγγελέα Χ. Ζυγογιάννη: «αν δεν απομακρυνθείτε, θα επέμβει η αστυνομία», ούτε η παράταξη 100 ένστολων μπάτσων, έτοιμων για επίθεση. Οι κάτοικοι έκαναν αλυσίδες γύρω απ' την μπουλντόζα και ήταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν την επικείμενη επίθεση με ειρωνικά συνθήματα και τραγούδια, συγκεντρώθηκαν γύρω απ' τις μπουλντόζες 200 άτομα κάθε ηλικίας και κατέστησαν έτσι εκ των πραγμάτων αδύνατη την πιθανή επίθεση των δυνάμεων καταστολής. Ύστερα ήρθαν οι κιθάρες, οι φουσαρμόνικες, οι σερπαντίνες, το γλέντι στις μπουλντόζες... σπάζοντας έτσι την αστυνομοκρατία, την φοβία, την ηττοπάθεια, και την ανασφάλεια που είχε κυριέψει πολλούς απ' τους κατοίκους την προηγούμενη μέρα.

Την Κυριακή 9/3 και ενώ γίνονται οι «ξενέρωτες» γιορτές των δήμων για το καρναβάλι, οι κάτοικοι γλεντούσαν στο πάρκο, όχι μόνο για τη νίκη τους, αλλά γιατί αυτό το χώρο τον θεωρούν χώρο έκφρασης και ζωής. Δίνοντας έτσι μια άλλη διάσταση, μια σπάνια ποιότητα στις αγωνιστικές κινήσεις, όπου το γλέντι συνυπάρχει με τον αγώνα, όπου ο αγώνας είναι ένα γλέντι... έκτοτε τα έργα σταμάτησαν, είναι γνωστό τοις πάσι ότι οι νίκες των κοινωνικών κινημάτων προκαλούν πανικό στην εξουσία, η οποία σε κάθε περίπτωση ανασυγκροτείται και οργανώνει ένα καινούργιο σχέδιο αναζητώντας τα αδύνατα σημεία των κινημάτων αυτών. Ένα όμως είναι σίγουρο ότι αν η εξουσία επιχειρήσει να κλιμακώσει τη βία, αυτή η Άνοιξη θα γνωρίσει απ' τις πιο σκληρές μάχες σε συνδικαία την τελευταία πενταετία, γιατί η Επιτροπή κατοίκων θα απαντήσει δυναμικά σε κάθε μεθόδευση της εξουσίας.

Άνοιξη του '85: Τα Μ.Α.Τ. και οι μπουλντόζες ξανάρχονται στις 20/5 στο πάρκο της Γ. Παπανδρέου. Η εξουσία ξαναχτύπησε δύο μήνες μετά την νίκη των κατοίκων στις 10 του Μάρτη, όπου η επιτροπή κατοίκων κατέλαβε τις μπουλντόζες και σταμάτησαν τα έργα. Δύο μήνες η δήμαρχος των Μ.Α.Τ. και οι κομματικοί μηχανισμοί απειλούσαν και διέδιδαν ότι την επόμενη φορά η καταστολή θα είναι ωμή, και όσοι αντιδρούσαν θα οδηγούνταν στον Κορυδαλλό. Αυτή η Γκαμπελική πρακτική έφερε τα αποτελέσματά της έτσι: την Τρίτη στις 20/5 όταν θα ξαναρχίσουν οι καταστροφικές «εργασίες» του ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ, η αντίσταση θα κατασταλεί «εν τη γενέσει της». Όταν στις 8 το πρωί θα μαζευτούν οι κάτοικοι για να σταματήσουν τις μπουλντόζες, την στιγμή που μέλος της Επιτροπής κατοίκων μιλά απ' την ντουντούκα καταγγέλλ-

οντας τη συνέχιση της καταστροφής του πάρκου καθώς και την προκλητική παρουσία των Μ.Α.Τ. και καλεί τους Ζωγραφιώτες να αντισταθούν δυναμικά, μια διμοιρία των Μ.Α.Τ. θα του επιτεθεί, θα τον χτυπήσει και στην συνέχεια θα τον παραπέμψει στον Εισαγγελέα με την κατηγορία της «διέγερσης σε απείθεια κατά των νόμων», θεμελιώνοντας και παγιώνοντας έτσι την τακτική των «προληπτικών συλλήψεων» και στις συνοικίες.

Την Τετάρτη 21/5 τα έργα θα συνεχιστούν, 7 διμοιρίες των Μ.Α.Τ. και Μ.Ε.Α. φρουρούν και επιστατούν στα «έργα». Οι κάτοικοι πανικόβλητοι και τρομοκρατημένοι κλείνονται στα σπίτια τους, πηγαίνουν στις δουλειές τους. Την Τετάρτη θα έχουμε άλλη μιιά «προληπτική» σύλληψη, μέλος της επιτροπής κατοίκων θα συλληφθεί, επειδή κολούσε αφίσες, στα τζάμια των

πολυκατοικιών, που καλούσαν σε συγκέντρωση το απόγευμα της Τετάρτης. Αυτή η κίνηση των δυνάμεων καταστολής θα σταθεί «μπαρμπαράνγκ» για αυτούς: η ντουντούκα θα ξανακουστεί στο πάρκο, μπροστά στα Μ.Α.Τ., θα καταγγελθεί η σύλληψη, κάτοικοι θα σταθούν γύρω απ' την ντουντούκα συνθήματα θα ξανακουστούν γύρω απ' την ντουντούκα, συνθήματα θα ξανακουστούν στο πάρκο: η απελευθέρωση του συλληφθέντα είναι γεγονός.

Την Παρασκευή 22/5, η Επιτροπή Κατοίκων είναι αποφασισμένη να σταματήσει τα έργα. Η διμοιρία των Μ.Α.Τ. που παρέμεινε στο πάρκο μέρα-νύχτα θα

αυτή είχε κάποια πολύ χαρακτηριστικά στοιχεία: 1) 500 κάτοικοι θα βγουν στο δρόμο και θα προσπαθήσουν να εμποδίσουν τις συλλήψεις και φωνάζοντας: «ΑΙΣΧΟΣ», «η τρομοκρατία δεν θα περάσει» θα προσπαθήσουν να σταματήσουν την κλούβα 2) την σύλληψη και κατοποίηση δημοσιογράφου 3) την σύλληψη και τον ξυλοδαρμό δύο εργατών, οι οποίοι προσπάθησαν να παρεμποδίσουν ξυλοδαρμό μέλους της Ε.Κ., ο οποίος βρισκόταν σε κόμα, απ' τα συνεχή χτυπήματα στο κεφάλι, από τα Μ.Α.Τ. Από τους 10 συλληφθέντες, οι 9 θα οδηγηθούν στην «Γενική» και ο ένας στον «Ευαγγελισμό». Οι 9 θα

αναμονή τέλος αντίσταση στην καταστροφή του πάρκου αντίσταση στην κρατική καταστολή.

κληθεί απ' το «κέντρο» να φύγει απ' το πάρκο και να «κατευθυνθεί» στο υπουργείο Βιομηχανίας, όπου διαδίδωσαν οι απεργοί της Στάγιερ-Ελλάς. Η εξουσία θεώρησε την Ε.Κ. αποδεκατισμένη, πίστεψε ότι μέσα στο γενικό κλίμα κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής, θα σιωπούσε. Για άλλη μια φορά πλανήθηκε η εξουσία - η Ε.Κ. θα αιφνιδιάσει τους πάντες και θα καταλάβει ξανά την μπουλντόζα. Με ντουντούκα θα ανακοινωθεί η δεύτερη επιτυχής κατάληψη της μπουλντόζας, σπάζοντας την σιωπή, τον πανικό και τον τρόμο, που είχαν επιβάλλει τα Μ.Α.Τ. Εκεί θα καταγγέλλουν την Δήμαρχο των Μ.Α.Τ., τις προληπτικές συλλήψεις, την ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων, και θα καλέσουν τους Ζωγραφιώτες να συνεχίσουν την δυναμική αντίστασή τους απέναντι στις μεθοδεύσεις της εξουσίας. Στο πάρκο της Γ. Παπανδρέου αντήχησαν τα συνθήματα «Κάτω η κρατική τρομοκρατία», «Έξω τα Μ.Α.Τ. απ' τον Ζωγράφου», «Όχι στο τσιμέντο και στα πυρηνικά, ζωή στα δέντρα και τα παιδιά», «κάτω τα χέρια από το πάρκο» «Ο αγώνας στα χέρια των κατοίκων». Στην συνέχεια η διμοιρία των Μ.Α.Τ. θα γυρίσει απ' το υπουργείο Βιομηχανίας θα επιτεθεί και θα χτυπήσει τους αγωνιστές του πάρκου, σέρνοντας και ποδοπατώντας τους, τους οδηγεί στην κλούβα, όπου και θα ξαναχτυπηθούν. Η σύλληψη

παραμένουν στα κρατητήρια της Γενικής. Το βράδυ της Παρασκευής οδηγούνται στην εισαγγελία, όπου Μ.Α.Τ. με πλήρη εξάρτηση κάνουν «κλοιό» μπροστά από συντρόφους, συγγενείς και δημοσιογράφους. Ο εισαγγελέας θα «ασκήσει δίωξη για «αντίσταση, διέγερση, σω-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ «ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ»

Σήμερα που η ζωή μας έχει γεμίσει στις πόλεις με τσιμέντο, σήμερα που ήρθε να προστεθεί και η ραδιενεργός μόλυνση, στου Ζωγράφου στη Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ συνεχίζουν να κόβουν τα δένδρα.

Από το πρωί οι μπουλντόζες συνοδεύει με ολοκληρω στρατό ΜΑΤ-ΜΕΑ άρχισαν τα έργα της «ανάπλασης», «αναβάθμισης», ή όπως αλλιώς μπορούν να ονομάσουν σήμερα οι λθύνοντες την ουσιαστική υποβάθμιση της ζωής μας. Απέναντι στην ειρηνική διαμαρτυρία των κατοίκων της περιοχής απάντησαν με συλλήψεις. Συνέλαβαν αναίτια χωρίς καν νομικό έρεισμα το συνδημότη μας ΚΛΕΑΡΧΟ ΣΜΥΡΝΑΙΟ, επειδή τόλμησε να διαμαρτυρηθεί.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ

Την καταστροφή του πράσινου, καταγγέλλουμε τις αυθαίρετες και αντισυνταγματικές συλλήψεις, οι οποίες καλύπτονται απ' την κυβέρνηση.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

Την άμεση απελευθέρωση του συνδημότη μας και καλούμε το λαό μας να επαγρυπνεί μπρος στην κατάφωρη παραβίαση των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

ΟΠΟΙΟΣ ΣΙΩΠΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

20.5.86

ματικές θλάβες, απελευθέρωση κρατουμένου». Οι αγωνιστές του πάρκου θα οδηγηθούν στα κρατητήρια της «Γενικής Ασφάλειας». Το απόγευμα θα αρχίζει η δίκη, οι περισσότεροι Ματάδες δεν θα προσέλθουν, οπότε οι «δικαστές» για να εκτονώσουν και την κατάσταση θα αφήσουν τους συλληφθέντες και θα αναβάλλουν την δίκη για τις 2 του Ιούνη.

Η Κίνηση της κατάληψης της μπουλντόζας στις 23/5 ήταν η πρώτη δυναμική απάντηση στην τρομοκρατία του κράτους μετά την καταστολή της αντιπυρηνικής διαδήλωσης. Κατέδειξε ότι μόνο η δυναμική αντίσταση μπορεί να σπάσει το κλίμα και

συν. σελ. 46

ΖΩΓΡΑΦΙΩΤΕΣ — ΖΩΓΡΑΦΙΩΤΙΣΣΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 20/5/86 ξανάρχισαν τα έργα «ανάπλασης» στη Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ όπως συνηθίζουν να αποκαλούν την καταστροφή του πράσινου οι σημερινοί ιθύνοντες. Η Δήμαρχος πιστή στη λογική της τσιμεντοποίησης των πάντων συνεχίζει να καταστρέφει το πάρκο, γράφοντας στα παλιά της παπούτσια τις διαμαρτυρίες των κατοίκων και τις αποφάσεις της Λαϊκής Συνέλευσης.

Αυτή τη φορά όμως, μας δείχνει απρόκαμπτα την «πυγή της» καλυμμένη πίσω από εκατοντάδες ΜΑΤ και ΜΕΑ που κατέλαβαν τη γειτονιά μας σαν στρατός κατοχής.

Στις πρώτες κινήσεις της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ για ενημέρωση στην περιοχή απάντησαν με τη σύλληψη και παραπομπή του ΚΛΕΑΡΧΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ για διέγερση σε απείθεια κατά των νόμων. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή η ενέργεια είχε και την κάλυψη της Δημάρχου.

Την Τετάρτη 21/5/86 συνέλαβαν επίσης τον ΣΤΕΦΑΝΟ ΠΑΝΑΡΕΤΟ επειδή κολούσε ανακοινώσεις στα τζάμια των εισόδων των πολυκατοικιών που καλούσαν το απόγευμα σε συγκέντρωση.

Επίσης την Παρασκευή 23/5 η αστυνομία, με ξυλοδαρμούς και συλλήψεις, απάντησε στην προσπάθεια των κατοίκων της περιοχής να σταματήσουν τα έργα. Καταγγέλλουμε την τρομοκρατία, τους ξυλοδαρμούς των συλληφθέντων μέσα στην κλούβα, παρά την έντονη αποδοκιμασία και το γιουχάσμα των εκατοντάδων κατοίκων (με εκφράσεις όπως ΑΙΣΧΟΣ κ.λπ.). Καταγγέλλουμε τους προληπτικούς συλλήψεις, καθώς και την παρουσία, για πρώτη φορά, διμοιριών ΜΑΤ με πλήρη εξάρτηση (κράνη, γκλομπ, ασπίδες).

Αυτή είναι η απάντηση του κράτους στην αυτοοργάνωση των κατοίκων, ένα ακόμα δείγμα της «τήρησης» των κυβερνητικών εξαγγελιών για λαϊκή συμμετοχή.

Ζωγραφιώτες — Ζωγραφιώτισσες

Για μια ακόμα φορά η Δήμαρχος των ΜΑΤ στο αήμα μας για πράσινο απάντησε με ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ και ΟΜΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ.

Πρέπει να καταλάβουμε πια ότι αυτή είναι η μόνη γλώσσα που γνωρίζουν οι κάθε λογής είδικοί της εξουσίας, για όσους τολμούν να διαφωνούν.

Ζωγραφιώτες — Ζωγραφιώτισσες

Σήμερα που το τσιμέντο μάς πνίγει από παντού, σήμερα που ήρθε να ολοκληρώσει την καταστροφή και η ραδιενεργία, σήμερα κάποιοι αδιαφορώντας για την ανθρωπινή ζωή καταστρέφουν το τελευταίο Δημοτικό Πάρκο στην πόλη μας, χρησιμοποιώντας τα πιο φασιστικά μέσα για να το πετύχουν.

Αν το κράτος της «ΑΛΛΑΓΗΣ» εννοεί «λαϊκή συμμετοχή» την καθημερινή παρουσία της αστυνομίας στη γειτονιά μας, θα πάρει την απάντηση που του πρέπει.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 25/5, ώρα 11 π.μ., στο ΠΑΡΚΟ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ και ΠΑΠΑΓΟΥ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ,
ΖΩΗ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Συγκέντρωση ενάντια στα κυκλώματα ηρωίνης

Στις 4 Μάρτη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία Εξαρχείων ενάντια στη διακίνηση ηρωίνης στην περιοχή.

Η συγκέντρωση ακολούθησε τη γνωστή ενέργεια ομάδας αναρχικών, στις 17 Φλεβάρη, που συνοδεύτηκε με τις συλλήψεις από τα ΜΑΤ και τη δίκη και αθώωση οχτώ ατόμων.

Η «επιτροπή πρωτοβουλίας για την οριστική απομάκρυνση του κυκλώματος των ναρκωτικών από την περιοχή των Εξαρχείων» είχε καλέσει κι όλους τους συλλόγους και μαζικούς φορείς της περιοχής να πάρουν μέρος και να μιλήσουν στη συγκέντρωση. Πολλοί κάτοικοι συμμετείχαν, ενώ απουσίασαν οι «προοδευτικοί και δημοκρατικοί» φορείς. Μόνο ο Αθλητικός σύλλογος των Εξαρχείων συμμετείχε και στην ομιλία του εκπρόσωπος του Συλλόγου συμπαραστάθηκε στις ενέργειες των αναρχικών ενάντια στο κύκλωμα και κατάγγειλε την απουσία των κομμάτων και συλλόγων εκεί. Διαβάστηκε και κείμενο της επιτροπής, που εξηγήσει γιατί τα Εξάρχεια έγιναν το κέντρο εμπορίας της ηρωίνης, τί επιδιώκει το κράτος με την προώθησή της σε χώρους, όπου ζουν και κινούνται αναρχικοί και ριζοσπαστικά τμήματα της νεολαίας, ένα χρονικό της σχεδιασμένης εξαπλώσεως της ηρωίνης, σ' αυτούς τους χώρους, στην Ελλάδα και παγκόσμια, για τη βιομηχανική παραγωγή και διακίνηση των ναρκωτικών, τη δημιουργία μηχανισμών καταστολής και χαφιεδισμού μέσω αυτών, για τους θανάτους στις λαϊκές συνοικίες εξαθλιωμένων χρηστών και τη διαφορά τους από τους χρήστες της υψηλής κοινωνίας και κατέληξε:

Η συγκέντρωση διαμαρτυρίας αυτή εναντιώνεται από τη μια μεριά στο κύκλωμα της πρέζας και από την άλλη στις επιχειρήσεις αρετής που γίνονται πάντα με το πρόσχημα του ξεκαθαρίσματος της περιοχής από τα ναρκωτικά. Είναι μια στρατηγική άμυνας ενός χώρου που αυτοοργανώνεται αξιοποιώντας την πείρα από ανάλογα φαινόμενα στο παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα ενάντια στην ελεγχόμενη αποχαύνωση και στο κύκλωμα της πρέζας.

Η εναντίωσή μας στο κύκλωμα της πρέζας είναι και θα είναι αποφασιστική στο βαθμό που θα υπάρξουν αντιδράσεις, αντιρρήσεις ή υποστήριξη της παρουσίας εμπόρων αποχαύνωσης στην περιοχή. Η εναντίωσή μας αυτή κατευθύνεται και στις επιχειρήσεις αρετής που ποτέ δεν συμπεριέλαβαν στις συλλήψεις έστω και έναν έμπορο.

Η Γκαμπιελική λογική σ' όλο της το μεγαλείο: πρώτα ενορχηστρώνουμε την αφορμή και μετά χτυπάμε τον ουσιαστικό μας στόχο.

Διαχωρίζουμε τη θέση μας από τους αφορισμούς και τις ηλιθιότητες περί αποθρασμάτων

που καλλιεργούνται στους κόλπους των καθώς πρέπει φορέων ή των χαφιεδοφυλλάδων τύπου «Αυριανής» που έσπευσε να υποδείξει τα εξαθλιωμένα χαλάσματα που κάνουν το «νταραβέρι» τους οι διακινητές. Οι ναρκομανείς δεν είναι αποθράσματα είναι θύματα που εξαναγκάζονται να γίνουν με τη σειρά τους θύτες. Δεν υπάρχουν αποθράσματα, απλώς ότι έσπειρε η κοινωνία αυτή και οι κουμανταδόροι της, αυτό ακριβώς θερίζουν.

Η επιλογή μας αυτή θα επισύρει πολυποίκιλες κριτικές. Από ενοϊκές κριτικές βολεμένων μικροαστών που τρέμουν για την ηθικοπλαστική διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους, μέχρι και κριτική ως προς το ότι η επιλογή είναι φασιστική, ρατσιστική ή εξουσιαστική. Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το εξής: Η πρακτική της δυναμικής αντιμετώπισης του κυκλώματος της πρέζας, είναι δυναμική αντιμετώπιση της εξουσίας και της αποχαύνωσης που τη βολεύει. Η πρέζα και ο διακινητικός της μηχανισμός είναι η πιο χυδαία έκφραση της εξουσίας και της επικυριαρχίας του κράτους με σκοπό τον κατευνασμό. Ο ντήλερ υπέχει θέση καταστολέα, νταβαντζή της ζωντανίας.

Ενάντια λοιπόν στην αοριστολογία και τις διάφορες ηθικοπλαστικές, αστυνομικές και «αποτοξινωτικές» λύσεις που προτείνουν οι διάφοροι φορείς, κοινωνικοί λειτουργοί, φιλάνθρωποι κυρίες κλπ, εμείς πιστεύουμε ότι η μοναδική λύση του προβλήματος της πρέζας και η μόνη ουσιαστική βοήθεια —το τονίζουμε αυτό— στα θύματά της είναι η αποφασιστική εναντίωση στο κύκλωμα της πρέζας και τελικά η στάση ζωής που προτείνουμε.

ΕΞΩ Η ΠΡΕΖΑ ΑΠ' ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

ΕΞΩ ΟΙ ΝΤΑΒΑΤΖΗΔΕΣ ΤΗΣ ΖΩΝΤΑΝΙΑΣ ΜΑΣ.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

Στις 25/4 έγινε συναυλία ενάντια στο νομοσχέδιο, που κατατίθεται στη Βουλή για τα ναρκωτικά. Η ΕΣΕΑΝ ζητά την απόπειροποίηση της χρήσης και την βοήθεια στους ηρωινομανείς με τη χορήγηση μεθαδόνης καθώς και δημιουργία ομάδων αυτοβοήθειας. Επίσης, το ξεχωριστό των ουσιών σε εθιστικά και μη και την ελεύθερη κατοχή και χρήση των δεύτερων. Διακηρύσσει ότι η ποινικοποίηση, βοηθά την εξαπλώση της ηρωίνης και των άλλων ναρκωτικών ουσιών καθώς και την αύξηση των κερδών των εμπόρων ηρωίνης, αφού το χάσις και η ηρωίνη, διακινούνται λόγω

της παρανομίας και των δύο, από τα ίδια κυκλώματα.

Στη συναυλία συμμετείχαν χιλιάδες άτομα επί αρκετές ώρες και παρά τη προκλητική παρουσία της αστυνομίας δεν έγινε κανένα επεισόδιο. Φωνάχτηκαν τα εξής συνθήματα:

— ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ
— ΤΗΣ ΠΡΟΛΗΨΗΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΤΩΝ ΟΥΣΙΩΝ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ
— ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΗΣΗΣ.

Στην απολογία του στον ανακριτή ο πράκτορας & τζάνκυ των μυστικών υπηρεσιών Ντάνος Κρυστάλλης ομολογούσε πως ο Αλεξάκης της ΚΥΠ κι οι άλλοι του προϊστάμενοι τον έσπρωχναν να κατεβάσει ηρωίνη στα Εξάρχεια (άσχετα που το ανθρωπάκι, από φόβο φαίνεται, προτίμησε τη σοβιετική του ηθική και τ' αρνήθηκε λέει). Γιατί η αλήθεια είναι πως η ελληνική Ασφάλεια, χάρη στα παλληκαράκια της της Δίωξης Ναρκωτικών, είχε ανέβει από το 1979 —μετά τις Η.Π.Α. και την Ιταλία— στο βάθρο τούτου δω του υπεργονίσματος: Να προμηθεύσει μ'

ένα επάγγελμα («βαποράκια») τις άεργες στρατιές των προλεταριοποιημένων νέων.

Τα κράτη διαδίδουν την ηρωίνη. Την πλασάρουν, ελέγχουν το συνολικό εμπόριο ναρκωτικών, τα κράτη σκοτώνουν με ηρωίνη, κι ιδιαίτερα δυο δεκαετίες τώρα. Κι αν τότε ο θάνατος είναι που απόμεινε, να τον παράγουν μαζικά για κατανάλωση, κι αυτόν νοθευμένο τον κάνουν.

Να εξηγουμαστε λοιπόν: δεν κάναμε ό,τι κάνουμε για λόγους ηθικούς, λογικούς, ή συνειδησης έστω. Δεν είμαστε εμείς που θα εξαλείψουμε τα φάρμακα & δηλητήρια που οι ψυχές έχουν ανάγκη. Ας αιχμαλωτιστούν κι όλες τους, κι οι φαντασίες μαζί. Γιατί κι αν ακόμη αύριο το πρωί δεν υπήρχε ούτε γραμμάριο πρέζας στην υφήλιο, οι αρρώστοι θα εφευρίσκαν κάτι ολότελα καινούριο, «απαγορευμένο», για να βλαφτούν, να απολαύσουν έστω την κοινωνική τους την κατεργασία. Και γιατί δεν πρόκειται ούτε προτείναμε σε κανένα να πάει και να σκοτωθεί με τροχαίο, αντί να πουληθεί για το πρώτο θανατερό κέρατο που θα πέσει μπροστά του. Άλλοι φοβούνται ένα θάνατο όχι οι αρρώστοι σας. Να εξηγουμαστε: η πράξη μας ήταν και είναι ριζικά αντικρατική.

Κι η αλήθεια είναι τους πρεζάκηδες όπως και τους μπάτσους (χώρια η «παρανομία» τους) τους προορίσαμε για τον έσχατο βαθμό ανθρωπίνης υπόστασης. Στη δουλικότητα. Συντηρείστε τους. Με την ενέργειά μας, την Δευτέρα 17 Φεβρουαρίου και

εντεύθεν, χτυπήσαμε και θ' απομακρύνουμε —όπως παλιότερα την αστυνομία— το κύκλωμα της πρέζας στα Εξάρχεια. Γιατί τα «Εξάρχεια», εκτός απ' τη μοναδική ευαίσθητη γραμμή της Αθήνας, ήσαν και αποτελούν και την εστία όλων των σημαντικών επαναστατικών ρευμάτων & γεγονότων στην Ελλάδα μια δεκαετία τουλάχιστο. Κι αν στην περιοχή είναι που ρίζωσε προτού απλωθεί στο σύνολο των νέων ΤΟ ΚΥΚΛΩΜΑ των ναρκωτικών, αποδώ και θα επιστρέψουν αρρώστοι και νταλαβέρια στις καθωσπρέπαι συνοικίες τους. Το «φαρμακείο» έκλεισε.

Προειδοποιούμε λοιπόν πως αποδώ κι εμπρός θα θεωρούμε βαλτούς όσους —είτε έχουν σχέση με τη βιομηχανία της ρουφιανιάς, είτε όχι— έρθουν να ξαναστήσουν κύκλωμα στα Εξάρχεια. Τα ένα δυο κέντρα του που το στήσανε παλιά έτσι κι αλλιώς τα 'χουμε υπ' όψιν μας.

Γιατί το ζήτημα δεν είναι βέβαια ποιος κάνει κουμάντο σε μια περιοχή. Αλλά ούτε και το να ρίξουμε έξω τα προγράμματα ανάπτυξης των σοσιαλιστών μας, ή να σταματήσουμε τη δεύτερη μεγαλύτερη πολυεθνική στον πλανήτη. Το ζήτημα είναι ποιος κάνει κουμάντο στο θάνατο. Μια και στη ζωή τους, όσοι δεν καλλιεργούν την «Τρέλα», νομίζουν πως και κάνουν κουμάντο στη ζωή.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Κάλεσμα:
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ, Τρίτη 4 Μαρτίου
6 μ.μ. Πλατεία Εξαρχείων

Με πρόφαση την «τουριστική ανάπτυξη»
Κύπρος: καταστρέφεται βιότοπος στον Ακάμα.

Η περιοχή του Ακάμα στα Β. Δυτικά παράλια της Κύπρου παρέμεινε η τελευταία παρθένα (μη δασική) περιοχή του νησιού, που δεν έχει ακόμα «αξιοποιηθεί τουριστικά». Ο λόγος είναι ότι στην περιοχή διεξάγονται στρατιωτικά γυμνάσια των Άγγλων βάσει συμφωνιών με την Κυπριακή κυβέρνηση. Το μεγαλύτερο μέρος

της περιοχής του Ακάμα ανήκει στο κράτος, την εκκλησία καθώς και σε διάφορους κεφαλαιούχους, ξένους προς την περιοχή. Ένα μικρό μέρος της γης ανήκει σε μικρο-ιδιοκτήτες, που κατοικούν σε χωριά κοντά στον Ακάμα. Τον τελευταίο καιρό οι κάτοικοι άρχισαν να συζητάνε για την κατάσταση με τις στρατιωτικές

ασκήσεις, που είναι αρνητικός παράγοντας στην «τουριστική ανάπτυξη» της περιοχής. Από την άλλη, έχει δημιουργηθεί μια κίνηση από διάφορους φυσιολατρικούς συνδέσμους, οικολόγους, καθώς και από μερικούς κατοίκους της περιοχής με στόχο την ανακύρωση του Ακάμα σε «Εθνικό πάρκο». Αξίζει να σημειωθεί,

πως αυτή είναι η πρώτη, σημαντική κίνηση, που γίνεται στην Κύπρο, και δεν έχει καπελλωθεί από τα διάφορα κόμματα. Η κατάσταση βρίσκεται (προς το παρόν) σε εξέλιξη. Για το θέμα αυτό οι Αντεξουσιαστές Λεμεσού κυκλοφόρησαν το πιο κάτω φυλλάδιο.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ ΜΙΑΣ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗΣ*

«Όσο η παγκόσμια ιστορία ακολουθεί τη λογική της πορείας, αποτυγχάνει να εκπληρώσει τον ανθρωπινό προορισμό της.»

ΜΑΞ ΧΟΡΚΧΑΙΜΕΡ
«Το αυταρχικό κράτος»

Από τότε που ο άνθρωπος στάματσε να λειτουργεί και να θεωρεί τον εαυτό του σαν αναπόσπαστο μέρος της φύσης, αυτοθαφιζόμενος σαν ο κατακτητής και κυρίαρχός της, η ζωή πάνω στον πλανήτη οδηγείται σ' ένα χάος που έχει για μοναδικό της τέλος την οικολογική και βιολογική καταστροφή. Αυτό γίνεται φυσικά στο όνομα της «ανάπτυξης», της «προόδου» και της «ευημερίας». Με άλλα λόγια στο όνομα της ανάπτυξης και διαιώνισης της κυριαρχίας του παγκόσμιου καπιταλισμού, (είτε πρόκειται για το «κλασικό» δυτικό, είτε για τον σοσιαλιστικοποιημένο ανατολικό).

Από την άλλη οι διάφορες κοσμοθεωρίες, του Μαρξισμού συμπεριλαμβανομένου, δεν κατάφεραν ποτέ να δουν τη πραγματική σημασία της αποκατάστασης και διατήρησης της ισορροπίας των σχέσεων μεταξύ ανθρώπου και φύσης, θυσιάζοντας τα πάντα στο όνομα της επιτήμης (για να θυμηθούμε και τα λόγια κάποιου Τσέχου: «... Αν ο σοσιαλισμός ήταν επιστήμη, θα τον δοκίμαζαν πρώτα σε ποντίκια...»). Είναι γνωστό το Μαρξινό: «... η ιστορία εξελίσσεται από τη κυριαρχία της φύσης πάνω στον άνθρωπο, στη κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο και τελικά στην κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στη φύση (!!!)...». Φυσικά αυτό είναι το αποτέλεσμα της ιδέας της προόδου (βλ. προοδευτισμός), της μη κριτικής τεχνολογικής αισιοδοξίας, της πίστης στο συγκεντρωτισμό και του εξουσιαστικού πυρήνα της Μαρξιστικής σκέψης. Στη πραγματικότητα η αντίληψη πως η ανθρωπότητα πρέπει να εξουσιάζει και να εκμεταλλεύεται τη φύση, πηγάζει από τον εξουσιασμό και εκμετάλλευση του ανθρώπου από άνθρωπο.

Σήμερα η πιο φανερή παγκόσμια απειλή είναι αυτή ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος. Πέρα όμως απ' αυτό υπάρχουν κι άλλοι κίνδυνοι, λιγότερο μεν θεαματικοί, αλλά με εξίσου καταστροφικά αποτελέσματα είτε πάνω στο περιβάλλον με την πλατύτερη έννοια, είτε πάνω στη φύση και το χαρακτήρα του ανθρώπου και κατά συνέπεια και στα δύο. Σχεδόν σε κάθε χώρα, ο

αέρας μολύνεται, οι πηγές του νερού δηλητηριάζονται, το έδαφος ξεραίνεται και η άγρια φύση καταστρέφεται. Αν η σημερινή χρήση χημικών λιπασμάτων συνεχιστεί, σε λιγότερο από 30 χρόνια το 1/3 της γόνιμης επιφάνειας της γης θα γίνει τόσο τοξική που θα καταστεί άγονη. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά το ότι κάποιοι θα πεινάσουν. Οι παράκτιες περιοχές, ακόμα και τα βάθη των θαλασσών δεν είναι απρόσβλητες από τη πλατειά διαδομένη μόλυνση. Οι κύκλοι του διοξειδίου του άνθρακα και του αζώτου, απ' τους οποίους εξαρτάται η διατήρηση και η ανανέωση όλων των ζωντανών όντων, διαταράσσονται μακροπρόθεσμα σε σημείο ανεπανόρθωτης βλάβης. Το πιο εμφανές αποτέλεσμα αυτής της διατάραξης είναι η αλλοίωση των κλιματολογικών συνθηκών (φαινόμενο του «θερμοκηπίου»). Πάρα πέρα είναι η αχαλίνωτη διάδοση των ραδιενεργών καταλοίπων, των μακροβίων εντομοκτόνων, των καταλοίπων μολύβδου και χηλικών τοξικών ή «δυναμει» τοξικών ουσιών στις τροφές, το νερό και τον αέρα τα «αεροζόλ» που καταστρέφουν το λεπτό στρώμα Όζοντος που περιβάλλει τη γήινη ατμόσφαιρα και που προστατεύει τον άνθρωπο (και τη γη) από τις υπεριώδεις ακτίνες που θεωρούνται εξαιρετικά καρκινογόνες. Η επέκταση των πόλεων σε τεράστιες αστικές ζώνες, ο αυξανόμενος θόρυβος του περιβάλλοντος, οι εντάσεις και το άγχος που δημιουργεί ο συνωστισμός, η μαζική διαβίωση και η μαζική χειραγώγηση, οι τεράστιες συσσωρεύσεις σκουπιδιών, ακαθαρσιών και βιομηχανικών αποβλήτων, η συμφόρηση λεωφόρων και δρόμων απ' τη κυκλοφορία των οχημάτων, η αλόγιστη καταστροφή πολυτίμων πρώτων υλών και κύρια του ορυκτού πλούτου, το σημάδεμα του πλανήτη από κερδοσκόπους κτηματομεσίτες και γραφειοκράτες κατασκευής δρόμων, η εγκληματική καταστροφή σημαντικών βιότοπων (καλή ώρα ο Ακάμας) και η «όξινη» βροχή που καταστρέφει τεράστιες δασικές περιοχές (για να δείξουμε το πόσο σημαντικά είναι τα δάση στο κύκλο της ζωής, αρκεί να αναφέρουμε ότι μόνο τα δάση του Αμαζονίου στη Λατινική Αμερική παράγουν το 1/3 του οξυγόνου στη γη).

Όλα αυτά και άλλα πολλά, έχουν προκαλέσει, μέσα σε διάστημα μιας γενιάς μόνο, μια ζημιά που ξεπερνάει τη ζημιά που προκάλεσαν χιλιάδες χρόνια ανθρωπίνης διαβίωσης πάνω σ'

αυτό το πλανήτη. Αν συνειδητοποιηθεί αυτός ο καταστροφικός ρυθμός, το να κάνουμε εικασίες αναφορικά με εκείνο που θα αντιμετωπίσει η επόμενη γενιά, ίσως και εμείς οι νεώτεροι, προκαλεί τρόμο.

«Οι οικολογικοί κίνδυνοι για την ανθρωπότητα, τους οποίους μπορούμε τώρα να προβλέψουμε, πηγάζουν απ' τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της παραγωγής σε μια καταναλωτική κοινωνία. Απ' τη μια μεριά υπάρχει η ανεύθυνη τεχνολογία της, κι απ' την άλλη, η έμφυτη τάση της να παραβιάζει κάθε λογικό όριο.»

ΑΛΑΝ ΡΟΜΠΕΡΤΣ
«Καταναλωτισμός και οικολογική κρίση»

Αν και εδώ στη Κύπρο, σαν γεωγραφικός χώρος δεν έχουμε ακόμη να αντιμετωπίσουμε σοβαρά οικολογικά προβλήματα, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να περιμένουμε να δημιουργηθούν για να αρχίσουμε να τα λαμβάνουμε υπ' όψιν. Μπορεί βέβαια να μην έχουμε να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα για παράδειγμα των πυρηνικών καταλοίπων ή του στεγαστικού και του υπερπληθυσμού, (κι αυτό είναι το πλεονέκτημά μας σε σχέση με άλλες χώρες) αλλά άρχισε τελευταία να γίνεται αισθητή η μόλυνση κάποιων θαλάσσιων περιοχών, το τσιμέντο και η κακογουστιά έχει γίνει αναπόσπαστο μέρος του Κυπριακού τοπίου (σε μερικές περιπτώσεις έφτασε να δημιουργήσει τα τέρατα της Λεμεσού, της Λευκωσίας και της Αγίας Νάπας), η ποιότητα των τροφίμων έχει υποβαθμιστεί σημαντικά τη τελευταία δεκαετία, περιοχές ολόκληρες έχουν μετατραπεί σε «γκέττο λουομένων» με τις γνωστές πανάσχημες παράγκες, (περιπτώσεις Γκάβερνορς και Αη-Γιώργη Αλαμάνου), πάρκα και περιοχές πρασίνου έχουν εντελώς καταστραφεί (περίπτωση δασοδιδού Λεμεσού). Από την άλλη είναι το αιώνιο πρόβλημα του νερού, της μόλυνσης μερικών υπογείων νερών στη περιοχή Λεμεσού, η περίφραξη της παραλίας από τους ξενοδόχους, το στρίμωγμα των κατοίκων σε πολυκατοικίες, το αυξανόμενο καυσάεριο, η τηλερύπανση των μέσων μαζικής επικοινωνίας που έχει υποκαταστήσει τις ανθρώπινες σχέσεις και το καθημερινό φαινόμενο της ηχορύπανσης. Εδώ παρενθετικά θέλουμε να διευκρινίσουμε ότι δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά στο θόρυβο των μοτοσυκλετών των «νεαρών καμικάζι». Δεν έχουμε καμιά διάθεση να καταντήσουμε ουραγοί του κράτους, της

αστυνομίας και των κομμάτων, αναπαράγοντας το θέαμα του «κακού» αλλού και συμμετέχοντας σ' αυτή την απ' όλες τις μεριές υστερική επίθεση ενάντια σ' αυτό το κομμάτι της νεολαίας που της φόρτωσαν όλα τα στραβά και ανάποδα της τουριστικής μας βιτρίνας. Κι' όλα αυτά επειδή έτυχε να έχουν τη μοτοσυκλέτα – και το θόρυβό της – σαν διέξοδο τους στην καθημερινή σχιζοφρένεια και πλήξη της πόλης. Αναφερόμαστε στο θόρυβο των οχημάτων γενικά, των οικοδομών και των κομπρεσέρ, στο θόρυβο στους χώρους εργασίας, στο θόρυβο που είναι αποτέλεσμα της διαβίωσης σε διαμερίσματα – κλουβιά που είναι τόσο κοντά το ένα με το άλλο που ούτε να βήξεις δεν μπορείς. Ο θόρυβος είναι προϊόν της ίδιας της πόλης σαν χώρος διαβίωσης και το πρόβλημα δεν λύνεται με την αστυνόμευση και καταστολή. Γι' αυτό και είμαστε ενάντιοι σε οποιαδήποτε τέτοια προσπάθεια του κράτους και της αστυνομίας γνωρίζοντας ποιος είναι ο ρόλος τους στη διατήρηση της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων.

Θεωρούμε όλ' αυτά και άλλα πολλά σαν περιβαλλοντολογικά προβλήματα που έχουν δημιουργηθεί κύρια από τη συγκεντρωτική και συμπίεση του πληθυσμού στις πόλεις και που είναι άμεσα συνδεδεμένα με τη δομή του κοινωνικού συστήματος της μισθωτής εργασίας και της αλλοτρίωσης των ανθρωπίνων σχέσεων. Πιστεύουμε ότι ο ίδιος ο καπιταλισμός και η τεχνολογία του έχει δημιουργήσει αυτά τα τερατουργήματα. Οι επόμενοι στόχοι του είναι ακριβώς οι λιγοστές παρθένες περιοχές που έχουν απομείνει στο νησί όπως και οι τεράστιες σημασίας βιότοποι του Ακάμα και της Αλυκής της Λεμεσού.

Τι έχουμε να προτείνουμε;

«Το πρώτο μας καθήκον είναι να ανακαλύψουμε, διαμέσου μιας ανάλυσης της κοινωνίας, τις χαρακτηριστικές της τάσεις σε μια δοσμένη στιγμή της εξέλιξής της και να τις παρουσιάσουμε ξεκάθαρα: Υστερα, να ενεργήσουμε σύμφωνα μ' αυτές τις τάσεις στις σχέσεις μας με όλους όσους σκέφτονται σαν εμάς. Και τέλος, από σήμερα κιόλας να εργαστούμε για τη καταστροφή των θεομών, καθώς επίσης και των προλήψεων που εμποδίζουν την ανάπτυξη αυτών των τάσεων»

ΠΕΤΡΟΣ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ

ΚΥΠΡΟΣ 1986: ΚΑΠΟΙΑ «ΜΙΚΡΑ» ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

1.4.1986 Μπαίνει σε ισχύ το διάταγμα του αρχηγού της αστυνομίας που απαγορεύει στις μηχανές πάνω από 50 κ.ε. να κυκλοφορούν στις παραλιακές τουριστικές περιοχές των πόλεων από τις 8 π.μ. μέχρι τις 6 π.μ. Στη συνέχεια εγκρίνεται από το υπουργικό συμβούλιο.

5.4.1986 Αποφασίζεται πορεία διαμαρτυρίας από μηχανοβίους και άλλους ενδιαφερόμενους της Λεμεσού με τις μηχανές στις 8 το βράδυ. Από νωρίς η παρουσία της αστυνομίας στους δρόμους είναι έντονη, σε μια προσπάθειά της να τρομοκρατήσει τον κόσμο. Βρίσκει προφάσεις και κατάσχει πολλές μηχανές. Λίγο πριν την εκκίνηση της πορείας απειλούνται συλλήψεις. Οι διαδηλωτές κρατούν πανό με συνθήματα όπως «Οι δρόμοι είναι για όλους», «Κυκλοφορούμε όπως, όταν και όπου θέλουμε», «Νεολαία, ζω-ντάνια, μηχανή», «Κάτω η αστυνομική τρομοκρατία». Τελικά η αστυνομία επιτρέπει την πορεία με τον όρο «να γίνει χωρίς φασαρίες». 150 με 200 μηχανές ξεκινούν και κατευθύνονται προς την παραλία. Η αστυνομία παρά τις «υποσχέσεις» της κλείνει το δρόμο, χτυπά την πορεία και συλλαμβάνει 4 άτομα. Δημιουργείται πανικός. Τα υπολείμματα της πορείας ανασυγκροτούνται και κατευθύνονται στον κεντρικό αστυνομικό σταθμό για να απαιτήσουν την απελευθέρωση των συλληφθέντων. Τελικά κάποια αυτόκλητη αντιπροσωπεία μπαίνει μέσα για να διαπραγματευτεί την απόλυσή τους με τον αστυνο-

κό διοικητή της Λεμεσού. Στο μεταξύ έξω ανοίγονται «συζητήσεις» με τους μπάτσους που απειλούν να χτυπήσουν και πάλι. Στη συνέχεια διαλύεται η πορεία, αφού η αστυνομία, θεβαιώνει για την απόλυση των συλληφθέντων, που σε μια ώρα αφήνονται. Μετά τα γεγονότα πολλοί αποφασίζουν να καταφύγουν στο συνταγματικό δικαστήριο, καταγγέλλοντας την αστυνομική στάση...

Σε μια κοινωνία όπως αυτή της μεταπολεμικής κυπριακής, όπου η αντίφαση της θιγμένης του καταναλωτισμού από τη μια και της μιζέριας της από την άλλη βρίσκεται στο αποκορύφωμα, όπου κάθε κοινωνική εκδήλωση κατευθύνεται από το κράτος, τον τύπο, τα κόμματα και τις εκατοντάδες συνδέσμους-συνλόγους και οργανώσεις που ελέγχουν, όπου το επίκεντρο κάθε συζήτησης είναι το «εθνικό» και στο όνομά του θυσιάζονται τα πάντα, όπου ο μικροαστικός φιλοτομαρισμός είναι το κύριο χαρακτηριστικό της, το ότι κάποιοι, νέοι στην πλειοψηφία τους, που γουστάρουν να

έχουν μακριά μαλλιά, και να τη βρίσκουν με μηχανές αποφασίζουν επιτέλους να αντιδράσουν αυθόρμητα ενάντια σε ένα τέτοιο ρατσιστικό διάταγμα, δείχνει ότι αυτοί οι άνθρωποι αρνούνται να ενταχθούν στις κοινωνικές νόρμες και πως γι' αυτούς ο μύθος του μεταπολεμικού «οικονομικού θαύματος» αρχίζει πλέον να καταρρέει. Το συγκεκριμένο αυτό κομμάτι της νεολαίας δέχεται τελευταία μια συνεχή επίθεση από τους κάθε είδους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους, με τη συναίνεση της κατευθυνόμενης απ' αυτό κοινής γνώμης που δεν «ανέχεται» άλλο αυτούς τους μαλλιάδες να της χαλούν τη βιτρίνα (μια κοινή γνώμη που άνετα θα μπορούσε να εξελιχθεί σε μια κοινωνία «αγανακτισμένων πολιτών»). Εξ άλλου πάντα χρειάζεται ένας «κακός άλλος» για να του φορτώνονται τα άγχη και τα απωθημένα του κοινωνικού συνόλου.

Η επίθεση ενάντια σ' αυτό το κομμάτι της νεολαίας (που σίγουρα δεν εκφράζει μια συνειδητή «επαναστατική» κατάσταση, απλά οι περιστάσεις και κά-

ποιο εμπειρικό ψηλάφισμα καταστάσεων οδήγησαν αυτό τον κόσμο στο περιθώριο, με αποτέλεσμα να δεχτεί την επίθεση των πάντων) μπήκε σε μια νέα φάση καταστολής το περασμένο καλοκαίρι (επεισόδια Γερμασογείας) όπου φάνηκε καθαρά η διάθεση της εξουσίας να χτυπήσει αυτούς τους ανθρώπους άμεσα. Αυτή τη φορά η πρόφαση για την επίθεση—με το διάταγμα για τις απαγορεύσεις—ήταν ο θόρυβος που προκαλούν οι μηχανές, κατάσταση που ενοχλεί τους «καθώς πρέπει» τουρίστες «μας», που λιάζονται στις πισίνες και τις ιδιόχτητες παραλίες των πολυτελεστών ξενοδοχείων «μας» και που βοηθούν με το συνάλλαγμα τους την οικονομία «μας».

Η σημασία του γεγονότος δε βρίσκεται στο αν ο συγκεκριμένος στόχος επιτεύχθηκε ή όχι, αλλά στο ότι κάποιο ψάξιμο άρχισε γύρω από το τι είναι τελοςπάντων ο μπάτσος, τι εκπροσωπεί και πως συμπεριφέρεται σε μια μικρή επαρχιακή πόλη όπου είναι περίπου όλοι συγγενείς μεταξύ τους και δεν υπάρχει το κάλυμμα της ανωνυμίας.

Ανοίχτηκαν κάποιες συζητήσεις γύρω από το τι τελοςπάντων είναι η «δημοκρατία» και γιατί κορυφώνεται αυτή η επίθεση εναντίον τους.

Φυσικά οι διάφοροι αριστερο-κουλουρομαλάκες—διαθέτουμε κι' απ' αυτό το φρούτο—ούτε κατά διάνοια θέλησαν ή μπόρεσαν να καταλάβουν τη σημασία των τελευταίων αυτών γεγονότων και τελικά αυτό είναι καλύτερο για όλους...

Εμείς σαν αντιεξουσιαστές της Κύπρου πιστεύουμε ότι το επίκεντρο ενός συνολικότερου προβληματισμού θάταν βασικό να μετατοπιστεί από το «περιθώριο εθνικό» προς τα άμεσα καθημερινά προβλήματα με σκοπό τη δημιουργία-ανάπτυξη μιας κοινωνικής αμφισβήτησης, από την οποία μόνο μπορεί να πηγάσει ένας αυτόνομος χώρος, λόγος και πρακτική. Γι' αυτό γεγονότα όπως αυτά στη Λεμεσό ή όπως το κίνημα προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος που δημιουργήθηκε τελευταία για τον Ακάμα (η μόνη παρθένια και μη «αξιοποιημένη» τουριστικά περιοχή που έχει απομείνει στην Κύπρο) είναι η απαρχή της ουσιαστικής αμφισβήτησης αυτών των καθημερινών καταστάσεων που μας επηρεάζουν πάνω απ' όλα σαν άτομα, και στα οποία η συμμετοχή μας στοχεύει τόσο στην επίτευξη των συγκεκριμένων στόχων, όσο και στην προώθηση μιας αντιεξουσιαστικής συνείδησης.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

από την Κύπρο

από σελ. 22

Μια κοινωνία οδηγημένη στον ακραίο μικροαστικό φιλοτομαρισμό και στο άκραιο καταναλωτικό μένος, ενθαρρύνει την απάθεια και την παραιτήση από κάθε μορφή κοινωνικού αγώνα (ακόμα κι' απ' αυτό το λεγόμενο «εθνικοαπελευθερωτικό»). Η καπιταλιστική συσσώρευση που διέλυσε το παλιό εργατικό κίνημα και τις ιδεολογικές του συντεταγμένες, σπεύδει να εμπορευματοποιήσει κάθε κοινωνική σχέση, να γραφειοκρατικοποιήσει τη δημόσια ζωή, και να κατακερματίσει την κάθε έκφραση της ανθρώπινης δραστηριότητας, δημιουργώντας τη λατρεία της εξειδίκευσης. Αυτή η διαδικασία έχει μπει σ' ένα ιδιαίτερα έντονο ρυθμό μετά την έκρηξη των αντιφάσεων της ιδεολογίας το 1974 μέσα στην προσπάθεια του Κυπριακού κράτους να επιβιώσει σαν τέτοιο. Έτσι τα άτομα, έχοντας αποδεχθεί τη φαινομενικότητα των πραγμάτων, αντανακλούν στις συνειδήσεις τους όλες τις διαστρεβλωμένες εικόνες που το θέαμα παράγει, καθιστώντας τους παθητικούς θεατές της ζωής.

Παρ' όλ' αυτά μερικοί απ' εμάς έχουμε σκεφθεί αυτά τα πράγματα αλλά αισθανόμαστε αδύναμοι να τα αλλάξουμε. Άποψή μας είναι ότι μόνο περνώντας στην πράξη, ατομική ή συλλογική (σίγουρα όχι μέσα από κομματικές και γραφειοκρατικές διαδικασίες) εξασφαλίζουμε το μέλλον αυτού του τόπου και σε τελευταία ανάλυση του πλανήτη ολόκληρου. Η εξουσία, η οποιαδήποτε εξουσία δεν σκοπεύει να κάνει τίποτα και θα αφήσει τον τόπο σιγά-σιγά να καταστρέφεται στο όνομα της τουριστικής «ανάπτυξης»,

του «εθνικού» προβλήματος και του μεταπολεμικού οικονομικού «θαύματος». Γι' αυτό και δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε την οικολογία (στο στυλ «επιστροφή στη φύση» κλπ) από το υπόλοιπο κοινωνικό ζήτημα. Γι' αυτό και πιστεύουμε ότι το θέμα του Ακάμα έχει τοποθετηθεί σε λανθασμένη βάση. Για μας το πρόβλημα δεν είναι το αν η περιοχή θα ανακηρυχτεί «Εθνικό Πάρκο» ή «ρεζερβουάρ» αλλά το ότι πρέπει να σταματήσει κάθε καταστροφική επέμβαση πάνω στη φύση—και ειδικά σε τέτοιους σημαντικούς διότοπους—είτε αυτή προέρχεται από τους στρατοκράτες της Μεγάλης Βρετανίας που χρόνια τώρα κάνουν τις ασκήσεις τους στην περιοχή, είτε από τους διάφορους «γνήσιους Κυπρίους πατριώτες».

Σ' ένα «ουτοπικό» επίπεδο βέβαια, αυτό που σε γενικές γραμμές θέλουμε να ζήσουμε—και όχι απλά να επιβιώσουμε στα κάτεργα της μισθωτής εργασίας και της ανίας—σε αρμονία με τον εαυτό μας, τους άλλους και τη φύση, μέσα σε συνθήκες σεβασμού της ατομικής ιδιομορφίας, αλληλοκατανοήσης και ανθρωπιάς, σε μια αποκεντρωμένη και αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία, όπου η ιδιοκτησία, το κράτος και οι στρατοί δεν θα έχουν θέση. Όπου καμιά μορφή εξουσίας, ιεραρχίας, κυριαρχίας και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο δεν θα υπάρχει. Όπου η τεχνολογία θα λειτουργεί σαν μέσο απελευθέρωσης του ανθρώπου και όχι σαν μέσο υποταγής του. Όπου οι άνθρωποι θα αποφασίζουν μέσα από κοινοτικές, συνοικιακές, εργασιακές, πολιτιστικές κ.ά. γενικές συνελεύσεις με άμεση δημοκρατία για την τύχη τους. Όσο φαντα-

χτερά και παλαβά κι' αν ακούγονται όλα αυτά, άλλο τόσο αποτελούν για μας τη μοναδική αλήθεια, χωρίς όμως να καταντούν μια στάσιμη, αμετάβλητη και δογματική ιδεολογία. Στην πραγματικότητα δεν αποτελούν ούτε καν ιδεολογία μιας κι' αυτή αποτελεί την ψευδή συνείδηση του ανθρώπου.

«Σκότωσε την ιδεολογία αντί να τη φοράς καπέλλο». Είναι απλά οι επιθυμίες μας σήμερα και απ' αυτές παίρνουμε τις κατευθύνσεις μας για τη ζωή.

«Σε μια εποχή τέτοιας ασάφειας κάθε δεκαετία συντομεύει μια γενιά αλλαγής κάτω από σταθερές συνθήκες. Θα πρέπει να κοιτάζουμε ακόμα μακρύτερα, στον αιώνα που έρχεται. Δεν μπορούμε να είμαστε υπερβολικά φειδωλοί στην αποδόμηση της ανθρώπινης φαντασίας».

ΜΑΡΡΑΙΗ ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ
«Παρατηρήσεις πάνω στο «κλασικό» αναρχισμό και τη σύγχρονη οικολογία»

Τώρα, για να επιστρέψουμε από το ταξίδι επιστημονικής φαντασίας στην πραγματικότητα, γνωρίζουμε όλοι πολύ καλά ότι η Κύπρος άρχισε να χάνει την τουριστική της «ατραξιόν» που είναι η φυσική της ομορφιά και ότι κανένας δεν ενθουσιάζεται μ' αυτήν την ιδέα. Πολύ περισσότερο το κεφάλαιο και το κράτος του που έχουν να χάσουν πολύ περισσότερα από το φτωχό μικροϊδιοκτήτη γης που περιμένει πως και πως να πάει νερό και ηλεκτρισμός στο χωράφι για να κτίσει κι' αυτός κανένα «πάγκαλλο». Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι το Κράτος και το Κεφάλαιο, αφού έκαναν ό,τι έκαναν θα τρέξουν στη συ-

νέχεια να ενεργήσουν—στο μέτρο που τους συμφέρει—προς την κατεύθυνση της πρόληψης (βλ. αστυνόμησης). Μια μέθοδος πολύ διαφορετική από τη δική μας και που έρχεται σε πλήρη αντίθεση μ' αυτή που εμείς οι ελευθεριακοί πιστεύουμε. Το φαινόμενο πάντως (της πρόληψης) έχει πάρει παγκόσμιο χαρακτήρα και είναι ακριβώς εδώ που τα λόγια του Ιβάν Ιλλιτς, ενός από τους καταλληλότερους στοχαστές κοινωνιολογίας αληθεύουν:

«Τα πιθανά σενάρια για το μέλλον της ανθρωπότητας είναι δύο: Η μια κοινωνία που θα διοικείται από οικολόγους μηχανικούς και τεχνοκράτες και που θα ελέγχεται από ιεραρχημένους συγκεντρωτικούς οργανισμούς, αυτό που ονομάζεται ο τεχνο-φασιστικός δρόμος, η αυτόνομος ομάδα που θα ελέγχουν την ίδια τους τη ζωή για να διαφυλάξουν τον οικολογικό αντίποδα που είναι απαραίτητος στη ζωή: είναι η κοινωνία των συνδαιτημένων».

Πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε ήδη στο δρόμο προς το τεχνοφασισμό σε μια εποχή όπου η κοινωνία του πετρελαίου αργοπεθαίνει και όπου η πληροφορική, η γενετική, η ηλεκτρονική και πυρηνική τεχνολογία βρίσκονται στα πρώτα τους βήματα. Δεν ελπίζουμε σε καμιά νομοτέλεια του στυλ «έτσι κι' αλλιώς η γη θα γίνει κόκκινη», ούτε έχουμε κλείσει την εξέλιξη του κόσμου στους τρεις τόμους του «Κεφαλαίου». Δεν περιμένουμε καμιά επανάσταση να ξεπροβάλλει σαν ο από μηχανής θεός, για να ζήσουμε στο αόριστο «αύριο». Η μόνη λύση για μας είναι να ξαναπάρουμε εδώ και τώρα τις τύχες μας στα χέρια

μας και να μην την αφήνουμε σε άλλους είτε αυτοί ονομάζονται κράτος, επιχειρήσεις, εκκλησία, είτε σχολεία, κόμματα κλπ.

Μ' αυτά τα δεδομένα, και έχοντας ξεπεράσει την ψευδαίσθηση ότι το κράτος σαν τέτοιο μπορεί (και στην πραγματικότητα δεν θέλει) να δώσει μια οποιαδήποτε ουσιαστική λύση σ' αυτό το πιο σημαντικό πρόβλημα της εποχής μας: της διατήρησης δηλαδή της ισορροπίας στη φύση, πιστεύουμε ότι η αναγκαίοτητα της επανοικειοποίησης της υπευθυνότητας είναι περισσότερο από ποτέ ζωτική.

Το θέμα του Ακάμα δεν θα πρέπει λοιπόν να γίνει αυτοσκοπός, (αν και παραμένει σήμερα το σημείο αιχμής του προβλήματος), αλλά να αποτελέσει στην αρχή μιας συζήτησης και πρακτικής προς την κατεύθυνση της αντιεξουσιαστικής οικολογίας, με στόχο μια κοινωνία χωρίς δούλους και αφέντες.

— Ας αναλάβει λοιπόν ο καθένας τις ευθύνες του.

— Να μην επιτρέψουμε να μετατραπεί ο Ακάμας σε νέα Λεμεσό ή Αγία Νάπα αλλά ούτε και να παραμείνει σαν πεδίο βολής των στρατοκρατών της Μεγάλης Βρετανίας.

— ΑΝ ΔΕΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ ΘΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΟ ΜΕ ΤΟ ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ

Αντιεξουσιαστές Λεμεσού
γνήσιοι απόγονοι των εξοντωμένων
αγρίοχοιρων του Ακάμα.

* Το κείμενο, που είναι εξαιρετικά επίκαιρο γράφτηκε για την περίπτωση αυτού του διότοπου, από Κυπρίους αντιεξουσιαστές.

Α. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΩΝΑΣ

Ι. Η εκπαίδευση φορέας της κυρίαρχης ιδεολογίας

Το εκπαιδευτικό σύστημα σαν θεσμός της ταξικής κοινωνίας αποτελεί χειροποίητη απόδειξη των αντιθέσεων που συνταράσσουν το κοινωνικό γίγνεσθαι της Δημοκρατίας του κεφαλαίου. Η καπιταλιστική κοινωνία με τη βοήθεια του εκπαιδευτικού ζουρλομανδύα θέλει να εξαφανίσει τα αποδεικτικά στοιχεία της χρεωκοπίας αυτής της κοινωνίας, που αρνείται συνεπεία να προωθήσει την ελευθερία της σκέψης ως το ακραίο εκείνο σημείο, όπου θα μεταμορφωθεί σε ελευθερία της θέλησης.

Γύρω μας πτώματα πολιτικά, κοινωνικά, θρησκευτικά, επιστημονικά, καλλιτεχνικά, ηθικά λένε τα πάντα για την εκπαίδευση προκειμένου ν' αποκρύψουν αυτό που πραγματικά η εκπαίδευση—ο' όλες της τις βαθμίδες είναι: εργοστάσιο παραγωγής μαζανθρώπων, σχεδιασμένη έτσι ώστε να αναπαράγει την καθεστωτική τάξη. Την τάξη που έχει στη διάθεσή της τα μέσα υλικής παραγωγής ενώ έχει ταυτόχρονα και τον έλεγχο των μέσων της πνευματικής παραγωγής. Η κρατική εκπαίδευση δεν οφέλησε μέχρι τώρα παρά τις προνομιστικές τάξεις και μάλιστα την δύναμη των κρατών, αυτών των αιώνων, προστατών όλων των πολιτικών και κοινωνικών αδικιών, ποτέ τις λαϊκές μάζες.

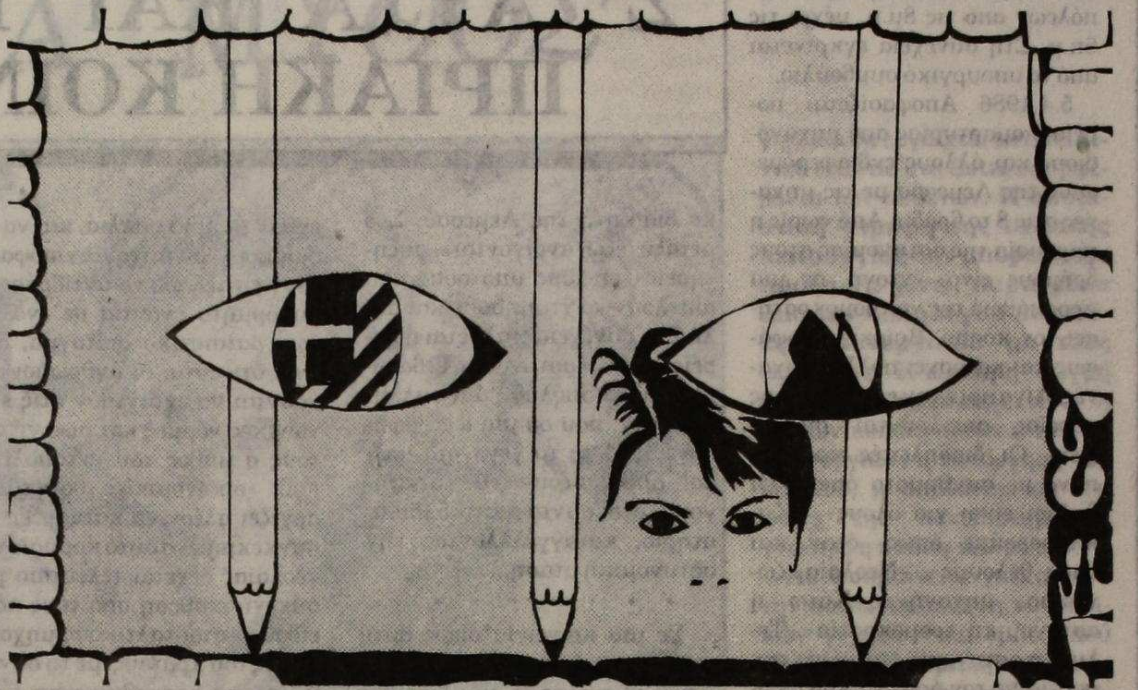
Η διατήρηση και αναπαραγωγή της υπάρχουσας κοινωνικής δομής, ιεραρχίας και κυριαρχίας έγκειται στο γεγονός ότι η εκπαίδευση αποτελεί ένα από τα βασικά όργανα κοινωνικής πολιτικής.

Με την επιλογή και την οργάνωση προγραμμάτων διδασκαλίας, την επιλογή των μεθόδων διδασκαλίας μάθησης και αξιολόγησης, την επιλογή των σχέσεων μαθητών/δασκάλων, την επιλογή σχολικού περιβάλλοντος, την επιλογή των πνευματικών προτύπων καθώς και των προτύπων ανθρώπων που χρησιμοποιεί, το εκπαιδευτικό σύστημα είναι ένας ισχυρός μηχανισμός επηρεασμού, μορφο-

ποίησης και πλήσης εγκεφάλου, το φάρμακο που θεραπεύει την «αρρώστια» της ελεύθερης εξέλιξης των μαθητών.

Όπως το οικονομικό σύστημα παράγει διανέμει και κατανέμει προϊόντα και υπηρεσίες έτσι και το εκπαιδευτικό σύστημα παράγει διανέμει και κατανέμει γνώσεις, αξίες, διαθέσεις, δεξιότητες και προσανατολισμούς πάντα στην υπηρεσία του κοινωνικού τεχνοκρατισμού. Όπως το οικονομικό σύστημα της Δημοκρατίας του κεφαλαίου εξασφαλίζει στερημένη ζωή για τους εργαζόμενους έτσι και το εκπαιδευτικό σύστημα συνεχώς εξασφαλίζει την προετοιμασία των μαθητών ώστε να αποδεχτούν τη μιζέρια και το σύστημα της μισθωτής εργασίας, να μπουν στην παραγωγή του κεφαλαίου, στην υπεραξία του σώματός τους.

Η κρατική εκπαίδευση αποτελεί επίσης όργανο εθνικής πολιτικής. Με την εκπαίδευση που παρέχει το σχολείο διαμορφώνει εθνική συνείδηση στους μαθητές. Ακόμη η εκπαίδευση είναι και μηχανισμός εθνικής άμυνας. Για να θυμηθούμε τον Φίχτε η εκπαίδευση εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό που εξυπηρετεί και ο στρατός: υποστηρίζει και αναπαράγει το σύστημα της κοινωνικής και οικονομικής ανισότητας. Η σχολική διαδικασία ταυτίζεται απόλυτα με την στρατιωτική θητεία. Το τελευταίο ίσως να μην είναι και τόσο παράδοξο αν αναλογιστούμε ότι πολλές χώρες χρησιμοποιούν τα εκπαιδευτικά τους συστήματα σαν όργανα εξωτερικής πολιτικής. Παράδειγμα: Όταν το 1957 οι Ρώσοι έθεσαν σε τροχιά στο διάστημα το πρώτο *sputnik* οι Αμερικάνοι ταρακουνήθηκαν. Νόμισαν ότι είχαν προσπεραστεί, από τους Ρώσους. Έτσι ακολούθησε μια δραματική στροφή από την «προοδευτική αγωγή» στην τεχνοκρατική με έμφαση φυσικά στην εκπαίδευση φυσικών, χημικών, μηχανικών και άλλων επιστημονικών των θετικών επιστημών.

τύχουν οι μαθητές στη ζωή τους, στα πλαίσια της υπάρχουσας οργάνωσης της κοινωνίας β) να προτρέπει τους μαθητές να εκτιμούν και να σέβονται τις παραδόσεις, τους θεσμούς, την εξουσία του δασκάλου, τους νόμους και την τάξη γ) να προωθεί την αναπαραγωγή των κυρίαρχων αξιών (πατρίδα, οικογένεια, θρησκεία), στάσεων (υπακοή, πειθαρχία) και τρόπων συμπεριφοράς (ηθική, δίκαιο, ανταγωνιστικές σχέσεις, συγκράτηση ορμών, καταπιεσμένη σεξουαλικότητα), δ) να διαμορφώνει ανεκτικούς και προσαρμοζόμενους ανθρώπους που θα μπορούν να ζουν σε αρμονία με το κοινωνικό τους περιβάλλον. Η διδασκαλία των ιερών των ηλικιωμένων και των διανοούμενων, ασχολήθηκε μ' ότι στην καθημερινή ζωή δεν είναι άμεσα ορατό. Η παιδαγωγική αυτή διδάσκει το αόριστο το ασύλληπτο και το μυστηριώδες επενεργώντας έτσι ανασταλτικά πάνω στην προσωπικότητα των μαθητών. Οι μαθητές όντας στο κέντρο της προσοχής δεν μπορούν παρά να αισθάνονται καταπιεσμένοι. Όπως είναι διαμορφωμένη—η παιδαγωγική—και λειτουργώντας με συνείδηση παραπλανητικά και συγκαλύπτοντας κάθε δυσάρεστη πτυχή της αποσκοπεί στη συστηματική καθοδήγηση, στην αφομοίωση κάθε δυναμικού κάθε ενεργητι-

Επιβιώνοντας στη σύγχρονη εκμεταλλευτική κοινωνία, ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΣΤΕ το κρατικό δίπτυχο (ιδιοκτησία-εξουσία) να εναλλάσσεται καθημερινά με τον εαυτό του, προκαλώντας μεταβολές σε νόμους και θεσμούς απαραίτητους για τον εκσυγχρονισμό και παγιοποίησή του. Η εκμετάλλευση, ο ανταγωνισμός και η καταστολή, κυρίαρχες εκφράσεις του ΚΡΑΤΟΥΣ—ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, φύονται και προκαταλαμβάνουν τόπο στη συνείδηση του ανθρώπου.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Η γέννηση και η ύπαρξη του ατόμου (και συγκεκριμένα του παιδιού) προδιαγράφει τον πρώτο χώρο «ομαλής» διαβίωσης του: *ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ*. Ασπαζόμενο τις πρώτες αρχές και μαθαίνοντας με ημίμετρα τους ισχύοντες νόμους και αξίες, έχει δημιουργήσει την πρόσβαση και τις προϋποθέσεις για την ένταξη του στο δημοτικό σχολείο. Είναι, η κατάλληλη για το παιδί ηλικία (και κρίσιμη συνάμα) αφού περνά σε μεγαλύτερο κύκλωμα ομηλικών, ενώ παράλληλα αλλάζει τρόπο ζωής αναλαμβάνοντας καθήκοντα και υποχρεώσεις. Είναι η ηλικία, κατά την οποία το άτομο διευρύνει τις σχέσεις του, μέσα και στις οποίες προορίζεται να υπηρετήσει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, υποστηρίζοντάς την ομαδικά πλέον, με το ρόλο του μαθητή κι όχι στο στενό οικογενειακό περιβάλλον.

ΚΡΑΤΟΣ - ΔΑΣΚΑΛΟΣ - ΠΑΙΔΙ

Συνοψίζοντας σε τρεις άξονες τους συντελεστές, με τους οποίους καθωρύσσεται το σχολείο σαν θεσμός αποφαινόμαστε στην εξής απλή διάταξη, βρίσκοντας τις σχέσεις εξουσίας με βάση τους ρόλους των.

ΚΡΑΤΟΣ (κυρίαρχος πομπός)
ΔΑΣΚΑΛΟΣ (δέκτης-πομπός)
ΠΑΙΔΙ (κυρίαρχος δέκτης).

Τοποθετώντας στο κέντρο τον δάσκαλο ο οποίος ασκεί και τις δύο λειτουργίες, διαδραματίζοντας το ρόλο του εκτελεστή των κρατικών επιταγών και εντολών και του επίσημου εκπαιδευτικού οργάνου κρατικής καταστολής. Μαριονέττα στα χέρια

του κράτους, ενεργεί σαν τοποτηρητής των διακρίσεων, σαν θεματοφύλακας της ηθικής και σαν η αυθεντία της γνώσης στο σχολείο: ΤΟΠΟΣ όπου λειανείται και προετοιμάζεται το έδαφος για τα αυριανά αφεντικά, τεχνοκράτες και εργατικά χέρια.

ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

1. Μέρος της διαδικασίας μεταμόρφωσης προς την εργασία με πολλές ομοιότητες που την προδιαγράφουν

α) αμοιβή στις επιδόσεις μαθητή-εργαζόμενου

Ι. βαθμός, ενδεικτικό-μισθός προαγωγής

ΙΙ. υποτροφία, βραβεία - *extra prim* για υπερωρίες.

β) εργασία σε αμετάκλητους χώρους.

γ) υπακοή και προσήλωση σε ηχητικά ή εικονικά σύμβολα

Ι. κουδούνι-σειρήνα σε εργοστάσια

ΙΙ. πίνακας, εικόνες, επιγραφές-κινήσεις μηχανής και χαρακτηριστικοί ήχοι κατά τη διάρκεια της παραγωγής

δ) ανταγωνισμός μεταξύ μαθητών - μεταξύ εργαζομένων

ε) επίσημος και ανεπίσημος κατασταλτικός-ανασταλτικός μηχανισμός

Ι. απουσιολόγια - κάρτες εργασίας

ΙΙ. ποινολόγια (αποβολή-τιμωρία) -εργασιακός κώδικας συμπεριφοράς (μομφές, παύση, απόλυση).

ΙΙΙ. καταστολή από το δάσκαλο, καρφώματα μεταξύ μαθητών - καταστολή από τον προϊστάμενο ή από μισθωτούς μπάτσους σε διάφορες εταιρείες.

στ) διαγωνισμοί, τεστ - αναφορά από τον προϊστάμενο για την παραγωγικότητα του εργαζόμενου.

ζ) Ψυχολογική κατάσταση εργαζόμενου-μαθητή: άγχος, στρες, αγωνία για το ωράριο, το μισθό και το Σάββατοκύριακο.

* Η διαφορά είναι, πως οι τόποι εργασίας έχουν διαφορετικούς τρόπους στο να εκφραστούν οι ρόλοι και το είδος της παραγωγής, ενώ στο σχολείο βλέπουμε τη σχολική εργασία να υπάρχει σαν ένα συλλογικό αντικείμενο φτιαγμένο όμως ανταγωνιστικά από τους μαθητές.

2. Το σχολείο βρίσκεται σ' έναν αισχρό κύκλο εμπορευματο-

ΙΙ Η εκπαίδευση είναι αδύνατη επειδή είναι παιδοκτόνος

Το σχολείο απομονώνει τους μαθητές, από τα προβλήματα της κοινωνίας. Το σχολείο κατάντησε χειρότερο από τις φυλακές και τα ψυχιατρεία.

Ο γενικός σκοπός της εξουσιαστικής σχολικής αγωγής σήμερα είναι η μετάδοση της συσσωρευμένης σοφίας από γενιά σε γενιά. Η μετάδοση του ουσιαστικού και σημαντικού είναι αναγκαία για να διασφαλίσει την διατήρησή του τόσο, όσο και την διαιώνισή του υπάρχοντος εκμεταλλευτικού συστήματος.

Ειδικότερα σκοπός του σχολείου είναι: α) να αναμεταδίδει εκείνες τις γνώσεις και να αναπτύσσει εκείνες τις ικανότητες που είναι αναγκαίες για να επι-

Το πάθος για ΛΕΥΤΕΡΙΑ είναι ισχυρότερο από τα τείχη των φυλακών

Γιάννης Πετρόπουλος, Γιάννης Παπαδόπουλος, Χάρης Τερπερεκίδης, οι άνθρωποι που ξεφύγισαν το Νταχάου της Κέρκυρας με τις αποδράσεις τους. Δυο γράμματα-προσωπικές μαρτυρίες για τα βασανιστήρια των κρατούμενων, για την κρατική θηριωδία, για τους θάνατους ανθρώπων-φυλακές της κοινωνίας μας.

Το ένα είναι του Γιάννη Πετρόπουλου. Είναι αυτός που έπαιξε τη ζωή και τα ισόδια του για την ελευθερία τη δική του και του φίλου του Παπαδόπουλου. Δε γύρεψε τα δικαιώματά του από κανέναν, τα πήρε μόνος του.

Ο Πετρόπουλος, όταν οδηγήθηκε στον ανακριτή μετά τη σύλληψή του, με φανερά σημάδια από τα βασανιστήρια δε δίστασε να τελειώσει την απολογία του με μια υπόσχεση, δε θα ξεχνούσε τους εξευτελισμούς από τους βασανιστές του. Όταν βγήκε από το πειθαρχείο της Κέρκυρας και οδηγούνταν στα κελιά του θανάτου, τη στιγμή που όλη η φυλακή τον χειροκροτούσε, φώναξε αδιάστατα προς στους ανθρώπο-φυλακές και συγκρατούμενους του:

Φτου σου σκαμπερέ θεέ, υποστηρίχτη των άδικων φονιάδων
Φτου σου ξεπασμένη πόρνη κοινωνία των αφέντων σε μισώ.

Φτου σου, φτου σου, φτου σου...

Το άλλο γράμμα είναι του Γιάννη Παπαδόπουλου. Δε πρόλαβε να χαρεί την ελευθερία του. Κλεισμένος ξανά στο Νταχάου της Κέρκυρας, γράφει για την απόδρασή του.

Η Ελευθερία που διεκδικήσαμε δεν ήταν μόνο δική μας, αλλά και κάθε σκλαβωμένου.

Αυτό είναι το πέταγμα του γαντιού στην ανθρωπιά και στις συνειδήσεις των ελευθέρων συνανθρώπων μου.

Τελικά ποιοί είναι στ' αλήθεια οι εγκληματίες;

Τρεις αποδιονομαζοί της κοινωνίας χάλασαν την εικόνα, που προσπαθεί η εξουσία να υποβάλλει στους ανθρώπους, για τους «εγκληματίες» της.

Η κοινωνία αντανάκλαστα βλέπει τους «κακούς» της να εμφορούνται από το μισαν-

θρωπισμό, τη μικρότητα, τη ρουφιανιά.

Η ανθρωπιά, η αλληλεγγύη και η αξιοπρέπεια θέλει νάναι άγνωστες για τους.

Κι όμως, αυτοί οι τρεις «επκίνδυνοι κακοποιοί», κατά τα δελτία ειδήσεων, διακινδυνεύουν για τη λευτεριά, την φιλία τους τη ζωή τους.

Ένας «σκληρός κι αδιάστατος κακοποιός» (Γ. Πετρόπουλος) πηγαίνει στην Κέρκυρα για να απελευθερώσει το φίλο του (Γ. Παπαδόπουλο) και σέβεται τη ζωή του ανθρώπο-φυλακά-δημιού του αν και θάχε κάθε λόγο να μη το κάνει.

Οι τρεις αυτοί ΑΝΘΡΩΠΟΙ, είναι η ζωντανή απόδειξη της ύπαρξης των ανθρώπων-αξιών.

Αντιστέκονται στην κρατική θηριωδία και βαρβαρότητα, μέσα στις πιο σκληρές φυλακές, στους τόπους δηλ. που η εξουσία προσπαθεί να συντρίψει τα σώματα και τις ψυχές των ανθρώπων.

Το πάθος τους για ελευθερία, ζωή, αλληλεγγύη αποδεικνύεται ισχυρότερο από τις ισχυρότερες φυλακές. Οι αποδράσεις τους σπάνε τους μύθους και φανερώνουν τη σκοπιμότητα ύπαρξης των φυλακών της Κέρκυρας, που χρησιμεύει σαν τόπος εξόντωσης για τους επί της γης κολασμένους.

Η κοινωνία, που διεκδικεί την ύπαρξή της σαν κοινωνία των ανθρώπων, και έχει ίχνη ακόμα ανθρωπιάς, θάπρεπε να παλέψει για το δικαίωμα των κρατούμενων στη ζωή και την απελευθέρωσή τους από τα σύγχρονα κρεματόρια.

Το μήνυμά είναι καθαρό.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Ε' ΘΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΛΕΥΤΕΡΗ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ.

Οι καταναγκαστικές και αρωστημένες δυνάμεις που διαμόρφωσαν την προσωπικότητά μου και με υποχρέωσαν από αβήλικη ηλικία να αντιταχθώ στις διαθέσεις των χωρίς συνείδηση πουλημένων μισθοφόρων κρατικών οργάνων είναι:

Το πολιτικό-κοινωνικό σύστημα, —εξευτελιστικό βιοτικό επίπεδο, εκμετάλλευση, καταπίεση, ανέχεια, φτώχεια, φυλακή, σίδερα, πειθαρχία, καθήλωση, άγριοι ξυλοδαρμοί, ψυχοπνευματικοί βασανισμοί, θανατηφόρες στέρσεις, καταράκωση της προσωπικότητας— ΕΞΟΝΤΩΣΗ.

Από τα λίγα τραγικά και νεανικά προσώπων βιάματα στην ελεύθερη υπόθεση —που με οδήγησαν στην φυλακή— και τις φοβερές εμπειρίες της μέχρι τώρα δεκάχρονης παραμονής μου σ' αυτές, υπεύθυνα και κατηγορηματικά δηλώνω:

Οι φυλακές είναι και έχουν το καταστροφικότερο αποτέλεσμα, συντρίβουν ό,τι το ομαλό και λειτουργικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία.

Εκτός από τη στέρηση της ελευθερίας με όλα τα μέσα βασανισμού-καταστολής ποδοπατούν και ξεσκίζουν κάθε ανθρώπινη αξία.

Με τις εξοντωτικές καταδίκες —με τα γνωστά κοινωνικά επακόλουθα για το «αύριο»— σκεπάζουν το καφτό φάσμα της αντιστότητας.

Στα μεσαιωνικά και περιφρονημένα απομονωτήρια προσπαθούν με αφανή σωφρονιστικό υπόβαθρο να μας αναμορφώσουν. Η προμελετημένη και εγκληματική ρουτίνα αρπάζει τη φωνή μας, το χρόνο, και τη ζωή μας. Η στέρηση της Ανθρωπιάς, της αγάπης, της σεξουαλικής σχέσης και κάθε ψυχαγωγίας μας οδηγούν αργά αλλά σταθερά αν όχι στο θάνατο, σίγουρα σε ψυχικό μαρασμό και τρέλλα.

Με αντάλλαγμα την ελευθερία μας και κάθε μορφής ευεργέτημα —μεροκάματα, ευμενείς μεταγωγές, ιδιαίτερες συνθήκες κράτησης, αναστολές— επιχειρούν να εξαγοράσουν τις συνειδήσεις μας.

Με μακροχρόνια παντελή έλλειψη οικογενειακής και κοινωνικής επαφής, με θανατηφόρα αδιαφορία στα προσωπικά και οικογενειακά μας προβλήματα, πιστεύουν ότι θα κοινωνικοποιήσουν και στο μέλλον θα μας επανεντάξουν —αν ζούμε— στην κοινωνία. Με ψυχοφάρμακα και ναρκωτικά επιδιώκουν συστηματικά να καθυποτάξουν, ναρκώσουν και σκοτώσουν τον οργανισμό και τη φωνή μας.

Όσο για στόχους, ιδέες και ελπίδες, όχι μόνο στο επίπεδο της συμμετοχής αλλά και της απλής έκφρασης, είναι γι' αυτούς ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ να προβληματίζεται ο φυλακισμένος για το σήμερα ή να οραματίζεται ένα μελλοντικό ΑΥΡΙΟ πραγματικής δικαιοσύνης, —ισότητας— και κοινωνικής αρμονίας.

Όσοι κρατούμενοι χαρακτηρίζονται «απροσάρμοστοι» στο σωφρονιστικό σύστημα σταδιακά εξοντώνονται με «αυτοχτονία», «υπερβολική δόση ναρκωτικών» και την ΠΛΗΡΗ απομόνωση και υποσιτισμό στο ΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Αυτοί οι τελευταίοι —όσοι αντέξουν— θα κριθούν σαν ασυμβίβαστοι και «άκρως επικίνδυνοι» και θα μπουν στη λίστα με σκοπό την ολοκληρωτική εξόντωσή τους. Η φυλακή —κάτεργο— της Κέρκυρας διαθέτει αρκετή και πλούσια πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά:

1. Σ' αυτή δοκιμάστηκαν και δοκιμάζονται, πάνω στους «σκληρούς ποινικούς» τα μέτρα που εφαρμόσαν και θα εφαρμόσουν στους πολιτικούς κρατούμενους. (Εδώ βέβαια συλλογικά ευχόμαστε ποτέ να μη συλληφθούν —κι αν μείνει ο Μαγκάκης με τις προθέσεις του.)

2. Από όλους όσους διατηρούν και στηρίζουν τη «ΚΕΡΚΥΡΑ» κανείς τους δεν θα άντεχε σαν κρατούμενος σ' αυτή. Οι συνθήκες είναι τέτοιες ώστε να μη μπορεί ένας φυσιολογικός άνθρωπος οργανισμός, μετά από ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, ν' αντέξει στα μαρτύρια που καθημερινά υποβάλλεται. Αυτό το ξέρουν καλύτερα απ' οποιοδήποτε και οι ίδιοι. Άλωστε και ο σκοπός του «κ.» Μαγκάκη, όταν ανέλαβε το Υπουργείο «Δικαιοσύνης» δεν ήταν να δώσει λύσεις στα ζωτικές φύσεις προβλήματα μας, αλλά να φιώσει και να ακινητοποιήσει τις ορθές και δικαίες κοινωνικές διεκδικήσεις των κρατούμενων.

3. Η έσχατη και μοναδική αλήθεια είναι ότι στη φυλακή —κολαστήριο— της Κέρκυρας ταπεινώνονται και εξευτελίζονται όλοι και φυσικά περισσότερο από όλους ο Μαγκάκης.

Είναι βέβαια ομολογούμενως «αποδοτική» για τα τεράστια αντικοινωνικά απάνθρωπα και φτηνά συμφέροντα που εξυπηρετεί, και ικανοποιεί εντελώς τους παρανοϊκούς και σαρδιστές.

Μ' αυτήν, (τη φυλακή της Κέρκυρας) οι «εκάστοτε» της εξουσίας στοχεύουν να επιβάλουν τη θέλησή τους, με το θράσος μάλιστα να επικαλούνται ότι εκτελούν «κοινωνικό έργο».

Σ' όλες τις φυλακές κρατούνται μόνο απλοί και αδύνατοι άνθρωποι της Λαϊκής τάξης —και γι' αυτούς προέρχεται— κι αυτοί είναι οι συνειδητοί ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ της.

Επειδή καθημερινά ξερνάνε απ' αυτές αντικοινωνικά και παρασιτικά άτομα —διεφθαρμένους - μαχαιρομήχτες - πρεζάκηδες - γαπακίδες, ισοπεδωμένα και ανίσχυρα για οτιδήποτε άτομα — που μη έχοντας καμιά επιλογή θα στραφούν ενάντια στα συμφέροντα του λαού. Οι δυνατότητες τους άλλωστε —που τους άφησαν— είναι τέτοιες και τόσες ώστε τα εγκλήματα τους είναι προβλέψιμα, ότι δηλ. δεν θα στραφούν ενάντια στους πραγματικούς εχθρούς τους αλλά στους ομοίους τους.

Τα θύματά τους βέβαια θα ζητήσουν την προστασία από το Κράτος —που τους κατασκεύασε— με αποτέλεσμα την αστυνομοκρατία, την αυθαιρεσία, τις φυλακές-κάτεργα και τη συνέχιση της κρατικής βίας και της εκμετάλλευσης.

Στις φυλακές πάλι οι φτωχοί και τα παιδιά τους «δράστες και θύματα» ξεγελασμένοι και προδομένοι θα δημιουργήσουν τους «ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ».

Ο μόνος φόβος που διακατέχει τους «ανώτερους» —τσιράκια των ισχυρών— είναι να μη τους ξεφύγει ο έλεγχος της «πνευματικής υποτέλειας» που σκόπιμα καλλιεργούν.

Κι αυτό γιατί γνωρίζουν ότι ο στοχασμός και η συνειδητοποίηση είναι ένα βήμα πριν από την «πράξη».

Αυτό που εξυπηρετεί η ύπαρξη των φυλακών σήμερα είναι πια κοινή αντίληψη ότι αποτελούν ένα «ομαδικό-λαϊκό-κοινωνικό ΕΓΚΛΗΜΑ».

Αηδιασμένος από τη καθημερινή φρικιαστική πραγματικότητα, πιεζόμενος από την κρατική ωμότητα και την ηθική του υποχρέωση σαν άνθρωπος, προσπάθησα με τη

βοήθεια του φίλου μου —παράδειγμα— Γιάννη Πετρόπουλου, να ορθώσω το αναστήμα μου στο «σωφρονιστικό σύστημα» και τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής. Στόχος μου να κερδίσω την Ζωή μου και την Ελευθερία.

Ο Γιάννης Πετρόπουλος μετά από 10χρονη φυλάκιση, αφού είχε κερδίσει την ελευθερία του για δύο χρόνια, και ήδη βρισκόταν πολύ μακριά, ξαναγύρισε για τη φιλία μας και την υπόσχεσή του σε μένα, και κυρίως γιατί αυτός γνωρίζει την πραγματικότητα των βασανιστηρίων ψυχικών και σωματικών, και δεν άντεχε να μην κάνει κάτι, έστω το λιγότερο δυνατό.

(Ειλικρινά ήταν για λύτωση ο αστυφύλακας όργανο της κρατικής βίας και του «νόμιμου εγκλήματος» λαϊκής καταγωγής κι αυτός, που την ώρα της απόδρασής μου από το κρατητήριο του Νοσοκομείου της Κέρκυρας, υποχρέωσε τον φίλο μου να τον τραυματίσει.)

Εμείς, που χαρακτηριστήκαμε από την αστυνομία και τον κατευθυνόμενο τύπο «άγρια θηρία», «επικίνδυνοι εγκληματίες» κ.λ.π. και με αρκετά χρόνια παραμονής στις χειρότερες φυλακές του κόσμου σεβαστήκαμε τη ζωή του.

Για μας το γεγονός (της 4.12.85) της απόδρασής μας, είναι όαση ανθρωπιάς, σεβασμού της ανθρώπινης ζωής, απόδειξη σπάνιας φιλίας, αναβίωση ξεχασμένων αξιών.

Σε αντίθεση με τον τρόπο της σύλληψής μας από τα όργανα της ένομης τάξης που για μια ακόμη φορά έδειξαν την κτηνωδία τους.

Άοπλοι, υποστήκαμε ομαδικό ξυλοδαρμό και ειρηνικές εκτελέσεις, χειροπόδαρα δεμένοι, δεχόμαστε δεκάδες σφαίρες δίπλα μας και πάνω από τα κεφάλια μας, ακόμα και μέσα στα περιπολικά υποστήκαμε τις γραβιές, τις αγκωνιές και τις απειλές με τα αυτόματα ότι θα μας εκτελέσουν, για να μας φέρουν, σαν στρατός κατοχής, με θριαμβευτική είσοδο στη πιο κεντρική πλατεία της Κέρκυρας (Σαρόκου) σαν τρόπαιο.

Σαν κανίβαλοι «επί του έργου», και φυσικά συνεχίστηκε ο χορός και στο κiero σπίτι του νόμου» το Αστυνομικό τμήμα.

Όσο θα επικρατεί η ανισότητα, το ράπιο και διεφθαρμένο σύστημα, και η βία που το στηρίζει, η «εγκληματικότητα» θ' ανακυκλώνεται:

Η απόδρασή μας δεν ήταν απλή και συνηθισμένη αλλά και «μήνυμα» που αντιπροσωπεύει κάθε βασανισμένο και αδικημένο.

Η ελευθερία που διεκδίκησα δεν ήταν μόνο δική μου, αλλά και κάθε σκλαβωμένου.

Αυτό ήταν το πλάσμα της ψυχής μου και των συναισθημάτων μου και το «απευθύνω» στις ιδιότυπες προσωπικότητες αυτού του τόπου.

Αυτό είναι το πέταγμα του γαντιού στην ανθρωπιά και στις συνειδήσεις των ελευθέρων συνανθρώπων μου.

Τελικά ποιοί είναι στ' αλήθεια οι εγκληματίες;

Ιανουάριος '86

Γιάννης Παπαδόπουλος
Ισοβίτης Κρατούμενος
των φυλακών Κέρκυρας

ΔΕΝ διαλέχτηκε τυχαία αυτό το απόμακρο νησί των «φαιάκων» για να διαδραματίσει μέσα από το πέρασμα των χρόνων τον αρχηγικό ρόλο του αρχιδήμιου φονιά στα χέρια της εκάστοτε καταπιεστικής εξουσίας. Έκτοτε ετοποθέτησε δύο από τα βασικά σπριγίματά της, μια μισερή ασφάλεια που γύρω της λούφαζαν τα πιο αχρεία υποκείμενα, και μια φυλακή κάτεργο του θανάτου που έμπηξε τα θεμέλιά της μέσ' στο αίμα.

Σ' αυτό το πανέμορφο νησί με τις ονειρικές ακρογιαλίες που δάμπωναν τα μάτια για να μη μπορούν να ξεδιακρίνουν την ανθρώπινη κτηνωδία της καταπίεσης που κυρβόταν πίσω απ' τη φυσική ομορφιά, διάλεξε η άμυνα της καταπίεσης για να παίζει ξανά εκεί ένα από τα ζωτικά παγινίδια της. Μέσ' σε ένα κομμάτι της άγριας κορφής κάποιων ερμητικών δένδρων, μακριά από τους πνιχτούς θυμούς της πόλης κάπι λίγα χιλιόμετρα και κοντά στα λίγα δαμιά φώτα ενός φτωχικού χωριού, τους αγάλιαζε η γαλήνη της ασυνκρίτης ομορφιάς μιας βραδυπλής φύσης.

Προχωρούσαν, σέρνοντας τις υπάρξεις τους, μετά από τέσσερα μερόνυχτα καταδίωξης, δύο ανύπαρκτες πια αντοχικές υπάρξεις πάνω στο δρόμο του σπημένου θανάτου.

Ο ένας ο πιο αδύνατος, το μόνο που είχε γνωρίσει απ' ολόκληρη την κοινωνία ήταν τα κελιά της, κι ένα μικρό σκοτεινό δρομάκι που έωνε αυτά με τις απομονώσεις των καθολικών παιδαγωγών!

Κατάρθηκες κι άντεξε να κρατηθεί χρόνια ατέλειωτα, χωρίς στροφή με μόνο μίσος, χωρίς αγάπη με μόνο βία, χωρίς συντροφιά με μόνο ερήμωση, περιφρόνηση, απομόνωση, θηριωδία και απανθρωπιά, κι άντεξε Μέσ' σ' αυτή την πρωτόγονη βαρβαρότητα, που καταναγκαστικά σε οδηγεί κατευθείαν στα άκρα της παρανόησης, στον παρалоιισμό, στην τρέλλα, στην Κρεμλίνα!

Ο σύγχρονος «πολιτισμός» της ύπαιθρου λωσος το ασπασίτης, και η ζεσιόπιση πολιτική της «δικαιοσύνης» των τυράννων το επικύρωσε, πέρνοντας απ' αυτόν τον «πολιτισμό» της όλα τα μέσα της εξελίξεώς του, τα σύγχρονα μέσα της κτηνώδους βίας, και τις εξοντωτικές καταστολές.

Ο άλλος που δίπλα του βάδιζε ήταν κοντός, και μάλιστα φαίνονταν πολύ κοντός, μπροστά στον ψηλό φίλο του, όταν στις 8 του Δεκέμβρη, η εξαντλητική καταδίωξη είχε νικηθεί, κι έπεφτε για άλλη μια φορά μέσα στα απραχτερά νύχια της εξωλοδρευτικής κρατικής βίας, με πρώτη τη μισερότερη όλων των λαών οργάνωση της αστυνομίας. Που τώαν νικητρία και θριαμβούτρια, έπρεπε να αποδείξει για άλλη μια φορά στους αφέντες της πως μεταχειρίζεται τους αιχμαλώτους της που πήγαν να σπώσουν κεφάλι, μια και τόσα χρόνια αυτοί οι αιχμαλώτοι κλεισμένοι μέσα στα κελιά του θανάτου, δεν διδάχτηκαν σωστά, τα μαθήματα των επισήμων των κοινωνικών τάξεων! Απαδείχτηκαν πιο ισχυρές και από τις ατελείωτες ριπές των όπλων, κι σπενταριές ιαχών των θριαμβευτών, που έστησαν αμέσως εκεί στη στροφή του δρόμου το χορό της μεγάλης νίκης τους!

Τον χόρεγαν μάλιστα τόσο τέλεια, τόσο σεξουαλικά και είχαν τόση ζωγραφιστή αναπαραστατικότητα οι κοινωνικές κινήσεις τους, που μπροστά τους θα θαυμάζονταν κι ο ξακουστός μαρκήσιος ΝΤΕ ΣΑΝΤ.

Οι εναρκτήριοι πρώτοι λόγοι των ανωτάτων με τ' άσπρα στα στήθη προλιάνον το προετοιμασμένο από μέρες σκηνικό! Άντρες μου, αστυνομικοί μου, ήρωες, εύγε σας για την τριανή και άξια επιτυχία σας. Γιατί οι εμείς οι ανώτεροι σαν πρώτοι ανταμώθη, σας τους αφήνουμε «εν λευκώ» στα καθαρά χέρια σας, για να ικανοποιηθείτε και να αισθανθείτε την τέλεια βδονιά. Ναι ξακουστά παιδιά, μπροστάρθηκες εσείς και λαμπροί οδηγητές της πλέον φωτισμένης δικαιοσύνης μας. Εμπρός λοιπόν παιδιά μου, ήρωες, πάρτε τους, σας τους χαρίζουμε, στην πιο τίμια βελή, την δική σας, αρχίστε τώρα τον μοναδικό σε μεγαλιότητα και τέχνη χορό και μη σταματήστε ποτέ!!! ποτέ!!! ποτέ!!! αχ ποτέ!!! Γδάρτε τους και φάτε τους ζωντανούς, με λαχταριστή πεινασμένη λύσσα που μόνο σε σας ταιριάζει. Και ξαναβρεθείτε λαμβάνω, ακαδέκτοι ορμήστε, οι αυδοί και λυγεροί μπράβοι της κοινωνίας μας, αχ! μη σταματάτε ποτέ, τώρα ήρθε η πολυπόθητη για μας η δικιά μας ιστορική μεγάλη στιγμή. Αχ!!! αχ!!! ευαίσθητο χριστε μου, μεγαλοδύναμη δέ μου, αχ μου χαρίζεις αυτή τη λαχταριστή στιγμή ως την αιωνιότητα!!!...

Τα αφρισμένα ουρλιαχτά των κατωτέρων καθώς είχαν ορμήξει πάνω στα αλπαδιέμενα θηράματά τους, δεν εμποδίσαν μοναχά τις ρητορικές απαγγελίες των ανωτέρων, των σπουδασμένων θάνασις και θάνατο, αλλά έφτασαν όπως επιδιώκων μέχρι την καρδιά του χωριού, που πάγωσε, για να μπορούν άνετα αυτοί οι προσκυνητές της αδικίας, να ξεγυμνώσουν, να ξεθάψουν τα διεφθαρμένα πάθη τους, για να τα ξεχύσουν μέσα απ' τον πρωτόγονο ζωώδη κανιβαλισμό τους, πάνω σε δυο ρημαγμένα απ' την εξάντληση κορμιά.

Τώρα η ισχύ «κτυπάτε με σίδηρα, με ρόπαλα, με δόντια, τσάκιστε με λαβές, με γραδιές, συντρίψτε με κλωπίτες, και ξεσκίστε την καρδιά και το σώμα τους με όλα του πολιτισμού μας ευλαδικά και απ' την χριστιανο-

σύνη αγιασμένα ιερά άγια μέσα...», δεν ακουγόταν πια, γιατί τα φοβερά μουγκριά της ικανοποίησης των κατωτέρων τους εκέπασαν τα πάντα, ενώ τα πδονιστικά γρυλίσματα τους έβρισκαν προστασία στο σκοτάδι του δικού τους θεού που τους κάλυπτε, απολαμβάνοντας ανάμεσα στα ουρλιαχτά τους, και μέσα σε μια διεστραμμένη μυχολογικά και διεφθαρμένη σωματικά κτηνώδη ευχαρίστηση, τα πεταμένα γυνικά κορμιά, που στραπαταριζούν κειτόνταν μπροστά τους, που τους είχαν φέριε τώρα στον αρρωστημένο παράδεισο των ονείρων τους, σε τέτοια πρωτόγονη αγριεμένη έκσταση, που σίγουρα αν ποσοδοήπτε προσπαθούσε εκείνη τη στιγμή να τους αφαιρέσει την ομορφιά αυτού του ανεπαύλητου θαύματος, θα τον σκότωναν.

Μα ας μιλήσουμε λίγα απ' την αρχή, γιατί μέσα σε εκείνη τη θύελλα του διεστραμμένου ερωτικού αστυνομικού οργασμού, και μέσα στην ορμή της μαζοχιστικής ικανοποίησης, είναι δύσκολο να ξεδιακρίνεις με ακρίβεια όλη την ερωτική πράξη αυτών των ιεροτελεστών. Ένα είναι σίγουρο, πως οι αρχικές στροφές απ' τον πρώτο τους χορό πρέπει να στριφογύρισαν κάπως αναρρόδαξα. Ας είναι! αυτή η ιστορία έχει ως βάση.

Στην αρχή τους ακινητοποίησαν — και τώ από δεκάδες πυροβολισμούς — μπροστά στη στροφή κάποιου απομένου δρόμου, τους έλυσαν και ασφυκτικά τους περικύκλωσαν με τρομερή λύσσα. Άσε που οι αδιακόποι πυροβολισμοί τους είχαν ερεθίσει και εξαγνήσει αφάνταστα. Και με δόντια που έσπιναν αίμα, με «ιδρώτα» χέρια και με «αχνιστά» πόδια άρχισαν να διώχνουν τα πρώτα από τα φαρμακεία, τα όλο μίσος και εκδικητική μανία κτυπήματα, που δινόντορσαν με τυφλότητα, με ραδιισμό, αφαιρώντας σχεδόν αμέσως απ' τα θυμάτα τους κάθε ελπιερική επαφή με την πραγματικότητα. Και ας ήταν μοναχά η αρχή.

Τα πρώτα λοιπόν λυσσοσπένοντα, τα ποιο επικίνδυνα κτυπήματα, τα διαδέχτηκαν άλλα, πιο σκληρά και πιο ανήλικα, μέχρι άγριου λαχανιάσματος. Τότε τους αναπολόγισαν ανάσκελα και ξαναόρμησαν τώαν ποιο πολλοί και με περισσότερη θάρρος.

Μα καθώς ήταν σκοτάδι, και τα άγια απόφαση και μίσος υπάγνηταν δολιά, δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν αρκετά, και τα περισσότερα τα πιο φαρμακεία μπόρ να τα κτυπήματα, τα αναλάβαιναν, αναμειγνύοντας. Τότε ήταν που παρουσιάστηκαν οι ανώτεροι, που έπρεπε να διατάξουν σ' αυτούς τους άεστες κατωτέρους, τα μεγάλα μυτικά της μεγαλειώδους τέχνης τους. Βλέπεις, ήταν η στιγμή εκείνη που η αγία ιεροτελεσσία πέραγε στο στάδιο της τήξης της.

Αφού τους απομακρύναν λίγο, τους διαχωρίζαν σε δύο ομάδες, τους εδικούς στις γροδιές τους κατατάζον στους «ιδρωτίτες» και τους ιδικούς στις κλωπίτες στους «αχνιστούς». Και αμέσως άρχισαν να δείχνουν σ' αυτούς τη πραγματικά μεγάλοι άνδρες είναι όλοι του κόσμου οι παρασημοφορημένοι. Ζωντανή στο αχρηστέμενο κορμί, και με μουσκεμένα απ' την αγωνία της πόνης κρόα χέρια, το έπιασαν και άρχισαν με τις παγωνμένες παλάμες τους χώνοντας το σινά σινά να το εξερευνούν με παράφορη σε σεξουαλικότητα διαστροφή και να το λεηλατούν. Ναι, αυτή ήταν, είναι και για πάντα θα παραμείνει η στιγμή εκείνη, που τα λεηλατημένα εκείνα πεταμένα γυνικά κορμιά μισά με μέχρι θανάτου τους άρχοντες και τους δούλους αυτής της κοινωνίας. Ήταν η στιγμή που έσπινε την κοινωνία!

Τα κρηλατικά χέρια που ο κορσώδης τους έδινε μέσα από παγωνμένες σπασμένες, άρχισαν να απετραβίζονται για να παραδώσουν το γυνικό τώα κορμί, στους μπράβους, που είχαν παρασυνθεί απ' την επιδρομή της φονιάς των μεγάλων, τέχνη! Στη διακπείωση του κοινωνικού τους έργου! Σ' ένα άλλο είδος της τέχνης τους.

Οι μισοί από τους «αχνιστούς» έπιασαν τα δύο πόδια του γυνικού κορμιού και τ' άνοιξαν, ενώ οι άλλοι μισοί από τους δρωτίτες το έπιασαν απ' τα χέρια, και όλοι μαζί ενωμένοι η μισή ομάδα το τίνιζαν στον αέρα και στη γη, και άρχισαν με φοβερό πάθος να λυσσοβαδίζουν μέχρι να ξεκολλήσουν και να διαμελήσουν σε κομμάτια τα άκρα του γυνικού κορμιού, ενώ ταυτόχρονα οι άλλοι μισοί «ιδρωτίτες και αχνιστοί» της ομάδας, το κτυπούσαν στον αέρα με ζηλευτά τέχνη και πάθος, τα τεντωμένο απ' τα τέσσερα άκρα γυνικό κορμί.

Εκεί πάντως που πραγματικά αριστεύουν ήταν όταν νιώθον η αντικατάσταση απ' τους μισούς, τους μουσκεμένους απ' τα μαρτύριο του τροχού τους ξεσκίσιματος, στους άλλους μισούς, που άλλαζαν με πραγματική τέχνη πιάνοντας τα άκρα στον αέρα! δίνοντας σ' τοι την ευκαιρία ν' αποδείξουν και οι άλλοι την επιδεξιότητα της αξιοσύνης τους καταφέροντας τα ζηλευτά κτυπήματά τους.

Μετά από τρεις ή τέσσερις εξαντλητικές αλλαγές, το εκσφενδόνισαν στην στροφή του δρόμου, για ένα γενικό και από τους «ιδρωτίτες» και από τους «αχνιστούς» πλέον δίδαγμα της μοναδικής τέχνης που είχαν απλά διδαχτεί, τον κανιβαλισμό, απ' τους μεγάλους, τους ανωτέρους τους, που τώαν όρθιοι εσθήκων ξανά τις θριαμβικές κορώνες τους στα μεγάλα ύψη.

Εμπρός ανθοί της κοινωνίας μας, ήρω-

ες, παιδιά μου, ξεσκίστε τους, παλουκόστε τους, γδάρτε τους, θιάστε τους, αποτελειώστε τους, αχ!!! αχ!!! αφέντη των αφέντων μου, θεέ!!! έφτασε επιτέλους για μας η μεγάλη ώρα της ευλογημένης από σένα τριανής δικαιοσύνης μας!!! Μα τι πρωτόγονη πδονή είναι αυτή, αχ!!!, αχ!!!, τι αζεπέραστο πάθος, τι φοβερός πόθος, τι ακράτητος οργασμός είναι αυτός!!!!... ελάτε, ελάτε, λοιπόν, γιατί άλλο δεν θασιτέρι! άλλο δεν μπορώ να κρατηθώ, εμπρός λοιπόν, ελάτε ήρωες παιδιά μου, να στεφανωθούμε, να χόσουμε, και να θροντοφωνώζουμε, όλοι μαζί. Ζήτω... Ζήτω... η αστυνομική δικαιοσύνη μας!!!

Εξαντλημένοι και έπεισαν απ' τα μακάβρια θαύματα που είχαν φτιάξει μπροστά τους, κι από ένα κομμάτι της δικής τους αμνηστίας για να το διηγούνται, να το περιγράφουν με περίσο καμιά για πολλά χρόνια! Γίως ένα κομμάτι απ' τον αστυνομικό θρίαμβο που επισφραγίστηκε στη στροφή του απομένου δρόμου, ανήκει και σ' αυτόν, γι αυτό έπρεπε λοιπόν τώαν οι μεγάλοι να κρατήσουν τις μεγαλόδοτες υποσχέσεις τους, και να τις υλοποιήσουν με μια άξια παρασημοφόρηση. Πραγματικά, αυτή τη φορά ήταν υπέροχο! το θέαμα που πρόσφεραν ήταν φανταστικό, ποιος άλλος κόσμος έξω από τον δικό τους, θα μπορούσε να προσφέρει άλλη τέτοια ομορφιά, είναι λοιπόν οι άξιοι της ιστορίας τους!!! Κρίμα σ' αυτούς που δεν είχαν παραβρεθεί στην ιστορική πλέον γιορτή της στροφής, πράγματι είχαν σταθεί φοβερά άτυχοι, τόσο πολύ μάλιστα που δεν μπορούσαν να το πιστέψουν, μα ούτε και να ν' αντέξουν, και μάλιστα τώαν που τον είχαν μέσα στον δικό τους λήμερι, μα μέσα απ' δική του φύλα και ν' αναπνέει ακόμα... α!! όχι, αυτό είναι πιο ανυπόφορο, είναι πρωτόκο, στο νη αυτό στη μονία τους επάνω ζητούσαν να τον χώνουν ξανά μες στα φώτα, και μπροστά σε 50-60 ομοίους τους, μα ζωντανούς όμως, να τον ξαναδιατάζουν, ξεχωρά κάτι κοφτερά κτυπήματα και κάτι στραγγαλιστικές λαβές... όταν έφτανα αντίκρυσε να πετούν από ψηλά, ένα κυριολεκτικά σμπαρλασμένο σώμα, δειμένο πιστάγκωνα ολόκληρο μ' ένα χοντρό σκαμνί, ήταν σ' φίλος του, ο υπλός, που παρ' όλη την τρομερή δοκιμασία που περνούσε μπορούσε να διακρίνει βαθιά μέσα στα μάτια του το μίσος που αισθανόταν γι' αυτούς που του πήραν τώαν όρπαξαν, την άγνωστη ακόμα ελευθερία. Τι σύμπτωση κι αυτή! την άλλη την προηγούμενη φορά τον είχε ξαναδεί όταν — για την προστασία του σμπαρλασμένου εκείνη τη φορά — ένα μάτσο φυλάκες με γκλόμπες και ρόπαλα στα χέρια τον έσπιναν μέσα στο διάδρομο της φυλακής απ' το κελί μέχρι τα πειράχια. Ήταν η σ' πάντηση που έδωσε τότε το υπουργείο της δικαιοσύνης για ...ελευθερία και δικαιοσύνη! Γι' αυτό τότε τον ομαδικό διασυρμό τους μέσα στις απομονώσεις και στα πειθαρχεία, διέδιδαν **εισαγγελίες** που έδιναν κοφτές διατάξεις στους δεσμοφυλάκες πως να χρησιμοποιήσουν με δύναμη και ευστοχία τα ρόπαλα και τα γκλόμπες που κρατούσαν αλαφιασμένοι απ' τα χέρια τους.

Πιστάγκωνα δειμένους, με φοβερούς πόνους, τους κουβάλησαν σε δύο ξεχωριστά δωμάτια του πάνω ορόφου, τους πέταξαν πάνω σ' ένα καναπέ για το ξέκνημα τώαν — όσο και φαίνεται αβυσσέντο — δειμένου γύρου...

...Που άρχισε με τις πιο πρόστυχες της χυδαιότητας και βλεπνότερες βρισιές, όχι μόνο για αυτόν, αλλά και για ολόκληρη την οικογένειά του, τον πεθαμένο πατέρα του, την άρρωστη μηδικά μάνα του, τους έντιμους λόγια που ο απλός άνθρωπος δεν θα μπορούσε ούτε να διανοηθεί. Ενώ σιγά-σιγά τον περικύκλωναν, μα τώαν όχι στα τυφλά, αλλά με μια προμελετημένη δολοφονική πρόθεση που την έλκοσε ένα αδύναμο πληγωμένο κορμί, που όμως μπόρεσε κι άντεξε εκεί στη στροφή του δρόμου, όλη τη θύελλα του σπηνιού του δικού τους παλινού σε μια από τις πιο κακές στιγμές του.

Αναγκάστη τώαν δειγνόν μια άλλη θηριωδία, από παλιά γνωστή, ήταν βλέπεις ο φυσικός τους πλέον, ο κλασσικός τρόπος διδασκαλίας με τις αιώνιες κλωπίτες στην κοιλιά, στα πόδια, στο στομάχι, με τις γροδιές στο πρόσωπο, πίσω στο κεφάλι, τις μπηχτές στα πλευρά, στα λαιμά, στο πλδί, στη μέση και όπου άλλοι τους διασκέδαζε και τους ευχαριστούσε. Για να φτάσει και η στιγμή του προμελετημένου του φονικού κτυπήματος, όταν σ' τον ανεμοζάλη των κτυπημάτων κατάφερε ν' αποφυγεί μια τρομερή σε δύναμη και πάθος κλωπίτα, θρέθηκε αμέσως η αιτία, που εξαόρρωσε το θηρίο που το είχε πληγώσει η οπταχία, για να εφαρμόσει στην πράξη το μεγάλο του σχέδιο.

Παραμέρησε όλους τους άλλους, απομακρύνθηκε πίσω λίγα βήματα, έλεγξε καλά το στόχο, και αφού επέπνεσε στο πάτωμα γερά, βγάζοντας αφρούς από το στόμα, εζύγισε το κορμί του, και με όλη τη φόρα της πληγωμένης του γυικής όρμης πανισμένος και καταφερε ένα φοβερό σε δύναμη κτύπημα... μπήγοντας μέσα στα πλευρά του όλη τη λυσσοσπέννη του κλωπίτα, ενώ ταυτόχρονα κατέβαζε στο κοιλούριασμένο κορμί την αφρισμένη γροδιά του στο πίσω μέρος του κεφαλιού, ξερνώντας ταυτόχρονα τους αφρούς και τα σάλια της μεγάλης

ικανοποίησης. Παραδίνοντας έτσι στη δική του κοινωνία τον πρώτο σε τέχνη ζωγραφικό πίνακα που μόνο σ' αυτόν ταιριάζει.

Εύγε!!! εύγε!!! σ' αυτό το δοξασμένο παιδί, και εύγε σ' όλους τους ομοίους του, τους κατωτέρους πνευματικά, μα ανωτέρους βαθμολογικά. Μα πάνω απ' όλους, εύγε στο λαμπρό ΚΡΑΤΟΣ που την ύπαρξή του πν έχει σπριζεί ανοιχτά πλέον στο βαθμό εγκληματικότητα αυτών των υποκειμένων! Ενώ ποτέ δεν ξεχνά να τους μνημονεύει, να τους παρασημοφορεί και να τους καμαρώνει δημόσια, σαν άξιους συνεχιστές των προηγούμενων και σαν πνευματικούς αστέρες των μεθεπόμενων...

Εδώ όμως τα λόγια χάνουν το νόημά τους, εθύνουν μπροστά στα τερατουργικά έργα αυτών των τεράτων, αυτών των αχρειών, αυτών των πιποτενίων, των εξαγορασμένων μηδενικών, των ξεπορνευμένων υποστηρικτών ενός σάπιου σαν κι αυτούς κόσμου που ξεγυχά! Αυτών των μισοδοφρών δολοφόνων, των ξεπουλημένων σύγχρονων φονιάδων, που για τα ελεεινά τους πάθη ισάξια των αφεντάδων τους, έχουν αποδείξει πως δεν θα διαστάσουν ποτέ μόλις ο αφέντης τους ΧΡΗΜΑ τους διατάξει, μέσα σε μία πρωτόγονη φρικαλεότητα, σατανικότητα, αυτοί οι πραγματικοί φονιάδες του λαού, να κάγουν σαν 1.000.000... Νέρωνες ολόκληρη την εργατική ανθρωπότητα. Ολόκληρη η ιστορία τους είναι γεμάτη από ατελείωτες τέτοιες απεριγραπτές πράξεις. Είναι οι ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ των εκμεταλευτών, είναι οι δήμιοι των εκμεταλευμένων, είναι οι προστάτες των αδικιών, είναι οι φονιάδες των αδικημένων, είναι... είναι... είναι...

Ξερνώντας τα τελευταία κατακάθι της πολιτικής τους, οι ανώτεροι ολοκλήρωναν το έργο τους με τα λόγια:

Σας πιάσαμε και σας σπασαμε ζωντανούς μοναχά για ένα λόγο, για να αισθανόμαστε την μοναδική χαρά της εκδίκησης, βλέποντας σας μέσα με τη μέρα να λιώνετε, να τυραννέστε, να βασανίζετε για πάντα μέσα στην αγαπημένη μας φυλακή της ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Για να γιώδουμε την απέραντη ικανοποίησή, καθώς θα σας αντικριζουμε να οβύνετε και να πεδαίετε αργά αλλά σίγουρα, με τον χειρότερο τρόπο, που σκεφτήκαμε και διαλέξαμε για σας, την ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ της φυλακής μας. Και να απολαμβάνουμε εμείς από σας το τυραννικό μαρτύριο, αχόρτανα, λαχταριστά, ηδονικά...!!!

Η παράδοση αλλαγής προσώπων, έγινε μπροστά στην κεντρική πύλη των πειθαρχικών φυλακών της Κέρκυρας. Οι φονιάδες αστυνομικοί, έδιναν στους δήμιους ανθρωποφυλάκες, δύο αδύναμα τραυματισμένα κορμιά, με παραμορφωμένα πρόσωπα, και με τρομερούς αβάσταχτους πόνους, για ν' αποτεινίσουν αυτοί μέσα στο πέρασμα των χρόνων και κάτω από τις πιο εφιαλτικές συνθήκες το μακάβριο έργο τους. Η πρώτη ενέργεια των «σφαιροκτόνων» ήταν να τους πετάξουν — χωρίς συμβούλιο, χωρίς εξέταση γιατρού, χωρίς πειθαρχικό εσωτερικό αδικήμα — στα μπουντρούμια των ακατανόμαστων πειθαρχιών.

Οι πληγές ανυπεράσπιστες, δέχτηκαν πρώτες το φοβερό κτύπημα μιας διαπεραστικής γυικής παγανιάς, που ρίγινε το κορμί κ' έκοψε την ανάσα. Αισθανόταν με ανακούφιση την πλάκα του τώφου να κατεβαίνει και να τον συντρίβει, καθώς τις ατελείωτες νύχτες τα κατάδρανα θυγηπτά των προγενέστερων του τρυπούντα τα μελίγια και κομμάτιζαν την καρδιά.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, πάνω σε μία μαρμαρίνη πλάκα είχαν αντιγράψει από αρχαία κωμωδία τα λόγια που έκρυβαν τον σίγουρο, τον τελειωτικό θάνατο του εισερχόμενου:

ΟΥ ΒΟΥΛΟΜΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ, ΑΛΛΑ ΑΠΟΣΤΡΕΨΕ ΑΥΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΑΝ ΤΗΝ ΠΟΝΗΡΑΝ ΚΑΙ ΖΗΝ ΑΥΤΟΝ.

Μεσαιωνικό κάτεργο του θανάτου της Κέρκυρας, έμπηξε πριν από δύο αιώνες πέριπου τα θεμέλιά του μεσ' στο αίμα, από τους τότε κυρίαρχους αποικιοκράτες Εγγλέζους, δολοφονώντας μέσα απ' την πύλην λη μάντρα τους Έλληνες επαναστάτες. Έφτιαξαν λοιπόν ένα μολικό τάφο των ζωντανών. Πού τα ντύν το μεσ' στο μακρύ πέρασμα των χρόνων τα άλλαξαν διαδοχικά, απ' τους Εγγλέζους, στους Ιταλούς, απ' αυτούς στους Γερμανούς, για να καταλήξουν στους πόρρους υπηρέτες του σημερινού βάρβαρου συστήματος Έλληνες, άου πάνω σ' αυτόν τον τάφο χάραξαν σε πήμα ένα από τα βασικότερα σπριγίματα της ισχυρογνωμοσύνης τους. Μια ιστορία αδικίας και πόνου έχει μέσα της που καμία ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί ν' αντέξει στην περιγραφή της. Να ερμηνεύεις την φρίκη της αδύνατου, γιατί αυτή ήταν και είναι πρωτόγονη γι' μια κοινωνία που ξεπεραγόταν μέσα από τα σπλάχνα της καταπίεσης της βίας και της αδικίας, την Νέο-ελληνική. Που κάποιο πρωινό, πεταχόκε τρομαγμένη, από ένα οργισμένο θωπικό, που έρχοταν σαν σίφουνας απ' το λόφο του θανάτου της φυλακής, όταν πλημμυρισμένη πλέον αντίκρυσε τα ορμητικά κύματα του αίματος, που σκόρπιζαν και διαλούσαν στο ακράττο ξεχειλισμό τους, τους εχθρούς τους φονιάδες του ΛΑΟΥ, και σπημάτισαν για πάντα την ιστορία τους.

Ναι, εκεί μέσα κ' αυτή μέρα σκοτώνουν τα παιδιά μας.

Κατάρθηκες μέσα στη μακριά διάρκεια των βασανισμών να αναδειχτεί αυτό το κάτεργο σε νούμερο 1 τρομοκράτης των παιδιών της ελληνικής κοινωνίας, καθώς στους φουρτουνασμένους καιρούς, τους άγριους καιρούς του αιών' μας, μετατρέπονταν σ' ένα τρομερό τέρας που κατασπάραζε με πρωτοφανέρωτη λύσσα τους μεγάλους δημιουργούς της φουρτούνας. Ενώ στους «ειρηνικούς καιρούς» προετοιμαζόταν και γυμναζόταν στα σκληρά μέσα, τρώγοντας λίγους λίγους τους συντηρητές της τα παιδικά της αδιόλητας, τους ΠΟΙΝΙΚΟΥΣ, που τους συντηρούσε για να διαπνεί τους πραγματικούς, τους αιμοφάγους ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, τις φυλακές της, τις αστυνομίες της, τα δικαστήριά της, μαζί με όλη τη βρυκολακισμένη παρουσία της. Αυτοί οι ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, προς όδο των αφεντάδων τους, δρούσαν ανεμπόδιστα μέσα από τις φυλακές, όπου από εκεί δεν δυσκολευόταν να στέλνουν στον τάφο, άλλους με το σύστημα των δολοφονιών, της κρεμάλας, και άλλους τους σκάτευαν σωματικά, πνευματικά και γυχολογικά, μέσα στις συνθήκες της πρωτόγονης βαρβαρότητας, κάτω από τα χέρια των αρχιμπράβων, των τυφλών υπηρετών ΖΕΡΒΑ, ΠΑΓΚΡΑΤΗ, ΧΗΝΟ, ΚΑΜΠΑΝΑ, ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟ, ΚΑΦΑΡΑΚΗ, ΑΝΘΗ, ΚΟΣΚΙΝΑ, ΚΟΛΛΑ, κλπ. κλπ.

Ο φόβος, η μυχολογία του φόβου των βασανιστηρίων, είναι ένα από τα μεγάλα όπλα που οι ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ της ασπικής τάξης, το χρησιμοποιούν πλατιά. Γι' αυτό κάθε 10-15 χρόνια, τυραννεί και δολοφονεί δημόσια τους ποινικούς κρατούμενους, για να φτιάξει έναν τεχνητό ξεχωρισμό, στη μια μεριά τις κτηριακές φυλακές της, και στην άλλη λίγα μεριά να στέκει η πραγματική, η αληθινά καταπιεστική φυλακή που οι αφέντες την ονομάζουν γλυκόλογα: κοινωνία.

Μια κοινωνία καταπιεσμένη, που η πομπώδη είδηση των βασανιστηρίων της, έρχεται σαν καταπραυντικό θάνατο των δικών της πληγών, που μέσα στο τρόμο της επιβίωσης της, δίνει μια ανάγλυψη...πικρή παρηγορία στον εαυτό της, βλέποντας δίπλα της ένα κορμιά από τα δικιά της παιδιά να βρίσκεται σε χειρότερη και απελπιστικότερη απ' αυτήν κατάσταση. Τα απόδέχεται, αποδεχόμενη έτσι ταυτόχρονα, κάτω από την μυχολογική τρομοκρατία των βασανιστηρίων, την δική της αμάχητη υποταγή στους στυννούς τρομοκράτες δολοφόνους της, που μέσα από το θερμόμετρο της συνειδήσης που διαπνερνείται η είδηση των απαίστων βασανισμών, μετρούν τον ανθρωπισμό της ανθρωπότητας, ή μιας κοινωνίας που μεγάλωσε κι αναπτύχθηκε — χωρίς όμως να γκρεμίζει ακόμα τα μεγάλα κακά — αντίθετα, διατηρώντας και ανανεώνοντας τους ξεπερασμένους πια προαιώνιους δεσμούς της υπαρέξής της, με υπέρτατη ακόμα αρχή την υπακοή της εκάστοτε εξουσίας με όλες τις κατάρτες, τις αδικίες, της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης, της βίας, αποδεχόμενοι αυτοδημιουργούν το κορυφωμά της, τον χαρμόσυνο θάνατο...!!!

Από τη μια μεριά πετράδια, διαμάντια, χρυσάφια, ασήμια, μπριγιάντια, μαργαριτάρια, χρήμα και απόλαυση της ζωής. Από την άλλη: Μίζερια, αδιόλητα, πόνος, δυστυχία και ζύλο, βία, απομόνωση, μοναξιά, καθήλωση, κρέμασμα, εξαφάνιση, τρόμος, ερμιμιά. Και κάπου ανάμεσα, αποδοχή ή αντίσταση, θάνατος ή επανόσταση.

Όταν τους έδωσαν απ' τα πειθαρχεία, για να τους κλείσουν για πάντα στα κελιά του θανάτου, άκουγαν ακόμα πίσω τους τα τελευταία λόγια της δίκαιης αναστάσης: μέσ' απ' τα στήθεα ενός αιχμαλώτου: Φτού σου, σκαμμέρ δέε υποστηρικτή των αδικιών φονιάδων, φτού σου πόρνη κοινωνία των αφεντάδων... Φτού σου, φτού σου, φτού σου....

...αυτοί οι φονιάδες απ' τους οποίους...

...αυτοί οι φονιάδες απ' τους οποίους...

...αυτοί οι φονιάδες απ' τους οποίους...

Αυτοί ζητούσαν από σένα υποταγή, και σου δίναν μια ζωή σκυψή. Γέλασε, και με μια ειδική σου τρώμο που γύρω πταί... Επήςες απ' της ζωής τα όπλα στην αγκαλιά σου και γέμισες χαρά. Αυτοί σου έδωσαν το θάνατο, απ' όλες τις μεριές.

Και μεσ' στην πρώτη ευτυχία του αγάλιασες, τον σπώκωσε ψηλά τον στριφογύρισε, δεν τον άφησες να πέσει, εσύ αυτόν ζητούσες.

Η κοινωνία που έχει σαν δεινικό να την ξεσκίσει, να τη διαλύσει, να τη γελοιοποιήσει να την ξεβρακώνουν και να τη γαιώσουν, μπορεί να βλέπει με φυσικότητα τους ιδίους τους δημίους της, το κράτος και τη δικαιοκεία, να ασκούν την πιο κτηνώδη βία ενάντια σε κείνους που αρνήθηκαν την ΥΠΟΤΑΓΗ και δέχτηκαν ΜΟΝΑΧΑ να σκαλίζουν και να ανιχνεύουν το δρόμο για ανθρωπινή αξιοπρέπεια και κοινωνική ελευθερία, χωρίς τα παράσιτά της, τους εχθρούς της κοινωνίας, που ΕΙΝΑΙ το κράτος με όλα τα εγκληματικά όργανά του....

Νταχάου-Κέρκυρας 18 του Φλεβάρη 1986

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΑΥΤΑΡΧΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

κότητας και αυτοδιάθεσης των μαθητών.

Στο χώρο της παιδαγωγικής όπως και σε κάθε άλλο χώρο επικίνδυνο για την κυριαρχία ιδεολογία οι ειδήμονες της πολιτικής θεολογίας δεν αφήνουν ίχνος ελευθερίας να ξεφυτίσει, ισοακίζουν κάθε απόπειρα αυθορμητισμού, αυτιολογίας απαιτώντας υπακοή και πειθαρχία.

Το μόνο που ενδιαφέρει την άρχουσα τάξη είναι να επιδιώξει ένα ντερσάρισμα στις φόρμες και την πρακτική κατά τέτοιο τρόπο ώστε να θγαίνουν από τα σχολεία σοφολογιώτατοι και χρήσιμοι πολίτες, όχι ελεύθερα άτομα.

Το γεγονός αυτό το διαπιστώνει κανείς και από το πρόγραμμα μαθημάτων και δραστηριοτήτων. Το πρόγραμμα του αναχρονιστικού αυταρχικού σχο-

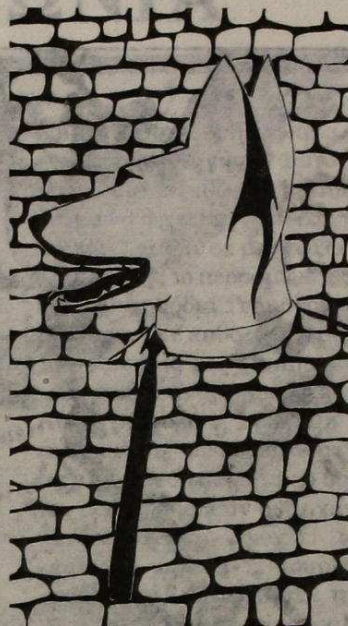
λείου βασίζεται στην αρχή ότι πρέπει να συμβάλλει αποφασιστικά και αποτελεσματικά στη διαμόρφωση «καλών πολιτών» που με τη σειρά τους θα συμβάλουν στην διατήρηση της τεχνητής κοινωνικής αρμονίας. Για το λόγο αυτό το πρόγραμμα μαθημάτων είναι αυστηρά προκαθορισμένο. Η έμφαση δίνεται στα ακαδημαϊκά μαθήματα ενώ τα πρακτικά μαθήματα στερούνται κάθε ίχνος εμπειρικών παιδαγωγικών πειραματισμών. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει αναγκαστικά βασικές γνώσεις και ικανότητες -ανάγνωση γραφής και υπολογισμούς- φυσικές-βιολογικές επιστήμες, κοινωνικές επιστήμες, φυσική αγωγή κλπ. Αυτές οι γνώσεις και οι ικανότητες που παρέχει το πρόγραμμα μαθημάτων είναι αναγκαίες για κάθε μαθητή διότι

ΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

πρέπει να ζήσει σε ένα κόσμο που υπάρχει ανεξάρτητα από τη θέλησή του.

Το προγραμματισμένο μάθημα μπαίνει ώρα στην υπηρεσία ενός γενικού κοινωνικού τεχνοκρατισμού. Η κοινωνία τώρα ερμηνεύεται σαν ένα χειραγώγουμενο σύστημα στο οποίο σημασία έχει η μετάδοση γνώσεων ξεκομμένων μεταξύ τους από τη φύση. Τα προγραμματισμένα μαθήματα με προκατασκευασμένα διδακτικά και ωρολογιακά προγράμματα έρχονται σ' αντίθεση με τη ζωντάνια και τον αυθορμητισμό των μαθητών. Οι μαθητές συμπεριφέρονται ενεργητικά και κριτικά όταν μόνο αυτοί σε συγκεκριμένες καταστάσεις μπορούν να προγραμματίζουν και να ορίζουν τις ενέργειές τους. Μόνο με τη δοκιμή των δικών τους δυνατοτήτων μαθαίνουν σίγουρα και μέσα σ' ένα κλίμα φυσικότητας και όχι ενός τεχνητού περιβάλλοντος που θυμίζει στρατό και στρατώνες, φυλακές και ψυχιατρεία.

Το κύριο χαρακτηριστικό του εξουσιαστικού σχολείου είναι να αναπαράγει το διαχωρισμό δασκάλου/διδασκόμενου, ρόλοι για να εξασφαλίσουν με τη σειρά τους την υποταγή και την παθητικότητα. Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να χρησιμοποιούν αυταρχικούς τρόπους διδασκαλίας (παράδοση, κατευθυνόμενη και ελεγχόμενη συζήτηση στην τάξη κλπ) και να αποφεύγουν τον ελεύθερο παιδοκεντρικό διάλογο. Η χρήση της επαγωγικής μεθόδου πρέπει να είναι μια από τους κυριότερους τρόπους μάθησης των μαθητών. Τα γυμνάσματα (επανάλαμβανόμενες ασκήσεις) θεωρούνται πιο αποτελεσματικοί τρόποι για να αποκτήσουν καλές συνήθειες οι μα-

σικές στη στοιχειώδη εκπαίδευση ενώ στη μέση εκπαίδευση, προτιμούνται πιο επιστημονικοί τρόποι (διαλέξεις, παραδόσεις, κατευθυνόμενη συζήτηση). Η υποχρεωτική παρακολούθηση των μαθημάτων τόσο, όσο και οι εξετάσεις, τα καθημερινά διαγωνίσματα, η αξιολόγηση των μαθητών, ο διαμαθητικός ανταγωνισμός, η αστυνόμευση από το δάσκαλο-εξουσιαστή, η καταπιεσμένη σεξουαλικότητα, συμβάλλουν αποφασιστικά στο μαρasmus της προσωπικότητας των μαθητών. Επίσης το σχολικό περιβάλλον με τα γραφεία γεμάτα χαρτιά, τις μελαγχολικές αίθουσες διδασκαλίας, τα παγερά εργαστήρια, τα άχαρα χρώματα των τοίχων και τους μακρυνούς διαδρόμους που θυμίζουν νοσοκομεία έρχονται να συμπληρώσουν την εικόνα του σχολείου. Ο σχολικός χώρος είναι αντιερωτικός και αντιαισθητικός και αποκλείει σύμφωνα αλλά και με περισσότερη ένταση απ' την εκπαίδευση

την συμμετοχή και το παιχνίδι. Ο χαρακτηρισμός «ανοιχτές φυλακές» για τα σχολεία είναι ένας τίτλος πραγματικότητας. Το σχολείο σ' αυτό το σημείο παίζει το ρόλο του μπάτσου και της νταντάς. Οι μαθητές που θγαίνουν από το εξουσιαστικό σχολείο είναι μιας ποιότητας, τους λείπει ο αυτοκαθορισμός και η ουσιαστική ελευθερία. Οι μαθητές σ' ένα τέτοιο σχολείο αποκόβονται από την καθημερινότητα και περιορίζονται σε μια αλλοπρόσβαλη «παδική χαρά» για να παίξουν τα δικά τους παιχνίδια μακριά από τους δρόμους και έξω από την πόλη στους απομονωμένους άχαρους πανεπιστημιακούς, σχολικούς χώρους.

Σε κοινωνίες μάλιστα με υψηλή τεχνολογία η εκπαιδευτική διαδικασία έχει σα σκοπό να κρατήσει μακριά τους «άχρηστους» και «πεισματάρηδες» νέους από τον υπερευαίσθητο κοινωνικό μηχανισμό. Και τούτο δεν είναι τυχαίο, γιατί μέσα στις αρμοδιότητες του σχολείου είναι να προωθήσει τους «καλούς» σε ανώτερες θέσεις (αφεντικά) ενώ τους «κακούς» σε κατώτερες (εργάτες) κάνοντας έτσι όχι μόνο επαγγελματικό, αλλά και κοινωνικό διαχωρισμό των μαθητών. Οι διδασκόμενοι νοιώθοντας αβεβαιότητα για το «ανθρώπαρτο» επαγγελματικό μέλλον που τους επιφυλάσσεται (ανεργία, χαμηλές αποδοχές κλπ) προσπαθούν να πάρουν ένα πτυχίο για να κατοχυρωθούν. Να κατοχυρωθούν αντιμετωπίζοντας την υποβάθμιση σπουδών, τον αυταρχικό εκσυγχρονισμό της εκπαίδευσης, τις άχρηστες γνώσεις και να γίνουν μια μάζα διπλωματούχων ανέργων κι αυτοί με τη σειρά τους, όπως τόσες και τόσες χιλιάδες,

ποίησης και αγοραπωλησίας. Και ξεκινάμε από την επονομαζόμενη «παραπαιδεία» που ρουφάει τον ιδρώτα των εργαζομένων γονέων και φτάνουμε στη μόδα των πολυκαταστημάτων για το μαθητή, καθώς και στο απαιτούμενο σχολικό υλικό που αναγκάζεται να αγοράσει προκειμένου να γίνει ο αχθοφόρος της πιο μίζερης διαδικασίας: ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

- Ποτέ δεν αμφισβητείται η γνώση που μεταδίδεται
- Ποτέ δεν αμφισβητείται ο τρόπος μετάδοσης της γνώσης μέσα στην τάξη
- Σταδιοποίηση της μετάδοσης της γνώσης ώστε ποτέ να μην ταυτίζεται το αντικείμενο της ΓΝΩΣΗΣ με το δεδομένο γνωστικό αντικείμενο που προσφέρεται για μάθηση στις αλληπάλληλες σχολικές τάξεις
- Γνώσεις κατάλληλες για πνευματικό ευνοχισμό
- Εξουσιαστικά πρότυπα μίμησης
- Βιβλία με γνώσεις αναπαγωγής του συστήματος
- Ταμπέλες σπαρμένες παντού με μηνύματα προσαρμογής και υπακοής.
- Υπερβολική ώθηση προς την πατριδολατρεία, τον εθνικισμό και τον κοινωνικό ρατσισμό
- Δραστηριότητες και εκδηλώσεις με εθνικο-σωβινιστικό χαρακτήρα.
- Σωματική καταστολή (και με πνευματικές επιπτώσεις)
- Γυμναστική (με όλα τα στοιχεία που την ακολουθούν: στρατιωτικά παραγγέλματα, υπακοή του μυαλού-σώματος στην εξουσία του γυμναστή, αφαίρεση της πρωτοβουλίας στην κίνηση)
- Παρελάσεις (με κλεμμένα τα σώματα από την εξουσία).
- Χειροδικία σε μαθητές (έχει καταγγελθεί πάμπολλες φορές).
- Σημαντικότερος διαχωρισμός αγοριών και κοριτσιών στη γραμμή στην τάξη και στις σχολικές δραστηριότητες.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ;

Αντιμετωπίζοντας την κρατική πραγματικότητα στο χώρο της εκπαίδευσης και γενικότερα σε ευρύτερα κοινωνικά προβλήματα κρίνεται απαραίτητη η πα-

ρέμβαση, εντοπίζοντας και συνοψίζοντας τα σημεία της κοινής αγανάκτησης και οργανώνοντας τα χτυπήματα στα σημεία φθοράς (υπάρχουν παντού) του τόσο μισητού κράτους.

Η επαφή μας και ελευθεριακή οργάνωση των σχέσεών μας μέσα κι έξω από το σχολείο προϋποθέτει την προοπτική για:

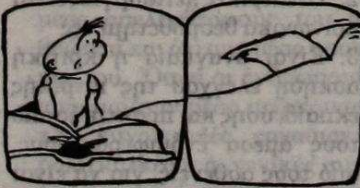
- συντονισμένη προσπάθεια για αντιεξουσιαστική οργάνωση δασκάλων-σπουδαστών Παιδαγωγικών Ακαδημιών και μαθητών με συνδικαλιστική παρέμβαση στους μαζικούς χώρους.
- αμεσότερη έκδοση φυλλαδίου-εφημερίδας-μπροσούρας
- ενωτικό κάλεσμα για χτύπημα του εκσυγχρονιστικού Α-309 (και ειδικότερα του 15/66) σαν απόπειρα πρόσβασης στο συνδικαλιστικό χώρο.
- ανοιχτές συζητήσεις για την απόπειρα δημιουργίας αντιαυταρχικού δημοτικού σχολείου

ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΩΝΤΑΣ ΠΟΤΕ ΟΤΙ: ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Μια κοινωνία δηλαδή, όπου ο άνθρωπος θα πραγματώνεται έχοντας νου και λογική να αντιλαμβάνεται και να εμπεδώνει στα αγαθά της γνώσης, ψυχής και πνεύμα ελεύθερο να φαντάζεται και να δημιουργεί και σώμα αυτοδιατιθέμενο και εναρμονιζόμενο σε εκλεκτές αισθήσεις. Και το παιδί μαζί με κάθε ηλικίας παιδί θα ζουν με ΑΓΑΠΗ και θα καρπώνονται τις γνώσεις σε σχολεία που δεν θα υπηρετούν ΚΑΝΕΝΟΣ αστού-κρατιστή τα συμφέροντα και ΚΑΝΕΝΟΣ γραφειοκράτη τις διαστροφές ΑΡΝΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Γ.Κ.

μέλος της ομάδας Ρήξης της Παιδαγωγικής Ακαδημίας

* ΚΑΜΜΙΑ ΣΧΕΣΗ Η ΟΜΑΔΑ ΜΑΣ Μ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΙΘΑΝΟΝ ΦΑΝΤΑΣΤΗΚΑΤΕ

Μερικές φορές
να ξανατρέξω θα 'θελα
της συνοικίας μου τους δρόμους.
Και να ξαναβρώ θα 'θελα
εκείνη τη γενιά
που ανατράφηκε
με τον Julius Fucik
τη διαθήκη,
εκείνου που κάτω απ' την αγχόνη
έγραφε σε μας, για μας.

Τη γενιά
που ούσωμη έτρεχε
στον Παπα-Τσέρβι
να τον παρηγορήσει
να παρηγορηθεί.

Εκείνη τη γενιά
που
άσπλη
τη σημαία άρπαζε
της αντίστασης
πριν η απαίσια μπουρζουαζία
την ανεμίσει...

Θα 'θελα να βρεθώ και πάλι
με τους κατατρεγμένους εργάτες
στη Σέλμπα και στη Βαλέτα
εκείνους του εργοστασίου «Κόκ-
κινο αστέρι»
τους απαλυμένους που ήξεραν
ν' αντέχουν
και να θυμούνται
εδώ θα τους ήθελα, τα χρόνια του
'50.

Νοσταλγία

Όλους. Έναν προς έναν.
Μέρα προς μέρα
Να θυμάμαι τις κακοτυχίες
Να θυμάμαι την πείνα
Να θυμάμαι το κρύο
το κάρθουνο
αγορασμένο ανά 5 κιλά τη φορά
και την μικρή παράγκα
με τ' αχνιστά ζυμαρικά
κ' τίποτ' άλλο.
Μετά οι συγκρούσεις
Ιουλίου του '60
και τα βασανισμένα παληκαράκια
της πλατείας Στατούτο
με τις πέτρες στα χέρια.

Να ξανατρέξω θα 'θελα
σ' όλη την οδό Κουνέο
να διασχίσω τη Στουρά, τη Ντόρα
κι όλη τη γειτονιά μου.

Θα 'θελα να δω
για μια φορά ακόμα
το παλιό σπίτι
με τ' αποχωρητήριο στον εξώστη
Για μια μόνο στιγμή
να ξαναβρώ
τα είκοσι μου χρόνια.
Εκείνον που πρώτος
μ' αποκάλεσε χωριάτη
κι ύστερα μου δίδαξε
πως το να είσαι απεργοσπάστης
είναι το πιο μεγάλο έγκλημα.

Τέλος
να γειρώ θα 'θελα
στοχαστικός
στον κατάλογο που σου σφίγγει
την καρδιά
εκείνων που δεν υπάρχουν πια
και να κρυφτώ θα 'θελα
στην οδό Κιουζέλα
τον πιο άσχημο απ' τους δρόμους
της γειτονιάς μου.

Να θυμηθώ ακόμα το αντίο
βιαιο
άγριο
Το θυμό...

Μ' ακόμα
να ξαναβρώ τις ρίζες
σ' αυτή τη γειτονιά
ρηχή όπως η ψυχή
πλατιά όπως η περηφάνια,
αγαπημένη
και θιωμένη
από κείνη τη γενιά
την πιο δυστυχισμένη
την πιο σκληρή
την πιο αγαπημένη.

Sante Notarnicola
Guneo, 28 Αυγούστου 1985.

1. Τσέχος ήρωας της αντίστασης
εναντίον των Γερ-
μανών που τον κρέμασαν.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΜΥΘΟΣ

Από τη στιγμή που ήρθε η οριστική ρήξη της Ιατρικής με τις κοινωνικές διεργασίες, άρχισε να οικοδομείται μια γνωστή για την ασθένεια (για το αντικείμενο της ιατρικής), ανεξάρτητα από τον ασθενή (υποκείμενο) και το πεδίο όπου δρα (και που μόνο μέσα από αυτή τη δράση γίνεται υποκείμενο) την κοινωνία.

Έχει απομείνει βέβαια η φιλοσοφική επίφαση κάθε ιατρικής τάσης που αντικαθρεφτίζει τις κοινωνικοοικονομικές δομές μέσα από τις οποίες γεννήθηκε η κάθε μια από αυτές. Ο κύριος διαχωρισμός των τάσεων είναι γνωστός: ΔΥΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ – καρτεσιανή σκέψη του ορθού λόγου, μηχανομορφισμός, καπιταλιστικές σχέσεις. ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ – θεοκρατισμός, πνευματισμός, κάθετες σχέσεις εξουσίας, δουλοκτησία.

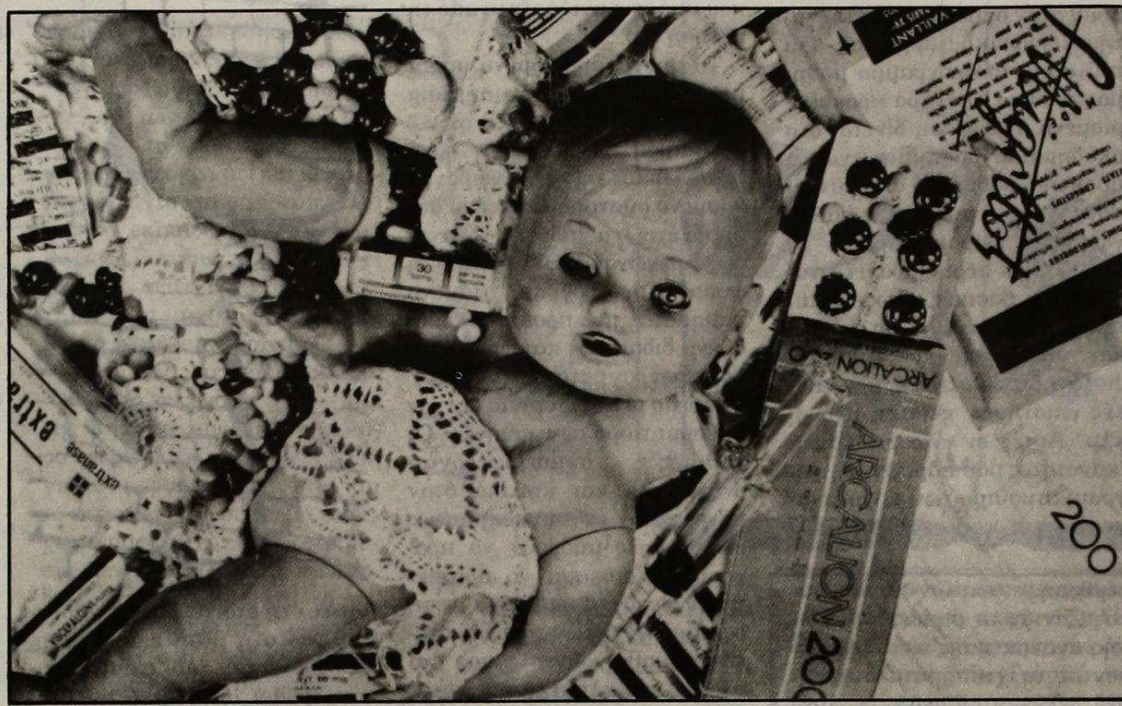
Όμως κάθε ιατρικό σύστημα αναφοράς που αποκλείει το κοινωνικό υπόστρωμα, ίσως ταιριάζει περισσότερο σε κατώτερους οργανισμούς και όχι στον άνθρωπο. Και είναι αλήθεια ότι το ανατομικοφυσιολογικό υπόστρωμα μπορεί να ερμηνεύσει τον μηχανισμό γέννησης ορισμένων ασθενειών και μάλιστα ακριβώς εκείνων που είναι γνωστές και παρατηρήσιμες και στα ζώα π.χ. λοιμώδεις ασθένειες (εύκολα αντιμετωπίσιμες), ενώ υπάρχει μια μεγάλη σειρά ασθενειών (ψυχασωματικές: αλλεργίες, κεφαλαλγίες, στομαχικές, εντερικές, καρδιοπάθειες = οι νύσοι των υπαλλήλων – ψυχικές: νευρώσεις, ψυχώσεις) που βρίσκονται σε συνεχή αύξηση, που δεν αντιμετωπίζονται αποτελεσματικά και που οι κοινωνικές συνθήκες σίγουρα είναι καθοριστικές για την γέννησή τους.

Τελευταία βέβαια επιχειρείται ένας εμπλουτισμός της ιατρικής, μια αναγνώριση κάποιων κοινωνικών παραγόντων στη γέννηση των ασθενειών, που όμως απέχουν πολύ από το να θεωρούνται καθοριστικοί και επαρκείς ή το ίδιο ισχυροί όσο οι οργανικοί. Ανάλογα με την περίπτωση οι κοινωνικοί λόγοι που προτείνονται είναι όχι σοβαροί ή γελοίοι, και προτείνονται πάντα με κριτήριο την αφομοιωτική ικανότητα του όλου ιατρικού συστήματος και το πιθανό άλλοθι που του προσφέρουν.

Ετσι εξαφανίζονται από το δίπολο γιατρός-άρρωστος το «γιατί» και το «πώς» του αρρώστου από κοινωνιολογική άποψη, το «γιατί» και το «πώς» της δεδομένης ύπαρξης του γιατρού σε σχέση με τον άρρωστο από πολιτική, ψυχολογική και κοινωνιολογική άποψη (πώς να λειτουργήσει το placebo της επίσκεψης;)

Η ιατρική, ακάθεκτη συνεχίζει να επιμένει πως υπόθεση του γιατρού είναι να διατηρεί το ανατομικοφυσιολογικό υπόστρωμα του ατόμου αμετάβλητο απέναντι στις εξωτερικές αντιδράσεις.

Βέβαια οι απλοί άνθρωποι ρωτούν: (και τι έγινε; το ζήτημα εί-

ναί πώς τα ζούμε τα χρόνια μας, κάλιο λίγα και καλύτερα).

Τελικά η υγεία δεν πρέπει να εννοείται σαν το αντίθετο της αρρώστειας. Η υγεία θα είναι μια πλαστή αστική σύλληψη όσο η κοινωνία συνεχίζει να νοσεί, θα ταυτίζεται με μια παραμορφωμένη συνείδηση.

Η εξειδίκευση, η ενατικοποίηση, ο ανταγωνισμός και η ανταλλαγή που χαρακτηρίζουν την κοινωνία μας, σακατεύουν τον σύγχρονο άνθρωπο, τον μεταβάλλουν σε κάτι το τερατώδες, ενεργοποιώντας την πλαστή ανάπτυξη μιας μερικής επιδεξιότητας, θυσιάζοντας έναν ολόκληρο κόσμο παραγωγικών διαθέσεων και ενστίκτων, ακριβώς όπως στα κράτη του La Plata θυσιάζουν ένα ταύρο μόνο για το δέρμα και το λίπος του.

«Στον απόλυτα εχθρικό κόσμο τους, η αγάπη και η τρυφερότητα δεν έχουν καμιά θέση, όλοι ζουν σε ατρόσφαιρα αμοιβαίας δυσπιστίας και σιωπής...» Το απομονωμένο άτομο είναι δημιουργήμα ορισμένων κοινωνικών κανόνων. Ξέρουμε πως οι κανόνες αυτοί πρόκυψαν από τον κλονισμό της κοινωνικής οργάνωσης στα τέλη του Μεσαίωνα με την μεταρρύθμιση και την Αναγέννηση και πως έγιναν σπονδυλική στήλη της αστικής κοινωνίας των νεωτέρων χρόνων.

Πρόκειται για μια διοργανική παθολογία. Πρέπει όμως συνεχώς να αποδεικνύεται ότι το να προκαλείται ασθένεια δεν είναι αναπήρωση, όταν αυτό οδηγεί σε κάποιο κέρδος.

Η διαδικασία της καπιταλιστικής παραγωγής όντας μια διαδικασία καταστροφής της ζωής, μια σπατάλη ανθρώπων, ανθρωπίνης εργασίας, έχει σαν προϋπόθεση και σαν αποτέλεσμα την αρρώστια, η οποία όμως καταλήγει να είναι ένα μπουμπουράκι (εάν πολλά άτομα είναι σοβαρά άρρωστα άρα ανίκανα να εργαστούν, δεν θα υπάρχει παραγωγή, άρα ούτε κέρδος) και γι' αυτό θα πρέπει να επιτεθεί στην ασθένεια, στην κατάλληλη στιγμή, με τα πλέον ακονισμένα όπλα που διαθέτει:

Σύστημα Υγείας (αυτό θα φροντίσει ώστε οι φαρμακευτικές και ιατροτεχνικές βιομηχανίες να πραγματοποιούν την υπεραξία τους)

Δικαιοσύνη-Αστυνομία (στην Ψυχιατρική).

Έτσι ο άρρωστος γίνεται αντικείμενο και μιας δεύτερης εκμετάλλευσης: περίπου το 35% από τον μισθό του πηγαίνουν με τη μορφή κοινωνικών ασφαλίσεων στο Κεφάλαιο μέσω θεσμών που ελέγχει το κράτος.

Τελικά οι μυς, τα νεύρα, η καρδιά μας, δεν μας ανήκουν. Οι λειτουργίες τους είναι προγραμματισμένες από τον καπιταλισμό, ακόμα και πριν την γέννησή μας, με σκοπό τη μέγιστη δυνατή εκμετάλλευση στα εργοστάσια υποταγής, την μισθωτή εργασία, το στρατόνα, την οικογένεια, το εκπαιδευτικό ή θεραπευτικό ίδρυμα.

... ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΤΟ ΠΕΤΑΤΕ (ή το θεραπεύετε)!!

Δεν αρκεί όμως η αποσπασματική πολεμική ή η κινητοποίηση ενάντια στον μεγαλογιατρό, την στρατιωτική έρευνα, τα κέρδη των ιατροφαρμακευτικών βιομηχανιών. Μπαίνει σαν πολύ σημαντικό και το πρόβλημα του διπολού γιατρός-ασθενής. Ακόμα και οι πιο προοδευτικές τάσεις υποστηρίζουν ότι εκείνοι που θα επιφέρουν τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις στα διάφορα Συστήματα Υγείας είναι οι θεραπευτικοί προσωπικό και οι μέλλοντες γιατροί. Η περίθαλψη και το «καλό» των ασθενών χρησιμεύει σαν προκάλυμμα και άλλοθι των συμφερόντων των ειδικών. Εμφανίζονται σαν θεράποντες, ενώ οι άμεσα ενδιαφερόμενοι δεν έχουν λόγο. Και πάντα βέβαια οι γιατροί, οι νοσοκόμοι, οι φοιτητές Ιατρικής αποτελούν εξορισμού τους «υγιείς». Οι ασθενείς θα πρέπει με τη βοήθειά τους, να αποκτήσουν ξανά την υγεία τους, για να γίνουν πάλι «υγιείς» εργαζόμενοι μια πράξη δηλαδή ρύθμισης της ικανότητας για εργασία. Αν η αρρώστια αναγνωριστεί σαν προϋπόθεση

και αποτέλεσμα της διαδικασίας της καπιταλιστικής παραγωγής, η δραστηριότητα του γιατρού θα πρέπει να τείνει μάλλον προς τον μετασχηματισμό αυτής της κοινωνίας που γεννά τη νόσο και όχι απλά και μόνο στην πρόσκαιρη αποκατάσταση της υγείας του ασθενούς (που ίσως τελικά είναι εξαφάνιση της ανάγκης του για ριζική θεραπεία).

Ο γιατρός ή θα θέσει τις τεχνικές του λειτουργίες στην υπηρεσία των ασθενών (ξεπέραςμα της ατομικής ιδιοκτησίας της ιατρικής τέχνης), ή θα προσαρμοστεί –λόγω των υλικών πλεονεκτημάτων του και της προσωπικής του ταξικής θέσης– στους φυσικούς νόμους της παραγωγ-

γής, και θα εργάζεται αντικειμενικά ενάντια στα ζωτικά συμφέροντα των ασθενών. Η ουσιαστική στροφή της ιατρικής λειτουργίας δεν μπορεί στην πράξη να γίνει, παρά μέσα από την αλληλέγγυα και ισότιμη συνεργασία με τους ασθενείς. Η κρίσιμη στιγμή αυτής της πρακτικής είναι η κοινωνικοποίηση των ιατρικών λειτουργιών, η κατάργηση του διπόλου, η αποδυνάμωση του φετίχ της πανεπιστημιακής γνώσης, η παύση των ρόλων.

Αυτό σημαίνει συγκεκριμένα την κοινωνικοποίηση των ειδικών γνώσεων και εμπειρικού γιατρού. Ο συμπληρωματικός ρόλος που θα παίξουν γιατρός και ασθενής μαζί. Αυτή η διαδικασία συλλογικής μάθησης είναι επιτακτική τόσο για τον γιατρό όσο και για τον ασθενή, και δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο επάνω στη βάση της συνεργασίας και της ενσωμάτωσης του γιατρού μέσα στην κοινωνία των ασθενών.

ΑΣ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΡΟΛΟ (ή άπειρους ταυτόχρονα) ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΡΟΒΛΕΦΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Ναι! Μια πρόκληση από τον γιατρό της αντίστασης του ασθενούς κατά των καταστροφικών κοινωνικών σχέσεων που δημιουργούν την αρρώστια. Γιατί, όσο οι τελευταίοι σέρνονται γύρω από τις δυσκολίες τους αντί να επιτίθενται άμεσα σε αυτές, δεν αλλάζει τίποτα.

(Ετυμολογική παρατήρηση: aggression=επίθεση, από το λατινικό agredi=πηγαίνω εμπρός).

Η εναλλακτική εμπειρία

Ας τα δούμε αυτά τώρα στην πράξη, ας δούμε το χρονικό μιας εναλλακτικής εμπειρίας αυτοοργάνωσης ασθενών, μιας εμπειρίας σύγκρουσης ανάμεσα σε μια ομάδα ψυχασθενών γιατρών και φοιτητών από τη μια και στο κράτος και την ακαδημαϊκή ψυχιατρική από την άλλη. Σίγουρα, απόρροια των ανατρεπτικών κινήσεων που σάρωσαν κατά τη δεκαετία του '60 ολόκληρο τον κόσμο, δυτικό και ανατολικό block. Αρχές του 1970, στη Χαϊδεμβέργη, 60 ψυχασθενείς της πανεπιστημ. κλινικής μαζί με τον Δρ. Χούμπερ και 2 ακόμα γιατρούς, σχηματίζουν τη Σοσιαλιστική Κολλεκτίβα Ασθενών (Sozialistische Kollektiv Patienten). Ο αυθορμητισμός σαν συστατική στιγμή της οργάνωσης. Στις 5 Φεβρουαρίου συγκαλείται η πρώτη γενική συνέλευση ασθενών στην ιστορία της Ιατρικής, που βάσει τα εξής 4 αφετηριακά σημεία:

1. Η αρρώστια καθορίζεται κοινωνικά
2. Οι ιατρικές λειτουργίες είναι κοινωνικά θεσμοθετημένες
3. Είναι αναγκαία η κριτική άσκηση ελέγχου της ιατρικής εκπαίδευσης και πρακτικής από τους άμεσα ενδιαφερόμενους, από τους ασθενείς, για να είναι αυτοί κύριοι του εαυτού τους και να μπορούν να επιλέγουν

θεραπεία μέσα στα δημόσια ιδρύματα, για να γίνει πραγματικότητα το λαϊκό πανεπιστήμιο (=συλλογική ιδιοποίηση της επιστήμης, γνωστική και οικονομική αυτοδιαχείριση) για κατάργηση του διπόλου γιατρός-ασθενής.

4. Τα εργαλεία μιας θεραπείας προσανατολισμένης στις ανάγκες των αρρώστων δεν αποκτώνται με σπουδές ή σεμινάρια και συνέδρια, αλλά μέσα από τις καθημερινές συγκρούσεις με την πραγματικότητα των ασθενών, με την μίζερια της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Η διεύθυνση της κλινικής δεν μπόρεσε να ανεχτεί φυσικά την ύπαρξη άρρωστων που χειραφετούνταν, οργανώνονταν και απαιτούσαν.

Την επόμενη της συνέλευσης ο Χούμπερ διώχνεται από την κλινική. Μετά από 36 ώρες απεργίας πείνας των ασθενών, ο πρύτανης υποχρεώνεται να ανακαλέσει την απόλυση και να θέσει στη διάθεσή τους, τις απαραίτητες υλικές προϋποθέσεις για τη συνέχιση της θεραπείας τους: δωρεάν φάρμακα, οικονομική βοήθεια, πανεπιστημιακές αίθουσες. Οι πανεπιστημ. αρχές αναγκάζονται να δηλώσουν ότι η Ιατρική Σχολή, δέχεται να μην έχει στην ευθύνη της τους αρρώστους. (Αυτό όμως ήταν

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΜΥΘΟΣ

μόνο ένας συμβιβασμός, ένας στρατηγικός ελιγμός)

Μετά 4 μήνες προσπάθειών εξουδετέρωσης, οι ασθενείς καταλαμβάνουν την πρωταγεία.

Το διοικητικό συμβούλιο ορίζει επιτροπή εμπειρογνομόνων για την εξέταση της προσάρτησης του SPK, στους πανεπιστημιακούς θεσμούς. Αυτοί αποφαινόμενοι υπέρ της θεσμικής προσάρτησης του SPK στο πανεπιστήμιο. Ακολουθεί λασπολογία από τον τύπο, τη δικαιοσύνη και τις πανεπ. αρχές, η απόφαση χαρακτηρίζεται ως «ακρως παράνομη» και διατάσσεται εξέταση. Μέχρι τον Ιούνιο του 1971 που γίνεται βίαιη εισβολή εκατοντάδων αστυνομικών με αυτόματα και σκυλιά, η κολλεκτίδα αριθμεί σε 500 ασθενείς και οι θεραπευτικές μέθοδοι και πρακτικές που ακολουθεί είναι:

1. Θεωρητική ζύμωση μεταξύ των ασθενών (χεγκελιανή διαλεκτική, μαρξιστική πολιτική, οικονομία και προοδευτικά στοιχεία της ψυχανάλυσης), ώστε να αναλυθεί η ασθένεια στα ποικίλα στοιχεία που την συνιστούν: πολιτικό, κοινωνιολογικό, φιλοσοφικό, οικονομικό, ψυχολογικό, βιολογικό.
2. Αρχή της συνεργασίας: οι απομονωμένοι ασθενείς, μεταβάλλονται μέσα στο SPK σε ενεργητικούς συνεργάτες. Καλούνται να αποκτήσουν δική τους γνώμη, και να κριτικάρουν άφοβα, σπάζοντας την σιωπή-καταδίκη τους.
3. Η κάθε προσωπική δυσκολία και ιδιαιτερότητα, το «σύμπτωμα», δεν αντιμετωπίζεται με αποσπασματικό τρόπο, θεωρείται ότι είναι στοιχείο που έχει αυθαίρετα αποσπαστεί από ένα γενικό πλαίσιο, που εξετάζεται με βάση την διάγνωση μιας θετικιστικής επιστήμης.
4. ατομική και συλλογική ζύμωση:

προηγείται η ατομική ζύμωση που γινόταν ανάλογα με τις ανάγκες και την συμφωνία των 2 παρτνέρ, μια ή περισσοτέρων εβδομάδα. Κάθε ασθενής που τελείωνε την ατομική ζύμωση, μπορούσε να αποκτήσει στο μέτρο των δυνατοτήτων του τις θεωρητικές βάσεις, ώστε στην συνέχεια να τεθεί στη διάθεση νέων ασθενών για συναντήσεις ατομικής ζύμωσης. Κατόπιν έμπαινε σε ομάδα (max 12 άτομα), όπου η ενεργοποίηση του και η ανάπτυξη της συντροφικότητας, δυνάμωνε πολύ την λειτουργία όλης της κολλεκτίδας. Υπήρχε κοινό ταμείο (όποιος μπορούσε έδινε 300 δρχ. την εβδομάδα) κάτω από συλλογική διαχείριση.

Το SPK λειτουργούσε σε 24ωρη βάση, ανά πάσα στιγμή υπήρχε δυνατότητα τηλεφωνικής σύνδεσης με έναν γιατρό, όποιος ερχόταν γινόταν αμέσως δεκτός. Τα άτομα που προσέρχονταν ήταν, μη εύποροι που δεν είχαν δυνατότητα θεραπείας σε ένα ιδιωτικό γιατρό, άνθρωποι που είχαν διωχτεί από κρατικά ιδρύματα, ή όσοι δεν ήθελαν να δεχτούν παραδοσιακή θεραπεία.

5. κοινωνική πρόνοια: προσφορά πρακτικής βοήθειας σε προβλήματα κατοικίας ή οικογενιακά προβλήματα (επισκέψεις στα σπίτια και συζητήσεις εκεί με τα μέλη), συμπλη-

ρωματικά μαθήματα σε μαθητές και σπουδαστές από φοιτητές της κοινότητας, συμβουλευτική βοήθεια. Έτσι, οι εσωτερικές λειτουργίες ζύμωσης του SPK μετασχηματίστηκαν σε πολυστασιακή ζύμωση προς τα έξω, δημιουργώντας δίκτυα αυτοβοήθειας ασθενών, τα οποία συνεχίζουν να υπάρχουν σαν κίνημα μέχρι σήμερα.

Αυτό ήταν!

Λοιπόν, μπορώ να εννοήσω αυτό που λέγεται εναλλακτικό κίνημα, μόνο σαν μια κριτική στάση καθημερινής ανατροπής. Σαν Κριτικό Λόγο και Πράξη, που αναδυσκνεί συνεχώς νέα αιτήματα, μετασχηματίζεται διαρκώς προς μια ουτοπική διάσταση χωρίς να παραγνωρίζει τις δυνατότητες της εποχής του. Και από τη στιγμή που η κοινωνία είναι ενοποιημένη, τα τμήματά της δεν μπορούν να κινηθούν αυτόνομα. Απομονωμένη η Εναλλακτική Ιατρική από τα υπόλοιπα κοινωνικά κινήματα αντιπαράθεσης, τελικά αποδυναμώνεται. Είναι κάτι ανάλογο με τον καταμερισμό εργασίας που στέρησε τον άνθρωπο από την πολυγλωσσία και την πολυπλευρικότητά του.

Η δεκαετία του '80 σημαδεύεται από νέες στρατηγικές του κράτους, στην κατεύθυνση πλεονάζοντος αυταρχισμού, αυτοματοποίησης και οργάνωσης του ελέγχου, θεσμικής απώλειας, ανασύνθεσης των κοινωνικών δεδομένων τις προηγούμενες μεθοδεύσεις. Τις προσαρμόζει στις νέες στρατηγικές. Και βέβαια από αυτά δεν μπορεί να ξεφύγει η Ιατρική.

Ενεργειακή φύση του ανθρώπου. Ναι! Αλλά που πάει αυτή η ενέργεια; Μέσα στο δωμάτιό μας; Εντάξει!

Στις στενές προσωπικές μας σχέσεις; Πάλι εντάξει!

— «Αυτός είναι ο μικρόκοσμός μας» θα μου πείτε!

Σύμφωνοι. Δεν μπορεί όμως να φανταστώ, πως θα μείνει ανεπηρέαστος από τον ατσάλινο μακρόκομο, πως δεν θα μολύνεται, πως θα γίνει όταν βγαίνουμε έξω να μπορούμε να αντισταθούμε και να αντιπαρατεθούμε στις αυστηρά ορθολογικές, προγραμματισμένες, εξουσιαστικές δομές. Να μην αλλοτριωνόμαστε αργά και καθημερινά.

Και μια ερώτηση: Τι κάνει ένας γιόγκι όταν βρεθεί ανάμεσα σε δακρυγόνα και globes; Και πόσο θα τον βοηθήσει άραγε, το ότι εκείνο το απόγευμα έχει πανσέληνο. Μπ...

— Εδώ ο πρωταγωνιστής σηκώνει τα χέρια. Η λύση πρέπει να είναι ριζική και ολιστική —για να χρησιμοποιήσω έναν οικείο όρο—. Η διαμάχη μεταξύ των διαφορετικών τάσεων και συμφερόντων στην ιατρική, μεταξύ των ακαδημαϊκών και των εναλλακτικών, μεταξύ των ακαδημαϊκών και ακαδημαϊκών ή των εναλλακτικών και εναλλακτικών, είναι κάτι πολύ περιορισμένο, είναι μονάχα το δέντρο μέσα στο δάσος. Βλέπουμε το δέντρο και χάνουμε το δάσος.

Η γενικευμένη αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας που θα προέλθει από την αυτοοργάνωση όλων των κοινωνικών ομάδων σε συμβούλια με

αντιεραρχική αντιεξουσιαστική δομή, σίγουρα θα βοηθήσει και την θεραπευτική

— αν δεν είναι από μόνη της ήδη μια θεραπεία ή καλύτερα ΜΙΑ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΛΗΨΗ

Ίσως τελικά το καλύτερο προληπτικό φάρμακο να είναι μια μικρή καθημερινή επανάσταση. Πάντως ο Τσε Γκε Βάρα ήταν ασθματικός. Ο Ερρίκο Μαλατέστα είχε έλκος. Πού χρόνος όμως να ασχοληθούν με αυτά. Και όλοι δέχονται πως τελικά τα κατάφεραν μια χαρά.

Στο Γαλλικό Μάη έλεγαν «Μη φοβάσαι να πεθαίνεις στα 30» (προσωπικά την θεωρώ κάπως μεγάλη ηλικία).

Ο ιταλός ψυχίατρος F. Basaglia που κατόρθωσε να καταργήσει τον θεσμό του Άσυ-

Εναλλακτικές μέθοδοι ή επαναστατικές

Οι 2 μεγαλύτερες σχολές εναλλακτικών μεθόδων —ομοιοπαθητική και βελονισμός— θέλουν συνεχώς να υπογραμμίζουν εκτός των άλλων και τα εξής:

η μεν ομοιοπαθητική, ότι είναι θετική επιστήμη, που χρησιμοποιεί φάρμακα και ιεραρχεί 3 επίπεδα στον άνθρωπο,

ο βελονισμός, ότι δεν είναι τίποτα άλλο από την κινέζικη ιατρική που θεμελιώθηκε από τη δυναστεία των 5 φωτισμένων αυτοκρατόρων και που ιεραρχεί ανάλογα με την τότε κοινωνία το σώμα (καρδιά=αυτοκράτωρ περικάρδιο=πρεσβευτής που μεταφέρει την χαρά στους υπηκόους), που δεν βρίσκει καμιά διαφορά και αντένδειξη συνεργασίας με την ακαδημαϊκή που έχουν αρχίσει να ασχολούνται με αυτόν πανεπιστημιακά συγκροτήματα, που καταφέρνει, να φωτογραφίσει τα άυλα κανάλια.

Και οι 2 τονίζουν ότι πρόκειται για μια επανάσταση στο χώρο της Ιατρικής.

Δεν θέλω να επεκταθώ σε επιστημολογική ανάλυση για τη δομή των φυσικών επιστημών (πάντα υπόκεινται σε νομοτέλειες που όταν διατυπώνονται, ανεξάρτητα από την φιλοσοφία που έχουν πίσω τους, και λαμβάνοντας σπάνια υπόψη κοινωνικές παραμέτρους αποσκοπούν στο να ελέγξουν ακόμα περισσότερο το άτομο παρά μάλλον να το αυτονομήσουν).

Όμως θέλω να επισημάνω κάτι που διαφαίνεται από το πιο πάνω φλερτ με τη ΔΥΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ. Είναι η συμμετοχή στον έλεγχο. Ο έλεγχος όμως πάνω στις κινήσεις, στα κινήματα, ακόμα και στις συγκινήσεις δεν λειτουργεί ίσως με βάση μια παγίδα; Παγίδα ψυχοσυναισθηματική για να πιάνει πρόσωπα ή και λύκους όπως στην Αμερική στο τέλος του 800 «Η απλοϊκή και τρομακτική γλαφυρότητα αυτής της παγίδας, είναι συνδεδεμένη με την ελκτική ικανότητα του λύκου στη γεύση του αίματος. Μια ματωμένη λεπίδα ενός μαχαιριού, αφήνεται να παγώσει μέσα στα χιόνια. Γλύφοντας το μαχαίρι ο λύκος, έκοβε την γλώσσα του χάνοντας αίμα. Έτσι, συνεχίζοντας να γλύφει το μαχαίρι με μεγαλύτερη λαιμαργία, έχανε ακόμη περισσότερο αίμα και πέθαι-

λου για πρώτη φορά στην παγκόσμια ιστορία, αντιμετώπισε εντελώς ατάραχος το γεγονός πως θα πέθαινε από όγκο στον εγκέφαλο. Δεν τον απασχολήσε στιγμή η βιοπάθεια του καρκίνου.

Και επί τη ευκαιρία, ας δούμε μια μικρή αγγελία:

«Ζητούνται ψυχίατροι για το Ψυχιατρείο-Καιάδα της Λέρου. 1800 αζήτητοι, μερικοί από αυτούς αλυσσοδεμένοι, πολλοί γυμνοί, όλοι παραμορφωμένοι, περιμένουν, περιμένουν υπομονετικά... (μέχρις θανάτου έχουν πεθάνει 2.500 ως τα σήμερα εκεί).

Ειδική προσφορά: Πιθανός ξυλοδαρμός από τους 1000 ανθρωποφύλακες του Άσλου-Εργασταίου, που ζουν από αυτό».

AIDS

H... ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ.

ΕΜΕΙΣ;;

Πολλά γράφτηκαν κι ακούστηκαν για τη νέα αρρώστια. Τη... «μάστιγα των ομοφιλόφουλων», τη... Θεία τιμωρία για όλους εμάς τους παραστρατημένους, που πιστώσαμε στον ελεύθερο έρωτα, παλέψαμε και παλεύουμε για μια ελεύθερη ανθρώπινη σεξουαλικότητα, χωρίς ενοχές, χωρίς σκοπιμότητες, απαγορεύσεις και μεθοδεύσεις από το εκάστοτε κατεστημένο, χωρίς όρια στο τέλος.

Και να που μετά τόσους σχετικούς αγώνες των δεκαετιών του '60 και του '70, αρχές του '80 η πουριτανική ηθική, η Αγία μονογαμική Οικογένεια κι η ιουδαίο-χριστιανική φασιστική αντίληψη για το ωραιότερο ανθρώπινο συναίσθημα, βρικολάκιασαν κι ετοιμάζονται να πάρουν την ισοπεδιστική ρεβάνς.

Ξέρουμε ότι το AIDS είναι επικίνδυνο. Σίγουρα χρειάζεται προσοχή, και σήμερα ξέρουμε αρκετά πράγματα για να μπορούμε να προστατέψουμε τους εαυτούς μας απ' τον ιό που μίσησε τον έρωτα. Αλλά συνάμα ξέρουμε πολύ καλά ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για όλους μας δεν είναι αυτή καθ' αυτή η αρρώστια —της οποίας σύντομα το εμβόλιο θα έχει βρεθεί— αλλά η καλοστημένη γύρω απ' αυτό ιδεολογική επίθεση και προπαγάνδα από εκείνους, οι οποίοι θα είχαν πολλά οφέλη από την ακόμη μεγαλύτερη καταστολή της ανθρώπινης σεξουαλικότητας.

Άνθρωποι που εξερευνάτε ελεύθερα και στην πράξη όλο το πεδίο της σεξουαλικότητας σας, εμείς πρέπει να γίνουμε το εμβόλιο στην περίπτωση αυτή. Να συνεχίσουμε —με τις σχετικές προφυλάξεις— ανεπηρέαστοι να ικανοποιούμε το κυριότερο ανθρώπινο συναίσθημα, του οποίου η ελεύθερη ικανοποίηση είναι η βάση για την καθολική απελευθέρωση του κάθε ατόμου.

Καλούμε και όλους εσάς τους υπόλοιπους να γκρεμίσετε τα τείχη που έχετε ορθώσει προς τις επιθυμίες σας και ν' αρχίσετε να κάνετε ελεύθερα έρωτα είναι το μόνο που μας έμεινε μέσα σ' αυτή την εποχή της γενικευμένης παρακμής και μιζέριας, είναι ίσως η μόνη επανάσταση που όταν γενικευτεί δε θ' αποτύχει, αλλά και θ' αποτελέσει το απαραίτητο θεμέλιο για τη συνολική απελευθέρωση.

Στο κάτω-κάτω προτιμούμε να πεθάνουμε από έρωτα, παρά να ζήσουμε το φριχτό πυρηνικό χειμώνα...

Θ.Α.

Πολεμικοί εξοπλισμοί

Το άλλο πρόσωπο των «ειρηνόφιλων» απατεώνων

N A T O

Οι δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς γίνεται μια προσπάθεια να παρουσιαστούν στον ελληνικό λαό σαν ένα «αναγκαίο κακό» λόγω του κινδύνου που παραμονεύει από Ανατολάς. Τη φιλοσοφία αυτή καλλιέργησε στο έπακρο η «αλλαγή» και οι κυβερνήσεις της, παράλληλα μ' ένα ψεύτικο φιλερηνισμό για τον εντυπωσιασμό των μαζών.

Πραγματικά ποτέ καμμία κυβέρνηση δεν μίλαγε κάθε τόσο για ειρήνη και παράλληλα δεν ανέπτυξε σε τέτοιο βαθμό την πολεμική διομηχανία πουλώντας την ίδια στιγμή τεράστιες ποσότητες όπλων και πυρομαχικών σε εμπόλεμους.

Η μεγαλύτερη απάτη όμως αφορά τον ίδιο το στρατοκρατικό μηχανισμό. Οι παροχές προς τους στρατοκράτες ξεπέρασαν κάθε όριο παροχών της δεξιάς και αυτό λέει πάρα πολλά. Πρόσφατα οι στρατοκράτες εξαιρέθηκαν και από τα μέτρα της λιτότητας, αποκτώντας νέα οικονομικά προνόμια μέσα στον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό. Τα τεράστια ποσά που δαπανώνται για το μηχανισμό αυτό καταβάλλεται προσπάθεια

να αποκρυβούν συστηματικά. Ελάχιστα νούμερα έχουν γίνει γνωστά κι αυτά μ' αφορμή το σάλο που ξεσήκωσε η περίφημη «αγορά του αιώνα». Έτσι είναι ακόμη και σήμερα απόρρητο το ποσοστό του σύνολο του εξωτερικού χρέους της χώρας αντιπροσωπεύουν οι πολεμικές δαπάνες. Είναι επίσης απόρρητο το μέρος των τοκοχρεωλυσιών που πληρώνεται κάθε χρόνο αντιπροσωπεύουν οι υποχρεώσεις για τη στρατιωτική βοήθεια που «λάβαμε» από τους μεγάλους συμμάχους «μας».

Η οικονομική επιβάρυνση του ελληνικού λαού για τη συντήρηση του στρατοκρατικού μηχανισμού είναι τεράστια, ακόμα και με αυτά τα δεδομένα των άλλων χωρών του NATO. Ο ρόλος του μηχανισμού αυτού στη διατήρηση του εκμεταλλευτικού καθεστώτος είναι η βασική αιτία των τεράστιων βαρών που φορτώνεται ο ελληνικός λαός στο όνομα της δήθεν προάσπισης της εθνικής του ανεξαρτησίας. Μια μικρή εικόνα αυτής της κατάστασης δίνουν τα στοιχεία του NATO που ακολουθούν.

Τα αντίστοιχα έτη οι αυξήσεις για το σύνολο του NATO (σε τρέχοντα δολάρια ΗΠΑ όμως) είναι: 6,5%, 4,5% και 8%. Παρόμοια είναι και τα ποσοστά για τις ΗΠΑ.

• Στον ΠΙΝΑΚΑ II δίνονται οι ΑΜΥΝΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΣΑΝ ΠΟΣΟΣΤΟ ΤΟΥ ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΟΥ ΕΓΧΩΡΙΟΥ ΠΡΟΪΟΝΤΟΣ σε τρέχουσες τιμές.

Είναι εντυπωσιακό αλλά και αληθινό. Η ειρηνική Ελλάδα δαπανά το μεγαλύτερο ποσοστό του προϊόντος της, από κάθε άλλη χώρα του NATO, για πολεμικές δαπάνες. Στην περίοδο 1982-1985 ο μέσος όρος για την Ελλάδα είναι 6,8, για την Τουρκία 4,7, για τις ΗΠΑ 6,6 και συνολικά για τις χώρες του NATO 5,3.

Σημειώνεται η μεγάλη αύξηση, κατά μια ποσοστιαία μονάδα, το 1984/83, για το ποσοστό της Ελλάδας.

• Στον ΠΙΝΑΚΑ III δίνεται το ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΗ ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΟ ΕΓΧΩΡΙΟ ΠΡΟΪΟΝ σε τρέχουσες τιμές καθώς και οι ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΗ ΑΜΥΝΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ, σε δολάρια ΗΠΑ αμφοτέρω, στις χώρες-μέλη του NATO.

Η Ελλάδα στο κατά κεφαλή εισόδημα προηγείται μόνο της Τουρκίας και της Πορτογαλίας ενώ παρουσιάζει τη δυσμενέστερη σχέση μεταξύ του κατά κεφαλή εισοδήματος και των κατά κεφαλή αμυντικών δαπανών.

TABLE II. DEFENCE EXPENDITURES AS PERCENTAGE OF GROSS DOMESTIC PRODUCT IN PURCHASER'S VALUES

Country	Average 1975-1984	1980	1981	1982	1983	1984	1985e
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
Belgium	3.3	3.4	3.5	3.4	3.3	3.2	3.3
Denmark	2.4	2.4	2.5	2.5	2.4	2.3	2.3
France (a)	4.0	4.0	4.2	4.1	4.2	4.1	4.1
Germany (b)	3.4	3.3	3.4	3.4	3.4	3.3	3.3
Greece	6.6	5.7	7.0	6.9	6.3	7.2	7.1
Italy	2.5	2.4	2.5	2.6	2.7	2.7	2.7
Luxembourg	1.1	1.2	1.2	1.2	1.2	1.2	1.2
Netherlands	3.2	3.1	3.2	3.2	3.2	3.2	3.1
Norway	3.0	2.9	2.9	3.0	3.1	2.8	3.2
Portugal	3.6	3.5	3.5	3.4	3.4	3.3	3.2
Turkey	5.0	4.3	4.9	5.2	4.8	4.4	4.4
United Kingdom	4.9	5.0	4.8	5.0	5.3	5.3	5.4
NATO Europe	3.7	3.7	3.8	3.8	3.8	3.8	3.8
Canada	1.9	1.8	1.8	2.1	2.0	2.2	2.2
United States	5.9	5.5	5.8	6.4	6.6	6.5	6.9
NATO Total	4.7	4.4	4.7	5.1	5.3	5.3	5.6

• Στον ΠΙΝΑΚΑ V δίνεται ο αριθμός των ΕΝΟΠΛΙΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ σε χιλιάδες (μόνο το στρατιωτικό προσωπικό) καθώς και το ΠΟΣΟΣΤΟ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΙΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (στρατιωτικό και πολιτικό προσωπικό) ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ.

Η Ελλάδα ανήκει στις χώρες του NATO που αυξάνουν σταδιακά τις ένοπλες δυνάμεις τους. Από 186.000 ο στρατός το 1980 αύξησε τη δύναμή του κατά 20.000 ακόμη ως το 1985. Η μείωση της στρατιωτικής θητείας που έγινε τα χρόνια αυτά, όπως φαίνεται, δεν ήταν παρά ασήμαντη. Αντίθετα η μεγαλύτερη μείωση της δεν έχει καμμία επίπτωση στο αξιόμαχο που έτσι κι αλλιώς αυξάνει μέσα στα πλαίσια του NATO.

Ενώ στην περίοδο 1982-1985 το κατά κεφαλή εισόδημα των Ελλήνων αυξήθηκε κατά 2,7%, οι κατά κεφαλή αμυντικές δαπάνες τους αυξήθηκαν κατά 5,3%. Ίδια είναι και η εξέλιξη στο σύνολο των χωρών του NATO, οι κατά κεφαλή αμυντικές δαπάνες να αυξάνονται με διπλάσιο ποσοστό από την αύξηση του κατά κεφαλή εισοδήματος.

Παρατηρούμε λοιπόν ότι και η Ελλάδα ακολουθεί τα τελευταία χρόνια τη γραμμή του NATO για μεγαλύτερη επιβάρυνση των πολιτών με πολεμικές δαπάνες. Αντίθετα στην Τουρκία παρά το ότι αυξήθηκε το κατά κεφαλή εισόδημα, το 1985/82, κατά 7,1% μειώθηκαν οι κατά κεφαλή αμυντικές δαπάνες κατά 0,1%!!!

TABLE V. ARMED FORCES

Country	Military only (thousands)						Total armed forces (b) as % of total labour force					
	1980	1981	1982	1983	1984	1985e	1980	1981	1982	1983	1984	1985e
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)
Belgium	108	109	110	109	107	108	2.8	2.8	2.8	2.8	2.7	2.7
Denmark	33	33	30	30	31	29	1.6	1.6	1.5	1.5	1.5	1.4
France (a)	575	575	578	578	571	563	3.0	3.0	3.0	3.1	3.0	2.9
Germany (a)	490	493	491	496	487	495	2.4	2.4	2.4	2.4	2.4	2.4
Greece	186	188	188	177	197	206	6.1	5.8	5.8	5.3	6.1	6.2
Italy	500	505	517	498	508	531	2.4	2.5	2.5	2.4	2.4	2.5
Luxembourg	1	1	1	1	1	1	0.8	0.8	0.8	0.9	0.9	0.9
Netherlands	107	108	106	104	103	103	2.5	2.4	2.3	2.2	2.2	2.1
Norway	40	39	41	41	39	41	2.6	2.5	2.6	2.6	2.5	2.5
Portugal	88	88	89	93	100	101	2.3	2.3	2.3	2.4	2.6	2.6
Turkey	717	741	769	824	815	825	4.4	4.5	4.6	4.8	4.7	4.6
United Kingdom	330	341	334	333	336	335	2.2	2.2	2.1	2.1	2.0	2.0
NATO Europe	3175	3221	3252	3285	3296	3338	2.8	2.8	2.8	2.8	2.8	2.8
Canada	82	81	82	81	82	83	1.0	1.0	1.0	1.0	1.0	1.0
United States	2101	2168	2201	2222	2244	2289	2.9	2.9	2.9	2.9	2.9	2.9
NATO Total	* 5358	5469	5535	5588	5622	5709	2.8	2.8	2.8	2.8	2.8	2.8

Notes:

(a) France is a member of the Alliance without belonging to the integrated military structure; the relevant figures are indicative only.

(b) Military and civilian personnel.

(c) Estimate.

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΜΙΑΣ ΝΑΤΟΪΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ: ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Σύμφωνα με την Υπηρεσία Τύπου του Βορειοατλαντικού Συμφώνου (OTAN/NATO, 1110 Bruxelles Telephone: 241 00 40 - 241 4400 - 241 44 90) τα στοιχεία που αφορούν τις πολεμικές δαπάνες των χωρών-μελών της και περιλαμβάνονται στο υπ' αριθμό M-DPC-2(85)25 Δελτίο Τύπου της 3ης Δεκεμβρίου 1985 είναι τα ακόλουθα:

• Στον ΠΙΝΑΚΑ I δίνονται οι ΣΥΝΟΛΙΚΕΣ ΑΜΥΝΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑ-

ΝΕΣ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ NATO σε τρέχουσες τιμές και σε εκατομμύρια του νομίσματος της κάθε χώρας.

Για την Ελλάδα παρατηρεί κανείς μια αύξηση της τάξης του 9,7% το 1983/82 σε τρέχουσες δραχμές. Το 1984/83 η αύξηση είναι της τάξης του 40,5%!!! ενώ για το 1985/84 η

αύξηση υπολογίζεται ότι θα είναι 18,3%.

TABLE I
TOTAL DEFENCE EXPENDITURES OF NATO COUNTRIES
(Current prices)

Country	Currency Unit (Million)	Actual												Forecast
		1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)	(14)
Belgium	Belgian Franc	8273	20707	70899	81444	89480	97726	106472	115754	125689	132127	138853	141676	155668
Canada	Canadian \$	372	1771	3127	3589	4124	4562	4825	5499	6289	7655	8086	9320	10263
Denmark	Danish Kroner	360	885	5310	5714	6362	7294	8045	9117	10301	11669	12574	13045	13750
France (a)	Franc	4787	11710	55872	63899	73779	85175	96439	111672	129708	148021	165029	176638	185242
Germany (b)	DM	6287	37589	38922	40184	43019	45415	48518	52193	54234	56494	57274	59737	59737
Greece	Drachme	1630	3428	45936	54961	67738	77861	89791	96975	132865	176270	193390	217922	321722
Italy	Lira(*)	301	543	3104	3608	3533	5301	6468	8203	9868	12294	14400	16433	18059
Luxembourg	Lux. Franc	112	565	836	983	1029	1154	1242	1534	1715	1893	2104	2234	2317
Netherlands	Guilder	680	1583	7719	7662	9092	9146	10106	10476	11296	11921	12149	12765	12665
Norway	Norw. Kroner	370	1141	4771	5333	5934	6854	7362	8242	9468	10956	12395	12688	15431
Portugal	Escudo	1119	2100	19598	18845	22082	27354	34343	43940	51917	63017	76765	92009	111522
Turkey	Lira	556	934	37900	30691	39790	56239	93568	185656	313067	447790	556738	803044	1198125
United Kingdom	£ Sterling	779	1569	5165	6132	6810	7616	9029	11510	12184	13849	15952	16923	18572
United States	US \$	13503	42786	90948	91013	100925	109247	122279	139381	162888	196390	217198	237052	266042
Area (Total)														
NATO Europe (c)	US \$	4638	11755	55839	59911	69933	76685	82207	107625	97561	94996	92866	86818	83559
North America	US \$	13975	44607	94023	94053	104802	113334	126358	148568	175123	202595	223759	244248	274181
NATO Total (c)	US \$	18713	56363	149862	153964	174735	190019	213983	256193	272694	297991	316625	331066	357740

TABLE III. GROSS DOMESTIC PRODUCT IN PURCHASER'S VALUES AND DEFENCE EXPENDITURES PER CAPITA, IN US \$ (a)

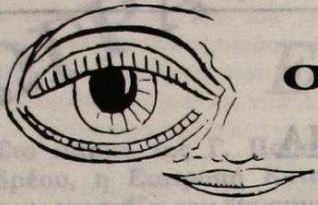
Country	Gross Domestic Product per Head						Defence Expenditures per Head					
	1980	1981	1982	1983	1984	1985e	1980	1981	1982	1983	1984	1985e
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)
Belgium	8112	8005	8093	8126	8300	8441	270	273	272	272	273	289
Denmark	10559	10471	10776	11013	11445	11813	265	267	266	269	266	269
France	9302	9293	9409	9434	9522	9568	375	388	390	396	393	390
Germany	10606	10589	10503	10646	10963	11262	358	369	367	371	371	379
Greece	3617	3572	3544	3535	3604	3640	205	249	245	223	260	258
Iceland	11386	11526	11344	10642	10839	10786	160	159	163	167	171	174
Italy	6339	6340	6292	6245	6387	6528	160	159	163	167	171	174
Luxembourg	9060	8990	9037	9219	9422	9585	100	105	109	112	113	117
Netherlands	9483	9352	9180	9232	9352	9492	281	291	296	296	305	305
Norway	12813	12884	12953	13333	13870	14072	374	383	397	411	391	452
Portugal	2008	2011	2063	2047	1998	2018	71	71	71	69	65	65
Turkey	1007	1027	1055	1070	1111	1130	54	54	55	52	50	51
United Kingdom	7773	7676	7823	8079	8203	8482	396	402	422	429	442	452
NATO Europe	7279	7232	7239	7296	7426	7561	270	276	280	282	285	289
Canada	13163	13522	12781	13010	13488	13775	235	240	248	263	281	285
United States	13927	14257	13696	13967	14832	15081	786	820	875	926	970	1040
NATO Total	10144	10271	10030	10187	10633	10829	473	491	515	538	558	589

Στο τμήμα του ΠΙΝΑΚΑ που δίνει την αναλογία Ενόπλων Δυνάμεων και εργατικού δυναμικού, το ποσοστό της Ελλάδας είναι σταθερά διπλάσιο του μέσου όρου των χωρών του NATO. Γίνεται φανερό το

εξαιρετικά μεγάλο βάρος που σηκώνει για την κοινωνία ο στρατοκρατικός μηχανισμός και την απάτη των στρατοκρατών για την μη δυνατότητα ουσιαστικής μείωσης της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας.

Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

«Δολοφονήθηκε ο Πρόεδρος της Χαλυβουργικής Δ. Αγγελόπουλος - Το εργατικό κίνημα στόχος των

στα πεταχτά

ΕΜΠΡΟΣ ΑΝΔΡΕΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΕΛΑΔΑ ΝΕΑ.

Επιώθηκε όμως και κάτι πιο συνταρακτικό, απ' τον πρόεδρο της ΠΑΣΕΓΕΣ, στις 30.3.86, στην εκδήλωση για το ΚΙΛΕΛΕΡ, όταν προσφώνησε τον Παπανδρέου. Αφού τον παρομοίασε με τον Ζαπάτα, ξεφώνισε ο άνθρωπος: «εμπρός Αντρέα, καθαλάρη, αρχηγέ...». Το μόνο που έλειψε, ήταν ν' αντιφωνήσει η χορωδία των πιστών οπαδών από κάτω.

ΕΜΠΡΟΣ ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΒΑΛΑ ΜΑΣ ΩΡΑΙΑ.

Πού ξέρετε, μπορεί να τ' ακούσουμε κι' αυτό.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

Διαβάσαμε στην «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», εκεί που δημοσιεύει το αρχείο του «Δημοκρατικού στρατού», κάποιες εκθέσεις επαγρύπνησης. Παραθέτουμε μια αυτούσια, όπως την είχε η «Ε».

Εκθεση επαγρύπνησης της 1ης ομάδας.

Σε αυτό το διάστημα που ήρθα στην ομάδα παρατήρησα τα εξής: Πρώτα όταν πήγα στο παρατηρητήριο θρήκα τον Βασιλείου Σταύρο έξω από το χαράκωμα που δεν ήταν καθόλου καμουφλαρισμένος. Το έκανε από αφέλεια κατά τη γνώμη μου. Ο Πανδουλής Γεώργιος της 1ης ομάδας δεν πειθάρχησε. Ένα παράδειγμα, στο Καστανόφυτο για να απαγορεύσουμε κάθε κίνηση του εχθρού προς τη Βλαχά αυτός κοιμήθηκε στο χαράκωμα και ο ομαδάρχης του είπε να σηκωθεί να παρατηρεί αυτός του είπε «δεν μας παρατάς».

Ο Επαγρυπνηστής
Ιωάννου Χρήστος

Θαυμάζουμε το νονό που βάφτισε τους χαφιέδες «επαγρυπνηστές», και με την ευκαιρία ρωτάμε: πού τα θρήκε η «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», αυτά τ' αρχεία; Κατά τ' άλλα όλοι βρίζουν το Ντάνο.

Μια ομάδα αντεξουσιαστών στην Αλεξανδρούπολη κολλούσε αφίσες για την πρωτομαγιά (πολύ φυσικό) και τους κυνήγησαν (καθόλου παράξενο).

Η πρωτοτυπία είναι ότι ένας απ' τους μπάτσους παρίστανε τον ταξιτζή, πράγμα πρωτοφανές για την Αλεξανδρούπολη, μια επαρχιακή πόλη, που μέχρι τώρα δεν είχε γνωρίσει αυτές τις «μεταμφιέσεις» των ασφαλιτών. Η ομάδα των αφισκοκλλητών καταγγέλει την αδικαιολόγητη επίθεση της αστυνομίας, την προκλητική στάση μελών του ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ που έοικαν επιδεικτικά τις αφίσες, καθώς και την παρουσία ΜΑΤ στην πόλη τους, κατά την πρόσφατη επίσκεψη Παπανδρέου.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΑ 1.

Μας λένε οι ειδικοί ότι 260 στρέμματα ζούγκλας εξαφανίζονται κάθε λεπτό στον πλανήτη μας. Αυτό με απλά μαθηματικά μεταφράζεται σε 15.600 στρέμματα την ώρα και 374.400 στρέμματα το εικοσιτετράωρο. Πολύ μεγάλα νούμερα, κύριοι οικολόγοι, και αν είναι πραγματικά εσείς τί κάνετε; Εκτός κι αν αυτά αναπληρώνονται απ' τις δεντροφυτεύσεις των Δημάρχων της Αττικής. Πέρσι ο Μπέης φύτευσε 2 στρέμ. και προχθές η Σακελλαρίδου 5.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΑ 2.

Λιγάκι κουφό αλλά αληθινό. 1.230.000 ΙΧ., κυκλοφορούν σήμερα στην Ελλάδα. Απ' αυτά τα 565.000, κυκλοφορούν στην Αττική. Με 4 μέτρα μήκος, να τα βάλεις μέσο όρο το καθένα, άμα τα παρατάξεις στη σειρά καλύπτουν 2.263.200 χιλιόμετρα. Έχει δικιο ο Αττικάρχης Αρκουδέας, που δεν μπορεί να θρει λύση στο κυκλοφοριακό;

Η Κυβέρνηση κάρφωνε και καρφώνει

Αντιγράφουμε από την φιλοκυβερνητική ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

«Τα στοιχεία που προέκυψαν από την ανάκριση των Παλαιστινίων, που άρχισε ήδη η απέλασή τους, όπως αναφέρουν σχετικές πληροφορίες, δεν απεκρύβησαν από τους Αμερικανούς. Όταν οι τελευταίοι δια του εδώ στρατιωτικού τους ακολούθου ζήτησαν να ενημερωθούν, αξιωματικοί της Ασφαλείας ενημέρωσαν τον Αμερικανό σύνδεσμο. Λέγεται μάλιστα, ότι από στοιχεία της Ελληνικής Αστυνομίας συνελήφθησαν στις Βρυξέλλες οι δυο Άραβες με όπλα και 12 κιλά εκρηκτικά...» (Ελευθεροτυπία 4/1/86)

Απ' όσα γίνονται τον τελευταίο καιρό, η κυβέρνηση ξεσκεπάζεται αδιάντροπα, όπως κάνει κάθε ηγετική ομάδα. Αρκεί να κρατήσει αυτή τη διαχείριση της εξουσίας. Όλα, μα όλα μπορεί να τα δώσει...

Μέχρι στιγμής και πριν ακόμα μπει σ' εφαρμογή το σχέδιο απέλασης των Λιβύων της ΕΟΚ, η κυβέρνηση έχει κιόλας απελάσει περισσότερους από 30 Άραβες και ανάμεσά τους αρκετοί Λίβυοι, σύμφωνα με πηγή της Αστυνομίας (Ασσο. Πρεσ. 23/4/86) Ενώ ο Κουτσούγιωργας τρέχει να ενημερώσει την ομάδα ΤREVΙ, την ομάδα των αντιτρομοκρατών!

Πάντοτε πρωτοπόροι οι «σοσιαλιστές»!!

ΚΑΤΩ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΖΗΤΩ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ

Μας περνούν για ηλίθιους οι επιστήμονες και οι πολιτικοί μας και προσπαθούν να μας πείσουν ότι η ραδιενέργεια θα εξατμιστεί σε 3 μήνες. Και δεν έχουν και πολύ άδικο, μια που ένα σωρό ηλίθιοι κυκλοφορούν γύρω μας: έχουν αρχίσει να πίνουν ιώδιο(!) και αυτοσχέδια φάρμακα. Ακούσαμε να προτείνεται σαν αντίδοτο ένα σταυρουδάκι από ιώδιο πάνω στο σώμα σαν να ήταν η ραδιενέργεια βρυκόλακας, να την ξορκίσουν!! Εκείνο, που δεν έγινε ακόμα, αλλά δεν είναι διόλου απίθανο, είναι να εμφανιστεί κάποιο ελιξήριο σαν το νερό του Καμάτερου (το θυμάστε, εκείνο που γιάτρευε τον καρκίνο); και να τρέχουν πατείς με πατώ σε... Άσε, που αν συνεχίσουν να τρώνε μόνο κονσέρβες, αντί να πάνε από ραδιενέργεια, θα πάνε από σκορβούτο. Αν ο τρόμος δεν μετατρέπεται σε οργή, οργή ενάντια σ' αυτούς που μας στερούν ακόμα και την επιβίωση, δεν υπάρχουν και πολλές ελπίδες για το μέλλον...

— Το ελληνικό τυρί είναι σε καλύτερη μοίρα απ' τα ευρωπαϊκά. Δηλαδή, τί θέλουν να μας πουν; Ότι υπάρχουν και χειρότερα, ώστε να συμφιλιωθούμε με την ιδέα ότι θα τρώμε ραδιενέργεια; Ε, όχι...

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Δεν ξέρουμε αν έχει πέσει ποτέ στα χέρια σας καταδικαστική απόφαση πρωτοδικείου. Σύντροφος της ΔΟΚΙΜΗΣ, εισέπραξε μια. Μεταφέρουμε μόνο ένα κομμάτι της:

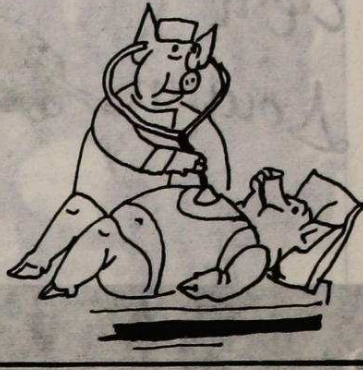
«Εντελλεται προς πάντα μεν δικαστικών επιμελητήν να εκτελέση ζητηθείς, την παρούσαν διαταγήν προς άπαντας δε τους Εισαγγελείς να ενεργήσωσι τα καθ' εαυτούς και προς άπαντας τους Διοικητάς και λοιπούς αξιωματικούς της Δημοσίας δυνάμεως να δώσωσι χείρα βοηθείας, όταν νόμιμως ζητηθώσι».

Όλα τα καταλαβαίνουμε, εκείνο όμως το «χείρα βοηθείας», πού πάει;

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΟΥ ΠΕΙΤΕ ΓΙΑΤΙ ΕΠΙΒΑΛΩ ΣΤΟ ΠΛΗΘΥΣΜΟ ΤΕΤΟΙΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ «ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ», ΤΟΥΣ ΕΥΤΥΦΛΑΣΤΙΚΟΥΣ ΦΑΡΟΥΣ ΚΤΛ.

— Στα 125 άτομα με πολύ ψηλές τιμές ραδιενεργού ιωδίου στο θυροειδή δεν παρατηρήθηκε ακόμα καρκίνος. Όπως και να το κάνουμε, είναι μια ανακούφιση να ξέρεις ότι δεν θα πάθεις καρκίνο σήμερα, αλλά θα τον πάθεις αύριο.

— Με πρόσχημα την «αλόγιστη χορήγηση φαρμάκων», το ΙΚΑ προσπαθεί να κάνει οικονομία περιορίζοντας τον αριθμό των συνταγών, τον αριθμό και το κόστος των φαρμάκων. Δε φτάνει, που το ΙΚΑ καταλήστεύει τους εργαζόμενους με κρατήσεις απ' το μεροκάματο, δε φτάνει που τους στερεί ανθρωπινή περίθαλψη, θέλει τώρα να τους κόψει και τα στοιχειώδη φάρμακα;

— Ήταν γνωστό ότι ο Παπανδρέου επιμένει να «δικαιώσει τον αγώνα» των οπαδών του κόμματός του, δεν περιμέναμε όμως, να «δικαιώσει» και τους δικούς μας! «Κάτω η κρατική τρομοκρατία» διεκίνησε ο επικεφαλής του κρατικού μηχανισμού, μόνο, που μας τα μπέρδανε λιγάκι... Καταδίκασε την «κρατική τρομοκρατία», που ασκεί το Αμερικάνικο κράτος στο Λιβικό. Τελικά, κανείς δεν μπορεί ν' αρνηθεί ότι οι νέοι διαχειριστές της εξουσίας είναι ειδικοί όχι μόνο στους νεολογισμούς, αλλά και στην παραχάραξη όρων.

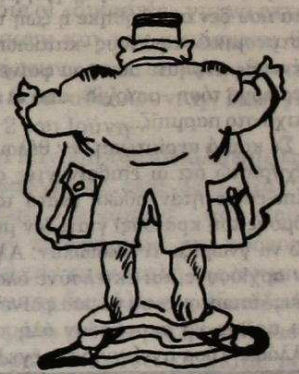
— Δύο γυναίκες παίρνουν το λογαριασμό του ρεύματος, η μία παρατηρεί ότι ο λογαριασμός της άλλης είναι «ύποπτα» χαμηλός, τηλεφωνάει αμέσως στη ΔΕΗ, οι ελεγκτές κάνουν έφοδο στο «ύποπτο» σπίτι, για ν' ανακαλύψουν ότι διαθέτει ηλιακό θερμοσίφωνα Siemens... Όλα τάχαμε δει στις διαφημίσεις: σεξ, βία, θάνατο, αλλά το χαφιεδισμό να κάνει ελκυστικά(!); τα προϊόντα των εταιρειών, ε, αυτό είναι απ' τ' άγραφα!

— Όσοι μέμφονται την τηλεόραση για την κακή ποιότητα των προγραμμάτων της, φαίνεται να παραγνωρίζουν το διδακτικό της έργο. Έργο, που ένιωσαν στο πετό τους οι συλληφθέντες στο σιδηροδρομικό σταθμό, όταν στην Ασφάλεια τους έστησαν στον τοίχο και τους έκαναν σωματική έρευνα ταυτόχρονα με το απαραίτητο ξυλοφόρτωμα. Ήταν μια σκληρή αντιγραμμένη απ' το αμερικάνικο «αστυνομικό τμήμα της Χιλ Στρητ».

— Του Κατράτζου, μπορεί να τούκαψαν το μαγαζί το 1980, αυτός, όμως, όχι μόνο το ξανάφτιαξε σε πείσμα των οχτρών του, αλλά επεκτάθηκε και σε άλλες προσοδοφόρες επιχειρήσεις: έφτιαξε την «Κατράτζος security», εταιρεία ιδιωτικών μπάτσων. Μερικοί απ' αυτούς «δουλεύουν» στο εργοστάσιο του εκδότη Τερζόπουλου στο Μαρούσι.

ΕΡΩΤΥΛΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

Ακούστηκε πως στον Ζωγράφου θερμόδαιμοι νεαροί δημιούργησαν διπλωματικό επεισόδιο με τον επιτετραμένο πρεσβείας γνωστής «φίλης χώρας», όπου τρώνε δυο φορές τη βδομάδα κρέας. Υπουργείο Εξωτερικών, ασφάλειες, ανακρίσεις, και τα λοιπά, για μια ερωτική επιστολή, που στο κάτω-κάτω περιείχε και κάποιο «ποιητικό ταμπεραμέντο». Τελικά η υπόθεση έληξε ομαλά αφού ο πρέσβης εισέπραξε 20.000 δρχ., αποζημίωση, για μια καρέκλα. Εμείς ρωτάμε τι ακριβώς έγραφε η επιστολή και ποιος καθότανε στην καρέκλα. Επίσης εκφράζουμε τη συμπάθειά μας, στον «άγνωστο» κύριο, που έδωσε τις 20.000 δρχ. Σαν ευγνωμοσύνη, αν εμφανιστεί, η ΔΟΚΙΜΗ, τον παρέχει δωρεάν, τα τεύχη της για δυο χρόνια.

Πρόσχημο σε όσους δε φορούν ζώνη ασφαλείας

Ε, ΛΟΙΠΟΝ, ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΕΣΤ ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΜΕΧΡΙ ΠΟΙΟ ΣΗΜΕΙΟ ΘΤΑΝΕΙ Η ΔΙΑΘΕΣΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΥΠΑΚΟΗ ΚΑΙ Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΣΥΝΕΥΣΗΣ... ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΡΟΘΕΣΗ, ΘΑ ΑΠΑΙΤΗΣΩ ΣΕ ΛΙΓΟ ΝΑ ΦΟΡΟΥΝ ΚΑΣΚΑ ΟΙ ΠΕΖΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΙΓΟΥΡΕΥΩ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΣΙΜΟ ΚΕΡΑΜΙΔΙΩΝ, ΠΛΑΙΣΙΩΝ, ΣΩΛΗΝΩΝ ΚΤΛ... ΘΑ ΑΠΑΙΤΗΣΩ ΕΠΙΣΗΣ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΠΑΝΩ ΑΠΟ 4.500 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ, ΜΕ ΤΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΝΑ ΕΞΑΓΩΓΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΕΤΡΟ, ΣΤΟ ΕΓΓΥΣ ΜΕΛΟΝ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΧΩΡΑ...

«ΔΕ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ ΚΑΝΕΝΑΝ, ΚΡΑΤΟΣ ΜΑΤ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΗ ΓΙΑΤΙ ΟΛΟΙ ΘΑ ΨΟΦΗΣΟΥΝ, ΑΠ' ΤΗΝ ΟΞΙΝΗ ΒΡΟΧΗ»

Ενώ οι δυο ΕΡΤ επιδόθηκαν σε ένα όργιο ψέματος, στην προσπάθεια τους να καθησυχάσουν τον κόσμο, ενώ τη νύχτα της μεγάλης έκρηξης μετέδιδαν απλά χαρμώδη μουσική, υπέβαλαν εκ των υστέρων μυνήσεις κατά παντός υπευθύνου, για να τρομοκρατήσουν τους ραδιοερασιτέχνες που συνδέθηκαν με την Οικολογική Κίνηση και μετέδιδαν πληροφορίες για τη φωτιά. Σαν δικαιολογία πρόβαλαν τη δημιουργία πανικού στους κατοίκους. Οι μόνοι πανικόβλητοι όμως ήταν μάλλον οι ίδιοι, όταν είδαν την αλήθεια που αυτοί προσπάθησαν να αποκρύψουν, να μεταδίδεται στα κύματα της ελεύθερης ραδιοφωνίας.

☆

Και πάλι για τις ΕΡΤ:

Από τα ανεκδιήγητα που ακούστηκαν από την Τ.Υ.

1ος Καθηγητής Πανεπιστημίου: Δεν υπάρχει πρόβλημα ρύπανσης. Είναι σαν να καίγονται ξερόχορτα!.

2ος Καθηγητής: Να πλύνετε τα αυτοκίνητά σας να μη σκουριάσουν... (Κόψιμο από την ΕΡΤ στις υπόλοιπες δηλώσεις. Προφανώς υπονοούσε η ΕΡΤ πως το πρόβλημα είναι μόνο για τις λαμαρίνες των αυτοκινήτων και όχι για τους ανθρώπους. Όσο όμως και να το κρύβουν, οι Θεσσαλονικείς δε θα ξεχάσουν, τα τσουξίματα στα μάτια και το δέρμα, τις ζαλάδες και τις δύσπνοιες της βδομάδας εκείνης, προς πείσμα όλων όσων αρέσκονται στο να αντιστρέφουν την πραγματικότητα.

Στις 7.4.86 ο Δήμος Κορδελιού Θεσσαλονίκης, που ελέγχεται από το ΠΑΣΟΚ, οργάνωσε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τη ρύπανση του περιβάλλοντος με αφορμή τις φωτιές. Να σημειωθεί ότι ο Δήμος όχι μόνο δεν έκανε τίποτα στη διάρκεια των πυρκαγιών, αλλά ο δήμαρχος Κώστας Παπαδόπουλος, ήταν προκλητικότατος απέναντι στους κατοίκους του Καλοχωρίου που τους κορόιδευε για τη ρύπανση στην περιοχή τους.

Αντί λοιπόν για μια εκδήλωση που θα περίμενε κανείς, έστησαν μια εξέδρα μπροστά στο δημαρχείο και αφού μίλησαν οι 2 Πασόκοι δήμαρχοι Θεσσαλονίκης και Κορδελιού και δεν είπαν φυσικά τίποτα ουσιαστικό, ευχαρίστησαν τον κόσμο για τη «συμμετοχή» του και του είπαν να πάει στα σπίτια του. Δεν άφησαν να μιλήσουν ούτε καν οι υπόλοιποι δήμαρχοι των δυτικών συνοικιών, πόσο μάλλον ο κόσμος. Για καλή τύχη όλων, υπήρχε εκεί ένας αριστεριστής με ντουντούκα(!) και παρόλο που ο δήμαρχος έφυγε με το μικρόφωνο(!), υπήρξε συνέχεια στη συζήτηση. Η ατμόσφαιρα ήταν φυσικά τεταμένη και οι καταγγελίες έπεσαν βροχή.

Το ίδιο βράδυ η ΕΡΤ εξέληξε το ενδιαφέρον των 2 δημάρχων για το περιβάλλον και τη ζωή των κατοίκων των υποβαθμισμένων δυτικών συνοικιών. Είναι που έρχονται και οι δημοτικές εκλογές βλέπετε...

Εκδότης
Πισιμίσης Θεόδωρος
Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι
Τ.Θ. 26050, 10022 ΑΘΗΝΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

Την είδηση για το χτύπημα της διαδήλωσης ενάντια στην «επίσκεψη Σουλτε» στην Αθήνα ακολούθησε η άμεση αντίδραση ομάδων αναρχικών στην Θεσ/νίκη. Κατέλαβαν την νύχτα της 27/3 τη Βιομηχανική σχολή της Θεσ/νίκης. Μέσα βρήκαν εμπερηστικές και εκρηχτικές ύλες, πυροσβεστήρες και πέτρες, τις οποίες συγκέντρωσαν στην ταράτσα για άμυνα σε περίπτωση επίθεσης των μονάδων καταστολής και έφτιασαν πρόχειρα οδοφράγματα μ' αυτο-

κίνητα έξω από τη σχολή.

Δεν άφησαν κανένα (ούτε τους αριστεριστές) να μπει στο χτίριο για να μη προσχωρήσουν χαφιέδες. Έκαναν συνέλευση και κάλεσαν συγκέντρωση για τις 28/3, ζητώντας την απελευθέρωση των 18 συλληφθέντων στην Αθήνα. Έβγαλαν προκήρυξη με την οποία εξηγούσαν γιατί κατέλαβαν τη σχολή, και την πετούσαν στο κόσμο από το κτίριο.

Την επομένη και μετά την απελευθέρωση όλων των συλ-

ληφθέντων στην Αθήνα, πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση, όπου όλοι οι καταληψίες διέφυγαν μεταξύ των συγκεντρωμένων αφήνοντας πίσω τους τα δείγματα της αποφασιστικότητάς τους να αντιδρούν σε κάθε απόπειρα του κράτους να καταστέλλει και να απαγορεύει τις συγκεντρώσεις αναρχικών, με δήθεν πληροφορίες για διασάλευση της «δημόσιας τάξης και κοινωνικής ειρήνης».

Δημοσιεύουμε τα κείμενα, που εκδόθηκαν:

ΛΑΕ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Τα παραμύθια τελείωσαν - φτάνει πια.

Χτες (26.3.86) τα ψευδοσοσιαλιστικά καθάρματα του κράτους συνεχίζοντας την τακτική της άγριας καταστολής και απομόνωσης με σκοπό τη φυσική εξόντωση διέλυσαν την οργανωμένη από μέρες πορεία των αναρχικών ενάντια στο Σουλτε και τα αφεντικά.

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΞΕΧΥΛΙΣΕ. Δεν είναι η πρώτη φορά που τα γουρούνια του κράτους απαγορεύουν θρασυτα πορεία των αναρχικών. Ο σκοπός τους είναι φανερός. Επιχειρούν την ποινικοποίηση του αντικρατικού-αντικαπιταλιστικού αγώνα.

Εάν η δολοφονία του Μ. Καλτεζά και το ματοκύλισμα της Αθηνάς στο Πολυτεχνείο ήταν η αρχή μιας περιόδου όπου κάθε αντικαπιταλιστική κίνηση που θα ξεφεύγει από τα όρια που το κράτος επιτρέπει θα αντιμετωπίζεται από τα ΜΑΤ και ΜΕΑ τα χθεσινά γεγονότα αποδεικνύουν έμπρακτα ότι Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΠΑΛΟΥ.

Αυτό φαίνεται καθημερινά εδώ και πολλούς μήνες. Η αντιμετώπιση από το κράτος κάθε αγωνιστικής κίνησης των εργαζόμενων κάθε αντικρατικής νεολαιστικής κίνησης, είναι παντού η ίδια: Ξύλο και σφαίρες. Αυτή είναι η απάντηση των αφεντικών στον αγώνα για ΖΩΗ.

Η συχνή δράση των λυκόσκυλων των ΜΑΤ και ΜΕΑ τους τελευταίους μήνες (φορηγατζήδες αγρότες, ΗΠΑΠ, Ζωγράφου κλπ) δείχνει περίτρανα ότι η ΘΕΛΗΣΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΘΑ ΕΦΑΡΜΟΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΒΙΑΣ.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28/3

Ε φίλοι μου, οι αισθήσεις μας έχουν τόσα τις ώρες τούτες να κερδίζουν, όσα σε ολάκερα χρόνια δεν κέρδισαν. Οι ωραίες εικόνες που πέρασαν από μπροστά μας κούφιας δεν ήταν, μόνο μαγικές.

Η χαρά της καταστροφής είναι συνάμα και χαρά δημιουργίας. Κάποτε θα νιώσουμε τη μαγαλύτερη ηδονή... θα δούμε τον παλιό κόσμο να καίγεται και πάνω του θα χτίσουμε τον καινούριο.

Σε ένα δευτερόλεπτο, σε μια ώρα, σε είκοσι χρόνια... δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι βαδίζουμε προς την κοινωνία του γλεντιού, της περιπέτειας, της ποίησης, των υλικών αγαθών, του έρωτα.

Δε χρειάζεται καιρός για να ετοιμαστούμε, όλοι οι ταπεινωμένοι και καταπιεσμένοι εδώ είμαστε, αρχίστε, εμπρός. Δεν έχουμε να χάσουμε παρά μόνο την πλήξη.

-όμορφοι πολεμιστές των οδοφραγμάτων-
Συγκέντρωση, Παρασκευή 28.3.86, 2μ.μ.
έξω από τη Βιομηχανική Θεσ/νίκης

ΛΑΕ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ-ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ

Αντισταθείτε στις προκλήσεις της αστυνομίας - αντισταθείτε στα αφεντικά. Πριν τις εκλογές εμείς οι αναρχικοί, προειδοποιούσαμε ότι την εκλογική μασκαράτα θα ακολουθήσει αύξηση της τρομοκρατίας, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Πράγματι την δολοφονική δράση των μπάτσων στο Πολυτεχνείο ακολούθησε η αμείλικτη καταστολή απεργιών, η γνωστή απαγόρευση των μισθολογικών αυξήσεων και εντατικοποίηση του ρυθμού δουλειάς.

ΤΩΡΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ ΤΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ. Φτύνουν τους ίδιους τους νόμους προκειμένου να στραγγαλίσουν ένα κίνημα ελευθερίας. Όπως πριν ένα χρόνο έστελναν τα ΜΑΤ για να σπάσουν τα κεφάλια των διαδηλωτών που έδειχναν το μίσος τους στο φασίστα Λεπέν, προκειμένου να τον υπερασπίσουν, έτσι και τώρα επιτέθηκαν με λύσσα στην αναρχική συγκέντρωση για να υπερασπίσουν το Σουλτε, το όργανο του αμερικάνικου κεφαλαίου.

Εργαζόμενοι - Φτάνει πια.

Η ΣΙΩΠΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΙΑ. Όσο δεν αντιδράμε στην κρατική τρομοκρατία, επιτρέπουμε στα αφεντικά να σταθεροποιούν την κυριαρχία τους, να δημιουργούν ανενόχλητα τους όρους για την ολοκληρωτική υποταγή μας.

ΩΡΑ 2 μ.μ. ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ -ΣΗΜΕΡΑ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ, ΑΥΡΙΟ ΟΙ ΑΠΕΡΓΟΙ.

- ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.

- ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΟΥΝ

όλοι οι συλληφθέντες.

η γενική συνέλευση της κατάληψης Βιομηχανικής σχολής Θεσ/νίκης

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΙΩΡΕΙΤΑΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

Εδώ και επτά ολόκληρα μερόνυχτα παρακολουθούμε έκθαμβοι και απάθεις έως το βαθμό της μαζικής μας αυτοκτονίας - την πυρκαγιά των εγκαταστάσεων της JET-OIL, μένοντας στον προκαθορισμένο ρόλο του παθητικού πολίτη-θεατή που δεν ενδιαφέρεται για την ουσία, αλλά αρκείται στη θεαματική όψη του γεγονότος. Κι ενώ η φλόγα από τις απανωτές εκρήξεις των εγκαταστάσεων φώτιζε απ' άκρη σ' άκρη την πόλη μας, εμείς παραμέναμε στο απόλυτο σκοτάδι της αγγισιάς μας ως προς την γενεσιουργό αιτία της φωτιάς, πέφτοντας για άλλη μια φορά στην καλοστημένη παγίδα του Κράτους. Πιστέψαμε στις δημόσιες εξαγγελίες, πιστέψαμε στα ψέματα των ειδικών που για μια ακόμη φορά, ενώ είχαν το θράσος να δηλώσουν ότι δεν υπάρχει κίνδυνος, η πραγματικότητα τους διέψευσε ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΩΝΤΑΣ την απεγνωσμένη προσπάθεια συγκάλυψης του πραγματικού ενόχου, του Κεφαλαίου.

Τα αφεντικά στην προσπάθειά τους να επιβάλλουν τα σχέδια επέκτασης της κυριαρχίας του κεφαλαίου, χτίζουν βιομηχανικές εγκαταστάσεις υποβιβάζοντάς μας σε απλά εξαρτήματα των μηχανών και μας αντιμετωπίζουν με κυνική αναισθησία, αδιαφορώντας για το ανθρώπινο τίμημα στους χώρους που δουλεύουμε και ζούμε, θυσιάζοντάς μας στο βωμό του Κέρδους.

Η ατμοσφαιρική ρύπανση και ο κίνδυνος μιας ενδεχόμενης έκρηξης της δεξαμενής αμμονίας, από τη μια έντεχνα αποσιωπήθηκε από τα μέσα μαζικής αποπληροφόρησης κι από την άλλη ο κάθε Μαμιάδης ποτέ δεν θα ανησυχήσει για τις ζωές μας, αλλά για το ύψος της ασφάλειας που θα εισπράξει! (Μήπως της δεξαμενής εμπερηστής είναι ο Μαμιάδης!). Η βιομηχανική ζώνη μόλις 7 χλμ. από το κέντρο της πόλης με τα σπίτια μας να την πλασιώνουν είναι μόνιμη απειλή και αργός θάνατος.

Θα πρέπει οι φλόγες της JET-OIL να φτάσουν έξω από τα σπίτια μας για να καταλάβουμε επιτέλους ότι η μόνη διέξοδος στο αδιέξοδο της εγκληματικής αδιαφορίας των ανευθυνών «υπευθύνων» είναι η γενικευμένη πυρπόληση του αποκρουστικού οικοδομήματος αυτών που καθημερινά οργανώνουν την εξόντωση του ανθρώπινου γένους!

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ, ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ!

Συγκέντρωση
άγαλμα Βενιζέλου 6 μ.μ.
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Πογκρόμ συλλήψεων στη Γαλλία.

Συνελήφθησαν στις 28 Μαρτίου στη Λυών από άντρες της ειδικής «αντιτρομοκρατικής» αστυνομίας, οι Αντρέ Ολιβιέρ, η κόρη του Άννα 16 ετών και ο Μπέρναρντ Μπλάνκ.

Οι γάλλοι αστυνομικοί είχαν πληροφορίες και αναζητούσαν τον Τζωρτζ Κιπριανί, ένα ενεργό στέλεχος της Άμεσης Δράσης, σύμφωνα με τον δικαστή Bruguière. Τελικά στο αυτοκίνητο που εντόπισαν ήταν ο Αντρέ Ολιβιέρ ενώ η 16χρονη κοπέλλα που έλεγαν οι πληροφορίες τους ήταν η κόρη του. Στο πορτομπαγάζ του αυτοκινήτου βρέθηκαν πιστόλια περίστροφα και πλαστά χαρτιά ενώ πλαστές ήταν και οι πινακίδες του οχήματος.

Ο Αντρέ Ολιβιέρ είναι πολύ γνωστός στη Λυών. Η πολιτική του πορεία ξεκινά από το μαοϊσμό, εν συνεχεία περνά στη προλεταριακή Αριστερά, στη Νέα Λαϊκή Αντίσταση, στον NAPAP (Νέος Στρατός για τη Λαϊκή Αυτονομία) και στην Άμεση Δράση. Από το 1972 ήταν καθηγητής σε τεχνικό λύκειο. Το 1975 απολύεται για πολιτικούς λόγους. Οι μαθητές του σχηματίζουν επιτροπές συμπαράστασης. Από τη χρονιά αυτή ο Ολιβιέρ δουλεύει σε επιτροπές αντιμιλιταριστών, συμπαράστασης στους πολιτικούς κρατούμενους της RAF και επιτροπή δράσης για τους φυλακισμένους.

Το 1979 εγκαταλείπει τη Λυών και έκτοτε αναζητείται από την

αστυνομία. Στο σπίτι του οι αστυνομικοί βρήκαν πολλά ντοκουμέντα πολιτικού χαρακτήρα από το 1982. Σύμφωνα με την αστυνομία, τα ντοκουμέντα αυτά που είναι της Άμεσης Δράσης δεν αποδεικνύουν κατ' αρχήν άμεση ανάμιξη του Ολιβιέρ σε ενέργειες της οργάνωσης αυτής. Τα όπλα που βρέθηκαν στάλθηκαν για βαλλιστική εξέταση και στο Βέλγιο, γιατί οι αστυνομικές αρχές συνδέουν τη δράση της Άμεσης Δράσης με αυτή των Βελγικών Μαχητικών Κομμουνιστικών Πυρήνων.

Ο Αντρέ Ολιβιέρ, ο Μπέρναρντ Μπλάνκ και η κοινή φίλη τους Τζοέλλε Κρεπέτ που συνελήφθη αργότερα κρατούνται από την DCR6 (Κεντρική Διεύθυνση Πληροφοριών και ανακρίνονται).

Εξ' άλλου στις 23 Απριλίου άντρες της γαλλικής αστυνομίας εισέβαλαν στα γραφεία της εφημερίδας Liberation με εντάλματα για τους δημοσιογράφους Giles Millet και Marc Francelet, αρχισυντάκτη του VSD καθώς και για τον φωτορεπόρτερ Franz Lefrançois.

Ο νέος κύκλος συλλήψεων ξεκίνησε από τον δικαστή Bruguière μετά την απόπειρα εναντίον του αντιπροέδρου των Γάλλων βιομηχάνων από την Άμεση Δράση. Εντάλματα για 53 άτομα έχουν εκδοθεί χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

ΟΙ 5 ΤΟΥ BANKOYBER ΕΓΙΝΑΝ 4

Στις 3 Σεπτέμβρη 1985 εκδικάστηκε η έφεση της Julie Belmas, που κατηγορήθηκε για συμμετοχή στις παράνομες οργανώσεις Direct Action και Wimmin's Fire Brigade και είχε καταδικαστεί σε εικοσαετή φυλάκιση. Η Belmas αποκέρυξε τη δράση της, (συμμετοχή σε βομβιστική επίθεση στο «Red Hot Video» και στο «Litton Systems of Canada»). Κατονόμασε και περιέγραψε ενέργειες των πρώην συντρόφων της Ann Hansen, Gerry Hannah, Brent Taylor και Doug Stewart, συμπεριλαμβανομένων και ενεργειών για τις οποίες δεν είχαν κατηγορηθεί. Η κατάθεσή της θα χρησιμοποιηθεί ενάντια στην Ann και τον Brent, όταν εκδικαστεί η έφεσή τους.

Πρόκειται για ένα κλασικό παράδειγμα της δυνατοτητας, που έχει το δικαστικό-σωφρονιστικό σύστημα, να μετατρέπει έναν άνθρωπο σε αξιολύπητο φάντασμα του προηγούμενου εαυτού του, καταρρακώνοντας

την αξιοπρέπειά του. Έτσι, η Belmas ανακοίνωσε την «αναμόρφωσή» της, κατηγορώντας την Ann και τον Brent ότι την αποπλάνησαν, την πίεζαν, την κατεύθυναν. Δέχθηκε την άποψη του δημόσιου κατήγορου ότι «η Ann και ο Brent ήταν οι αρχηγοί ενώ η ίδια ένας ταπεινός στρατιώτης» και περιέγραψε πως «τους μιλούσε άσχημα στο τηλέφωνο γιατί δεν μπορούσε ν' αντέξει την περιφρόνησή τους». Επικαλέστηκε τη νεαρή της ηλικία και την «ευεπηρεάστη» φύση της, δηλώνοντας ταυτόχρονα ότι θέλει να οργανώσει σεμινάρια εγκληματολογίας ώστε «να μην ακολουθούν οι νέοι το δικό της δρόμο». Τέλος, ζήτησε την επιείκεια του δικαστηρίου, αφ' ενός γιατί ομολόγησε και αφ' ετέρου γιατί φρόντισε να μην σπαταληθεί δημόσιο χρήμα ζητώντας δίκη ενώπιον ενόρκων (η έφεσή της εκδικάστηκε από οικονομικότερη τριμελή σύνθεση). Η «στροφή» αυτή της Belmas, δεν ήταν ξαφνική.

Υπήρξαν αρκετά σημάδια για την κατεύθυνση, που επρόκειτο να ακολουθήσει μετά τη σύλληψή της: απέρριψε την οικονομική και πολιτική υποστήριξη της ομάδας συμπαράστασης στους 5 (Free the Five Defense Group), αρνήθηκε να απαντήσει σε αλληλογραφία και στράφηκε στη θρησκεία ενώ βρισκόταν μαζί με την Ann στη γυναικεία φυλακή. Kingston. Ενώ κανείς άλλος από τους κατηγορούμενους δεν είχε ομολογήσει, η Belmas όχι απλώς το είχε κάνει, αλλά είχε υπογράψει και κατάθεση, στην οποία ανεμίγνυε τον Brent σε μια σειρά από ενέργειες. Είτε είναι ένας «έντιμος πολίτης», που «συνεργάζεται» με την αστυνομία, είτε ένας πληροφοριοδότης, που πληρώνεται ή θέλει να αποφύγει μια καταδίκη, είτε ένα πρώην μέλος παράνομης οργάνωσης που έσπασε κάτω από την πίεση, την απομόνωση, τα βασανιστήρια, δεν παύει να είναι καταδότης.

Διήμερη αναρχική συνάντηση στη Θεσ/νίκη

Στις 9 και 10 του Μάη, στο αμφ. της Νομικής, πραγματοποιήθηκε στη Θεσ/νίκη η ανεπίσημη διήμερη συνάντηση αναρχικών της Βόρειας Ελλάδας. Η συνάντηση αποφασίστηκε κατά τη διάρκεια του τριήμερου της Πάτρας. Συμμετείχαν, εκτός από ομάδες και άτομα της Θεσ/νίκης, κόσμος από επαρχία δηλ. από Καβάλα, Κομοτηνή, Λάρισα, Νάουσα, Πτολεμαίδα. Την πρώτη μέρα, άνοιξε την συζήτηση ο Μπαρμπα-Γιάννης Ταμτάκος με μια αναφορά στο γιορτασμό της Πρωτομαγιάς και την καπήλευσή του από κόμμα-τα, αναφορά στις πριν το Μάη του '36 κοινωνικοοικονομικές συνθήκες σε Ελλάδα και Ευρώπη, και τελικά, αναφορά στα γεγονότα του Μάη του '36. Έγινε παρουσίαση των ομάδων και της μέχρι τώρα δραστηριότητάς τους, σε γενικές γραμμές. Αργότερα, ακολούθησε συζήτηση για την ιδιαιτερότητα της Θεσ/νίκης και της Β. Ελλάδας, για την ηθική του αναρχικού, και για το πως μεταφράζουμε τα γεγονότα των δύο τελευταίων χρόνων στα Εξάρχεια. Η δεύτερη μέρα άρχισε κάτω από άσχημες καιρικές συνθήκες μιας καταρρακτώδους (και δη ραδιενεργού) βροχής, και ίσως αυτή να ήταν η αιτία που ο περισσότερος κόσμος δεν ήρθε το πρωί, κι έτσι η συζήτηση άρχισε στις 3.30 το μεσημέρι και κράτησε ως τις 12 το βράδυ. Συζητήθηκε αρκετά το θέμα της επαναστατικής βίας, λίγο η σχέση των αναρχικών με τα ναρκωτικά (με αφορμή το χτύπημα των εμπόρων στα Εξάρχεια), το οργανωτικό πρόβλημα και ανάμεσα στις ομάδες και τα άτομα της Θεσ/νίκης και

ανάμεσα στη Θεσ/νίκη και στις ομάδες της επαρχίας. Ακολούθησαν συζητήσεις μικρής διάρκειας για το ζήτημα ενός πανβορειοελλαδίτικου αρχικά έντυπου, το θέμα του ηλεκτρονικού φακελλώματος και της νέας ταυτότητας, και το διήμερο έκλεισε με μια συζήτηση πάνω σε συγκεκριμένους τρόπους παρέμβασης σε πιθανούς χώρους εργασίας.

Ήταν μια θετική κίνηση εκ μέρους των αναρχικών της Β. Ελλάδας και προώθησε πραγματικά μια κατάσταση (όπως μάλλον θα φανεί αργότερα). Αρχικά βέβαια, ήταν ως επί το πλείστον αναγνωριστική (όπως εξ' άλλου κι εκείνη της Πάτρας). Ήταν ικανή η προσπάθεια όλου του κόσμου (εκτός ελαχίστων στενοκέφαλων εξαιρέσεων που όμως δεν κατόρθωσαν να επηρεάσουν την φανερή επιθυμία του κόσμου για συνεννόηση) να παραβλέψει σε πρώτη φάση τις μεταξύ του αντιθέσεις (ειδικά αυτές ανάμεσα στις ομάδες και τα άτομα της Θεσ/νίκης) για να καταλήξει κάποια αυτή η πρώτη συνάντηση. Μετά από ώριμες σκέψεις, ήταν φανερό πως κατά πλειοψηφία, ο κόσμος ήταν αποφασισμένος να λειτουργήσει προς το παρόν αρκετά αφαιρετικά ούτως ώστε να υπάρξει η δυνατότητα για επαφές, επικοινωνία, σ' ένα βαθμό κοινή οργάνωση που θ' αποκαλύψει αποσυμφορώντας το πραγματικό δυναμικό του αναρχικού χώρου και τα περιθώρια ανοίγματος σε περισσότερο κόσμο. Κυριάρχησε η πρόταση για τη δημιουργία ενός χώρου που (είτε θα ονομάζεται στέκι, είτε γραφείο) θα έχει

δύο λειτουργίες: κατ' αρχήν το χαρακτήρα ενός πόλου συγκέντρωσης, συνάντησης και επικοινωνίας των ομάδων και των ατόμων της Θεσ/νίκης, που δεν θ' ανήκει σε καμιά ομάδα, ούτε θα στοχεύει στην ομοιογένεια. Θα παίζει σ' ένα βαθμό συντονιστικό ρόλο στις ενέργειες της Θεσ/νίκης, ενδέχεται αργότερα να είναι και περισσότερο ανοιχτό για τον άλλο κόσμο. Η δεύτερη και εξ' ίσου σοβαρή λειτουργία του χώρου αυτού, θα είναι αυτή του κέντρου πληροφόρησης κι επαφής για τη Βόρεια Ελλάδα. Για το σκοπό αυτό θα επιδιωχτεί η ύπαρξη ενός τηλεφώνου. Έτσι θα μπορεί να έρχεται σε επαφή, ομάδα ή άτομο από κάποια πόλη με άτομα από οποιαδήποτε πόλη έχει επικοινωνία μ' αυτό το κέντρο πληροφόρησης. Θα γίνεται ανταλλαγή πληροφοριών, υλικού, αλλά θα έχει και πολλές ακόμα λειτουργίες. Κάπως έτσι το ήθελαν κι οι προτάσεις, και κάπως έτσι συμφωνήθηκε στο ραντεβού των άμεσα ενδιαφερομένων επί του θέματος.

Το ζήτημα του πανελλήνιου ή πανβορειοελλαδίτικου έντυπου δεν συζητήθηκε παρά περιφερειακά, κι αυτό μάλλον γιατί ήταν φανερό οι αδυναμίες μιας τέτοιας συνάντησης να καταλήξει σ' αυτού του τύπου συγκεκριμένα αποτελέσματα. Ξαν ιδέα όμως δεν εγκαταλείφθηκε και μάλλον θα ξαναγίνει κύκλος συζητήσεων πάνω στο θέμα και μέσα σ' αυτό το χώρο γραφείο που θα στηθεί και στις πιθανές επόμενες συναντήσεις στη Βόρεια Ελλάδα.

Πάει κι αυτό! «Αναπλάθουν» το δασάκι της Σχολής Ευελπί- δων

Το δασάκι στου Γκύζη, δίπλα στην παλιά Σχολή Ευελπίδων, φαίνεται ότι δεν είναι αρκετά ευπρεπές πλέον, για να σταθεί αξιοπρεπώς δίπλα στα νέα δικαστήρια. Με τα πεύκα του, τη «μαρίδα» που παίζει μπάλα, τα ζευγάρια που δολτάρουν, τα σκυλιά (ράτσας και κόπρους) δεν ανταποκρίνεται στην αναμενόμενη «αναβάθμιση» της περιοχής. Εκτός απ' τους στρατιωτικούς (λόγω Σχολής Ευελπίδων) και τους αστυνομικούς (λόγω ΚΖ αστυνομικού τμήματος), η περιοχή γύρω από το δασάκι και το πεδίο του Άρεως πρόκειται να κατακλυσθεί κι από άλλους κατοίκους «περιωπής», δικαστικούς και δικηγόρους, λόγω της μεταφοράς των δικαστηρίων. Η διαδικασία έχει ήδη αρχίσει: τα νοίκια έχουν ανέβει στα ύψη, τρύπες των 20 τ.μ. βαφτίζονται «δικηγορικά γραφεία» κλπ.

Εκπονήθηκε, λοιπόν σχέδιο «διαμόρφωσης» του δάσους: τα μονοπάτια θα γίνουν πλακόστρωτα δρομάκια, θα τοποθετηθούν καθίσματα, θα δημιουργηθεί κυλικείο. Δε μάθαμε ακόμα αν θα περιφραχθεί εντελώς, αν θα τοποθετηθεί φύλακας και θα κλείνει μόλις βραδυάσει (τέρμα οι ρομαντικές βολτούλες τα ξεστά βράδια του καλοκαιριού). Ούτε μας είπαν, φυσικά, πόσα πεύκα θα θυσιάστον στο βωμό της τιμεντένιας ομορφιάς. Θ' απαγορευθεί και η διέλευση με συνοδεία σκύλου;

Μια τέτοια εξέλιξη δεν θα μας εξέπληττε, καθόσον ο γειτονικός λοφίσκος, πριν λίγα χρόνια ελεύθερος και προσιτός σε όλους, τώρα κλειδώνεται τα βράδια και στις εισόδους συναντάς πινακίδες με ώρες λειτουργίας, πινακίδες με φράσεις όπως «απαγορεύονται οι σκύλοι» κλπ. Μπορούμε εκ των προτέρων να πούμε ότι η «αναβάθμιση» αυτή, που προαναγγέλθηκε πανηγυρικά απ' τον τύπο και την τηλεόραση, καθόλου δεν μας ενθουσιάζει, παρόλο, που φαίνεται να ενθουσιάζει μια μερίδα των κατοίκων του Γκύζη, που προτιμούν τα τεχνητά δρομάκια απ' το χώμα, τα κάγκελλα απ' την ελεύθερη διέλευση, τα φυτεμένα παρτέρια απ' τα αυτοφυή χαμομήλια, το κυλικείο απ' τα φυσικά ξέφωτα.

Βέβαια, τα παιδιά δεν πήραν είδηση ότι προβλέπεται να κατασκευαστεί «μεγάλη παιδική χαρά με παιδαγωγικά παιχνίδια», επειδή γι' αυτά ολόκληρο το δασάκι είναι και θα είναι ένας χώρος παιχνιδιού κι επειδή δεν αντιλαμβάνονται, ευτυχώς, τους ψεύτικους διαχωρισμούς των μεγάλων σε «παιδότοπους», «σκυλότοπους» και λοιπούς τεχνητούς χώρους.

ΙΤΑΛΙΑ

Οι σημερινές εκφράσεις των ανταγωνιστικών κοινωνικών κινημάτων

Η ΔΟΚΙΜΗ εξασφάλισε την τακτική συνεργασία Ιταλών συνεργατών που θα δίνουν από εδώ το στίγμα των κοινωνικών αγώνων στη χώρα τους. Έτσι, θα μπορούμε να έχουμε μια έγκυρη πληροφόρηση για τις εξελίξεις στη γειτονική, μεσογειακή χώρα. Προσπαθούμε κι ελπίζουμε να εξασφαλίσουμε παρόμοια συνεργασία και από άλλες χώρες, ώστε να γίνει η ΔΟΚΙΜΗ ο καθρέφτης που θα δίνει την εικόνα του σημερινού επιπέδου των κοινωνικών συγκρούσεων τόσο ως προς τις κύριες ιδεολογικές τάσεις τους όσο και ως προς τις μορφές και τα μέσα της δράσης που χρησιμοποιούνται.

Δεν είναι πάντα σωστό ότι οι πιο σκληρές περιόδους πάλης του προλεταριάτου ενάντια στην αστική τάξη και στο Κράτος της, συμπίπτουν με τις περιόδους της πιο οξείας οικονομικής κρίσης. Στην Ιταλία, στα 1980, 81, 82 (χρόνια της πιο οξείας οικονομικής κρίσης) το Ανταγωνιστικό Προλεταριακό Κίνημα (Α.Π.Κ.) παρέμενε σαν παραλυμένο. Από το 1983, τον καιρό που οι πιο μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις έβγαιναν από την κρίση (σε βάρος των μικρότερων και με το δυνάμωμα της εκμετάλλευσης) άρχισε να ξυπνάει και το Α.Π.Κ. και να ξαναπαίρνει ενδιαφέρουσες αγωνιστικές πρωτοβουλίες. Ποιές είναι οι βασικές δυνάμεις που συγκροτούν σήμερα το Κίνημα; Μπορούμε να επισημάνουμε, μιλώντας σχηματικά και περιοριζόμενοι στις πιο ενδιαφέρουσες εκφράσεις του Κινήματος, τρεις τομείς, που κιόλας είναι μπλεγμένοι μεταξύ τους:

- α) Το Αντιπολεμικό και Αντιιμπεριαλιστικό Κίνημα,
- β) Το κίνημα εναντίον της οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης, και
- γ) Το Φοιτητικό Κίνημα.

ΤΟ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

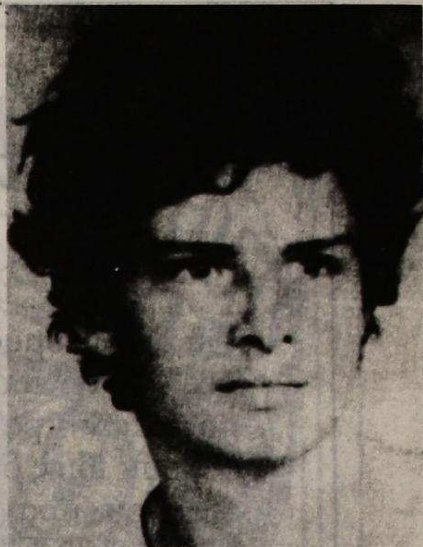
Από τις αρχές του '83 αναπτύσσεται ένα δυνατό μαζικό Κίνημα ενάντια στον κίνδυνο ενός Τρίτου Παγκόσμιου Πολέμου κι ενάντια στους πολεμικούς κινδύνους που απορρέουν από τη συμμαχία της Ιταλίας με τις ΗΠΑ. Εκείνο που έπαιξε ιδιαίτερο ρόλο ήταν η εγκατάσταση των αμερικανικών πυρηνικών πυραύλων στη βάση του Κομίσσο στη Σικελία. Αλλά, το Κίνημα θ' αναπτυχτεί μέχρι σήμερα (Μάης '86) πάνω σε πολλά και διάφορα θέματα που έχουν σχέση με την εξωτερική πολιτική της ιταλικής κυβέρνησης. Σ' αυτό το Κίνημα υπάρχουν πολλές αντιθέσεις και είναι χρήσιμο να εξεταστεί πιο λεπτομερειακά.

Πρώτ' απ' όλα, είναι ανάγκη να μην ξεχνάμε ότι ανάλογα Κινήματα αναπτύσσονται σε όλη τη Δυτική Ευρώπη, στην ίδια περίοδο, με όμοια χαρακτηριστικά κι ότι ειδικά το Δυτικογερμανικό Κίνημα (που, βέβαια, είναι το πιο δυνατό) επηρεάζει αρκετά το Ιταλικό Κίνημα. Μια κεντρική

αντίθεση είναι εκείνη μεταξύ Ειρηνιστών που είναι εναντίον της βίας και επαναστατών μαχητών. Οι επαναστάτες μαχητές (που στην πλειοψηφία τους είναι νέοι χωρίς κόμμα) καταλαβαίνουν ότι είναι αναγκαίος ένας σκληρός αγώνας αλλά και βίαιος ενάντια στην κυβέρνηση-σύμμαχο των ΗΠΑ, για ν' απομακρύνει τον κίνδυνο του πολέμου. Για τους μη βίαιους-ειρηνιστές, πρόκειται για μια πάλη όπου εκδηλώνεται μια αντίσταση, μια ηθική διαμαρτυρία που δεν περιέχει καμιά συγκεκριμένη πολιτική πρωτοβουλία. Οι αντιδραστικές δυνάμεις ανέχονται τους ειρηνιστές, αλλά, οπωσδήποτε, δεν μπορούν να ανεχτούν τους επαναστάτες μαχητές. Το Κομμουνιστικό Κόμμα βρίσκεται σε δύσκολη κατάσταση, αφού έχει αποδεχτεί επίσημα το ΝΑΤΟ. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να κριτικάρει την εγκατάσταση των πυραύλων αυτή καθ' αυτή αλλά όχι και τις βαθύτερες αιτίες της (δηλαδή τη συμμαχία με τις ΗΠΑ).

Η πιο ενδιαφέρουσα όψη αυτής της κινητοποίησης είναι ότι

συν. σελ. 38

Radu Filipescu
καταδικασμένος σε
10 χρόνια φυλακή
για συγγραφή και
διάδοση του
«Μανιφέστου»

Μανιφέστο

Εσείς που εύχεστε την κατάρρευση του εγκληματικού καθεστώτος του Τσαουσέσκου, κατεβείτε στους δρόμους στο κέντρο του Βουκουρεστίου την Κυριακή 22 Μάη και τις επόμενες Κυριακές μεταξύ 12 και 1. Αποδείξτε τη δυσαρέσκειά σας περπατώντας στους δρόμους και το πλήθος θα τολμήσει να βροντοφωνάξει την αποφασιστικότητά του. Ας γίνει η Κυριακή η μέρα της εξέγερσης μέχρις ότου πετύχουμε μια καλύτερη ζωή. Κατεβείτε στους δρόμους του Κέντρου.

Ο δρόμος

Ο Radu Filipescu είναι σήμερα κρατούμενος σε μια από τις πιο σκληρές ρουμάνικες φυλακές. Η στάση του απέναντι στις αρχές της φυλακής του στοίχισε την απαγόρευση των επισκέψεων.

15000 Σουηδοί πειραματόζωα της Πληροφορικής

ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΚΕ Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ, ΕΝ ΑΓΝΟΙΑ ΤΟΥΣ, ΣΤΟΥΣ ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ

Σύμφωνα με τα τηλεγραφήματα των διεθνών πρακτορείων ειδήσεων, 15.000 κάτοικοι αυτής της χώρας που πλάσσεται για τον όμορφο σοσιαλισμό με ελευθερία -και δη σεξουαλική!- που κατάφερε το κράτος και λέγεται Σουηδία, ανακάλυψαν έκπληκτοι ότι η ζωή τους έχει καταγραφεί, εν αγνοία τους, σε ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Τι συνέβει. Μια ερευνητική ομάδα του πανεπιστημίου της Στοκχόλμης, της οποίας ηγείται ο καθηγητής Καρλ Γκούναρ Γιάνσον θεώρησε σκόπιμο για τις «κοινωνιολογικές τους έρευνες» να καταγράψει στους κομπιούτερς 15.000 κατοίκους της Στοκχόλμης που γεννήθηκαν το 1953. Στο φακέλωμα αυτό, που αποκαλύφθηκε από μια εφημερίδα, περιλαμβάνονται πληροφορίες για ανάμειξη ή όχι των πολιτών σε εγκληματικές πράξεις, οι επιδόσεις τους στις σπουδές, η στρατιωτική θητεία τους, η κατάσταση της υγείας τους, οι προτιμήσεις τους για τα ποτά κ.ά.

Η αποκάλυψη του γεγονότος αυτού προκάλεσε σάλο στους πολίτες που απαίτησαν να καταστραφεί τελείως το φακέλωμα αυτό. Η κυβέρνηση περιορίστηκε να ζητήσει από τους ερευνητές να σβήσουν τα ονόματα, πράγμα που όχι μόνο δεν έγινε αλλά ο Καρλ Γκούναρ Γιάνσον πιέζει ώστε τελικά ούτε τα ονόματα να σβυστούν. Απ' ότι φαίνεται μόνο η οργή των Σουηδών απομένει για να μπει κάποια τάξη στα «ερευνητικά προγράμματα» των κοινωνιολόγων.

Η αποκάλυψη του περιστατικού αυτού στη Σουηδία έρχεται να επιβεβαιώσει μια πορεία που ακολουθείται προς το παρόν, από τις προηγμένες οικονομικά και τεχνολογικά χώρες και που αλλάζοντας ουσιαστικά τη μέχρι τώρα δομή των σχέσεων παραγωγής και εξουσίας βάζουν τις βάσεις για μια καινούργια κοινωνία. Είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση ότι θρυσκόμαστε σ' ένα δρόμο χωρίς επιστροφή που περνά μέσα από μια τεράστια αλλαγή στη ζωή των ανθρώπων (όπως και παλαιότερα η χρήση της φωτιάς, της ρόδας, του ατμού, της μηχανής κ.α.).

Οι κουβέντες για το τι είδους κράτος θα οικοδομηθεί περνούν σιγά σιγά στο περιθώριο (αν όχι πουθενά αλλού). Αν μπαίνει σήμερα κάποιο επαναστατικό καθήκον που να βάζει το θέμα μιας άλλης διαφορετικής και καλύτερης κοινωνίας αυτό είναι η απάντηση στο ερώτημα: του ποιοί αποφασίζουν, του ποιοί κυριαρχούν στις παραγωγικές σχέσεις και τη δημιουργικότητα των ανθρώπων.

Πρόκειται ασφαλώς για ένα πολύ μεγάλο θέμα που έχει θιχτεί ίσως σε φιλοσοφικό επίπεδο. Το μεγαλύτερο βάρος τόχει αποκτήσει και το αποχία όμως στη μεταφορά του από το επίπεδο της φιλοσοφίας στο επίπεδο της καθημερινής ζωής. Από το επίπεδο των διανοουμένων στο επίπεδο της πρακτικής των πολιτών.

Και είναι ένα θέμα ανοιχτό...

Οι Ισπανοί ποινικοί απαιτούν κοινή δικαιοσύνη.

Για δυο βδομάδες τον περασμένο Γενάρη, οι ισπανικές φυλακές αποτέλεσαν το επίκεντρο διεκδικητικών αγώνων των ποινικών κρατούμενων. Βασικό αίτημά τους είναι να τους δοθούν ίδιες δυνατότητες επανένταξης στην κοινωνία με αυτές που πραχώνονται στους αποκηρύξαντες το πολιτικό σκέλος της ETA.

Όλα άρχισαν στις 20 Γενάρη στην πρότυπη φυλακή της Βαρκελώνης, όπου οι ποινικοί κρατούμενοι άρχισαν μια «καθιστική» απεργία. Η κίνηση ενισχύθηκε από τη μάταιη αναμονή μιας αμνηστίας με την ευκαιρία της ενηλικίωσης του πρίγκιπα του Ισπανικού θρόνου στις 30 Γενάρη και εξαπλώθηκε πολύ γρήγορα σ' όλες τις φυλακές. Από το Βαλλαντολίντ ως τη Σεβίλλη πέρασε από τη Μαδρίτη και τη Βαλέντσια, με αίτημα την απόκτηση των ίδιων δυνατοτήτων κοινωνικής επανένταξης με τους ανανήψαντες της ETA-πολιτικό.

Σε άλλη φυλακή παρατηρήθηκε μια απεργία πείνας, αλλού σημειώθηκε μια μικρή στάση, ενώ σε άλλες φυλακές υπήρξε περίοδος συλλογικών «αυτοακρωτηριασμών». Για δυο βδομάδες -η ημερία άρχισε να επανέρχεται σιγά-σιγά το Φλεβάρη- οι Ισπανικές φυλακές γνώρισαν ένα κίνημα των ποινικών κρατούμενων που δεν είχε παρατηρηθεί έως τώρα σε τόσο έκταση. Συνολικά περίπου 4000 κρατούμενοι -σε σύνολο 23500 φυλακισμένων- έλαβαν μέρος στις διάφορες διεκδικητικές εκδηλώσεις.

Το υπουργείο Δικαιοσύνης ούτε προς στιγμή δεν σκέφτηκε να συζητήσει την «επανάσταση» με τους ποινικούς. Σύμφωνα με εκπροσώπους του δεν επρόκειτο για μια ανταρσία εναντίον των αρχών των φυλακών αλλά για ένα φαινόμενο «κοινωνικό». Ο Andreu Marquez, γενικός διευθυντής των φυλακών πιστεύει πως ισχύει ήδη ένα σύστημα «επανάστασης» κατάλληλο. Το σύστημα αυτό που επικαλούνται οι άνθρωποι του υπουργείου Δικαιοσύνης περιλαμβάνει, εκτός από τη μείωση της ποινής, το δικαίωμα εργασίας έξω από τη φυλακή κατά τη διάρκεια της

μέρας και εξόδους κατά τα Σαββατοκύριακα. Όμως τα 2 τελευταία μέτρα αφορούν αποκλειστικά όσους έχουν ήδη εκτίσει τα 2/3 της ποινής τους.

Οι απόψεις αυτές δεν πείθουν διόλου τους ποινικούς κρατούμενους. Ένας απ' αυτούς, ο Καταλανός Χ. Ολιβέρας, υπογραμμίζει ότι το υπάρχον σύστημα στις φυλακές χρησιμοποιεί «2 μέτρα και 2 σταθμά». Δεν υπάρχει, πρόσθεσε, κανένα πραγματικό πρόγραμμα κοινωνικής επανένταξης για τους κρατούμενους. Τα μέτρα για τα οποία μιλά το Υπουργείο αφορούν έναν πολύ περιορισμένο αριθμό κρατουμένων, ενώ πάνω από το 50% των φυλακισμένων βρίσκεται υπό συνθήκες «πρόληψης». «Στην Ισπανία πολλοί περνούν μέχρι και 4 χρόνια στη φυλακή μέχρι να φτάσουν στη δίκη τους: το να περνά κανείς έτσι 2 χρόνια θεωρείται τελείως φυσιολογικό».

Ο νόμος για την επανένταξη των ανανήψαντων της ETA-πολιτικό

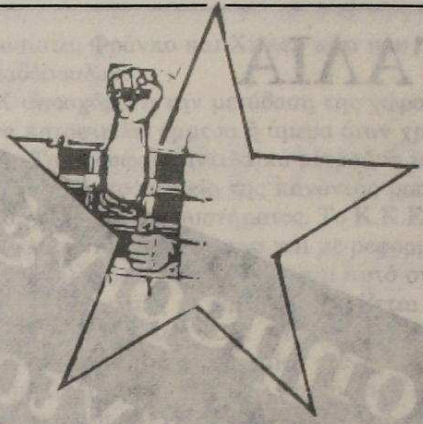
Τι ακριβώς λέει όμως, ο νόμος για την επανένταξη των ανανήψαντων μελών της ETA-πολιτικό, που αποτέλεσε το ερέθισμα για τις κινητοποιήσεις των ποινικών;

Αυτή η περίφημη επανένταξη είναι το κυρίαρχο πιστεύω του υπουργού Εσωτερικών Barrio Nuevo, για την αντιμετώπιση του Βάσκου κινήματος. Η φιλοσοφία του στηρίζεται στην ανταλλαγή του όπλου με το δικαίωμα της ψήφου.

Επιτρέπει στους εξόριστους, βασικά στη Ν. Γαλλία, να επιστρέψουν στη χώρα χωρίς το φόβο της Δικαιοσύνης, ενώ στους κρατούμενους παραχωρεί την αποφυλάκισή τους. Το μέτρο πάρθηκε μετά τις διαφωνίες και τη διάλυση της ETA-πολιτικό σκέλος γύρω στο 1982. Προϋποθέτει σαν απαραίτητο όρο την απάντηση του αγώνα της ETA.

Το μέτρο αυτό, που η Δεξιά αντιπολίτευση επέκρινε δριμύτατα, δεν βοήθησε τη σοσιαλιστική κυβέρνηση να πετύχει στους σκοπούς της. Πολύ λίγος εξόριστοι δέχθηκαν να επιστρέψουν, ενώ από τους 500 βάσκους μαχητές της ETA που κρατούνται στις φυλακές θέλησαν ν' αποφυλακιστούν μόνον οι 36. Ακολουθώντας τα Ιταλικά πρότυπα, προσπάθησαν να σπάσουν τον αγώνα των Βάσκων, αλλά οι Ισπανοί σοσιαλιστές έσπασαν τα μούτρα τους. Ο νόμος αυτός της «επανάστασης» είναι μέσα στο πλαίσιο του «αντιτρομοκρατικού αγώνα» και δεν υπάρχει περίπτωση να εφαρμοστεί στους ποινικούς.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ και μια άλλη κατάσταση μέσα στις Ισπανικές φυλακές, ενδεικτική του ρόλου και των συμφερόντων που υπηρετούν οι σοσιαλιστές της Ισπανίας. Πρόκειται για την περίπτωση του μεγιστάνα Χοσέ Μαρία Ρουίζ Μάτος. Μετά την απέλασή του από τη Γερμανία και τη φυλάκισή του στην Αλκάλα για αισχροκέρδειες και φοροδιαφυγή δισεκατομμυρίων ισπανικών πεσέτας, τυγχάνει «χαρισματικής μεταχείρισης». «Χάρη» σε μια ομάδα δικηγόρων περιμένει τη δίκη στην υπέροχη βίλλα του έξω από τη Μαδρίτη κάτω από την εποπτεία πολλών αστυνομικών. Η μεταχείριση αυτή στοιχίζει 3 εκατ. πεσέτες το μήνα.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥ PSOE (Ισπανικού Σοσιαλιστικού Εργατικού κόμματος) ΣΤΟΧΕΥΕΙ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Στις 19 και 20 Γενάρη, στα πλαίσια μιας μεγάλης σ' έκταση αστυνομικής επιχείρησης, συνελήφθησαν 15 «γκερριλλέρος» της GRAPO, τρεις μαχητές του PCE(r) και ένας συγγενής των συλληφθέντων. Για να πραγματοποιηθούν αυτές οι συλλήψεις η κυβέρνηση δεν ταγκουνέθηκε ούτε το χρόνο, ούτε τα μέσα: χιλιάδες αστυνομικοί για τον έλεγχο των οικογενειών και των φίλων των επαναστατών, των νοικιασμένων διαμερισμάτων, των συμβολαίων αγοράς και πώλησης, παρακολουθήσεις τηλεφώνων, παραβίαση της αλληλογραφίας, έλεγχοι πολιτών και των δημόσιων συγκοινωνιών κ.λ.π. Όλα αυτά, παράλληλα με την αναμονή του λάθους ή της απροσεξίας του αγωνιστή που θα επέτρεπε επίσης τη σύλληψή του.

Παρ' ότι εκ πρώτης όψεως θα μπορούσε κανείς να πει ότι επρόκειτο για μια αστυνομική επιχείρηση της οποίας ο σκοπός ήταν, για μια ακόμα φορά, να δημοσιοποιηθεί για νιοστή φορά η «εξάρθρωση» της GRAPO, αυτή η αστυνομική επιχείρηση στοχεύει πιο ψηλά. Στη πραγματικότητα η κυβέρνηση του PSOE επιχειρεί να καταφέρει ένα χτύπημα στην επαναστατική πρωτοπορεία του Αντιστασιακού Κινήματος και να το σιμώχνει όλο και περισσότερο κάθε μέρα. Γι' αυτό το λόγο δε διστάζει να χρησιμοποιήσει άμεσα δυο στοιχεία, που επιφανειακά, δεν βρίσκονται στο κέντρο της αστυνομικής επιχείρησης: Το PCE(r) (Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας - ανασυγκροτημένο) και τους πολιτικούς κρατούμενους.

Χρησιμοποιώντας βασανιστήρια και θύειες ανακρίσεις προσπάθησαν κατ' επανάληψη να εξααναγκάσουν τους κρατούμενους να υπογράψουν δηλώσεις που να τοποθετούν άμεσα στο PCE(r) στις οργανωτικές δομές της στρατιωτικής δραστηριότητας της GRAPO. Θέλησαν να εξαναγκάσουν τον Jaime Simon Quintela να υπογράψει μια δήλωση με την οποία το PCE(r), και ιδιαίτερα ο Γ.Γ. Μανουέλ Πιρέζ Μαρτίνεζ Αρένας, παρουσιάζονταν σαν οι κυριώτεροι διευθύνοντες της GRAPO. Το μέρος της αστυνομίας για το PCE(r) και το σύντροφο Αρένας, όπως και η θέλησή της να τους εξαφανίσουν από την κυκλοφορία, διαλύοντάς τους, αντικατοπτρίζονται για παράδειγμα στις δηλώσεις του Λουίζ Καμπέζα Ματο: «όσον αφορά τον Αρένας έχουμε ανώτερες διαταγές να τον εξαφανίσουμε» ή «ήταν λάθος που δεν μας επιτράπηκε να τον κανονίσουμε κατά την έξοδό του από τη φυλακή».

Εμείς, πολιτικοί κρατούμενοι από τις 2 αυτές οργανώσεις, δεν αποφεύγουμε τις αστυνομικές απειλές: είναι ξεκάθαρο ότι αυτό που θέλουν, είναι, αν όχι να μας δουν όλους νεκρούς, τουλάχιστον να είμαστε εξαφανισμένοι από τη ζωή, απόλυτα απομονωμένοι, ώστε κανένα σημείο από μέρους μας, ούτε το παραμικρό στοιχείο από το παράδειγμά μας σαν αγωνιστές κομμουνιστές να μην καταφέρνει να περάσει τους τοίχους των φυλακών. Προκειμένου να προετοιμάσουν το «νόμιμο» άλλοθι για να πραγματοποιήσουν τα παραπάνω, έκαναν τον Ροντρίγκεζ Βελόσο να υπογράψει ότι ο Καλέρο Αρκόνελ (συνελήφθη το 1984) τον πληροφόρησε για ένα ραντεβού με τους GRAPO από τη φυλακή Καραμπανουέλ, όπου ο Λαουρέντο Ορτέγκα, ο Χιέρρο Τσομόν, ο Μπρόνκο Μπενέιτο και Σάντοες Κάσας (ηγέτες των φυλακισμένων της GRAPO) τον υποχρέωσαν να περάσει στον ένοπλο αγώνα.

Αυτές οι συλλήψεις και αυτές που μπορεί ακόμη ν' ακολουθήσουν, δεν έπεισαν το Υπουργείο Εσωτερικών ότι μπορούν να ξεπερνούν με το PCE(r) και τα μέλη της GRAPO. Χωρίς σταματημό, η αστυνομία προσπάθησε να σπρώξει τους συλληφθέντες αγωνιστές ν' αρνηθούν τον εαυτό τους, παρουσιάζοντάς τους σαν «μοντέλο» προς μίμηση τους 14 «μετανοημένους» που εγκατέλειψαν το Νοέμβριο τον αγώνα. Πρέπει να φερθείτε όπως αυτοί, μόνο σ' αυτή τη βάση μπορούν να γίνουν διαπραγματευτές. Πάρτε μέρος στην «επανάσταση» όπως οι 14 της Soria, αν δεν το κάνετε οι «αυτοκτονίες» των κρατούμενων, όπως στη Γερμανία, θ' αρχίσουν σύντομα. Με τέτοιες και άλλες παρόμοιες φράσεις βομβαρδίστηκαν ασταμάτητα κατά τη διάρκεια των 10 ημερών που κρατήθηκαν στα αστυνομικά τμήματα.

Να ποιο είναι, εν συντομία, το «ή τώρα ή ποτέ» που ο Γκονζάλεθ πρότεινε στους καλύτερους άντρες και γυναίκες του λαού, στην πολιτική και στρατιωτική του πρωτοπορία: υποχωρήστε εγκαταλείποντας τον αγώνα ενάντια στα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα ή αντιμετωπίστε την άγρια καταστολή του κάθε αστυνομικού και στρατιωτικού οργάνου του κράτους.

Η άρνηση όμως της υποχώρησης, η περιφρόνηση της καταστολής και η εκλογή της συνέχισης του αγώνα ως το τέλος, είναι ακριβώς αυτό που ενώνει στενά σήμερα όλο τον εργατικό κόσμο και τους πρωτοπόρους του, από τους εργάτες των ναυπηγείων ως τις πολιτικές οργανώσεις και τους γκουερριλλά, περνώντας και από τους πολιτικούς κρατούμενους. Η εργατική τάξη και ο λαός δεν πρόκειται να επιτρέψουν να δολοφονούν τους πιο αποφασισμένους και φωτισμένους ηγέτες τους, ενώ οι δεύτεροι θα κάνουν το καλύτερο για να τους οδηγήσουν στη νίκη. Οι GEOS και οι πολιτοφυλάκες είναι ανίσχυροι ενάντια σ' αυτή την ενότητα και αγωνιστική αλληλεγγύη. Θα συντριβούν όποια κι αν είναι τα σχέδια που απεργάζονται οι σοσιαλ-φασίστες.

**Πολιτικοί Κρατούμενοι του PCE(r) & των GRAPO
Φυλακή της Soria
12 Φλεβάρη 1985**

* Το Νοέμβριο του 1984 από τους 60 μαχητές των GRAPO και των PCE(r) που ήταν φυλακισμένοι στη Σόρια, αποχώρησαν 14 προβάλλοντας διαφορετικές πολιτικές.

Νέα από ινδιάνους κρατούμενους στις Η.Π.Α.

Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε αναφερθεί στις συνθήκες κράτησης του Ινδιάνου Λεονάρντ Πελλιέ, που έχει κατηγορηθεί (μέσω σκευωρίας) για το φόνο 2 πρακτόρων του FBI κατά τη διάρκεια συμπολοκής στην Ινδιάνικη περιοχή Πάιν Ριτζ το 1975. Μετά από αλληπαλλήλες αιτήσεις ενάντια στην αδικαιολόγητη κράτησή του στην απομόνωση και στον περιορισμό της θρησκευτικής του ελευθερίας (δεν του επέτρεπαν να τελεί τις παραδοσιακές τελετές των Λακότα), ο Πελλιέ μεταφέρθηκε στις ομοσπονδιακές φυλακές Λέβενγουορθ στο Κάνσας. Για πρώτη φορά μετά από 3 χρόνια δεν βρίσκεται στην απομόνωση, για πρώτη φορά μετά από 5 χρόνια του επιτρέπεται να βγει στην αυλή. Μπορεί να πάει στη νομική βιβλιοθήκη των φυλακών και να τρώει στην τραπεζαρία, ενώ στις φυλακές Μάριον, όπου εκρατούντο ο Πελλιέ και οι επίσης Ινδιάνοι Αλ Γκάρτζα και Όρθιο Ελάφι δεν μπορούσαν να

φάνε μαζί με τους άλλους κρατούμενους όσο φορούσαν κεφαλοδέτη με θρησκευτική γι' αυτούς σημασία «λόγω κανονισμού ενδυμασίας»!

Το Όρθιο Ελάφι μετά από διαδοχικές μεταγωγές σε διάφορες φυλακές, στάλθηκε τελικά στην πολιτειακή φυλακή της Οκλαχόμα (έξω δηλαδή από το ομοσπονδιακό σύστημα φυλακών), πράγμα, που μπορεί ν' αποδειχθεί ιδιαίτερα επικίνδυνο γι' αυτόν. Γράμματα συμπα-

ράστασης και διαμαρτυρίας ενάντια στην κακομεταχείρισή τους στις φυλακές μπορούν να σταλούν στις διευθύνσεις: Leonard Peltier, P.O.B. 1000, Leavenworth, Kansas 66048, USA και Robert Hugh Wilson/standing Deer - No 83947, Lexington Assesment and Reception Centre, P.O.B. 260, Lexington, Oklahoma 73051, USA.

ΧΙΛΗ

η λαϊκή οργή εναντίον της διπλωματίας των δολοφόνων

Η «πίτση» των δικτατοριών του Ντυβαλιέ και του Μάρκος στην Αϊτή και τις Φιλιππίνες ξανάφερε στο φως της δημοσιότητας τη διπλωματία των δολοφόνων, της Ουάσιγκτον. Ενθουσιασμένοι δηλώνουν πως η Χιλή θα είναι η επόμενη στη σειρά.

Όμως στη Χιλή κάποιοι έχουν αντίθετη γνώμη. Στις αρχές του Απρίλη η πρωτεύουσα Σαντιάγο και πολλές μεγάλες πόλεις συγκλονίστηκαν από συγκρούσεις διαδηλωτών και αστυνομίας μέσα σε δεκάδες δυναμικές ενέργειες. Στο Σαντιάγο, την Κονσεψιόν, το Βαλπαράϊζο, τη Βίνα Ντελ Μαρ, το Κοκούμπο, την Καλάμα και στα ορυχεία της Τσουκικαμάτα οι διαδηλωτές συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις ασφαλείας του καθεστώτος, ενώ το Πατριωτικό Μέτωπο Μανουέλ Ροντρίγκεζ ανέλαμβανε την ευθύνη για πάνω από 50 επιθέσεις στις πόλεις αυτές.

Η διπλωματία των δολοφόνων της Ουάσιγκτον «υιοθέτησε» πρόσφατα απόφαση του ΟΗΕ που καταδικάζει τη Χιλή για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ενώ η κυβέρνηση

Ρήγκαν επιδοτεί το φασιστικό καθεστώς του Πινοσέτ με δισεκατομμύρια δολάρια μέσω διεθνών τραπεζικών δανείων. Και αυτό ενώ ο αμερικάνικος νόμος απαγορεύει να δίνονται δάνεια σε κυβερνήσεις που παραβιάζουν τ' ανθρώπινα δικαιώματα.

Παρακάτω δίνονται αποσπάσματα από το Πρώτο Ανακοινωθέν του Μετώπου Μανουέλ Ροντρίγκεζ και ένα κείμενο για τις κλοπές ηλεκτρικού στις φτωχογειτονιές της Χιλής. Στις αρχές του Απρίλη οι δυνάμεις ασφαλείας επιτέθηκαν εναντίον εκατοντάδων αστέγων που είχαν εγκατασταθεί σε μια εγκαταλειμμένη περιοχή, προκαλώντας πολλά θύματα, ενώ κομμάντος του Μετώπου εκτέλεσαν τον ηγέτη ενός φιλοκυβερνητικού κόμματος, της Ανεξάρτητης Δημοκρατικής Ένωσης.

Στη Χιλή, η διπλωματία των δολοφόνων δεν έχει μόνο ν' αντικαταστήσει τον Πινοσέτ, αλλά και να προλάβει τη λαϊκή οργή. Ξέρουν καλά στην Ουάσιγκτον. Η Χιλή δεν είναι Αϊτή.

Αρπάξτε τα όπλα Εναντίον της Χούντας

Τον τελευταίο καιρό βρισκόμαστε μπροστά σε μια δραματική αύξηση της ένοπλης δράσης της Αριστεράς εναντίον της στρατιωτικής κυβέρνησης. Μερικές ομάδες, που η πιο δυναμική και πιο γνωστή είναι το Κίνημα της Επαναστατικής Αριστεράς (MIR) έχουν χρησιμοποιήσει, απ' όταν υπάρχει η στρατιωτική χούντα, την ένοπλη δράση σαν έναν τύπο αντίστασης. τη χρησιμοποιήσαν: πρώτο για να προπαγανδίσουν τις θέσεις τους και δεύτερο για να χτυπήσουν άμεσα αστυνομικούς και στρατιωτικούς στόχους. Στην πρώτη περίπτωση ανήκουν οι επιχειρήσεις για κατάληψη ραδιοφωνικών σταθμών.

Τελευταία, η πλειοψηφία της Αριστεράς είχε αναγνωρίσει τη νομιμότητα των ένοπλων επιθέσεων σαν μια τακτική του αγώνα για την ανατροπή του Πινοσέτ. Ενώ κανένα από τα κόμματα δεν είχε προωθήσει τη θέση για ένοπλη εξέγερση (όμοια με της Νικαράγουα) τώρα αποδέχονται ότι η λαϊκή αντιπολίτευση έχει το δικαίωμα ν' απαντήσει με τα ίδια μέσα στις επιθέσεις εναντίον του λαού. Αυτό σημαίνει ότι μερικές φορές χρησιμοποιείται η μορφή στρατιωτικά οργανωμένων επιθέσεων σε στρατιωτικούς και οικονομικούς στόχους.

Η πιο γνωστή και πιο δυναμική ανάμεσα στις νέες οργανώσεις είναι το FRENTE PATRIÓTICO MANUEL RODRIGUEZ (ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΜΑΝΟΥΕΛ ΡΟΝΤΡΙΓΚΕΖ) που τελευταία κυκλοφόρησε το πρώτο του Μανιφέστο στο λαό της Χιλής. Το ντοκουμέντο αναλύει με λεπτομέρεια και την πολιτική και οικονομική κρίση του καθεστώτος, τη διαφθορά του και τη βία που ασκεί, και σημειώνει την κλιμακωμένη λαϊκή δράση για την ανατροπή του στη διάρκεια 11 ημερών διαμαρτυρίας πανεθνικής και μιας πανεθνικής απεργίας. Το «ΠΜΡ» δηλώνει:

«Ο αγώνας δεν θα σταματήσει εφόσον θα υπάρχει κι ένας Χιλιανός εξόριστος: εφόσον δεν θα υπάρχει δι-

καισύνη για τους χιλιάδες εξαφανισμένους, βασανισμένους, δολοφονημένους και φυλακισμένους από το καθεστώς: εφόσον δεν θα υπάρχει ελευθερία πολιτικής έκφρασης τύπου, συνεπαιριζόμαστε: εφόσον ο λαός είναι στερημένος από τα δικαιώματά του: εφόσον θα επιμένει η φτώχεια και η στέρηση για τους πολλούς και η πολυτέλεια για τους λίγους: εφόσον τα βασανιστήρια, η καταδίκη και οι δολοφονίες συνεχίζονται και παραμένει ανέπαφος ολόκληρος ο καταπιεστικός μηχανισμός της δικτατορίας».

Όσο το καθεστώς προτείνει - διάλογο με την αντιπολίτευση αυτή «θα πρέπει να λέει ότι θα υπάρξει διάλογος μόνο αν μ' αυτόν θα μπει ένα άμεσο τέλος στους καθεστώτες του Πινοσέτ, στη χούντα του και στο Σύνταγμά του».

Ως προς το θέμα της βίας και της χρησιμοποίησής της, το Μέτωπο υποδεικνύει το αδιάκοπο μπαράζ που χρησιμοποιεί στην προπαγάνδα της η κυβέρνηση πάνω στο θέμα της «τρομοκρατίας» και της βίας. Όπως συνέβη στην απεργία των μεταλλορύχων, οι «άνθρωποι της βίας» κα-

ταγγέθηκαν και βασανίστηκαν. Καθόλου δεν μνημονεύεται η βία που ασκεί το καθεστώς, της αστυνομίας του, των ένοπλων δυνάμεών του και το πιο βασικό απ' όλα, των κοινωνικών και οικονομικών του μέτρων. Η κατεύθυνση της οικονομίας μετά την αναρχία του 1973 της στρατιωτικής κυβέρνησης ήταν η πιο μεγάλη διάρκεια και η πιο έντονη επίθεση που έγινε ποτέ εναντίον των Χιλιανών λαού. Το μανιφέστο σκιαγραφεί τη λογική αυτού του θέματος, δίνοντας έμφαση στη νομιμότητα της αυτοάμυνας και στην υποκρισία που χαρακτηρίζει τις καταγγελίες που κάνει το καθεστώς.

Αυτή η λογική, άρα, κάνει το ΠΜΡ, να έχει μια ξεχωριστή πολιτική θέση από την υπόλοιπη αντιπολίτευση. Πρώτο, πιστεύει, μαζί μ' έναν αριθμό αριστερών που γίνονται όλο και πιο πολλοί, ότι οι συζητήσεις και το «άνοιγμα» που άρχισαν τον Αύγουστο του 1983 μέχρι το Νοέμβριο 1984 που κηρύχτηκε η Κατάσταση Πολιορκίας μεταξύ καθεστώτος και αντιπολίτευσης, ήταν ένας ελιγμός της δικτατορίας που στόχευε να σταματήσει όσο το δυνατό πιο πολλές κινητοποιήσεις και να εμποδίσει τα πολυποικίλα ρεύματα της αντιπολίτευσης να δουλέψουν μαζί.

συν. σελ. 36

Παράνομες συνδέσεις ηλεκτρικού στις φτωχογειτονιές

Στις 24 Ιούλη ένα 13χρονο αγόρι πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε στη γειτονιά La Bandera όταν άνθρωποι της ηλεκτρικής εταιρίας CHILECTRA πήγαν να κόψουν τις παράνομες συνδέσεις που είχαν γίνει από τους κατοίκους για να παίρνουν ηλεκτρικό. Το αγόρι, ο Alvaro Seves, χτυπήθηκε από αστυνομικούς με σφαλή κατά τη διάρκεια της δυναμικής αντιπαράθεσης που ξέσπασε σαν αποτέλεσμα των ενεργειών των ανθρώπων της CHILECTRA.

Στις 30 Ιούλη μια νεαρή μητέρα από το Pudahuel, η María Jaramillo, πέθανε από ηλεκτροπληξία όταν προσπάθησε να αποσυνδέσει παράνομη σύνδεση ηλεκτρικού, πριν φτάσουν οι άντρες της CHILECTRA για την κανονική τους επιθεώρηση.

Πρόκειται για γεγονότα που σκιαγραφούν την απελπιστική κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι των φτωχογειτονιών της Χιλής. Αδυνατώντας ν' ανταποκριθούν οικονομικά στις βασικές ανάγκες της ζωής καταλήγουν στο να «κλέβουν» ηλεκτρικό ρεύμα σαν μια από τις τακτικές επιβίωσης. Σιγά-σιγά η προσοχή των κατοίκων στράφηκε στο καταστατικό τρόπο με τον οποίο η CHILECTRA και η αστυνομία συμπεριφέρονται από κοινού στις φτωχογειτονιές.

«Δεν πληρώνουμε τους λογαρια-

σμούς γιατί δεν έχουμε ούτε δουλειά, ούτε λεφτά. Οφείλουμε περίπου 8000 πέσος και μας έχουν κόψει το ρεύμα από το 1983. Από τότε χρησιμοποιούμε τις λεγόμενες «παράνομες συνδέσεις». Είναι τα λόγια του Mario Fernandez, ενός εργάτη του κρατικού ΡΟJH (πρόγραμμα μικρού επιδόματος για τους ανέργους), που είχε αναμειχθεί στα γεγονότα στη La Bandera. Τα λόγια του αποκαλύπτουν σκληρές πραγματικότητες που η CHILECTRA θα προτιμούσε να κρύψει: ότι χιλιάδες οικογένειες έχουν απλήρωτους λογαριασμούς ηλ. ρεύματος και καταλήγουν στο να κλέβουν με παράνομες συνδέσεις.

Η «Ανάλυση» (έκδοση της προοδευτικής αντιπολίτευσης) ήρθε σ' επαφή με την CHILECTRA, σε μια προσπάθεια να πάρει από τους διευθυντές της εταιρίας λεπτομέρειες σχετικά με την πολιτική και την τακτική της στις φτωχογειτονιές. Στάθηκε αδύνατο. Η προσπάθεια αυτή της «Ανάλυσης» ποτέ δεν έφτασε παρά πέρα από τη γραμματεία που συνεχώς υποσχόταν «να τηλεφωνήσει αμέσως», αλλά ποτέ δεν το έκανε.

Τον περασμένο Σεπτέμβριο η CHILECTRA προσφέρθηκε για διάλογο με τους καταναλωτές που είχαν χρέη. Η ανακοίνωση αυτή - ξέθαψε - 101.000 χρέη απλήρωτα μόνο στην περιοχή Metropolitan, ενώ άλλες 41000 προστέθηκαν στο νούμερο αυτό από τον Απρίλη.

Οι κάτοικοι στις φτωχογειτονιές λένε ότι η συμφωνία με τη CHILECTRA δεν τους βοηθά πραγματικά, αφού η φτώχεια που τους οδήγησε να δημιουργήσουν χρέη, δεν έχει εκλείψει. Πάρτε την περίπτωση της María από τη Villa O' Higgins. Οφείλει 25000 πέσος για λογαριασμούς ρεύματος: «έχω 6 παιδιά να ταϊσω και έχουν θγάλει τον άντρα μου από το ΡΟJH» είπε. «Το Μάρτιο έκανα καινούργια συμφωνία με τη CHILECTRA. Μου είπαν ότι θα έπαιρναν το μετρητή αν δεν συμφωνούσα». Τώρα πληρώνει 550 πέσος το μήνα και θα εξοφλήσει το χρέος της ως το 1996. Τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα αν σκεφτεί κανείς ότι αυτή πρέπει να

συν. σελ. 36

ΧΙΛΗ από σελ.35

Δεύτερο, το Μέτωπο είναι προσεκτικό απέναντι στις προτάσεις ενότητας θέσεων αν αυτή η ενότητα δεν προϋποθέτει την άμεση ανατροπή του καθεστώτος και τη διάλυση των καταπιεστικών μηχανισμών που αυτό έχει δημιουργήσει. Το Μανιφέστο εκδηλώνει ιδιαίτερα υποψίες για μερικές οργανώσεις που μόνο τώρα τελευταία κινούνται σαν αντιπολίτευση.

«Δεν έχουμε εμπιστοσύνη σ' αυτούς τους «δημοκράτες» που μόλις τελευταία προσηλυτίστηκαν στη δημοκρατία. Δεν είναι αρκετό να κάνουν μια απλή δήλωση πίστης στη δημοκρατία όταν ξέρουμε ότι πολλοί απ' αυτούς που κάνουν τέτοιες δηλώσεις υποστήριξαν τη δικτατορία στα περισσότερα από τα 11 χρόνια».

Το Μέτωπο βασίζει την πολιτική του πλατφόρμα που μας δίνει στο Μανιφέστο στην Αριστερά. Έτσι βάσει θέματα: αγροτική μεταρρύθμιση, πανεπιστημιακή αυτονομία, και αναγνώριση των δικαιωμάτων της φυλής των Μαπούς: το δικαίωμα στη δουλειά και στην εκπαίδευση: συμμετοχική δημοκρατία στην πολιτική και οικονομική ζωή: εκδημοκρατισμό των ένοπλων δυνάμεων και στην εξωτερική πολιτική μη-εθνοσυγγράμμιση.

Η άμεση τακτική

Το Μέτωπο υποστηρίζει ότι η πιο αποτελεσματική άμεση τακτική για την ανατροπή του καθεστώτος είναι η δημιουργία ενός στρατιωτικο-πολιτικού Μετώπου, με την ανάπτυξη λαϊκών στρατιωτικών δυνάμεων, με τοπικές πολιτοφυλακές και μια ενιαία δομή διοίκησης. Αυτό θα προκαλούσε τη στρόφι των στρατιωτών του κανονικού στρατού προς τις στρατιωτικές οργανώσεις της αντιπολίτευσης. Γίνεται καθαρό πως ο τελευταίος στόχος είναι μια εθνική εξέγερση, που θα περιλάμβανε μακρόχρονη παράλυση της χώρας και, προφανώς, τη δημιουργία ελεύθερων περιοχών που δεν θα μπορούσε να ελέγξει το καθεστώς και οι δυνάμεις τους.

Η πολιτική καταγωγή του Ροντριγκισμού είναι ολοφάνερη. Το Μανιφέστο αναφέρει τα ιστορικά προηγούμενα: Βιετνάμ, Κούβα, Νικαράγουα, Σαλβαντόρ. Το όνομα του Μετώπου προέρχεται από έναν ήρωα του πολέμου της Ανεξαρτησίας εναντίον της Ισπανίας. Υπογραμμίζεται ότι δεν πρόκειται για ένα νέο πολιτικό κόμμα, ούτε θέλει, όπως λέει το Μανιφέστο, ν' αντικαταστήσει άλλα που υπάρχουν:

«Κανένας δεν μπορεί ν' αρνηθεί την αξία της επιλογής που έχει διαλέξει για να πολεμήσει ένοπλα... αγαπάμε την ειρήνη και θέλουμε να βάλουμε ένα τέλος στην τρομοκρατική βία του καθεστώτος».

Το Μέτωπο δεν ισχυρίζεται ότι είναι εύκολη δουλειά κι ότι θα γίνει γρήγορα η οικοδόμηση ενός στρατιωτικού μηχανισμού. Η θέση αυτή βασίζεται σε μια ρεαλιστική στρατιωτική ανάλυση της Χιλής σήμερα. Το Μανιφέστο δεν μπαίνει σε λεπτομέρειες για το θέμα σύνδεσης στρατιωτικών ενεργειών με τη δράση του μαζικού κινήματος. Το θέμα είναι πολύ σοβαρό για τους σοσιαλιστές, που πιστεύουν ότι τη βάση για μια νέα κοινωνία την αποτελεί η εργατική τάξη. Καλώντας τους «καλύτερους μαχητές του λαού» να μπουν στις πολιτοφυλακές, υπάρχει κίνδυνος απομάκρυνσης των καλύτερων οργανωτών στα εργοστάσια, στις τεχνεκεδουπόλεις και στα κολλέγια από το μαζικό κίνημα. Κανένας δεν μπορεί ν' αρνηθεί τη χρησιμοποίηση βίας από την αντίσταση. Αλλά, οι λεπτομέρειες της σε μια αστική (urban) κοινωνία όπως είναι της Χιλής, μ' ένα δυναμικό εργατικό ταξικό κίνημα, παρουσιάζει σημαντικές δυσκολίες.

παράνομες συνδέσεις ηλεκτρικού

από σελ. 35

πληρώσει 690 πέσος το μήνα για το σπίτι και 350 πέσος σε ξεχωριστή συμφωνία με την AIMOS (εταιρία ύδρευσης) καθώς κι εκεί έχει καθυστερήσει τις πληρωμές. «Και το χειρότερο απ' όλα είναι, συμπλήρωσε η Μαρία, ότι αν χάσω την πληρωμή ενός μόνο μήνα, θα ακυρώσουν όλη τη συμφωνία».

Η Joanna από τη Villa Lebu στην La Florida δεν μπορεί καν να αρχίσει να πληρώνει τα χρέη του ηλεκτρικού. «Σταμάτησα να πληρώνω τους λογαριασμούς μου 4 χρόνια πριν γιατί δεν έχω τα χρήματα, ούτε και αυτά που παίρνω από το ΡΟJΗ φτάνουν. Τους οφείλω 20.000 πέσος. Πριν ένα χρόνο πήραν τον μετρητή μου και έκτοτε αρχίσαμε να «κλέβουμε» ρεύμα. Έχω 5 παιδιά κι ο άντρας μου έχασε τη δουλειά του στο Corjo (οργανισμός ανάπτυξης), όταν ανέθηκε στην εξουσία ο Πινোসέτ».

Τώρα όλοι οι «κλέφτες» ρεύματος έχουν πρόβλημα με την CHILECTRA και τους επιθεωρητές που στέλνει. «Έρχονται σχεδόν καθημερινά για να κάνουν έρευνα πριν τις 8 το πρωί. Την αυγή πρέπει να θγούμε έξω να αποσυνδέσουμε τις συνδέσεις και όταν τελειώσουν οι επιθεωρήσεις τις ξανασυνδέουμε μόνοι μας πάλι».

Ένας κάτοικος της φτωχογειτονιάς από τη Santa Corina στο Pudahuel, είπε ότι οι επιθεωρητές της CHILECTRA έρχονται μερικές φορές τη νύχτα, και μερικές φορές έρχονται με μια ομάδα από 5 αυτοκίνητα, ή και περισσότερα. Η Ubertinda από το Nuevo Amanecer είπε κάτι παρόμοιο: «Έχουν έρθει ακόμα και Κυριακή, με τις πινακίδες των αυτοκινήτων λασπωμένες. Δύο μήνες πριν είχαν έρθει με τους καραμπινιέρους. Διαμαρτύρονταν πολλοί και αυτοί πλήγωσαν έναν εργάτη του ΡΟJΗ. Το πρόβλημα είναι ότι δεν θέλουμε να είμαστε χωρίς ηλεκτρικό και δεν θέλουμε να μας κόψουν τα καλώδια του ηλεκτρικού γιατί κοστίζουν ακριβά».

Ένας άλλος κάτοικος της La Banderita, ο Leonardo Levican, που ήταν παρών στα γεγονότα της 24 Ιουλίου, είπε ότι ήταν από τα χειρότερα: «Οι άνθρωποι της CHILECTRA πάντα ερχόντουσαν αλλά πολλοί απ' αυτούς απλώς έλεγαν: «πρόκειται να σας πάρουμε τα καλώδια, αλλά μόλις φύγουμε θα τα ξανασυνδέσετε μόνοι σας». Τελευταία ερχόντουσαν με τους καραμπινιέρους αλλά τίποτα περισσότερο. Όμως στις 24 Ιουλίου ήρθαν με 3 αστυνομικούς, μας έβριζαν και επιτέθηκαν στην κόρη μου όταν παραπονέθηκε. Φαίνεται ότι τους άρεσε να λογαριάζονται και αυτοί σαν αστυνομικοί».

Ο γαμπρός του, ο Mario Hernandez, εξήγησε: «Δέκα-δώδεκα άτομα, ανάμεσά τους γυναίκες και παιδιά, μαζεύτηκαν χωρίς μαχαίρια και αξίνες παρά τις οδηγίες τους «El Mercurio» κατά τη διάρκεια της αντιπαράθεσης ένα από τα γουρούνια επιτέθηκε στη γυναίκα μου με μπουινίες και κλωτσιές. Εκνευρίστηκα και του επιτέθηκα. Έβγαλε το πιστόλι και πυροβόλησε, έσκυψα και η σφαίρα χτύπησε το παιδί». Ο Mario πρόσθεσε ότι ο καραμπινιέρους πυροβόλησε συνολικά 6 φορές και όχι στον αέρα. «Είναι ένας ντόπιος αστυνομικός, λέγεται Juan Villalobos, και είναι ένας πραγματικός φονιάς. Τον φωνάζουν «el Fito». Είναι ευαγγελικός παπάς και ιεροκήρυκας στην εκκλησία Pestecostal. Εκείνη τη μέρα είχε τη Βίβλο στη τσέπη του, όπως πάντα».

Άλλοι κάτοικοι συμφωνούν με το Mario. «Εάν ξαναγυρίσουν θα θγούμε στους δρόμους όπως και πριν. Έχουμε περάσει τόσα, που δεν φοβόμαστε πια».

Ο Leonardo Levican εξήγησε τους λόγους για τις παράνομες συνδέσεις: «Έχω 9 παιδιά και πρέπει νάμαι έξω αν θέλω να επιβιώσω. Δεν μπορούμε να αφήσουμε να πεθάνουμε γιατί όπως ξέρετε η ζωή είναι καλή και πρέπει να ζήσουμε».

ΙΣΠΑΝΙΑ

η άλλη όψη του δημοψηφίσματος για το NATO

Ο «ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΙΑΝΚΗΔΩΝ» ΑΠΟΤΥΧΕ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΤΙΣ ΜΑΖΕΣ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑΣ, ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΙΒΗΡΙΚΗΣ

«Είναι φανταστικό... Είναι κάτι πολύ σπουδαίο...» Με τα λόγια αυτά σχολίασε στην Ουάσιγκτον, ο εκπρόσωπος του Στάιτ Ντιπάρτμεντ Πήτερ Μαρτίνεθ το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος για το NATO, που έγινε στην Ισπανία. Όπως είναι γνωστό οι Ισπανοί συμμετείχαν στην ψηφοφορία με ποσοστό 59,68% (δηλ. αποχή 40%) και ψήφισαν με ποσοστό 51,3% υπέρ της παραμονής στο NATO. Ενώ το 41,2 % ψήφισε κατά της παραμονής σ' αυτό. Σημειώθηκε επίσης ποσοστό 6,4% για τα άκυρα και τα λευκά.

Προξενεί ίσως κατάπληξη αλλά είναι γεγονός η ανακούφιση με την οποία οι «Σύμμαχοι του Βορειοατλαντικού Συμφώνου» δέχτηκαν αυτό το αποτέλεσμα. Παρά την ανακούφιση στους κύκλους του NATO και της Ισπανικής αστικής τάξης, το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος δεν είναι νίκη τους. Μπορεί να αποβεί αντίθετα αφετηρία για ένα νέο ξεκίνημα των ισπανικών μαζών. Γράφουμε ότι δεν είναι νίκη τους όχι γιατί η κατάσταση ανατράπηκε υπέρ τους κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή, αλλά γιατί μ' αφορμή την καμπάνια ενάντια στο NATO είδαν το φως και παγιώθηκαν σημαντικές διεργασίες στις μάζες του Ισπανικού λαού.

Μ' αφορμή την παραμονή ή όχι στο NATO, η Ισπανική Κοινωνία Χωρίστηκε κυριολεκτικά στα δύο. Τα τεχνικά δεσμά της «μαζικής διαδοχής» του φράνκικου φασιστικού καθεστώτος και της «δημοκρατικής μετάβασης» στο σοσιαλισμό άρχισαν να παθαίνουν ασυγκράτητα. Ο βασικός στόχος της υποστήριξης των σοσιαλιστών από το ξένο κεφάλαιο και της ανόδου τους στην εξουσία: ο έλεγχος, η αδρανοποίηση ή η περιθωριοποίηση των λαϊκών μαζών γνώρισε ένα ισχυρό πλήγμα.

Μέχρι τώρα οι σοσιαλιστές τοποτηρητές των γιάνκηδων επέβαλαν τη λιτότητα, τις απολύσεις, τους νόμους υπέρ του κεφάλαιου -ιδίαιτερα του ξένου- τις δολοφονίες, τα βασανιστήρια και τις φυλακίσεις επαναστατών και βασικών αγωνιστών χωρίς να συναντούν σοβαρές δυσκολίες.

... Και ξαφνικά η Ισπανία θρέθηκε χωρισμένη στα δύο...

Πρόκειται για μια διαπίστωση διόλου υπερβολική. Το αναγνώρισαν ακόμα και οι παρατηρητές του NATO, γι' αυτό και η... ανακούφιση που ένοιωσαν στο τέλος.

Ποιοί ήταν όμως αυτοί που κατάφεραν να παν κόντρα στην πολιτική θέληση μιας κυβέρνησης, μιας συμμαχίας, μιας υπερδύναμης τελικά; Ποιοί ήταν αυτοί που μια βδομάδα πριν το δημοψήφισμα προηγούντο σταθερά στα γκάλλοπ, για να υποκύψουν φυσιολογικά στο τέλος;

Απέναντι στο σοσιαλιστικό ναι στο NATO και στη δεξιά αποχή από το δημοψήφισμα αντιπαράστηκαν από την πλευρά των οργανωμένων δυνάμεων τα τρία κομμουνιστικά κόμματα (με ποσοστό ισάριθμων μονάδων στις εθνικές Εκλογές) και οι εργατικές ομοσπονδίες UGT (σοσιαλιστές) και CCOO (Κ.Κ.) αλλά και ένα πλήθος από αναρχικούς-

πρώην μέλη της CNT, οπαδούς της άκρας αριστεράς, οικολόγους ειρηνιστές Βασικά κόμματα, την καταλανική Αριστερά. Το ποσοστό 40% που συγκέντρωσαν είναι ένα ποσοστό που ούτε οι ίδιοι περίμεναν όταν ξεκινούσαν την καμπάνια ενάντια στο NATO, αλλά είναι και ένα ποσοστό φτωχό σε σχέση με την κατάσταση λίγο πριν το δημοψήφισμα. Έτσι κι αλλιώς πρόκειται για ένα ποσοστό πολλαπλάσιο της εκλογικής δύναμης που αντιπροσωπεύουν πολιτικά οι δυνάμεις που τάχθηκαν ενάντια στο NATO.

Δύο είναι τα σημεία που μπορεί να σημειώσει κανείς παρατηρώντας τις εξελίξεις που «ξεκίνησε» το δημοψήφισμα. Το πρώτο αφορά τη στάση μιας σημαντικής μερίδας μελών του κόμματος του Γκονζάλεθ παρά τις απειλές για διαγραφές. Η Σοσιαλιστική Αριστερά και το συνδικάτο των σοσιαλιστών φανερά και προκλητικά για την ηγεσία του PSOE, δραστηριοποιήθηκαν υπέρ του «όχι». Συνέβη μάλιστα και το αμίμητο: Το σοσιαλιστικό κόμμα απείλησε με διαγραφά όποιον από τα μέλη του ταχθεί ανοιχτά κατά του NATO, ενώ η UGT (με ηγέτη του λευτού του PSOE) απείλησε με διαγραφά όποιον εργαζόμενο-μέλος της ταχθεί υπέρ του NATO.

Αναμφισβήτητα είναι υπέρ αυτών των στελεχών του PSOE το πολιτικό θάρρος τους να παν κόντρα στις επιθυμίες του αρχηγού τους και να κάνουν αυτό που επέβαλλε η συνείδησή τους. Δίχως καμιά αμφιβολία ο Γκονζάλεθ και το PSOE ακόμα πιο δύσκολα τώρα, θα υπηρέτουσαν τις επιταγές και τα συμφέροντα των διεθνών πατρώνων τους.

Το δεύτερο αφορά το πολιτικό κλίμα και την οργάνωση της καμπάνιας ενάντια στο NATO. Παρά την συνύπαρξη οργανωμένων πολιτικών δυνάμεων και ενός πλήθους ομάδων και επιτροπών αυτό που κυριάρχησε δεν ήταν η γραμμή κάποιου μηχανισμού αλλά η διάχυτη αντιπολεμική και φιλειρηνική συνείδηση του Ισπανικού λαού. Επρόκειτο για ένα αληθινά κοινωνικό κίνημα που διχτυωμένο μ' ένα μοναδι-

κό δίχτυο επιτροπών σ' όλη τη χώρα που δεν παρουσίασε μόνο ένα εκλογικό ποσοστό αλλά και κείνη τη γνωστή μαχητικότητα και δυναμισμό των Ισπανών με το αναρχικό παρελθόν τους.

Το κίνημα εναντίον του NATO στην Ισπανία πρέπει να σημειωθεί ότι δεν είχε κάποιο ουδέτερο και αόριστα φιλειρηνικό χαρακτήρα. Τα προπύργιά του ήταν οι βιομηχανικές περιοχές της Καταλονίας, της Ναβάρρα και της Χώρας των Βάσκων όπου κυριάρχησε το «όχι». Εξ άλλου χαρακτηριστικά ήταν τα λόγια ενός από τους οργανωτές της συγκέντρωσης στη Μαδρίτη: «περιμέναμε να ρθούν οι αναρχικοί, οι οικολόγοι και φιλειρηνιστές, οι κομμουνιστές και οι ακροαριστεροί. Δηλαδή μερικές χιλιάδες. Ε λοιπόν συγκεντρώθηκαν 300.000. Οι καθημερινές σχεδόν, μαχητικές διαδηλώσεις σ' όλη τη χώρα ήταν και το κύριο χαρακτηριστικό της καμπάνιας ενάντια στο NATO και έκφρασε, μετά από πολύ καιρό σοσιαλιστικής κυριαρχίας και αδράνειας, τα ελευθεριακά και αντιπολεμικά χαρακτηριστικά των Ισπανών.

Η Ισπανία είναι η πρώτη χώρα της Νότιας Ευρώπης όπου απέναντι στη στρατηγική του «σοσιαλισμού» που κατεβύθυναν οι γιάνκηδες και το διεθνές κεφάλαιο αντιπαράτενται οι λαϊκές μάζες και μάλιστα σ' ένα ευρύ πλαίσιο αντιλήψεων, με ξεκάθαρο όμως ταξικό προσανατολισμό και ελευθεριακή οργάνωση.

Πραγματικά ήταν κάτι φανταστικό κάτι πολύ σπουδαίο το δημοψήφισμα για το NATO στη χώρα αυτή της Ιβηρικής... Θα συμφωνήσουμε με τον εκπρόσωπο του Στάιτ Ντιπάρτμεντ. Θα προσθέσουμε όμως και τα λόγια ενός Ισπανού συντρόφου: «Μπορεί το γλέντι στο κέντρο της Μαδρίτης να αναβλήθηκε αλλά σύντομα θα μάθετε τα νέα μας».

Υ.Γ. Αφήσαμε στο τέλος το πιο μελανό σημείο. Την αλληλεγγύη και βοήθεια στην καμπάνια

συν. σελ. 38

ΙΑΠΩΝΙΑ

Ρουκέτες εναντίον της συνάντησης των 7

Επίθεση με ρουκέτες πραγματοποιήθηκε στις 2 Απρίλη εναντίον του παλατιού Ακασάκα στο Τόκυο. Πρόκειται για την τρίτη επίθεση που πραγματοποιείται εναντίον στόχων που σχετίζονται με τη συνάντηση των ηγετών των 7 βιομηχανικών χωρών της Δύσης.

Όπως είναι γνωστόν στις 4 Μαΐου θα συναντηθούν στο παλά-

τι αυτό του Τόκυο οι 7 ηγέτες της Δύσης προκειμένου να συζητήσουν την ταχτική τους απέναντι στα πολιτικά και οικονομικά-κοινωνικά προβλήματα του κόσμου.

Πάνω από 30 οργανώσεις της Επαναστατικής αριστεράς έχουν απειλήσει επιθέσεις εναντίον της Συνόδου των 7 και περισσότεροι από 20.000 αστυνομικοί περιπολούν στους δρόμους του Τόκυο από τον Μάρτιο για να αποτρέψουν τις επιθέσεις.

Μέχρι τώρα την ευθύνη για τις επιθέσεις έχουν αναλάβει η οργάνωση «Τσου Κα Κου-Χα» (τις δύο πρώτες) και η «Κακουροκου», Συμβούλιο των Επαναστατών Εργαζομένων, την τρίτη. Ας σημειωθεί ότι η Ιαπωνία είναι η μόνη χώρα στην οποία επιφυλάχθηκε τέτοια υποδοχή για τη Σύνοδο των 7, στις έως τώρα συναντήσεις τους.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ COMPUTER της αστυνομίας του Αμβούργου

Κατάλογος προσώπων - POLAS: οφείλει να υπηρετήσει στη Διαλεύκανση και προμελετημένη καταπολέμηση των πλημμελημάτων όπως επίσης και σ' αυτή των προσκειμένων κινδύνων να συμβούν. Αυτός ο κατάλογος (POLAS) μπορεί να χρησιμοποιηθεί, με μικρούς περιορισμούς, από κάθε υπηρεσία. Καταγεγραμμένα σ' αυτόν είναι προσωπικά στοιχεία, περιγραφή προσώπων (μαύρα μαλλιά, ψεύδος, τοιγάνος), διάρκεια κράτησης, διαταγές συλλήψεως, τα μέχρι τώρα πλημμελήματα και με τον τρόπο που έγιναν (π.χ. με όπλο, με μαχαίρι).

Κατάλογος τεκμηριωμένων στοιχείων (ίχνη) - SPUDOK: Διοργανώνεται κατά χρονικά διαστήματα για τη διαπίστωση συνοχών (συναρτήσεων) μεταξύ διαφορετικών γνωρισμάτων (περιπτώσεων). Υπάρχει πιθανόν αυτό τον καιρό ένας κατάλογος SPUDOK για την οδό HAFENSTRASSE στο Αμβούργο, όπου είναι καταγεγραμμένα μια σειρά από πρώην κατελλημένα σπίτια. Βρίσκονται εκεί προσωπικά στοιχεία των ενόχων, μαρτύρων και θυμάτων όπως επίσης και περιγραφές των πλημμελημάτων, στοιχεία αυτοκινητών ή υποδείξεις για αποδεικτικό υλικό.

PIOS οργανωμένη εγκληματικότητα: Είναι μια ειδική διοργάνωση (διευθέτηση) στα COMPUTER για την Υπηρεσία για την οργανωμένη εγκληματικότητα (FD 65), η οποία έχει διευθύνει και τις έρευνες εναντίον της οργάνωσης «HELLS ANGELS». Σ' αυτό τον κατάλογο ενσωματώνονται σε αντίθεση με το POLAS και SPUDOK, επίσης άνθρωποι που είναι απλώς ύποπτοι, π.χ. εστιατορείς ή ιδιοκτήτες Μπαρ που εκβιάστηκαν και φοβήθηκαν να καταδώσουν στην αστυνομία. Παρακάτω η καταγραφή στα COMPUTER γίνεται όπως στους προηγούμενους καταλόγους.

Κατάλογος εύρεσης προσώπων: Σ' αυτόν συγκεντρώνονται όλα τα σημαντικά στοιχεία για τους ανθρώπους που είναι ύποπτοι. Ο κατάλογος μπορεί να χρησιμοποιηθεί από όλες τις υπηρεσίες. Αυτή τη στιγμή στην Ο.Δ.Γ. (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας) γυρεύονται (καταζητούνται) 200.000 περίπου άνθρωποι.

Κατάλογος εύρεσης πραγμάτων: Συγκεντρώνονται όλα τα πράγματα που έχουν δηλωθεί σαν κλεμμένα ή χαμένα.

Κατάλογος κρατήσεων: είναι μια Πανγερμανική ένωση των επτά (από τα οκτώ) ομοσπονδίων κρατιδίων της Ο.Δ.Γ. Εδώ είναι καταγεγραμμένοι αυτοί που τώρα κρατούνται, που είναι και πότε αφήνονται ελεύθεροι.

Κατάλογος κατάδειξης (παράπομπής) εγγράφων για εγκληματικότητα (KAN): συνδέει υποδείξεις για ανθρώ-

πους που έκαναν ήδη κάποιο πλημμέλημα και των οποίων τα έγγραφα βρίσκονται σε κάποια αστυνομική υπηρεσία κάπου στη Γερμανία. (δηλ. αν η αστυνομία υποπτεύεται έναν συγκεκριμένο άνθρωπο, μπορεί στον κατάλογο KAN, στο COMPUTER, να ανακαλύψει αν υπάρχει σε οποιαδήποτε άλλη αστυνομική υπηρεσία της Ο.Δ.Γ. κάποιο έγγραφο για διάπραξη εγκλήματος και τι ακριβώς περιέχει αυτό). Με αυτό τον τρόπο μπορεί να εξακριβωθεί πού, για ποιόν, και κάτω από ποιο πρωτοκολλημένο αριθμό υπάρχουν έγγραφα.

Κατάλογος Αναγνωριστική υπηρεσία: οφείλει μέσα στο χρόνο αυτό να είναι έτοιμος. Εδώ βρίσκονται περιγραφές προσώπων και δακτυλικά αποτυπώματα όπως ακριβώς και δείγματα του γραφικού χαρακτήρα.

Κατάλογος περιπτώσεων ναρκωτικών: Σ' αυτόν βρίσκονται τα στοιχεία όλων εκείνων που σε σχέση με τα ναρκωτικά είναι γνωστοί στην αστυνομία ή στις υπηρεσίες υγείας. Εδώ επίσης τεκμηριώνεται με έγγραφα η εγκληματικότητα για προμήθεια και επιπτώσεις. Αυτός ο κατάλογος μπορεί να χρησιμοποιηθεί από την υπηρεσία FD65, την αστυνομική υπηρεσία διώξεως ναρκωτικών και την αστυνομία θαλάσσιας ασφάλειας.

Κατάλογος εργασίας PIOS/ναρκωτικά: Είναι μια προέκταση του προηγούμενου καταλόγου όπου δίνονται δευτερεύουσες σημασίες πληροφορίες, π.χ. οι κάτοικοι πολλών σπιτιών ή παρευρισκόμενων σε ένα χώρο όπου έγινε ένας αστυνομικός αιφνιδιασμός (π.χ. σε μια μπουρρία, αδιάφορο αν βρήκαν ή όχι ναρκωτικά) καταγράφονται στον κατάλογο αυτό.

Κατάλογος εργασίας PIOS/εσωτερική ασφάλεια: πρέπει ήδη να είναι έτοιμος. Η γερουσία του Αμβούργου αυτοεπαινεύεται ότι κατέργησε τον κατάλογο PIOS/τρομοκρατία. Ο επόμενος όμως κατάλογος θα περιέχει πολύ περισσότερες και περιεκτικότερες πληροφορίες οι οποίες θα καταγράφονται πάντα σε σχέση με την «εσωτερική ασφάλεια». Για παράδειγμα τον περασμένο χρόνο έγινε γνωστό ότι ένας αφοσιωμένος και ένα καταλήψιας σπιτιού, καταγεγραμμένοι σε αυτό τον κατάλογο, εκδηλώνονταν (παραχωρούνταν τα στοιχεία τους) από την αστυνομία Αμβούργου σε συχνές εβδομαδιαίες εκθέσεις, στη CIA και σε άλλες ντόπιες και αλλοδαπές μυστικές υπηρεσίες (στο όνομα της συνεργασίας των κρατών εναντίον της τρομοκρατίας).

INPOL: Είναι η ένωση από καταλόγους όλων των εγκληματολογικών υπηρεσιών με την οποία γίνεται η σύνδεση των διαφορετικών καταλόγων.

ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Σχετική προκήρυξη των Επαναστατικών Πυρήνων

Οι Επαναστατικοί πυρήνες δρουν στη Δ. Γερμανία περισσότερο από 12 χρόνια. Είναι μια παράνομη οργάνωση με αντιστασιακή δομή και ανοιχτές πολιτικές θέσεις, που καθορίζονται από μια συνεχιζόμενη θεωρητική και πολιτική συζήτηση σχετικά με στρατηγικές και πρακτικές. Δεν υπάρχει ομοιομορφία απόψεων. Η πλειοψηφία θεωρεί τον εαυτό της σαν μέρος των υπαρχόντων νόμιμων μαζικών κινήσεων (γυναικών, καταλήψεων, φυλακών, αντι-πυρηνικών, αντι-ιμπεριαλιστικών, αυτόνομων κινήσεων κλπ), που κάνει δυναμικές ενέργειες ενάντια σε σχετικούς στόχους. Οι Επαναστατικοί πυρήνες εξηγούν τις ενέργειές τους μέσω προκηρύξεων και εντύπων πληροφόρησης ή θέσεων. Επιδιώκουν όχι μόνο να επιτύχουν στον εχθρό, αλλά και να δείξουν στους ανθρώπους ότι υπάρχει κάτι περισσότερο από το «αδιέξοδο» του νόμιμου αγώνα. Πιστεύουν ότι χρειάζεται να συνειδητοποιηθεί η ανάγκη ανάπτυξης της δυναμικής δράσης για την κοινωνική επανάσταση και ότι ο ιμπεριαλισμός δεν θα καταστραφεί χωρίς βία. Τα περισσότερα μέλη των Επαναστατικών πυρήνων ζουν νόμιμα το μεγαλύτερο δυνατό χρονικό διάστημα. Τα τελευταία 12 χρόνια έχουν κάνει, μερικές εκατοντάδες ενέργειες.

Η Rote Zora είναι μια ομάδα γυναικών οργανωμένη με αυτόνομο τρόπο, που έχει τις ίδιες απόψεις με τους Επαναστατικούς Πυρήνες για το χτίσιμο παράνομων δικτύων και δομών. Η πρώτη τους ενέργεια έγινε το 1974 ενάντια στο Ανώτατο Δικαστήριο της Καρλσρούης, ζητώντας την κατάργηση των νόμων κατά των εκτρώσεων. Πολλές άλλες ενέργειές τους έχουν στραφεί ενάντια στην ειδική καταπίεση, που δέχονται οι γυναίκες, δεν έχουν περιοριστεί, όμως, σ' αυτό το θέμα. Η Rote Zora έχει κάνει επιθέσεις ενάντια σε στόχους σχετικούς με όπλα, κατασκευαστές κομπούτερ, ενάντια στο υψηλό κόστος μετακίνησης, κλπ. (από το Open Road - Resistance)

Παραθέτουμε ενδεικτικά μια προκήρυξη των Επαναστατικών Πυρήνων:

Όπως οι αρχηγοί, έτσι και οι οπαδοί. Η λογική των κομπούτερ είναι η λογική του κεφαλαίου: υπηρετεί την εκμετάλλευση και την υποδούλωση, τον διαχωρισμό και την επιλογή, την καταγραφή και την καταπίεση. Οι ανόητες συζητήσεις για εναλλακτική διάδοση των στοιχείων των κομπούτερ δεν είναι μόνο φαντασία, αλλά πολύ περισσότερο είναι ανικανότητα να αντιμετωπισθεί η τερατώδης εξάπλωση της τεχνολογικής βίας.

Στη σκιά της IBM και της Siemens, οι εταιρείες που χρησιμοποίησαν σαν σύνδεσμο μεταξύ των γιγάντων της βιομηχανίας κομπούτερ και των καταναλωτών εξαπλώθηκαν την τελευταία δεκαετία, παράγοντας τα εργαλεία για το κεφάλαιο και το κράτος, με τα οποία κατευθύνονται οι εγκληματικές εργοστασιακές πληροφορίες.

Η SCS(1) στο Αμβούργο και τη MPB(2) στο Dortmund, η μια ιδιοκτησία της BP και η άλλη παράρτημα της Hoesch Konzern, ανταγωνίζονται για την κορυφαία θέση αυτής της αγοράς. Κάτω από τη διεύθυνση καπιταλιστών, милитарιστών και επιστημόνων, αυτό το μοντέρνο τρίο της τεχνολογικής βίας πέτυχε σε σύντομο χρονικό διάστημα την αρχηγία των μυστικών κέντρων «γνώσης» του κεφαλαίου και της εξουσίας.

Οι εντολοδόχοι τους προέρχουν απ' το Βόλφσμπουργκ και το Βισμπάντεν, όπως κι απ' τη Νότια Αφρική και τη Σαουδική Αραβία, είναι εγκατεστημένοι στα κέντρα αποφάσεων της βιομηχανίας, του εμπορίου και του οικονομικού κεφαλαίου καθώς και στο προσωπικό σχεδιασμού του Υπουργείου Εσωτερικών Υποθέσεων και του Υπουργείου Πολέμου.

Η προϊούσα επιλογή αυτών των οίκων συστημάτων περιλαμβάνει ο,τιδήποτε μπορεί να υποταχθεί στην τυπική δομή

των διαδικασιών διαχείρισης των κομπούτερ, και που στα μάτια των επιστημόνων είναι απλώς χωρίς όριο.

Τα σχέδια για το μεγάλο αριθμό των τσιπς και της σύνθετης αυτοματοποίησης στους τόπους παραγωγής της αυτόματης βιομηχανίας, βλαστάνουν από τα οικονομικά κέντρα. Γεννημένα στο διάλογο των μηχανών, δημιουργημένα για την αγασυγκρότηση των πολυκαταστημάτων, βρίσκονται σε αντίθεση με το προσωπικό τους, κύρια τις γυναίκες, με τη μορφή της μη εγγύησης των συνθηκών εργασίας, του τελεσιποιημένου εξοπλισμού ελέγχου και της εντατικής εκμετάλλευσης του εργατικού δυναμικού. Παρέχουν προγράμματα για τη διαχείριση και επίβλεψη των πυρηνικών εργοστασίων στην ατομική βιομηχανία και προσφέρουν σχέδια για την εισβολή των υπολογιστών στη δουλειά γραφείου και τη διοίκηση. Στην αστυνομία πουλούνται αυτοματοποιημένοι κεντρικοί σταθμοί επικοινωνίας καθώς και προγράμματα για ηλεκτρονική σύγκριση αποτυπωμάτων με οθόνες στην υπηρεσία διώξεως εγκλήματος (BKA). Επίσης, ακμάζει το τμήμα, που έχει σχέση με τους στρατούς: με τα ηλεκτρονικά ναυτιλιακά συστήματα, με τα στρατιωτικά δίκτυα επικοινωνίας, με τα συστήματα πληροφοριών-διαταγών και άλλα σχέδια για την αεροπορία και τις διαστημικές δυνάμεις βοηθούν στο να γίνουν οι μαζικές δολοφονίες πιο αποτελεσματικές.

Η ισχύς και η δύναμη, που συσσωρεύεται σ' αυτά τα κέντρα συστημάτων, δουλεύει σε απόλυτη μυστικότητα. Εν τούτοις, τα μοντέλα σκέψης μιας χούφτας επιστημόνων διαπερνούν όλους και τον καθένα από τους κοινωνικούς πόρους, οι τεχνικές απαιτήσεις των διαδικασιών ηλεκτρονικής πληροφόρησης γίνονται ο κύριος σχηματισμός της κοινωνικής πραγματικότητας.

Η λήψη της φωτιάς, που χτες το βράδυ επέτρεψε στην αποστειρωμένη ομορφιά να λάμψει και στον απρόσωπο κόσμο των κομπούτερ της SCS και της MPB να γίνει στάχτη, δίνει αρχή στην ριζοσπαστική και πρακτική μας κριτική όλης της κοινωνικής οργάνωσης μέσω των μεγάλων επιχειρήσεων και όλης της περιλαμβανόμενης τεχνικής της, που έχει καταλάβει τον κόσμο τόσο ολοκληρωτικά, ώστε η σκέψη ότι θα μπορούσε να είναι διαφορετική απειλεί να γίνει μια σχεδόν ανέλπιδη προσπάθεια.

Όσο πιο συνολική γίνεται η οικονομική και επιστημονική μηχανή, που το σύστημα παραγωγής έχει καναλιζάρει το σώμα στη λειτουργία της εδώ και πολύ καιρό, τόσο πιο φτωχές είναι οι δυνατότητες της εμπειρίας. Η εξαλείφση της ποιότητας, η αντιστροφή της σε δομές, μετατίθεται από την επιστήμη (εξαιτίας των ορθολογικοποιημένων μεθόδων εργασίας) στον εμπειρικό κόσμο των ανθρώπων και τον κάνει ύπουλα να μοιάζει με τον εμπειρικό κόσμο των τυφλών ψαριών του παρελθόντος. Με τη μεσολάβηση του συνόλου της κοινωνίας, περιλαμβάνοντας όλες τις σχέσεις και τις κινήσεις, οι άνθρωποι μετατρέπονται πάλι σ' αυτό που είναι ο νόμος εξέλιξης της κοινωνίας, την αρχή του «αυτός εναντίον εαυτού»: άτομα μόνα, ίσα μεταξύ τους, μέσω της απομόνωσης στην εκ των άνω επιβαλλόμενη διαχείριση της συλλογικότητας. Ο δρόμος τους ήταν εκείνος της δουλειάς, στον οποίο η ολοκλήρωση ήταν μόνο μια απάτη, καθώς λάμπει μια αποστειρωμένη ομορφιά».

(Adorno) 3

Η λάμψη της φωτιάς, που χτες το βράδυ επέτρεψε στην αποστειρωμένη ομορφιά να λάμψει και στον απρόσωπο κόσμο των κομπούτερ της SCS και της MPB να γίνει στάχτη, δίνει αρχή στην ριζοσπαστική και πρακτική μας κριτική όλης της κοινωνικής οργάνωσης μέσω των μεγάλων επιχειρήσεων και όλης της περιλαμβανόμενης τεχνικής της, που έχει καταλάβει τον κόσμο τόσο ολοκληρωτικά, ώστε η σκέψη ότι θα μπορούσε να είναι διαφορετική απειλεί να γίνει μια σχεδόν ανέλπιδη προσπάθεια.

Επαναστατικοί Πυρήνες
2/9/1985

1. Scientific Control Systems
2. Mathematische Programmierung und Beratungsdiest.
3. Διανοσούμενος της Σχολής της Φρανκφούρτης, μαθητής του Μαρκούζε.

ΙΤΑΛΙΑ

από σελ. 33

στις πιο ριζοσπαστικές της συνθέσεις, επιτίθεται στην κυβέρνηση σε θέματα εξωτερικής πολιτικής και μέσα από μαζικές κινητοποιήσεις, για πρώτη φορά μετά τους μεγάλους αγώνες που έγιναν στη δεκαετία του '50 ενάντια στην προσχώρηση της Ιταλίας στο ΝΑΤΟ.

Αυτή η όψη αναπτύσσεται στα επόμενα χρόνια μέχρι και σήμερα με την ευκαιρία της Αμερικανικής επίθεσης στη Λιβύη και των Αμερικανικών απειλών ενάντια σε όλες τις χώρες της Μέσης Ανατολής, απειλές που εκθέτουν άμεσα την Ιταλία σε κινδύνους αντιποίνων, αφού η Ιταλία είναι μια από τις βάσεις κύριας υποστήριξης για τους Αμερικανούς στη Μεσόγειο. Το Κίνημα είναι δυνατό γιατί ακόμα εκμεταλλεύεται τις αντιθέσεις που υπάρχουν πραγματικά στην αστική τάξη της Ιταλίας και στην ίδια την Κυβέρνηση.

Πραγματικά, ένα μέρος της ιταλικής αστικής τάξης έχει στενές οικονομικές σχέσεις με τον αραβικό κόσμο κι έχει ανάγκη από μια ειρηνική κατάσταση στη Μεσόγειο. Έτσι στην κυβέρνηση διεξάγεται σκληρή αναμέτρηση ανάμεσα στον υπουργό Άμυνας (Σπαντολίνι) που είναι ανοιχτά σιωνιστής και στον υπουργό Εξωτερικών (Αντρέotti) που είναι φιλοάραβας.

Τα επαναστατικά στοιχεία του Κινήματος ενάντια στον πόλεμο κι ενάντια στις ΗΠΑ δεν είναι οργανωμένα πολιτικά αποτελούνται από νέους επαναστάτες που δεν ανήκουν σε κόμμα, κι όμως είναι σε θέση να κινητοποιούν έναν μεγάλο αριθμό προσώπων. Ακόμα πρέπει να μην ξεχνάμε ότι η ιταλική κυβέρνηση, υπεύθυνη για όλες αυτές τις φιλοαμερικανικές τοποθετήσεις (από την εγκατάσταση των πυραύλων μέχρι και την υποστήριξη της επίθεσης εναντίον της Λιβύης) είναι η πρώτη ιταλική κυβέρνηση (η πρώτη στην ιστορία) που έχει πρόεδρο ένα σοσιαλιστή (τον Κράξι) κι ότι αυτή η κυβέρνηση αποδείχτηκε, όπως θα ιδούμε και παρακάτω, η πιο αντιδραστική και φιλοϊμπεριαλιστική των τελευταίων δεκαετιών.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Στα '83 και '84 ισχυροποιήθηκε η αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης Κράξι, που επιβλήθηκε μέσα από συμφωνίες μεταξύ κυβέρνησης-συνδικάτων-αφεντικών (χωρίς να ζητηθεί ούτε για τα προσχήματα η γνώμη της βάσης της τάξης των εργαζομένων) και μέσα από διατάγματα νόμους (δηλαδή κυβερνητικά διατάγματα που ψηφίστηκαν από τη Βουλή). Το σύστημα των διαβουλεύσεων στην κορυφή μεταξύ κυβέρνησης-συνδικάτων-αφεντικών (που έγινε δεκτό από τα συνδικάτα με πλήρη συμφωνία του ΚΚΙ και της συνδικαλιστικής του τάσης) έχει αποκλείσει ολόφανερα κάθε δυνατότητα να προωθήσουν τα συνδικάτα αγώνες ενάντια στις επιδιώξεις της κυβέρνησης Κράξι. Η διαμαρτυρία των εργαζομένων εκδηλώθηκε με πο-

λύ έντονο τρόπο. Στα 1984, με πρωτοβουλία μερικών εργοστασιακών Συμβουλίων (=συνδικαλιστικοί οργανισμοί βάσης, που αντιπροσωπεύουν όλους τους εργαζόμενους μιας ξεχωριστής φάμπρικας, χωρίς επαγγελματική διάκριση) και μερικές συνδικαλιστικές βάσεις, συγκλήθηκαν *συνελεύσεις εργοστασιακών συμβουλίων* σε εθνική κλίμακα που αποφάσισαν και εξαπέλυσαν ισχυρότατες εκδηλώσεις σ' εθνική κλίμακα ενάντια στα μέτρα της κυβέρνησης, ολότετα έξω από τις επίσημες συνδικαλιστικές οργανώσεις. Κι εδώ μπορούμε να πούμε ότι είναι εργαζόμενοι χωρίς κόμμα ή κομμουνιστές βάσεις που έχουν υποστηρίξει τις τελευταίες κινητοποιήσεις. Το επίσημο συνδικάτο έδειξε όλη του την αδυναμία και ακόμα έφερε στο φως την κρίση που βρίσκεται. Η CGIL (η Γ.Σ.Ε. Ιταλίας που έχει συγκροτηθεί από κομμουνιστές σοσιαλιστές) έκαμε το Συνεδριό της αυτή τη χρονιά ('86) σε κατάσταση ολοκληρωτικής κρίσης (που περιλαμβάνει και τη Χριστιανοδημοκρατική CISA και τη σοσιαλδημοκρατική UIL). Αυτή η κρίση εκφράστηκε από μια σοβαρή κάμψη στην εγγραφή νέων μελών, από μια σοβαρή απώλεια της διαπραγματευτικής δύναμής της (πράγμα που αναγνώρισαν τα ίδια τα συνδικαλιστικά στελέχη). Στις κινητοποιήσεις που οργάνωσαν τα εργοστασιακά συμβούλια τα έξω από τα συνδικάτα, είχαν πάρει μέρος και οι οργανώσεις των ανέργων κι εκείνων που βρέθηκαν χωρίς δουλειά εξ' αιτίας της τεχνολογικής αναδιάρθρωσης και που δέχονται ένα μικρό βοήθημα από το κράτος. Μερικοί απ' αυτούς είναι οργανωμένοι από το συνδικάτο (αν και κατά τρόπο ολότετα αναποτελεσματικό) ενώ άλλοι είναι οργανωμένοι σε εξωσυνδικαλιστικές δομές. Πρακτικά, οι χωρίς απασχόληση είναι όλοι οργανωμένοι έξω από τα συνδικάτα. Αυτά τα δύο στοιχεία θα τα ιδούμε να βρίσκονται στο πλευρό και του νέου φοιτητικού κινήματος. Το βασικό ενδιαφέρον αυτού του Κινήματος που το ονομάζουν «των αυτόκλητων» («autocongratati») βρίσκεται στο γεγονός ότι αδυνάτισε το μέτωπο κυβέρνησης-συνδικάτων, δείχνοντας την ανεπάρκεια αυτής της συμμαχίας στο μπλοκάρισμα των αγώνων της εργατικής τάξης, φέρνοντας έτσι στο φως την κρίση της συνδικαλιστικής ηγεσίας οξύνοντας τις αντιθέσεις στο εσωτερικό της (παραδείγμα, ανάμεσα στον τότε γενικό γραμματέα Λάμα και πρακτικά σ' ολόκληρο το συνδικάτο της κατηγορίας των μεταλλεργατικών, που είναι πατροπαράδοτα ένα από τα πιο δυνατά και μαχητικά).

Μετά απ' αυτή την περίοδο που είδε τη σύνθεση των αντιθέσεων που προϋπήρχαν, το μέλλον του ιταλικού συνδικάτου δεν είναι καθόλου καθαρό. Η επιλογή των τελευταίων χρόνων του '70 (Συνεδριό Ρώμης στο ΕΟUP) να παίξει ένα θεσμικό ρόλο δίπλα στην Κυβέρνηση και σ' αφεντικά, επιλογή που ήθελαν πολύ τα συνδικαλιστικά ρεύματα του ΚΚΙ, δεν είναι μια ομόφωνα αποδεκτή. Ξεπήδησε έτσι μια δυνατή «συνδικαλιστική αριστερά» για μια αναγέννηση των πρωτοβουλιών πάλης από τα κάτω και μια ενσωμάτωση από τα κάτω με τους εργαζόμενους πρόσκαιρα (σ.μ. εκείνους που δεν έχουν μόνιμη δουλειά

αλλά ευκαιριακή) και τους άνεργους που πάει να πει, δηλαδή, με το μεγαλύτερο μέρος των νέων προλετάρων, πρωταγωνιστή του Αντιπολεμικού Κινήματος και του Νέου φοιτητικού Κινήματος, που θα μιλήσουμε σε λίγο. Αυτή η «συνδικαλιστική Αριστερά» δεν έχει πολιτικές τοποθετήσεις, εκτός από ένα μικρό σχηματισμό της «Προλεταριακής Δημοκρατίας» που παίρνει δραστήριο μέρος σ' όλα τ' ανταγωνιστικά κοινωνικά Κινήματα.

Είναι αναγκαίο να σημειώσουμε ότι το '86 έγινε και το Συνεδριό του ΚΚΙ ένα ιστορικό συνέδριο που μετατόπισε αποφασιστικά δεξιά το κόμμα, με τις θέσεις του που πλησιάζουν τις θέσεις της Γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας. Έτσι το ΚΚΙ έγινε ένα κόμμα, στην επίσημη έκφρασή του, που δεν μπορεί πια να παίξει κανένα ρόλο στο εσωτερικό των πιο ριζοσπαστικών ανταγωνιστικών κοινωνικών Κινήματων. Όσο για την ικανότητά του να επεμβαίνει στο αντιιμπεριαλιστικό Κίνημα, αρκεί να παρατηρήσουμε ότι το Συνεδριό ανάγκασε τη συνέδρου Καστελλίνα (της αριστεράς) ν' αποσύρει μια τροπολογία της στις επίσημες θέσεις, γιατί αυτή η τροπολογία θεωρήθηκε πολύ «αντιαμερικανική».

ΤΟ ΝΕΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η πιο πρόσφατη έκφραση του Ανταγωνιστικού Κοινωνικού Κινήματος (Α.Κ.Κ.) εθνικής διάστασης, εκδηλώθηκε στα τέλη του '85: ήταν μια απρόσμενη έκρηξη του Κινήματος των φοιτητών, που φαινόταν κοιμισμένο από χρόνια. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '70 (μετά το περίφημο '68) το Φ.Κ. ήταν πολύ ενδιαφέρον, όχι τόσο σαν Κίνημα για τη σχολική μεταρρύθμιση (για βελτιώσεις κλπ) όσο σαν μέρος του γενικού Κινήματος των νεολαίων προλετάρων, που δεν είχαν προοπτικές να βρουν δουλειά και να έχουν κάποιο εισόδημα. Αυτοί ρίχτηκαν από την αρχή της οικονομικής κρίσης προς το περιθώριο. Ήταν ένα Κίνημα πολύ πολιτικοποιημένο με κυρίαρχο τον επαναστατικό προσανατολισμό. Με την υποχώρηση που παρουσιάστηκε στα τελευταία χρόνια της δεκαετίας '70 και στις αρχές του '80, φάνηκε να έχει εξαφανιστεί. Απρόοπτα, με την έναρξη της σχολικής χρονιάς '85/'86, μέσα σε 2 μήνες, ένα αυθόρμητο κύμα κατέβαζε τους μαθητές μέσων σχολών στις πλατείες όλης της Ιταλίας, πολλές σχολές καταλήφθηκαν. Η διαμαρτυρία ξεκίνησε αρχικά σαν διαμαρτυρία για την ανεπάρκεια των σχολικών κτιρίων, την έλλειψη δασκάλων και όργανων διδασκαλίας. Γι αυτό το λόγο, στην αρχή, ο αντιδραστικός τύπος κράτησε καλή στάση απέναντι στο κίνημα των σπουδαστών υπογραμμίζοντας ότι δεν πρόκειται για επαναστατικό πολιτικό Κίνημα όπως ήταν εκείνο του '70, αλλά για ένα καλό κίνημα, σχεδόν «αντιδραστικό», σπουδαστών που θέλουν να σπουδάσουν και να κάνουν καριέρα.

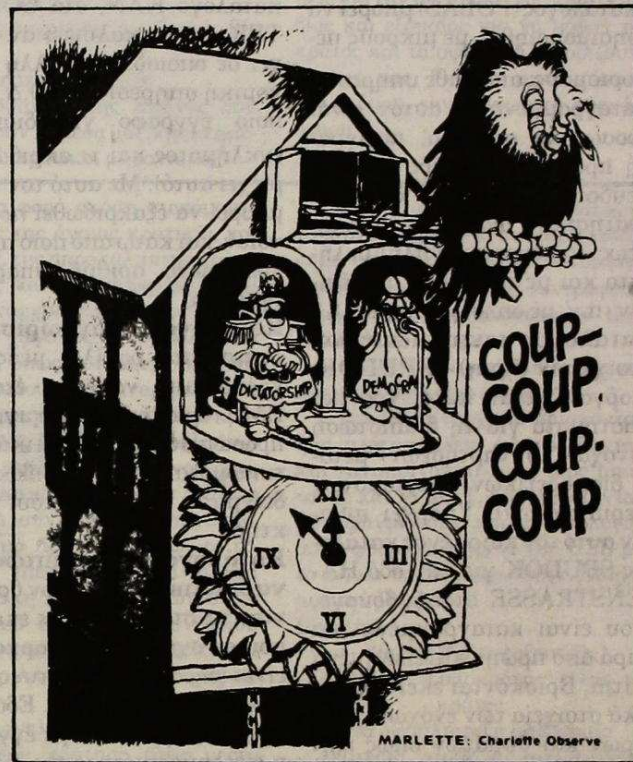
Αλλά, πολύ γρήγορα, το πλαίσιο αλλάζει. Από τον Δεκέμβριο κιόλας του '85, ταυτόχρονα με την επέμβαση των πανεπιστημιακών σπουδαστών στην πάλαι, το περιεχόμενο του αγώνα του αγώνα ξεκαθαρίζει: πρόκειται

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ KOMMANTO

Η Αυστραλιανή αστυνομία χρησιμοποιεί ελικόπτερα για να φωτογραφίζει αγρόκτημα γυναικών έξω από το Σίδνεϋ, στο οποίο πιστεύει ότι εκπαιδεύονται γυναίκες φανερά μεν στην αντιμετώπιση επιθέσεων, μυστικά όμως και στη χρήση των όπλων. Αίσθηση προκάλεσε η δημοσίευση στην Αυστραλιανή εφημερίδα Sun Herald αστυνομικής αναφοράς, σύμφωνα με την οποία οι γυναίκες, γνωστές ως «οι αδελφές», φωτογραφήθηκαν ενώ εκτελούσαν στρατιωτικές ασκήσεις μέσα στην πυκνή

βλάστηση της φάρμας. Ακόμα, η αστυνομία θεωρεί ότι οι γυναίκες εκπαιδεύονται από πενταετίας και υποστηρίζονται από ευρύ φάσμα γυναικείων οργανώσεων του Σίδνεϋ και της Μεلبούρνης. Παρ' όλο τον αστυνομικό ισχυρισμό ότι έχουν σχηματισθεί ειδικές γυναικείες μονάδες για τη θίαη ανάκτηση των παιδιών τους από τους άνδρες, δεν είναι δυνατόν να απαγορευθεί στις γυναίκες να εκπαιδεύονται σε ιδιόκτητη περιοχή.

(Open Road)

ΙΣΠΑΝΙΑ

από σελ. 36

ενάντια στο ΝΑΤΟ που έγινε στην Ισπανία. Ενώ το σύνολο της αφρόκρεμας του Βορειοατλαντικού Συμφώνου, πρωθυπουργοί, πρόεδροι και αρχηγοί κομμάτων βομβάρδιζαν τον Ισπανικό λαό με τις συνέπειες της απόφασής του!!! σχεδόν ανύπαρκτες ήταν οι παρεμβάσεις αλληλεγγύης στον αγώνα ενάντια στο ΝΑΤΟ. Εάν εξαιρέσει κανείς κάποιες υπογραφές πρώην στρατηγών που πήγε η Π. Κέλλου και μια παράσταση στον Χουάν

Κάρλος που έκαναν οι πράσιμοι όταν επισκέφτηκε τα γραφεία τους στη Γερμανία τίποτα άλλο δεν μάθαμε να έγινε.

Σε μια εποχή που περισσεύουν οι «διεθνιστές» εξαφανίζεται ο διεθνισμός.

Για να μην σας δυσαρεστήσουμε έχει και ανέκδοτο: ο χρόνος που η σοσιαλιστική κυβέρνηση έδωσε στις διάφορες απόψεις είναι ο ακόλουθος: Στην άποψη υπέρ του ΝΑΙ (PSOE) 60 λεπτά. Στην άποψη της αποχής (Δεξιά) 30 λεπτά. Στην άποψη υπέρ του ΟΧΙ (Κ.Κ., αναρχικοί, ειρηνιστές κ.ά.) 3,5 λεπτά (μύλησε ο Ιγγλέσιος).

Ίδια καθίκια είναι παντού. Τι ψάχνεις να βρεις.

να παλέψουν ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης Κράξι στην εκπαίδευση και γενικά απέναντι των νέων γενιών προλετάρων. Το κεντρικό θέμα της πάλης γίνεται: αγώνας ενάντια στον «οικονομικό νόμο» που συζητιόταν σ' εκείνη την περίοδο στο Κοινοβούλιο. Αυτός ο νόμος προβλέπει σημαντικές οικονομικές μεταβολές σε βάρος των σπουδαστών, αλλά και ταυτόχρονα, σοβαρές περικοπές για τις κρατικές κοινωνικές παροχές σε όλους τους προλετάρους. Στη Ρώμη, στο Μιλάνο και σε άλλες πόλεις έγιναν μεγάλες διαδηλώσεις με βίαιες συγκρούσεις. Στις τελευταίες διαδηλώσεις διαπιστώθηκε η ανάπτυξη μιας ενότητας ανάμεσα στους σπουδαστές, τους άνεργους και τους εκπρόσωπους των εργαζομένων στις μεγάλες φάμπρικες. Το Κίνημα πέταξε έξω τα αντιδραστικά στοιχεία του κόσμου της εκπαίδευσης (όπως της «Comunione e Liberazione», καθο-

λικο κίνημα οεμένο με τη Χριστιανοδημοκρατία) αλλά και τους ρεφορμιστές του ΚΚΙ (που γρήγορα γύηκαν έξω από το συντονιστικό φοιτητικό όργανο). Το κίνημα κατορθώνει να σταθεί στα πόδια του χάρη στους φοιτητές που δεν ανήκουν σε Κόμμα, τους αυτόνομους ή τα μέλη τους «Προλεταριακής Δημοκρατίας».

Είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς το μέλλον αυτού του Ανταγωνιστικού Κοινωνικού Κινήματος, αλλά μπορούμε να πούμε ότι η φάση αποτελεμάτων των πρώτων χρόνων του '80 τέλειωσε κι ότι οι αντιδραστικές και ρεφορμιστικές επιρροές έχουν πάθει καθίζηση και οι δυο. Το πρόβλημα που μπαίνει πιο καθαρά σήμερα είναι, από τη μια μεριά, η ανάπτυξη του συντονισμού των διάφορων τομέων του Κινήματος και από την άλλη, να τους δώσουν μια πολιτική προοπτική που να βλέπει πέρα από τους αγώνες για την επιτυχία άμεσων στόχων.

Γαλλία

Αντιψυχιατρικές κομμούνες και η συνδιασμένη επίθεση κράτους και δικαιosuνης

Τον Οκτώβρη του 1982 κατηγορήθηκαν ο Claude Sigala, ο Roger Cortés και άλλοι ψυχίατροι και παιδαγωγοί του Κοράλ για παιδεραστία. Το Κοράλ ήταν μια κομμούνα, που δεχόταν αυτιστικά και ψυχωτικά παιδιά και εφήβους για θεραπεία με βάση αντιψυχιατρικές αρχές. Η μήνυση που έγινε από την αστυνομία, βασίστηκε στις κατηγορίες του Jean Claude Krief (βρίσκεται εδώ και καιρό στο Ισραήλ), που εκτός από τους παιδαγωγούς του Κοράλ κατηγορήσε και άλλους που δεν είχαν σχέση με την κομμούνα. Στην υπόθεση του Κοράλ οι κατηγορίες εκτός από τα συγκεκριμένα πρόσωπα χτύπησαν όλη τους την προσπάθεια. Παρ' όλο που οι σαθρές κατηγορίες του μυθομανούς Krief -που ακόμα μένει το ερώτημα ποιός τον έβαλε- «πέσαν» στο δικαστήριο μια προς μια, παρ' όλες τις επιτροπές συμπαραστάσης για το Κοράλ από τους γονείς των παιδιών, από φίλους και συντρόφους, ο Claude Sigala και ο Roger Cortés θεωρήθηκαν ένοχοι. Η δίκη τέλειωσε στις 6 Μάρτη 1986 με αποτέλεσμα: 3 χρόνια φυλακή για τον Claude Sigala και ενάμιση για τον Roger Cortés.

από τη «Monde Libertaire» Στη μακρινή εποχή των πρωτόγονων κοινωνιών, και σ' ένα ελάχιστο βαθμό σ' αυτή των πριν τη βιομηχανική επανάσταση αγροτικών κοινωνιών, ο τρελός κατείχε τη θέση του στην κοινωνική ζωή. Απασχολούνταν με ελαφριές εργασίες, ήταν γνωστός και αναγνωρισμένος απ' όλους και δεν αποτελούσε παραφωνία μέσ' το όλο «περιβάλλον».

Μετά εμφανίστηκαν οι κοινωνικοί διαχωρισμοί, η εκμετάλλευση και η καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, το κράτος... και τα πράγματα βάλθηκαν λοιπόν ν' αλλάξουν. Η θεομοποίηση των πραγμάτων και της ζωής, που πραγματοποιήθηκε από ένα κρατιστικό κοινωνικό σύστημα που χωρίς σταματημό κατακερματίζει τη ζωή για να τη χειραγωγεί ευκολότερα, κατέληξε πολύ γρήγορα στον εγκλεισμό οποιουδήποτε θεωρήθηκε «παρεκτρεπόμενος» σε σχέση με τον κανόνα. Ένα κανόνα σιδηράς ομοιομορφίας και ορκισμένο εχθρό του διαφορετικού! Και από τότε φυλακίζουν τους «τρελούς», τους γέροντες, τους ανάπηρους, τους άρρωστους, τους κλέφτες... δέθεν για να τους φροντίσουν καλλίτερα! Να τους φροντίσουν; Ο Κλώντ Σιγκαλά και άλλοι που δούλευαν σε μια δεδομένη στιγμή σε ψυχιατρικά νοσοκομεία και ειδικά ιδρύματα, συνειδητοποίησαν τη χρόνια ανικανότητα αυτών των ιδρυμάτων, να θεραπεύσουν τους «τρελούς» και το χειρότερο, ανακάλυψαν ότι η λογική του ιδρύματος εμποδίζει τη θεραπεία.

Ωθούμενοι απ' αυτή την εμπειρία, που ωρίμασε σε επαφή με τους Ντελνί, Γκουαταρί, Ζεντίς... και γενικά από το αντιψυχιατρικό κίνημα, ίδρυσαν το Κοράλ το Σεπτέμβρη του 1975 στο Γκαρ.

Πολύ γρήγορα, δυο καινούργιοι χώροι δημιουργήθηκαν (οι Παβιάν κοντά στο Φορκαλκιέ και Μπρυνέ στις Άλπεις της

άνω-Προβηγκίας) και το Φλεβάρη του 1977 δημιουργήθηκε ένα δίκτυο συλλογικού τύπου. Επρόκειτο για ένα οργανισμό, στη διάθεση των ομάδων και των ατόμων που ασχολούνταν με εναλλακτική ψυχιατρική με σκοπό τη λήψη των υποθέσεων που θα αναλαμβάνανε, τη σύνδεση των ομάδων και των ατόμων μεταξύ τους κλπ. Το «δίκτυο από εναλλακτικές ψυχιατρικές κομμούνες», το C.R.A.P. είχε γεννηθεί.

Από το C.R.A.P. στο C.R.A.

Από C.R.A.P. συνένωνε «τόπους ζωής» δηλαδή μικρές κομμούνες που δέχονταν αυτιστικά, ψυχωτικά παιδιά ή εφήβους, μ' άλλα λόγια όλους αυτούς που εγκαταλείπονται στα ψυχιατρεία. Μέσα σ' αυτές τις μικρές κομμούνες, «το να ζουν μαζί» με πλήρη ελευθερία, ισότητα, αυτοδιαχείριση, τρυφερότητα, προσοχή, ήταν ο κύριος άξονας της θεραπευτικής προσπάθειας. Αυτό το «να ζουν μαζί» σ' επαφή με τη φύση, τη θάλασσα, τα ζώα γινόταν μετά από ελεύθερη εκλογή.

Ο μελλοντικός φιλοξενούμενος έμενε αρχικά μερικές μέρες στην κομμούνα όσο να δουν αυτός και οι υπόλοιποι, αν θα μπορούσαν ή όχι να ζήσουν μαζί. Επί πλέον, οι τόποι ζωής ήθελαν να είναι απλά περάσματα προς την κοινωνική επανένταξη. Πρόθεσή τους ήταν να γίνουν το μεταβατικό στάδιο για τους φιλοξενούμενους τους. Και για να ετοιμάσουν καλλίτερα αυτή τη μετάβαση πηγαίνανε εκδρομές σ' άλλους τόπους ζωής, σ' άλλους ανθρώπους, σ' όλο το δίκτυο.

Αυτοί ήταν οι βασικοί άξονες του C.R.A.P. που δέχονταν αυτούς που πια κανείς δεν ήθελε και που μπόρεσε να βοηθήσει αρκετούς να ξαναγεννηθούν χωρίς τη σκιά του παρελθόντος.

Παρ' όλα αυτά, γρήγορα κατάλαβαν στο C.R.A.P. ότι ήταν επικίνδυνο να περιορίζονται

μόνο στην εναλλακτική ψυχιατρική γιατί κινδύνευαν να μετατραπούν σ' ένα μικρό αντι-ιδρυμα. Από την άλλη είχαν συνειδητοποιήσει ότι το βαθύτερο είναι των τόπων ζωής, η βαθύτερη λογική τους, τους οδηγούσε στην προοπτική μιας σφαιρικής «αλτερνατίβας» απέναντι στον παλιό κόσμο.

Γι' αυτό, το «δίκτυο από εναλλακτικές ψυχιατρικές κομμούνες» (C.R.A.P.) γίνεται το 1978 το «δίκτυο από εναλλακτικές κομμούνες» (C.R.A.). Έτσι φτάνουμε στο 1981 δεκάδες διαφορετικές αλτερνατίβες να συναντιούνται, να συζητάνε και να βάζουν τις πρώτες πέτρες μιας κοινωνικής αλτερνατίβας. Εκείνη την εποχή, οι τόποι ζωής ήταν στο απόγειο της δόξας τους.

Τον Γενάρη του 1983 η εγκύκλιος Georgina Dufoix έθετε τους τόπους ζωής υπό την εποπτεία της και τους επέ-

βαλε το κανονισμό των γονεϊκών συμβουλών. Αυτό σήμαινε το τέλος της ελεύθερης επιλογής, την υποχρέωση να δέχονται οποιονδήποτε... η μετατροπή τους σε ιδρυμα άρχιζε.

Απέναντι σ' αυτή τη θεσπισμένη παρενόχληση -την απειλή σε θάνατο- οι τόποι ζωής προσπάθησαν να οργανώσουν την άμυνά τους. Και τότε ξέσπασε η «υπόθεση» Korol. Σήμερα οι τόποι ζωής είναι ολιγάριθμοι, διασπασμένοι, εξασθενημένοι.

Αλλά θα ξαναδυναμώσουν, θα πληθύνουν, θα πολλαπλασιαστούν. Η ελευθερία στο τέλος νικάει τον εγκλεισμό. Η ζωή νικάει πάντα το θάνατο. Οι τόποι ζωής θα συνεχίσουν να υπάρχουν και να εξαπλώνονται. Θα συνδράμουμε.

Δύο λόγοι φαίνεται να υπάρχουν για την ασύστολη καταδίκη του Κοράλ. Ο πρώτος έχει σχέση με τη νοοτροπία της «σο-

σιαλιστικής» εξουσίας. Αυτή χωρίς να είναι άμεσα υπεύθυνη για την υπόθεση του Κοράλ προτίμησε ν' αφήσει το δικαστήριο να πράξει ανάλογα με τις διαθέσεις του ξέροντας απ' τη μια ποιές είναι οι διαθέσεις του, και από την άλλη συναισθανόμενη πολύ καλά το δυναμικό ανατροπής που φέρανε οι τόποι ζωής.

Ο δεύτερος λόγος έχει σχέση με τη βαθύτερη λογική της δικαστικής εξουσίας. Μια λογική που είχε την ευκαιρία ν' ανθίσει σε πλήρη «ελευθερία» από τη στιγμή, που η κρατική εξουσία της έδειξε άσπρη κάρτα. Μια λογική που οδήγησε τους δικαστές να καταδικάσουν τον Σιγκαλά, τον Κορτές... Μια λογική που ανήκει σ' όλους αυτούς, που επειδή είναι κατά κάποιο τρόπο θύματα του συστήματος μετατρέπονται σε πιστά σκυλιά του.

Η περίπτωση της Helyette Besse

η γαλλίδα αναρχική, μέλος της 'Αμεσης Δράσης, θρίσκειται φυλακισμένη από το 1984 με ασήριχτες κατηγορίες. Στα εγκλήματά της προστίθεται και η «κατηγορία» συμμετοχής σε μαρξιστική-λενινιστική οργάνωση. Η «κατηγορία» αυτή των «επίσημων κύκλων της αναρχίας» έχει στοιχίσει στη Besse και σε πολλούς άλλους πολιτικούς κρατούμενους μια ακόμα μεγαλύτερη απομόνωση.

Η Helyette Besse συνελήφθη από την «αντιτρομοκρατική» ομάδα της γαλλικής αστυνομίας στις 17 Μαρτίου 1984 κατά τη διάρκεια μιας επιχείρησης εναντίον «υπόπτων» μελών της 'Αμεσης Δράσης. Συνόδευσαν τον Regis Schleicher (φίλο ενός ηγετικού μέλους της Α.Δ. του Jean Marc Rouillan) που κατηγορείται από την αστυνομία για συμμετοχή σε ένοπλες επιθέσεις της 'Αμεσης Δράσης.

Η Helyette, σε ηλικία 53 ετών, ήταν η ψυχή του ελευθεριακού βιβλιοπωλείου «Le Largon libre» (Ελεύθερη Σκέψη). Φυλακίστηκε αμέσως μετά τη σύλληψή της με ένταλμα του δικαστή Bruguière. Την κατηγορούν για συμμετοχή σε οργάνωση κακοποιών, για πλαστογρά-

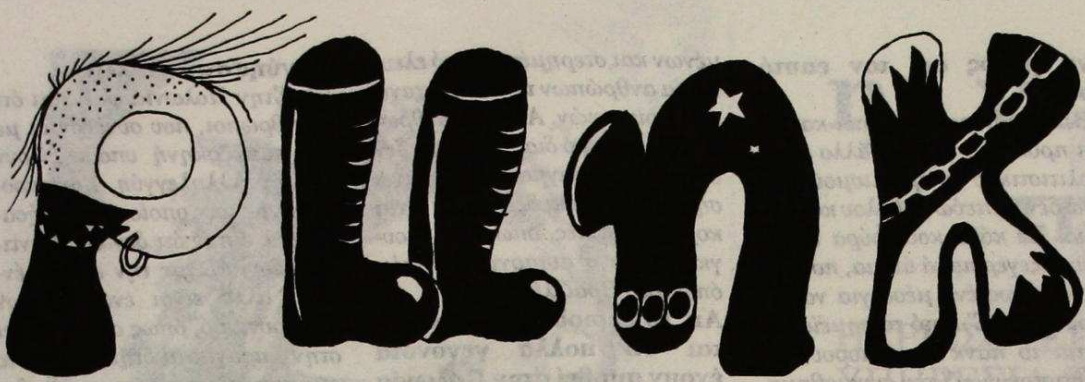
φηση και χρήση ταυτοτήτων, για κλεπταποδοχή και κλοπή (λόγω των βαλτισών που κρατούσε τη στιγμή της σύλληψής της. Δύο φίλοι της κατηγορούνται επίσης από τον ίδιο δικαστή για κλεπταποδοχή και κλοπή. Πρόκειται για τους Gerard De Ibet, καθηγητή 32 χρόνων και Marie-Claire Voisine, γραμματέας επίσης 32 χρόνων που εντοπίστηκαν από τους αστυνομικούς να μεταφέρουν τις βαλίτσες μαζί με τη Besse.

Σήμερα βρίσκεται φυλακισμένη στο Φρέσυ και κατ' επανάληψη έχει πραγματοποιήσει διαμαρτυρίες με απεργίες πείνας, διεκδικώντας συνθήκες πολιτικού κρατούμενου, κατάργησης της απομόνωσης, δικαίωμα επικοινωνίας για τους άντρες και γυναίκες της ίδιας πολιτικής οργάνωσης κλπ. Η ίδια θεωρεί τον εαυτό της επαναστάτρια αγωνίστρια του αναρχοκομμουνισμού και συμμετέ-

χει στην 'Αμεση Δράση. Η οργάνωση αυτή έχει δημιουργήσει πολλά προβλήματα στο γαλλικό Κράτος. Αν και το Καλοκαίρι του 1981 έδωσε αμνηστία σε αρκετά στελέχη της, στη συνέχεια την ξανάριξε στην παρανομία μη ανεχόμενο κάποιες ομάδες να βάζουν βόμβες ενώ κάποιες άλλες να υποστηρίζουν νόμιμα αυτές τις ενέργειες.

Οι «αντιτρομοκρατικές» αστυνομικές δυνάμεις κυνηγούν ένα μεγάλο αριθμό επαναστατών αγωνιστών σαν «συμπαθούντων», έχουν ανακρίνει πολλούς αλλά δεν έχουν καταφέρει να στηρίξουν την παραμικρή υποψία για κανέναν. Γι' αυτό επιδιώκουν να εφαρμόσουν τον ποινικό νόμο γι' αυτούς που υποστηρίζουν ή φαίνεται να συμμετέχουν σ' αυτό το κίνημα. Τις προσπάθειες αυτές ακολουθούν ειδικευμένοι δικαστές και μια αυτόνομη Ταξιαρχία «αντιτρομοκρατών» που κατά τα άλλα κυνηγούν μια «οργάνωση Κακοποιών». Η Helyette Besse είναι θύμα αυτής της ταχτικής του κράτους αλλά και ορισμένων επίσημων κύκλων που απεφάνθησαν ότι η εξέλιξη των αυτόνομων Διεθνιστικών Ομάδων (GARI) σε 'Αμεση Δράση συνιστά το αδίκημα του Μαρξισμού-Λενινισμού!!! και τιμωρείται με πρόσθετη απομόνωση.

Η διεύθυνση της φυλακής της είναι: Helyette Besse F. 751060 PRL 1 avenue dela DIVISION LEC- LERC 94261. Fresnes cedex. FRANCE.

Συνέντευξη με το Maximum Rock and Roll στον Jeff Goldthorpe του περιοδικού Radical America

Η επαφή των περισσότερων ανθρώπων με την «περιθωριακή» πανκ κουλτούρα περιορίζεται σε εικόνες αγοριών και κοριτσιών, ντυμένων με δερμάτινα ή κουρέλια και στολισμένων με αλυσίδες, με χιενίσματα που ποικίλλουν από ξυρισμένα κεφάλια μέχρι τους αποκαλούμενους Μοϊκανούς. Εν τω μεταξύ, ορισμένα εναλλακτικά περιοδικά καλύπτουν εκτεταμένα τις μαζικές αντιπολεμικές Ευρωπαϊκές κινήσεις των τελευταίων χρόνων, όπου εμφανίζονται όλο και περισσότερο τα πρόσωπα νεαρών πανκ. Με εξωπραγματικό μέικ-απ και μια μουσική, που αποκλείει το εύκολο άκουσμα, οι πανκ έχουν τυποποιηθεί από τους θεατές των μέσων μαζικής ενημέρωσης σαν μοντέρνοι βάνδαλοι, σύγχρονοι Άγγελοι της Κόλασης, ή μηδενιστές που αναζητούν συγκινήσεις.

Το περιοδικό Radical America έχει ασχοληθεί το 1979 με τις ρίζες του πανκ κινήματος στη Βρετανία και την ανάπτυξη ενός μεγάλου μέρους αυτής της κουλτούρας στον αντιρατσιστικό και άλλους πολιτικούς αγώνες. Ενώ η Αμερικάνικη έκδοσή της πανκ σκηνής, που είχε γίνει ορατή περίπου εκείνη την περίοδο, δεν είχε καλυφθεί ουσιαστικά, σαν κουλτούρα και σαν δραστηριότητες, ούτε και απ' τον εναλλακτικό τύπο. Η ακόλουθη συνέντευξη-συζήτηση με τους εκδότες του Maximum Rock'n Roll, ενός διεθνούς πανκ περιοδικού του San Francisco, είναι μια προσπάθεια εισαγωγής στην πολιτική, το στυλ και την κουλτούρα της Αμερικάνικης πανκ σκηνής. Η κολλεκτίβα του MRR, μια ομάδα ανδρών και γυναικών με ηλικία από 20 ως 40 χρόνων, «αντιπροσωπεύεται» εδώ από τους Jeff Bale, Ruth Schwartz και Tim Yohannan.

Πώς άρχισε η ραδιοφωνική εκπομπή του MRR;

TY: Αρχίσαμε το '77 όταν άρχισε και το πανκ. Εκπέμπουμε κάθε εβδομάδα απ' το Μπέρκλεϊ και βγαίνουν σε 30 σταθμούς σ' όλη τη χώρα. Πριν από δύομισι χρόνια αρχίσαμε να εκδίδουμε το περιοδικό, που είναι ένας τρόπος για τους πανκ να έρχονται σ' επαφή και βγαίνει κάθε μήνα σε 10.000 αντίτυπα, με 72 σελίδες. Εν τω μεταξύ έχουμε εκδόσει και 2 άλμπουμ. Λειτουργούμε σαν μη-κερδοσκοπική κοινότητα. Το περιοδικό θγάζει λεφτά, που πηγαίνουν σε δικές μας δραστηριότητες ή άλλων. Στόχος μας είναι πάντα να αντικατοπτρίζεται στο περιοδικό η προοδευτική πανκ σκηνή.

Πώς ανοίγετε πολιτική συζήτηση στην εκπομπή ή στο περιοδικό;

TY: Τα περισσότερα πανκ τραγούδια διαρκούν λιγότερο από δύο λεπτά, έτσι προσπαθούμε να γράφονται άρθρα μ' αυτά τα θέματα από ανθρώπους με κάποιο υπόβαθρο. Θα γραφτεί ένα άρθρο για τη Νικαράγουα, για τη φυγή των εφήβων απ' τα οπίσθια τους, για τις καταλήψεις, για τις σχέσεις των Αμερικάνικων επιχειρήσεων με Ναζιστές.

Η στήλη της αλληλογραφίας είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Παίρνετε γράμματα με απόψεις για συζητήσεις, αλλά και γράμματα όπως: «Ας μου γράψει κάποιος, είμαι κλειδωμένος σ' ένα δωμάτιο».

TY: Ένα απ' τα σίγουρα πράγματα, που έχουμε καταφέρει, είναι η ισχυροποίηση δικτύου επικοινωνίας. Σε κάθε τεύχος έχουμε τουλάχιστον 100 διευθύνσεις. Υπάρχουν παιδιά απ' την Πολωνία, απ' την Ιαπωνία, που γράφουν σε άλλους στη Βραζιλία, στο Οχάιο...

Μέρος της πανκ θηκής είναι το «κάνει μόνος σου». Απορρίπτουμε το να αναλαμβάνουν το ροκ'ν' ρολ οι εταιρείες και προσπαθούμε να θγάζουμε μόνοι μας τους δίσκους, τα περιοδικά, να οργανώνουμε τις συναυλίες. Εί-

μαστε εφτά-οχτώ χρόνια στο δρόμο και η ανεξάρτητη παραγωγή είναι ακόμα ισχυρή.

JB: Υπάρχει τρόπος να οργανώνονται και να επικοινωνούν οι άνθρωποι και να μην εξαρτώνται ούτε από οικονομικές πηγές ούτε από τα μέσα ενημέρωσης. Τουλάχιστον 5 ή 6 χιλιάδες ανεξάρτητοι δίσκοι υπάρχουν μέχρι τώρα.

TY: Και οι δίσκοι δεν είναι πια μόνο δίσκοι. Περιέχουν και φυλλάδια με στίχους, με κάθε είδους πληροφορίες, πολιτικά κείμενα, διευθύνσεις, αιρετικές αναπαραστάσεις της υπάρχουσας κοινωνίας...

Η διάθεση συμμετοχής, που λέτε, φαίνεται να αντανakλά αυτά που συμβαίνουν στις συναυλίες.

JB: Όταν μερικοί πρωτοπηγαίνουν σε πανκ συναυλίες σκέφτονται «Θεούλη μου, εδώ γίνονται επεισόδια, παντού υπάρχει βία». Ομάδες ανθρώπων είναι πάνω στη σκηνή, που χοροπηδούν, τους τη δίνει. Μερικές φορές δεν μπορείς να δεις πια το συγκρότημα. Όλ' αυτά δεν είναι παρά η σύγχυση των ορίων ανάμεσα στο γκρουπ και το κοινό.

Πολλοί πρωτοήρσαν σ' επαφή με το σκληροπυρηνικό πανκ μέσω της ταινίας «Η παρακμή του Δυτικού Πολιτισμού», που αναφερόταν στη σκηνή του Λος Άντζελες.

JB: Αυτή η ταινία βγήκε ακριβώς πριν απ' την έκρηξη των νέων «πολιτικών» γκρουπ. Μερικά είναι τα πιο παλιά συγκροτήματα, όπως οι X, οι Germs. Τα πιο νέα, σαν τους Circle Jerks, τους Black Flag, αντιπροσωπεύουν το νέο πανκ κύμα των γκρουπ των προαστείων. Υπήρχε, δηλαδή, κάποιος γεωγραφικός διαχωρισμός. Σήμερα, οι περσιχτές των προαστείων έχουν μεγαλύτερη επιρροή και το πανκ έχει περιλάβει ανθρώπους, που αλλιώς θα ήταν εξεγερμένοι ατομικά.

Η δύναμη του πανκ είναι η απόρριψη κάθε κατεστημένου. Προς τα πού πάει;

JB: Το σκληροπυρηνικό είναι ένα νέο είδος του πανκ: είναι πιο γρήγορο, πιο σύντομο, πι «ωμό». Η τρας μουσική έχει τε εξεγερσιακό πνεύμα, που ήταν αρχικά συνδεδεμένο με το ροκ'ν' ρολ. Υπάρχει το ποστ-πανκ, πειραματικό είδος μουσικής. Σ' άλλο επίπεδο υπάρχουν τα γκαράζ-γκρουπ. Στο τρας δεν υπάρχουν στοιχεία μελωδικότητας, υπάρχει χέβυ μέταλ ήχος. Μετά έχουμε το φανκ-πανκ σαν τους Minutemen. Είναι και οι Crucifucks απ' το Μίτσιγκαν, που είναι δύσκολο να τους περιγράψεις: η αισθητική τους είναι καθαρά πανκ, αλλά η μουσική είναι πιο αργή.

RS: Σήμερα πολλά γκρουπ βασίζονται στη μουσική τους στοιχεία σόουλ, μαύρης μουσικής, ψυχεδελικά, όπως οι Butthole Surfers, οι Husker Du. Ενώ οι Meat Puppets στράφηκαν προς ακούσματα της κάντρυ. Όλη αυτή η μουσική έχει στοιχεία απ' το παρελθόν.

TY: Είναι σημαντικό να ειπωθεί ότι δεν υπάρχει ομογένεια. Στο πανκ, μπορείς να βρεις αναρχικούς. Μπορείς να βρεις και δεξιούς.

JB: Όμως οι πιο πολλοί πανκ έχουν υγιή αντεξουσιαστικά ένστικτα.

TY: Το πανκ είναι πεδίο διαμάχης ιδεών, όπως και η υπόλοιπη κοινωνία.

JB: Ακόμα και οι δεξιοί πανκ δεν είναι συντηρητικοί... Είναι ριζοσπαστικοί δεξιοί, που δεν θέλουν κανέναν να τους υποδεκνύει τι θα κάνουν. Ο Tim κι εγώ έχουμε τεράστια συλλογή δίσκων και οι ανοιχτά αντιδραστικοί πανκ δίσκοι είναι μόνο καμμιά δεκαριά. Εσείς, που θα τοποθετούσατε ένα τραγούδι σαν το «Λευκή μειοψηφία» των Black Flag;

JB: Ο καθαρίστας τους μου είχε πει ότι το τραγούδι ήθελε να δείξει την ηλιθιότητα του ρατσισμού, αλλά ήταν πολύ αμφιλεγόμενο και μπορούσε εύκολα να παρεξηγηθεί. Όταν προσπαθείς να σατυρίσεις μια κατάσταση δεν το καταφέρνεις πάντα σωστά. Εμείς, πάντως, κριτικάρουμε τα συγκροτήματα, ώστε να είναι πιο προσεκτικά στους στίχους και να έχουν πιο σαφή νοήματα. Αλλά, όσο σαφής και να είσαι, θα υπάρ-

χουν κάποιοι, που θα σε παρεξηγήσουν.

Μερικοί ερμήνευσαν λάθος και το τραγούδι «Σκοτώστε τους φτωχούς» των Dead Kennedys, παρόλη την εμφανή ειρωνεία του.

JB: Ναι, έγινε αυτό, αλλά όχι απ' τους πανκ, αλλά από συμβατικούς ανθρώπους, αυτούς που λέμε ιδιοφυίες της αριστεράς.

Αυτό μας φέρνει σ' ένα σημαντικό σημείο, στην ειρωνεία.

JB: Ναι, τα τραγούδια έχουν πολύ ειρωνεία και χιούμορ. Όπως ένα τραγούδι των Meat Men για τους Beatles, το «One Down Three to Go», μια αληθινά διαστροφική σάτιρα, αλλά μερικοί την παίρνουν φιλολογικά.

συν. σελ. 42

ΠΟΛΩΝΙΑ από συνέντευξη του Henri Wujec

Το παρακάτω Κείμενο είναι απόσπασμα από συνέντευξη του Henri Wujec, πρώην μέλους του KOR και συν-ιδρυτή στην εποχή του Gierек του περιοδικού Robotnik (ο εργάτης), καλού γνώστη των προβλημάτων εργατών και συνδικάτων. Η συνέντευξη παρουσιάστηκε στο Wola (Βαρσοβία) Νο 39 (165), χρόνος 4ος, στις 9 Δεκέμβρη 1985.

Ερώτηση: Πώς βλέπεις τον τρόπο που ξαναβρίσκονται στην Αλληλεγγύη οι νέοι για τους οποίους ο Αύγουστος του 1980 υπήρξε ένα γεγονός της παιδικής ή της εφηβικής ηλικίας τους.

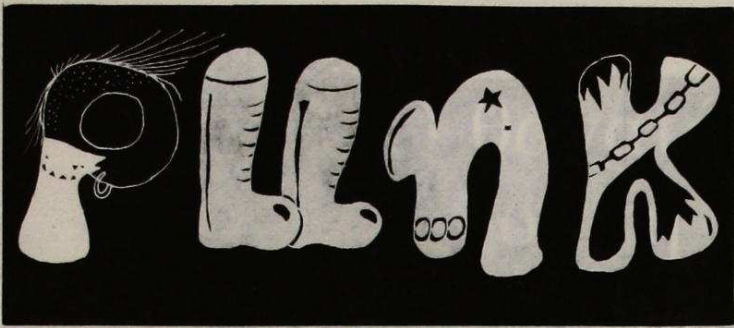
Απάντηση: Σ' ότι αφορά το θέμα της γνώμης των νέων μου είναι δύσκολο να απαντήσω γιατί δεν έχω υπ' όψη μου κανένα αποτέλεσμα μελέτης. Συχνά συναντά κανείς τη γνώμη (ιδίως του κυβερνητικού τύπου) ότι τα πάντα είναι αδιάφορα στους νέους, ότι ενδιαφέρονται κυρίως για τη μουσική, για πράγματα υλικά. Ίσως αυτό να αφορά ακόμα και την πλειοψηφία των νέων. Παρ' όλα αυτά, συγκρίνοντας τα όσα βλέπω τώρα με τη δεκαετία του '70, βλέπω μια πολύ μεγάλη ενεργοποίηση των νέων σε διαφορετικούς τομείς. Όχι μόνο στους φοιτητές, όπως στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '70, που ενίσχυαν τις SKS*. Πρόκειται για μια ετερογενή κίνηση που αναπτύσσεται στους κόλπους της Αλληλεγγύης.

Υπάρχουν μεταξύ των νέων ομάδες αναρχικών, υπάρχει μια ομάδα συνδεδεμένη με την Ομοσπονδία Αγωνιζόμενης Νεολαίας, υπάρχει η Ανεξάρτητη Κίνηση, υπάρχει η Κίνηση της Αντίστασης της Νεολαίας. Οι

ομάδες αυτές δεν είναι ακόμα σαφώς προσδιορισμένες, στην πλειοψηφία τους αισθάνονται την ανάγκη ενός δεσμού με την Αλληλεγγύη και προσπαθούν έντονα να παίρνουν μέρος στις δραστηριότητές της, όπως τη διανομή προκηρύξεων, τον έλεγχο των μπούκοτς κλπ.

Είναι καθήκον των μαχητών της Αλληλεγγύης να βοηθούν αυτές τις ομάδες στην οργάνωση συναντήσεων, ομιλιών, βιβλίων. Αποζητούν αυτή τη βοήθεια και πρέπει επίσης να τους δώσουν την ευκαιρία να πάρουν μέρος σε κοινές δραστηριότητες ώστε να γίνουν η συνέχιση της Αλληλεγγύης. Ακόμα και αν μερικές είναι ομάδες εξτρεμιστικές, στην πλειοψηφία τους οι ομάδες των νέων προσπαθούν να παραμείνουν ρεαλιστικές. Βλέπουν μπροστά τους μια καλή προοπτική και πρέπει να διαμορφώσουν τη δράση τους ώστε να λάβουν στο εξής ενεργά μέρος στην κοινωνική ζωή.

* Επιτροπές Αλληλεγγύης Φοιτητών, ή Επιτροπές Αυτοάμυνας Φοιτητών. Η υπογραφή αυτή εμφανίστηκε για πρώτη φορά στις 15 Μάη 1977 κάτω από ένα κείμενο ενάντια στην καταστολή, μετά από μια διαδήλωση στη μνήμη του Stanislaw Pyjas που είχε δολοφονηθεί μια εβδομάδα πριν από το SB.

Ταξική και Φυλετική Προέλευση

Μερικοί υποστηρίζουν ότι οι Αμερικανοί πανκ είναι καλομαθημένα παλιόπαιδα της ανώτερης και μεσαίας τάξης, ότι έχουν πσίνες, ότι ζουν στα προάστια των πόλεων, ενώ οι Άγγλοι πανκ προέρχονται απ' την εργατική τάξη.

RS: Πιστεύω πραγματικά ότι οι πανκ προέρχονται απ' τις τάξεις των διανοούμενων, απ' τη φιλελεύθερη γενιά και την απορρίπτουν. Αλλά στην Αμερική δεν υπάρχει αληθινή εργατική τάξη, όπως στις Ευρωπαϊκές χώρες. Το σκληροπυρηνικό πανκ ξεπήδησε απ' το Los Angeles, που είναι ένα «συμπαγές προάστιο».

Η πανκ σκηνή φαίνεται να είναι «λευκή», αν και υπάρχουν μερικοί μαύροι, Λατινοαμερικανοί ή Ασιάτες.

RS: Το πανκ στο San Francisco είναι αρκετά «λευκό», υπάρχουν όμως κι άλλοι. Η ραπ μουσική εί-

ναι το ίδιο περιθωριακή.

Σε ποίο βαθμό έχει μπει το στυλ της ραπ στο πανκ; Αυτό οδηγεί στην ενοποίηση του κοινού;

RS: Σε μερικές περιπτώσεις ναι. Υπάρχουν πανκ συγκροτήματα, που παίζουν ραπ τραγούδια ή χρησιμοποιούν την κιθάρα και το μπάσο, όπως στη ραπ ακόμα κι αν παίζουν σκληροπυρηνικό πανκ. Οι Beaslie Boys ήταν οι πρώτοι με το ραπ τραγούδι «Cookie Puss», ακόμα οι Vandrals, οι Hoes. Οι Part Time Christians εδώ στο San Francisco παίζουν μερικά ραπ κομμάτια. Σε κάθε πέντε δίσκους βρίσκεις ένα ραπ τραγούδι. Υπήρξαν πολλά γκρουπ με μέλη διαφορετικών φυλών, με στοιχεία και απ' τα δύο είδη ή απ' τη ρέγγε, με παράδειγμα τους Bad Brains, ένα συγκρότημα μαύρων, που έπαιζε ρέγγε και σκληροπυρηνικό πανκ.

Μουσική «διάλυση»

Σήμερα η σκηνή του σκληροπυρηνικού πανκ δείχνει να χάνει φτιάσει σε κάποιο όριο. Γκρουπ, όπως οι Black Flag, οι Meat Puppets, οι Husker Du, ακολουθούν διαφορετικές κατευθύνσεις. Στην ραδιοφωνική εκπομπή σας έχετε μεγαλύτερη ποικιλία απ' ότι δυο χρόνια πριν. Αναρωτιέμαι αν η μουσική, που θα καλύπτετε του χρόνου, θα είναι πλέον μέρος κάποιας σκηνής ή μουσικού είδους.

JB: Το 1977, υπήρχε ένα στυλ πανκ, που κάποτε ο κόσμος και κύρια οι μουσικοί άρχισαν να βαρύνονται, ήθελαν να επεκταθούν. Αυτό οδήγησε σε ευρύτερο φάσμα μουσικής εξέλιξης για λίγο, με το τρας, το πολύ γρήγορο και έντονο στυλ επικάλυψε το αρχικό πανκ. Ήταν μια αντίδραση στον πειραματισμό και φυσικά στην εμπορευματοποίηση του αυθεντικού πανκ. Το τρας επικράτησε για κάποιο χρονικό διάστημα, τώρα

δεν ικανοποιεί πια τον κόσμο. Όλη η ιστορία του ροκ'ν ρολ είναι μια τέτοια ανακύκλωση και αντιπαράθεση ελαφρά διαφορετικών συνδυασμών. Αυτή είναι η διαδικασία, που γίνεται τώρα. Είναι ένα στυλ μουσικής, αλλά και μια στάση ζωής. Έτσι μπορεί να φτιάχεται μουσική, που δεν προσαρμόζεται στα σπάντα πανκ σχήματα και παρόλ' αυτά να θεωρείται πανκ.

TY: Τώρα υπάρχει και επιρροή του χέβυ μέταλ στο πανκ.

JB: Ποτέ δε χώνεψα το χέβυ μέταλ. Πρόκειται κυρίως για ξαναμαγειρέματα των παλιών ήχων του μπλουζ και μιλώντας μουσικά είναι πολύ τυποποιημένο. Τον τελευταίο χρόνο έγιναν πολλές ανταλλαγές-μετακινήσεις ανάμεσα στο κοινό του σκληροπυρηνικού πανκ και του χέβυ μέταλ. Υπάρχουν πολλοί, που ακόμα διατηρούν τη συμπεριφορά των χεβυμεταλάδων, που είναι 99 τα εκατό αντιδραστική.

Διεθνής Μουσική της Βιομηχανικής νεολαίας

JB: Τα πρώτα συγκροτήματα, που άρχισαν να δημιουργούνται στην Αγγλία, τράβηξαν την προσοχή εξεγερσιακών ατόμων σε άλλες χώρες κι έτσι σχηματίστηκαν γκρουπ στην Ευρώπη και στην Αμερική. Σήμερα, όχι μόνο έχουν εξαπλωθεί γεωγραφικά οι πανκ κινήσεις, ώστε να φτάσουν στη Λατινική Αμερική και την Ανατολική Ευρώπη, αλλά υπάρχει και περισσότερη επικοινωνία μεταξύ τους.

TY: Ερχόμαστε σε επαφή με ανθρώπους, που μας περιγράφουν τη μουσική σκηνή και τον ιστορικό περίγυρο του πανκ στην Αυστρία παραδείγματος χάριν, απ' το '77 και μετά. Κι ακόμα, όταν

υπάρχει επικοινωνία με ανθρώπους ο' όλο τον κόσμο, δεν αισθάνονται πια τόσο απομονωμένοι.

Το νόημα του παλιότερου Αμερικάνικου ροκ άλλαξε σημαντικά, όταν έφτανε σε μια χώρα του Τρίτου Κόσμου. Για παράδειγμα, όταν γινόταν το πραξικόπημα στη Χιλή το ραδιόφωνο έπαιζε μουσική των Beatles και το Wodd stock, για να ησυχάζει ο κόσμος. Στο Μεξικό, όπου υπάρχει τεράστια εισαγωγή της Αμερικάνικης κουλτούρας, σε ποίο βαθμό μπορεί αυτή να γίνει κτήμα των ανθρώπων χωρίς να χάσουν

ένα μέρος απ' τον εαυτό τους;

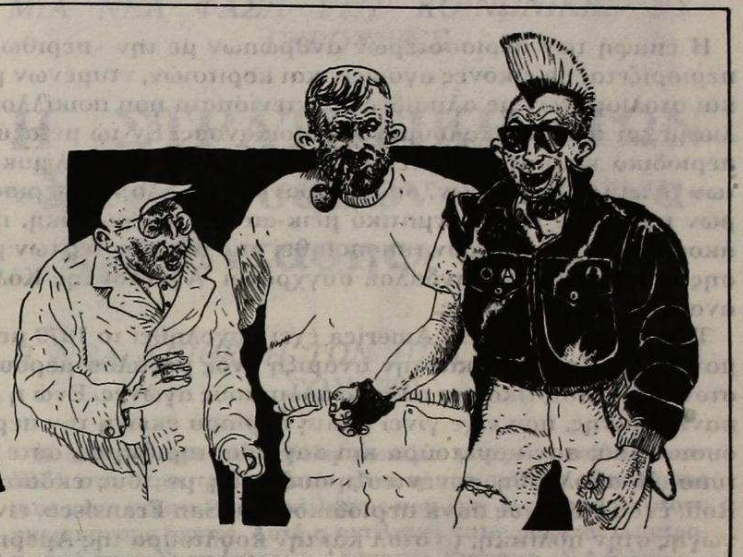
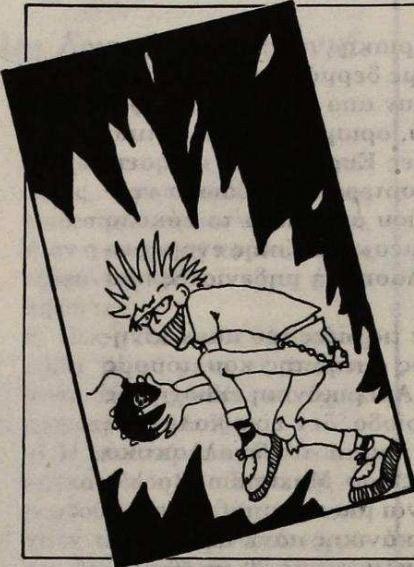
JB: Θα μπορούσε να πει κανείς ότι πρόκειται για ένα άλλο είδος πολιτιστικού ιμπεριαλισμού, ενώ εγώ δεν πιστεύω καθόλου κάτι τέτοιο. Σε κάθε κουλτούρα υπάρχουν εξεγερσιακά άτομα, που δεν έχουν ίσως ένα μέσο για να εκφραστούν. Σ' αυτό το σημείο έρχεται το πανκ και μπορούν να ταυτιστούν μαζί του συναισθηματικά. Αρχίζουν να το υιοθετούν και στη συνέχεια να το προσαρμόζουν στις τοπικές συνθήκες. Είναι η ανταπόκριση των αποξενω-

μένων και στερημένων από ελευθερία ανθρώπων των βιομηχανικών κοινωνιών. Αυτοί οι άνθρωποι ξέρουν από διαίσθηση ότι δεν ελέγχονται πραγματικά. Δεν έχει σημασία αν οι κυβερνήσεις είναι κομμουνιστικές, όπως στη Γιουγκοσλαβία ή αυταρχικές δεξιές, όπως στη Βραζιλία.

Απ' το περιοδικό σας φαίνεται ότι πολλά γεγονότα έχουν συμβεί στην Πολωνία και τη Γιουγκοσλαβία. Υπήρχε αλληλεπίδραση μεταξύ της μουσικής σκηνής και του κινήματος της Αλλη-

λεγγύης στην Πολωνία;

JB: Στην Πολωνία φαίνεται ότι οι άνθρωποι, που συνδέονται με την πανκ σκηνή υποστηρίζουν και την Αλληλεγγύη. Γιουγκοσλάβοι, με τους οποίους συζητήσαμε, μας είπαν ότι δεν είναι αντικομμουνιστές με την ευρεία έννοια, αλλά είναι ενάντια στον κομμουνισμό, όπως αυτός ισχύει στην πραγματικότητα. Ας το αντιμετωπίσουμε: οι πανκ δεν πρόκειται να επικαλεστούν τις αρχές σε καμιά κοινωνία.

Πανκ-Έρωτας και Σεξουαλικότητα

Αν κάποιος θέλει να γράψει ένα τραγούδι για τον έρωτα, που δεν αφορά το να τα χαλάσεις με το σύντροφό σου, πρέπει να πάει σε άλλο είδος μουσικής και όχι στο πανκ. Απ' όλες τις πλευρές του έρωτα, υπάρχει κάποια που πρέπει να ξαναμπει στους πανκ στίχους;

JB: Δεν πρόκειται για τον έρωτα. Αυτό, που απορρίπτεται είναι η εικόνα του ειδυλλίου, του ρομάντζου.

TY: Υπάρχουν πολλά τραγούδια, που αναφέρονται στον έρωτα, αλλά όχι στην μπουρζουάνδικη ρομαντική άποψη. Αναφέρονται στην κρυφή πλευρά του έρωτα, στη νευρωτική ή στην καταστροφική, στην πραγματικότητα του έρωτα.

JB: Το κάθε τι, όμως, αναπτύσσει ορισμένους τύπους, που καμιά φορά περιορίζουν την εξέλιξη και γίνονται κλισιέ.

Ξεφυλλίζοντας το περιοδικό βρίσκουμε φωτογραφίες συγκροτημάτων, που αποτελούνται σχεδόν πάντα από άντρες. Σίγουρα αυτό οδηγεί σε μόδες στον τρόπο έκφρασης. Πώς βλέπετε τη σχέση ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες;

JB: Στις πρώτες μέρες του πανκ υπήρχαν πολύ περισσότερες γυναίκες απ' ότι σε οποιαδήποτε άλλη μορφή του ροκ'ν ρολ, όχι μόνο σαν τραγουδίστριες, αλλά και σαν μουσικοί και συνθέτες. Με τα χρόνια το ποσοστό τους μίκρυνε. Τελευταία, υπάρχει αυξημένη συμμετοχή γυναικών στα συγκροτήματα.

RS: Τα περισσότερα γκρουπ αποτελούνται αποκλειστικά από άντρες. Αλλά σήμερα, υπάρχουν αρκετά συγκροτήματα με γυναίκες στη σύνθεσή τους. Κάποιος τηλεφώνησε στο σταθμό μας και ρώτησε: «Γιατί δε βάζετε και γυναίκες στο πρόγραμμα;» Εγώ του είπα: «Πώς το ξέρεις; Επειδή δεν ακούς γυναικεία φωνή; Οι γυναίκες πρέπει οπωσδήποτε να τραγουδάνε;» Υπάρχουν περισσότερες γυναίκες ντράμερ από ποτέ,

καθώς και γυναίκες που παίζουν κιθάρα και μπάσο.

TY: Πολλές γυναίκες έχουν ασχοληθεί με τα περιοδικά, τη διοργάνωση συναυλιών ή είναι μάντζερ συγκροτημάτων.

Μερικές γυναίκες λένε ότι χρειάστηκε να παλέψουν πολύ καιρό για να χορεύουν σλαμ χωρίς να τις ξεχωρίζουν οι άντρες και να τους συμπεριφέρονται όπως σε κάθε άλλον. Όταν, όμως, έρχεται ο καιρός να ζευγαρώσουν, οι ίδιοι τύποι, που κρίνουν τις γυναίκες με τα αντρικά δεδομένα, κυνηγάνε κορίτσια με μακρυνά μαλλιά και μίνι.

JB: Πολλοί, που το κάνουν, είναι καινούργιοι στο πανκ και ελκύονται ακόμα απ' το παλιό συμβατικό στυλ του πως πρέπει να είναι η γυναικεία εμφάνιση. Είναι αλήθεια ότι ορισμένα στοιχεία έχουν περιορίσει τη συμμετοχή των γυναικών στο χορό.

RS: Πιο πολλές γυναίκες πάνε σε συναυλίες για ν' ακούσουν τις Frightwig, ένα αποκλειστικά γυναικείο συγκρότημα, ή τους Reddkross και τους Dicks, που έχουν από μια γυναίκα στη σύνθεσή τους. Εμένα μ' αρέσει να υπάρχει μια γυναίκα στο γκρουπ, που να μην παρίσταται το κατεστημένο σέξυ αντικείμενο-τραγουδίστρια, αλλά να παίζει σαν μέλος αναπόσπαστο του συγκροτήματος. Απ' την άλλη μεριά η ίδια η μουσική είναι πολύ επιθετική, πολύ φालκική, σχεδόν όπως στο χέβυ μέταλ. Είναι, όμως, οι στίχοι, που κάνουν το χέβυ μέταλ φοβερά σεξιστικό: Μιλούν για το πως θα βρεις γκόμενα, ναρκωτικά, λεφτά και πως θα γαμηθείς.

Όταν μπεις στο πανκ, ο τρόπος που χτενίζεσαι, που ντύνεσαι, δεν στοχεύει στο να σαι «όμορφη»...

RS: Γι' αυτό θάπρεπε οι φεμινίστριες να δουν τις γυναίκες, που σχετίζονται με το πανκ. Οι γυναίκες-πανκ σπάνε πολλές παραδόσεις, είτε το ξέρουν είτε όχι, αλλάζουν τον τρόπο, που βλέπουν το ίδιο τους το σώμα και την ομορ-

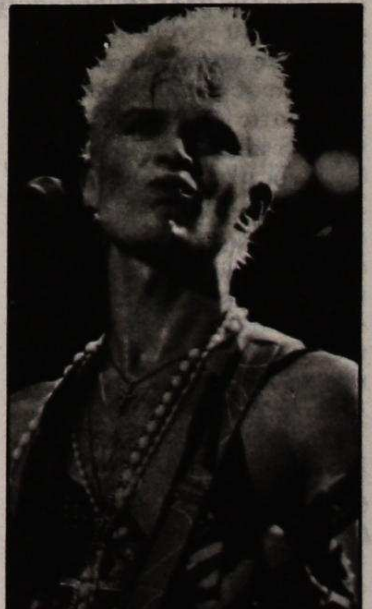
φιά τους. Υπάρχει ένα μίγμα ανδρικού και γυναικείου στοιχείου, που είναι και καλό και κακό. Πολλές γυναίκες αποκτούν ακόμα μια σκληρή συμπεριφορά, όχι επιθετικότητα αλλά αμεσότητα, μια επίγνωση του εαυτού τους. Μπορούν να πάνε σε μέρη, που οι περισσότερες γυναίκες δεν θα τολμούσαν, και μπορούν να βάλλουν μια παρέα κωλόπαιδα στη θέση τους.

Το πανκ είναι πιο ανοιχτό για τους ομοφυλόφιλους απ' τον υπόλοιπο κόσμο; Υπάρχει χώρος για διαφορετικό τρόπο ζωής;

RS: Πολλές γυναίκες πανκ είναι λεοβίες.

Δεν υπάρχει, όμως, μια δημόσια παρουσία, που να δείχνει στους πανκ ότι η υστερική φοβία για τους ομοφυλόφιλους δεν είναι σωστή. Η εμπειρία μου στις συναυλίες μου έχει ότι υπάρχει εχθρότητα και κοροϊδία προς τους ομοφυλόφιλους.

RS: Εντάξει, υπάρχει αρσενική κυριαρχία. Αλλά εξαρτάται... Το Ώσπιν στο Τέξας είναι ιδιαίτερα ανεκτικό και έχει το μεγαλύτερο αριθμό ομοφυλόφιλων μετά το San Francisco. Πολλοί ομοφυλόφιλοι πανκ είναι απ' το Ώσπιν.

Οι Σκίνχεντς και η Βία

ΤΥ: Κάποιοι πηγαίνουν στις συναυλίες για να δείρουν και στην πλειοψηφία τους είναι σκίνχεντς.

JB: Οι σκίνχεντς πρωτοεμφανίστηκαν στην Αγγλία στα μέσα της δεκαετίας του '60. Στις αρχές της δεκαετίας του '70 έσθθησαν. Όταν θγήκε το πανκ, οδήγησε στην αναβίωση των σκίνχεντς -τους αρέσει βασικά η ίδια μουσική. Γύρω στο 1980-81 οι πανκ και σκιν της Ευρώπης διαχωρίστηκαν σε αριστερούς και δεξιούς. Οι σκίνχεντς σχετίστηκαν με τους ακροδεξιούς -το Εθνικό Μέτωπο στην Αγγλία και αντίστοιχες ομάδες σε Γαλλία και Γερμανία. Πολλοί από τους Άγγλους Σκιν αποδέχονται τις δεξιές αξίες ακόμα κι αν στρατολογήθηκαν αρχικά με τζάμπα μύρες.

Ποιά είναι η διαδικασία στην Αμερική, Καθρεφτίζει την Ευρωπαϊκή εμπειρία της δεξιάς στροφής των σκίνχεντς;

JB: Στις Η.Π.Α., όταν γύρω στο 1980 εμφανίστηκε το τρας, πολλοί είχαν σκιν εμφάνιση χωρίς να διαφέρουν απ' τους πανκ. Ο διαχωρισμός δεν είναι καθαρός: υπάρχουν πανκ που δεν είναι προοδευτικοί, υπάρχουν σκιν που είναι πραγματικά εντάξει. Υιοθετώντας, όμως, την εμφάνιση του Εγγλέζου σκίνχεντ -όχι μόνο ξυρισμένο κεφάλι, αλλά και τράντες και μπότες Doc Martin, όπως τις λένε- ύπουλα διει-

δύουν και οι αξίες. Μόνο πρόσφατα άρχισε να εμφανίζεται και στην Αμερική αυτή η πόλωση.

Σε ποιο επίπεδο είναι αυτή η διαίρεση; Έχει σχέση με πολιτικό διαχωρισμό, όπως στην Ευρώπη;

JB: Αυτό δεν έχει συμβεί στις Η.Π.Α., αλλά η γενικές αντιλήψεις των σκίνχεντς, αυτή η «αλληλεγγύη», ο εθνικισμός, διαδίδονται και στους Αμερικάνους σκιν. «Αλληλεγγύη» σημαίνει ότι όταν οποιοσδήποτε σκίνχεντ αναμειχθεί σε καυγά, άσχετα με το αν έχει δικίο ή άδικο, όλοι οι άλλοι θα τρέξουν να τον βοηθήσουν. Έτσι οδηγούνται σε νοοτροπία συμμορίας.

ΤΥ: Είναι μια μικρή ομάδα, αλλά οργανωμένη στη βάση της «αλληλεγγύης» και της φυσικής βίας. Πολλοί πανκ παρόλο που είναι η πλειοψηφία, δεν τους αντιμετωπίζουν εχθρικά. Οι πανκ έχουν περισσότερα ατομικιστικές και αναρχικές τάσεις.

RS: Ήταν εκπληκτικό να παρακολουθείς μια ομάδα από τέτοια κολόπαιδα να τρομοκρατούν τον κόσμο σ' ένα κλαμπ, όπου έπαιζαν οι Dicks. Τότε ο Gary, ο τραγουδιστής, είπε: Αυτό το τραγούδι είναι για σας το «Δε γουστάρω τους Ναζήδες». Κι όλοι τους άρχισαν να χορεύουν. Το κατάλαβαν; Θα σταματήσουν να τρομοκρατούν τον κόσμο; Όχι...

Μαθαίνω ότι αρκετοί αποφεύγουν τις συναυλίες...

JB: Αυτή είναι η πρώτη φάση: Δεν πάμε στη συναυλία, κάποιος συμπεριφέρονται επιθετικά. Αλλά, όπως όλοι οι άνθρωποι, θ' αηδιάσουν κάποτε και θ' αντεπιτεθούν σ' αυτούς, που τους εκφοβίζουν με βαρβαρότητες. Ανυπομονώ να το δω να συμβαίνει.

Το MRR άρχισε διάλογο γύρω απ' το θέμα;

ΤΥ: Ασχοληθήκαμε με το ζήτημα στο περιοδικό και στη ραδιοφωνική εκπομπή, σε μια προσπάθεια να προκαλέσουμε ισότιμη πίεση, απ' αυτούς, που δεν θέλουν τις βαρβαρότητες. Το πρώτο βήμα είναι να επικοινωνήσουμε με τους σκίνχεντς και ίσως να τους εξουδετερώσουμε.

Ποιά ήταν η ανταπόκριση σ' αυτή την προσπάθεια;

JB: Δε νομίζω ότι είχε αποτέλεσμα, γιατί δεν είναι η παιδεία,

που θα λύσει το πρόβλημα. Θα χρειαστεί να μπουχτίσουν πρώτα οι άνθρωποι. Αυτού του είδους η διαίρεση δεν είναι παράξενη. Όπως στη δεκαετία του '60 υπήρχαν οι μηχανόβιοι, που οι αξίες τους ήταν αντίθετες με των υπολοίπων και που μέσα απ' τον εκφοβισμό ή την οργάνωση μπορούσαν να έχουν αρνητική επίδραση.

πολύ καιρό λένε: «Θέλω να παίξω σε καινούργιο κοινό, παίζω για τους ίδιους επί χρόνια. Θέλω ν' απευθυνθώ και σ' άλλο κόσμο». Πως μπορείς να συνεχίσεις να κάνεις αυτό που θέλεις και ταυτόχρονα να σπάσεις τους περιορισμούς; Φαίνεται ότι υπάρχουν μόνο δύο τρόποι να συμβεί αυτό: να βρεθεί μια δισκογραφική εταιρεία με πλατύστες προοπτικές, με κεφάλαιο και διάθεση να διευκολύνει χωρίς να καταστρέψει το ανεξάρτητο δίκτυο, ή να βρεθούν περισσότεροι άνθρωποι να δουλέψουν σ' αυτό, με πίστη και αρχές.

ομιλητές ή με ηλίθιες ομάδες, που βγάζουν λόγο στους δρόμους για τον «προλεταριακό διεθνισμό». Παρόλο που μερικές αριστοκρατικές ομάδες δεν είναι έτσι, κοιτάξτε οποιοδήποτε αριστερό περιοδικό. Ακόμα κι αυτά, που καλύπτουν την «κουλούρα», όπως το In These Times και το The Nation, δεν αναφέρονται ποτέ στο πανκ. Κι αυτά τα λίγα, που ασχολούνται με το πανκ, συνήθως το κάνουν σ' ένα συγκαταβατικό εχθρικό τόνο που διατηρούν τις ίδιες προκαταλήψεις για τους πανκ, που έχουν δημιουργήσει τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Μόνο στο κίνημα των καταλήψεων στην Ευρώπη και εδώ,

υπήρξε σχέση ανάμεσα σε υπολείματα της αριστεράς της δεκαετίας του '60 και σε πανκ.

Στις δραστηριότητες του καλοκαιριού του 1984 στο San Francisco, αρκετοί πανκ συνεργάστηκαν με τα μέλη της ομάδας Livermore Action Group.

JB: Αυτό είναι τελευταία εξέλιξη, που ελπίζω να επεκταθεί. Η ομάδα αυτή έχει αποκεντρωμένη εσωτερική λειτουργία, που ταιριάζει στους πανκ πολύ περισσότερο απ' τις παλιές μεθόδους οργάνωσης. Και το Livermore Action Group δεν είναι αυτό που λέμε καθιερωμένη αριστερή ομάδα.

Μια μικρή προσδοκία

JB: Θα συμβεί στους πανκ αυτό που συνέβη και στους χίπις. Θα είναι ένας μικρός πυρήνας ανθρώπων με ριζοσπαστικές απόψεις. Και θα υπάρχουν κι άλλοι, που θα είναι χαμένοι, ψυχολογικά ερείπια.

Και θα υπάρχουν κι άλλοι, ίσως οι περισσότεροι, που θα κουβαλούν τις εμπειρίες του πανκ, που έζησαν, κι αυτό το κομμάτι θα είναι μια μικρή προσδοκία. Στο μέλλον θ' αποτελέσει εκρηκτικό υλικό.

JB: Δεν προσπαθούμε να πούμε στον καθένα τι να πιστεύει ή να παρουσιάσουμε ρητορικά σχήματα. Το σημαντικό είναι να εντυπώσουμε στους ανθρώπους κριτικό πνεύμα, να αμφισβητούν αυτά

που ακούν και βλέπουν γύρω.

RS: Νομίζω ότι το πιο σημαντικό είναι το δίκτυο. Η περιθωριακή μουσική σκηνή και το ανεξάρτητο δίκτυο θα συνεχίσει.

ΤΥ: Προσπαθούμε να πούμε ότι αυτός είναι ο τρόπος, που ζούμε: δημοσιοποιούμε τα οικονομικά μας, είμαστε πολύ προσοί. Είμαστε αρκετά μεγάλοι σε ηλικία, παρόλ' αυτά πιστεύουμε ακόμα, είμαστε ακόμα τρελοί. Προσπαθούμε ν' απευθυνθούμε στην εξουσία των ανθρώπων, στη λογική τους. Για μένα, απαραίτητη προϋπόθεση ώστε ν' αλλάξουν τα πράγματα προς το καλύτερο είναι να υπάρχει η πεποίθηση ότι οι απόψεις σου προέρχονται από σένα τον ίδιο, κι όχι απ' το ότι ανήκεις σε μια ομάδα.

Το ανεξάρτητο δίκτυο παραγωγής διανομής

Σε ποιο βαθμό οι άνθρωποι, που συμμετέχουν σ' αυτό το ανεξάρτητο δίκτυο, το κάνουν από ιδεαλισμό και σε ποιο βαθμό για βιοπορισμό; Δουλεύει το δίκτυο με τρόπο, που να είναι ανοικτό σε μια ευρύτερη κοινότητα, ή είναι βασικά μια μικρή επιχείρηση, που ευδοκίμει σε μια μικρή αγορά;

RS: Και τα δύο στην καλύτερη περίπτωση. Είναι μια ηθική στάση, όχι απαραίτητα αντικαπιταλιστική οπωσδήποτε, όμως, ενάντια στις δισκογραφικές εταιρείες. Ανεξάρτητες εταιρείες, ορισμένοι ραδιοφωνικοί σταθμοί (π.χ. των κολλεγίων) υποστηρίζουν αυτή τη μουσική. Το συ-

γκρότημα μαζί με την ανεξάρτητη εταιρεία παράγουν το δίσκο, που πουλιέται σε ανεξάρτητους διανομείς σ' όλο τον κόσμο. Κι αν είναι πράγματι καλός, ο κόσμος τον μαθαίνει, τον ζητάει και το γκρουπ γίνεται δημοφιλές, όπως αυτή τη στιγμή οι Dead Kennedys και οι Husker Du. Διατρέχεις λοιπόν όλη την αγορά, μέχρι που δεν μπορείς να κάνεις τίποτ' άλλο και ξέρεις ότι το βασικό είναι να πλησιάζεις κι άλλους ανθρώπους. Πρέπει να συμβιβάσεις για να βγεις απ' το δίκτυο; Το να πουλάει ένας πανκ δίσκος 5.000 κομμάτια είναι σημαντικό, αλλά δεν είναι τίποτα μπροστά στο κοινό, που θα μπορούσε να σ' ακούσει. Τα γκρουπ, που παίζουν

πολύ καιρό λένε: «Θέλω να παίξω σε καινούργιο κοινό, παίζω για τους ίδιους επί χρόνια. Θέλω ν' απευθυνθώ και σ' άλλο κόσμο». Πως μπορείς να συνεχίσεις να κάνεις αυτό που θέλεις και ταυτόχρονα να σπάσεις τους περιορισμούς; Φαίνεται ότι υπάρχουν μόνο δύο τρόποι να συμβεί αυτό: να βρεθεί μια δισκογραφική εταιρεία με πλατύστες προοπτικές, με κεφάλαιο και διάθεση να διευκολύνει χωρίς να καταστρέψει το ανεξάρτητο δίκτυο, ή να βρεθούν περισσότεροι άνθρωποι να δουλέψουν σ' αυτό, με πίστη και αρχές.

Πανκ και αριστερή πολιτική

Ένα άλλο ζήτημα είναι οι διαφορετικές κατευθύνσεις του πανκ. Έχουμε τους ειρηνιστές πανκ και τις διαδηλώσεις εμφανίζονται πολλοί πανκ ακτιβιστές. Υπάρχει πόλωση των σκίνχεντς ενάντια στους ειρηνιστές πανκ; JB: Δεν είναι τόσο απλό. Ανάμεσα στους πανκ πάντοτε υπήρχαν διαφορετικοί άνθρωποι: θίαυοι, έξυπνοι... Σήμερα η μόνη διαφορά είναι ότι σχηματίζονται ομάδες μέσα στο σύνολο των πανκ. Νομίζετε ότι είναι πιθανόν να εμφανιστούν διαφορετικά ρεύματα και να μην επιδιώκει το πανκ σαν σύνολο; **JB:** Δεν θα με πείραζε αν γινόταν κάτι τέτοιο. Δεν βλέπω το λόγο να υπάρχει ενότητα παρά μόνο αν στηρίζεται σε συγκεκριμένες αξίες και όχι σε ανθρώπους, που απλώς ακούνε την ανάληψη επίγνωση και να αρθρώνει με σαφή-

νεια αυτά που πιστεύει. Για μένα ο λόγος, που το πανκ είναι τόσο διεγερτικό, είναι η ποικιλία -όλοι κάνουν παράξενα πράγματα. Δεν θάθελα μια κατάσταση, όπου όλοι θα πίστευαν και θα έκαναν τα ίδια, θα ήταν τελείως βαρετό.

Στο συνέδριο των Δημοκρατικών του 1984 απ' τη μια ήταν οι επίσημες πορείες, που πίεζαν το συνέδριο για καλύτερο πολιτικό πρόγραμμα, κι απ' την άλλη μεριά οι πανκ, που προκαλούσαν όλο το Δημοκρατικό κόμμα. Ένα στοιχείο-κλειδί αυτής της αντίθεσης ήταν το πέρασμα των πανκ σε τακτικές άμεσης δράσης.

JB: Πάντα υπήρχαν πανκ, που συνειδητά ασχολούνταν με δραστηριότητες, αλλά η καθιερωμένη αριστερά δεν τους αναγνώριζε, κάτι που συμβαίνει ακόμα.

Για μένα είναι καινούργιο φαινόμενο ότι οι ειρηνιστές πανκ είναι μια πραγματικά υπολογίσιμη δύναμη.

JB: Παλιότερα, γράφονταν ριζοσπαστικοί στίχοι, υιοθετούνταν διάφορες πολιτικές, αλλά όταν έφτανε η ώρα για πράξη δεν γινόταν και οπουδήποτε πράγματα. Τώρα υπάρχει διάθεση για διαμαρτυρία κι αυτό είναι σημαντικό.

ΤΥ: Μιλώντας για την αριστερά, οι περισσότεροι πανκ την περιφρονούν όπως και τη δεξιά.

JB: Και στις περισσότερες περιπτώσεις έχουν δικίο. Πολλές ομάδες της αριστεράς είναι εξουσιαστικές ιεραρχικές κάστες και είναι κολλημένες στο παρελθόν, μιλώντας για την «πάλι των τάξεων», ενώ το εργατικό κίνημα δεν έχει πια καμιά σχέση με σιδηρό. Η μόνη επαφή των πανκ με την οργανωμένη αριστερά είναι με δογματικούς πολυλογάδες

Λεξιλόγιο για όσους δεν είναι πανκ

Μουσική: υπάρχουν διαφοροποιήσεις στην πανκ μουσική και το σκληροπυρηνικό (hardcore). Στυλ ρέγγε, ψυχεδελικό, rap πανκ. Το τρας είναι πιο συνηθισμένο και χαρακτηρίζεται από γρήγορη δυνατή κιθάρα, φωνητικά-σουρλιαχτά και συνεχές χτύπημα της ντραμς. Πιο αργές παραλλαγές, ή αργά φωνητικά, που καταλήγουν βαθμιαία σ' ένα φρενητικό κρεσέντο είναι επίσης συνηθισμένα.

Χορευτικά στυλ: Πόγκο, Ρόμποτ, Σκανκ και Σλαμ. Το σλαμ χορεύεται από σφιχτές ομάδες και περιλαμβάνει ανθρώπους, που χτυπούν ο ένας πάνω στον άλλο, ενώ συχνά πετούν άλλους χορευτές μέσα σε διπλανάς ομάδες ανθρώπων. Γίνεται πιο συντονισμένα απ' ότι φαντάζεστε και με κάποια δόση προσοχής. Ακόμα, κάποιος μπορεί να τρέξει πάνω στη σκηνή και βουτίζει μέσα στο πλήθος, συνήθως σε κάποια χέρια, που τον περιμένουν.

Η εκτέλεση του Πάλμε

Όταν στις 28 του Φλεβάρη εκτελέστηκε ο πρωθυπουργός και ειρηνιστής Όλαφ Πάλμε, το γεγονός στάθηκε αφορμή για να δημιουργηθούν —όπως πάντα— εντυπώσεις αντίθετες με την πραγματικότητα.

Η προσπάθεια στράφηκε στην κατεύθυνση ότι «ο δημοκράτης και ειρηνιστής Όλαφ Πάλμε δολοφονήθηκε από ανθρώπους που προσπαθούν να σαμποτάρουν το ειρηνιστικό έργο του».

Το πόσο ψεύτικες και διατηρητικές είναι οι θέσεις της Σουηδίας στον ΟΗΕ, πάνω σε θέματα ειρήνης και ρατσισμού έχει φανεί από την συνολικότερη εκτίμηση της «δράσης» της. Το ίδιο φαίνεται και από τους εξοπλισμούς και τις πολεμικές βιομηχανίες της. Το ίδιο συμβαίνει και με τις θέσεις των «έξ» ηγετών πάνω σε παγκόσμια ζητήματα ειρήνης, όπου ο καθένας ψηφίζει σύμφωνα με τα ιδιαίτερα συμφέροντά του και τους συσπασμούς που ανήκει (σχετικά βλέπε και «Σχολιαστή» τεύχος 36). Αλλά, αξιοσημείωτο είναι το ότι πολύ μικρή σημασία για την «ειρήνη» έχει η δήθεν πρωτοβουλία των «έξ» που τόσο διατυμπανίζουν οι ίδιοι. Ο θόρυβος που γίνεται επιδιώκει κύρια να ρίξει στάχτη στα μάτια των λαών τους και να αναδείξει τους μικρούς σε μεγάλους.

Εξίσου σημαντικό παραμένει, και το ότι εκατομμύρια Σουηδοί με τους θρήνους τους έδειξαν την κατάντια και την εγκατάλειψή τους στα χέρια ενός ατόμου. Όσο κι αν μεγαλοποιήθηκε η θελημένα αυτό το γεγονός δεν παύει να είναι μια πραγματικότητα.

Η απαλλοτρίωση των ανθρωπινων δυνατοτήτων και επιθυμιών, της δημιουργικότητας και της συλλογικότητας στο πρόσωπο ενός κρατιστή δείχνει

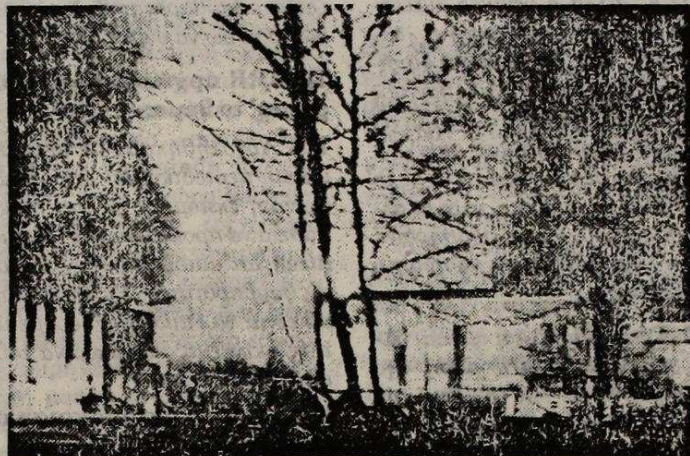
αναμφισβήτητη την υπεροχή του κράτους, του φασισμού και της αποξένωσης αυτών των ανθρώπων που αντικατέστησαν το όραμα του επουράνιου Θεού με έναν επίγειο εξουσιαστή.

Γιατί όπως κι αν εξετάσει κανείς «το θαύμα της Σουηδίας» δεν μπορεί να μη δει την ψεύτικη διτρίνα που θέλει να παρουσιάσει ο καπιταλισμός. «Κοινωνικές παροχές» και «πρόνοια» που δεν σκοπεύουν παρά να διατηρήσουν και να εξωραίσουν το καθεστώς της μιζέριας, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Ο Πάλμε ήταν ο έξυπνος πλασιέ όλων αυτών δίνοντάς τους ένα σοσιαλιστικό όνομα, όπως επιχείρησαν να κάνουν οι διάφοροι κρατιστές αλλού και όπως επιχειρείται να γίνει και στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια από τον «ηγέμονα» του ΠΑΣΟΚ Παπανδρέου.

Ας περάσουμε τώρα στο γεγονός της εκτέλεσης του Πάλμε. Αμέσως μετά την εκτέλεση άγνωστος τηλεφώνησε σε διεθνές ειδησεογραφικό πρακτορείο στο Λονδίνο και δήλωσε ότι το «Κομμάντο Χόλγκερ Μάινς» της RAF εκτέλεσε τον Πάλμε: «Μπορείτε να βρείτε στα βιβλία ιστορίας το γιατί έγινε η εκτέλεση αυτή. Δεν είμαι προετοιμασμένος να σας το πω από το τηλέφωνο» είπε ο άγνωστος και διέκοψε το τηλεφώνημα.

Όμως ο αστικός τύπος και οι αστυνομικές αρχές ξεπέρασαν φευγαλέα το γεγονός, ενώ άρχισαν να διατυπώνουν διάφορες εικασίες. Ότι τον σκότωσαν φασίστες Κροάτες ή Δυτικογερμανοί Χιτλερικοί. Ότι η εκτέλεση ήταν έργο σκοτεινών δυνάμεων που θέλησαν να καταστρέψουν την «πρωτοβουλία των έξ» και διάφορα άλλα. Μάλιστα δημοσιεύτηκαν και μερικές έκδηλα

ΣΤΗΝ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ — 'Ανατίναξαν τήν πρεσβεία

οί 7 Γερμανοί τρομοκράτες

ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΟΛΟΙ

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ, 25. 'Ασσοσιέιτεντ Πρές.—

ΟΙ ΕΠΤΑ τρομοκράτες που κατέλαβαν, χθές, τήν εδώ πρεσβεία της Δυτικής Γερμανίας, κρατώντας σάν όμηρους 11 άτομα, μεταξύ των οποίων και τον Γερμανό πρεσβευτή ανατίναξαν τό κτίριο για νά μπόρουν νά διαφύγουν, μετά τήν απόρριψη των όρων τους από τήν κυβέρνηση τής Βόννης.

ανόητες προκηρύξεις που αναλάμβαναν δήθεν την ευθύνη για την εκτέλεση. Συνελήφθησαν άτομα που αργότερα αφέθηκαν ελεύθερα. Ρίχτηκαν ευθύνες σε Κούρδους για να τονωθεί το ρατσιστικό αίσθημα των Σουηδών. Όμως, εκείνη η εκδοχή που αναφέρθηκε αρχικά και φαίνεται πιο πειστική δεν θέλησε να γίνει αποδεκτή.

Οι λόγοι είναι απλοί. Οι κρατιστές δεν θέλησαν να παραδεχτούν ότι η «διαλυμένη» RAF συνεχίζει τη δράση της. Θεώρησαν σκόπιμο να κατευθύνουν τα πυρά και την προπαγάνδα τους εκεί που τους συμφέρει. Αυτοί οι αμείλικτοι «διώκτες της τρομοκρατίας» δεν μπορούν να δεχθούν την ήττα τους και το γεγονός ότι όσο υπάρχει κράτος θα υπάρχει και ένοπλο κίνημα των ανταρτών πόλεων.

Όμως, ψάχνοντας πίσω στην ιστορία μπορούμε να δούμε την είδηση που δημοσιεύτηκε στον ημερήσιο τύπο της 25 Απρίλη 1975. Αναφέρεται στην ανατίναξη της Γερμανικής πρεσβείας από το «Κομμάντο Χόλγκερ Μάινς» της RAF. Εκεί βλέπουμε ότι σ' αυτήν την ενέργεια σκοτώθηκε ένας αντάρτης και δύο αστυνομικοί ενώ οι υπόλοιποι αντάρτες συνελήφθησαν. Ο ρόλος του «ειρηνιστή» Πάλμε για την εξουδετέρωση των ανταρτών και η συνεργασία του με τις Δυτικογερμανικές αρχές φαίνεται στην ίδια ειδησεογραφία.

Ήδη το «Κομμάντο Χόλγκερ Μάινς» της RAF ανέλαβε την ευθύνη για την έκρηξη σε Ντι-σκοτέκ του Δ. Βερολίνου στις 5 Απρίλη 1966 όπου συχνάζαν αμερικανοί στρατιώτες. Κατά την έκρηξη βρήκαν το θάνατο 2 άτομα και τραυματίστηκαν 150.

Το κομμάντο φαίνεται ότι πήρε το όνομα του Χόλγκερ Κλάουζε Μάινς που είχε συλληφθεί το 1972 στη Φραγκφούρτη και ήταν μέλος της RAF. Πέθανε στη φυλακή σε ηλικία 33 ετών το 1974 μετά από απεργία πείνας 56 ημερών σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την κράτησή του σε απομόνωση.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

25

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1975

ΑΘΗΝΑ, ΕΤΟΣ 306, ΑΡ.

Και οι άρχοντοι

Ο διαδυνάτης της Καγκελλαρίας στη Βόννη κ. Σύλερ, ανακοίνωσε ότι οι τρομοκράτες της Στοκχόλμης άφησαν νά αναχωρήσουν οι 26 όμηροί τους, αφού απέλευθερώθηκαν από τίς φυλακές που κρατούνται, τήν 1 μετά τό μυσάφητα από τό άεροδρόμιο τής Φρανκφούρτης μέ ειδικό άεροπλάνο και νά τους συνοδεύσει ό Σουηδός πρεσβευτής στη Βόννη ως όμηρος.

Μεταξύ των κρατουμένων αυτών άναφέθηκαν ειδικά οι άσχημοί τής όμοσης Άνδρέας Μπάαντερ, 30 χρονών, πρώην φοιτητής και Ούρλιχε Μάινχοφ, 40 χρονών, δημοσιογράφος. Οι τρομοκράτες τής Στοκχόλμης δήλωσαν ότι δεν θά δώσουν καμμία παράταση στην προθεσμία για τήν άπαγόρευση των όμοιζατών τους, οι θά δεχθούν διαπραγματεύσεις γι' αυτά που ζητούν.

Λίγα άργότερα άνακοινώθηκε στην Βόννη ότι ή γερμανική κυβέρνηση άπορρίπτει όλους τους όρους των τρομοκρατών. Τήν άπόφαση αυτή πληροφορήθηκαν οι άναρχικοί από τόν Σουηδό ύπουργό Δικαιοσύνης που δρισκόταν έξω από τήν πρεσβεία.

Ο Σουηδός πρεσβευτής κ. Πάλμε δρισκόταν σέ συνεχή έπαφή μέ τή γερμανική κυβέρνηση για τόν συντονισμό των άναρχικών τους.

Τό σουηδικό Πρακτορείο Ειδήσεων είχε μεταδώσει μήνυμα των τρομοκρατών μέ τό όποιο άποδίδεται στη σουηδική άστυνομία ό θάνα-

Αν εξετάσουμε αυτά τα γεγονότα στις 28 Φλεβάρη και στις 5 Απρίλη τόσο από την ομοιότητα ανάληψης ευθύνης όσο και από τη σχέση που έχουν οι παραπάνω ενέργειες με τη RAF, φαίνεται πολύ πιο πειστικό ότι υπάρχει μια επαναδραστηριοποίηση του «Κομμάντο Χόλγκερ Μάινς». Φυσικά, μέσα από τις επιδιώξεις του θα ήταν και η εκδικηση-τιμωρία του Πάλμε για το ρόλο του στην εξόντωση των συντρόφων τους τόσο στην κατάληψη της Δυτικογερμανικής πρεσβείας τον Απρίλη του '75 όσο και για τα όσα τράβηξαν μέσα στην απομόνωση των φυλακών του Σταμχάιμ.

Όταν κάθε κρατιστής ακόμα κι όταν διαχειρίζεται το κράτος δικαίου κατά τον πιο απατηλό για τον κόσμο τρόπο έχει την αφέλεια ότι είναι «αγαπητός από το λαό» δεν μπορούμε να λυπούμαστε για το τέλος του.

Ανεξάρτητα βέβαια από το ότι ο Πάλμε και τους σωματοφύλακές του είχε και αλεξίσφαιρα γιλέκα χρησιμοποιούσε. Γιατί αλλιώς πώς δικαιολογείται η ομολογία ότι το όπλο με το οποίο εκτελέστηκε ήταν κατάλληλο να διαπερνά αλεξίσφαιρους θώρακες;

Αν ο Όλαφ Πάλμε πήγε με τα πόδια στον κινηματογράφο δεν σημαίνει ότι ήταν λιγότερο απροστάτευτος από τον εκτελεστή του.

Ο Πάλμε, έντεχνος καταπιεστής του λαού του μέσω του κρατικού μηχανισμού βρήκε το τέλος που του άξιζε.

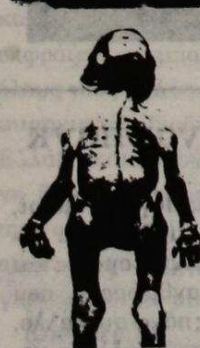
Οι αγωνιστές της ελευθερίας πάντοτε σεβάστηκαν την ανθρώπινη ζωή. Αλλά όταν κράτος και ανθρώπινη κοινωνική δραστηριότητα συγκρούονται, τότε τσάσσονται με τη δεύτερη πλευρά.

Ακόμα κι αν οι κρατιστές κυκλοφορούν με χιλιάδες σωματοφύλακες και θωρακισμένα οχήματα, είτε φορούν αλεξίσφαιρα γιλέκα, είτε τη μάσκα του λαοπρόβλητου πάντα υπάρχουν πολλοί που τους μισούν.

Και βρίσκουν τρόπους να τους επιβάλλουν την τιμωρία που τους αξίζει.

ΧΟΛΓΚΕΡ ΜΑΪΝΣ:

στις 9 του Νοεμβρίου 1974 πεθαίνει φυλακισμένος μετά από πολυήμερη απεργία πείνας διαμαρτυρούμενος εναντίον στις συνθήκες διαβίωσης στα λευκά κελιά

Μετρός, μετά τη νεκροτομή, όπου διαπιστώθηκε ότι ο θάνατος του προήκυθε από την «εκουσία και πεισματική αρνηση του να δεχτεί τροφή».

Συλλαμβανεται στη Φραγκφούρτη την 1/6/72. Διμυνηθηκε πυροβολωντας

Μερικές βδομάδες πριν από την απεργία πείνας

Στο νεκρο-κρεβάτο, Στην κηδεία του σηκώθηκαν μαυρα πανω που εγραφαν: Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΧΟΛΓΚΕΡ...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ

ΤΗ ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΣΤΟΥ ΓΚΥΖΗ.

Δημοσιεύουμε συνέντευξη της Νότας Τσουτσουβή, αυτοκόλλητο και τρυκ που κυκλοφόρησαν αυτές τις μέρες.

Τρυκ έπεσαν μπροστά στο σπίτι του ΝΑΤΟικού υποστράτηγου Ποιζ, στη Βούλα,

που υπηρετεί στην αμερικάνικη Πρεσβεία, επίσης ρίχτηκαν στον τόπο της συμπλοκής, και σε πολλές συνοικίες σε σπίτια εκπροσώπων της εξουσίας, πράγμα που έβαλε την Αστυνομία σε ανησυχία.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΗΣ ΝΟΤΑΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ «Κ.Ε.» ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥ «ΕΝΑ» ΣΤΙΣ 1 ΑΠΡΙΛΗ 1986

«Είμαι περήφανη για τον αντάρτη...»

1 Απρίλη 1985. Εκτελείται από την οργάνωση «Αντικρατική Πάλη» ο εισαγγελέας Γ. Θεοφανόπουλος στην Καλλιθέα. Την ερχόμενη Τρίτη, ένα χρόνο ακριβώς μετά ο πρώην εκδότης-διευθυντής του περιοδικού «ΕΝΑ» κ. Γ. Τσουτσιας θα καθήσει στο εδώλιο του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθήνας γιατί ο αντάρτης πόλης Χρήστος Τσουτσουβής, που μετά το θάνατό του «χρεώθηκε» από την Αστυνομία την εκτέλεση του εισαγγελέα, σε σχετικό ρεπορτάζ του περιοδικού παρουσιάστηκε ως «πράκτορας ανατολικής χώρας» γεγονός που σύμφωνα με το κατηγορητήριο «προσβάλλει τη μνήμη του νεκρού».

Τη μήνυση υπέβαλλε η αδελφή του Χρήστου Τσουτσουβή, Νότα και η εκδίκασή της είχε ορισθεί για τις 10 Φεβρουαρίου αλλά αναβλήθηκε ύστερα από ένσταση της υπεράσπισης.

Η Νότα Τσουτσουβή σε αποκλειστική συνέντευξη στην «Κ.Ε.» μιλάει σήμερα για πρώτη φορά δημόσια μετά το θάνατο του αδελφού της, εξηγώντας τους λόγους της προσφυγής της στη δικαιοσύνη ενώ αποκαλύπτει κάποιες άγνωστες πτυχές της «υπόθεσης Τσουτσουβή».

Αυτή η συνέντευξη, όπως και μια προηγούμενη (είχε δοθεί στο Γ. Κανελάκη, πριν από την ίδια δίκη, που 'χε αναβληθεί και την πρώτη φορά, όπως και τη δεύτερη) λογοκρίθηκε παρόλο πουχε την έγκριση της εφημερίδας, ο δημοσιογράφος της να την πάρει. Τη δημοσιεύουμε όπως έχει, διατηρώντας ως και τους τίτλους, που θάχε στην εφημερίδα για την οποία προοριζόνταν.

Πριν τη δεύτερη αναβολή της δίκης κυκλοφόρησαν αφίσσα, προκήρυξη και ανακοίνωση στον Τύπο (που αποσιωπήθηκε). Η αναβολή της δίκης έγινε γιατί δεν είχε κληθεί νόμιμα η Νότα Τσουτσουβή, ενώ και με αίτημα του ΕΝΑ.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Γιατί έγινε η μήνυση και τι περιμένεις από την έκβαση της υπόθεσης στα δικαστήρια; Πρόκειται τελικά για μια αντιδικία ανάμεσα σε σας κι ένα περιοδικό ή για μια μάχη ανάμεσα στους υπερασπιστές της μνήμης ενός αντάρτη πόλης και της αντιμετώπισης της συνολικά από τον τύπο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Το κράτος και οι μηχανισμοί καταστολής έχουν πάγια τακτική χρησιμοποίη-

ντας τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τον τύπο να κατηγορεί, να λαοπολογεί και να διαστρέφει κάθε μορφή αγώνα ενάντια σ' αυτό. Στην περίπτωση του Χρήστου Τσουτσουβή το επίδικό έντυπο προσπαθεί μέσα από μια χωρίς προηγούμενο πρακτορολογία να συκοφαντήσει τον ίδιο και να διαβάλλει την ιδεολογία και την πρακτική του ένοπλου λαϊκού επαναστατικού αγώνα χωρίς να τον αντιμετωπί-

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΤΟΥ ΓΚΥΖΗ.
ΟΠΟΥ ΕΠΕΣΕ Ο ΑΝΤΑΡΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ
Ο αγώνας του συνεχίζεται

ζει με πολιτικά επιχειρήματα ως πολιτικό του αντίπαλο.

Η μήνυση δεν είναι αποτέλεσμα προσωπικής αντιδικίας μ' ένα έντυπο αλλά μια μάχη γενικότερα κατά της στάσης του τύπου. Η μήνυση για μένα είναι η ελάχιστη υποχρέωση υπεράσπισης της μνήμης του αδελφού μου και μαζί μια πρόκληση προς τον τύπο να αποδείξει τα γραφόμενά του. Ο αδελφός μου ήταν τόσο ξεκάθαρος και γνήσιος επαναστάτης όπου ακόμη και το αστικό δικαστήριο μέσα από όποιες προθέσεις και σκοπιμότητες δεν θα μπορέσει να αποκρύψει την αλήθεια παρά το γεγονός ότι εκ των πραγμάτων θα έρθει αντιμέτωπο με τον εαυτό του.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Η εξ αναβολής δίκη γίνεται ένα χρόνο ακριβώς μετά την εκτέλεση του εισαγγελέα Θεοφανόπουλου. Τι σημαίνει αυτό για σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Τίποτα δεν είναι τυχαίο. Ωστόσο με τον καθορισμό της ημερομηνίας αυτής γίνεται ακόμη πιο αποφασιστικής σημασίας η έκβαση της υπόθεσης. Γιατί, έτσι δίνεται μια ευκαιρία στα αστικά δικαστήρια να υπερασπισθούν την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης που όλοι γνωρίζουν αν και πόσο ανεξαρτητη είναι. Άλλωστε πέρα από την οποιαδήποτε απόφαση, ο Τσουτσουβής έχει δικαιωθεί. Κι

αυτό δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανένα. Το έδειξαν τα χιλιάδες ψηφοδέλτια που έπεσαν στις κάλπες στις τελευταίες εκλογές. Το δείχνουν οι χιλιάδες αγωνιστές που τιμούν τη μνήμη και τ' όνομά του στις καθημερινές ταξικές συγκρούσεις.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Η υπεράσπιση της μνήμης ενός αντάρτη πόλης έστω κι αν αυτός είναι αδελφός σου αποτελεί μεγάλο τόλμημα. Ποιά ήταν μέχρι τώρα η αντιμετώπισή σας από τις κρατικές υπηρεσίες;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Θα σας πω μόνο ελάχιστα απ' όσα έχουν συμβεί και που λέγονται για πρώτη φορά χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι όσα έχουν γίνει σε βάρος μου αλλά και σε βάρος άλλων ανθρώπων θα μείνουν άγνωστα για πολύ καιρό.

Μετά τη συμπλοκή στου Γκύζη εμένα και τον αρραβωνιαστικό μου μας κράτησαν στην Γενική Ασφάλεια επί 72 ώρες παράνομα και χωρίς προηγούμενα να γίνει αναγνώριση, ενώ κάναμε απεργία πείνας κάτω από συνθήκες ψυχολογικού καταναγκασμού και τελικά είδαμε τον αδελφό μου μόνο στην κηδεία. Οι προθέσεις τους φάνηκαν όταν μάταια επί μέρες ήθελαν με εκβιασμούς και απειλές να εντάξω τον Χρήστο στην 17 Νοέμβρη, στον ΕΛΑ ή στην Αντικρατική Πάλη. Στην κηδεία δεν σταθηκε δυνατό να έρθουν πολ-

Ένας χρόνος από τη συμπλοκή του Γκύζη, όπου έπεσε ο αντάρτης Χρήστος Τσουτσουβής, συμμετέχοντας σε έναν πόλεμο που στόχος του είναι να κάνει εφιαλτικό τον ύπνο των κρατιστών

Συντροφοί του Χρήστου Τσουτσουβή

Είναι τιμή για το επαναστατικό κίνημα να στηρίζει και να συνεχίζει τον αγώνα του αντάρτη Χρήστου Τσουτσουβή

Συντροφοί του Χρήστου Τσουτσουβή

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

Την 1η Απριλίου εκδικάζεται στα δικαστήρια της Ευελπίδων η μήνυση της Νότας Τσουτσουβή, αδελφής του νεκρού συντρόφου μας Χρήστου, ενάντια στους βρωμερούς συκοφάντες του (την Ασφάλεια και τη συντριπτική μερίδα της δημοσιογραφίας), παραδειγματικά ενάντια στους εκδότες του περιοδικού «ΕΝΑ».

Εδώ και 10 μήνες οι κρατικοί μηχανισμοί, κι οι επαγγελματίες τους της βρωμιάς και του ψέματος, αγωνίστηκαν να εντάξουν έναν νεκρό στις δικές τους τις προδιαγραφές: πράχτορας, συνεργάτης της ΚGB ή της CIA, ενός άλλου κράτους ή μιας άλλης υπηρεσίας, τάπαιρνε κ.ο.κ. Γιατί ποιος, απ' τις στρατιές αυτές των δειλών, θα τολμούσε να το παραδεχτεί πως ο αντικρατιστής Χρήστος Τσουτσουβής είχε αποφασίσει το θάνατό του; Ή πως σκοτώθηκε για ν' αφήσει στον τόπο τρία απ' τα όργανά τους; Η σχέση του Χρήστου με την εξουσία ήταν σχέση θανάτου: το τέλος της, η ζωή του.

Την 1η Απριλίου λοιπόν, ημερομηνία που εκτελέστηκε ένα χρόνο πριν ο εισαγγελέας τους Γ. Θεοφανόπουλος, οι κουτοπόνηροι γραφειοκράτες οι σσιαλιστές μας την ώρισαν και τη διάλεξαν φέτο ίσα να δικαστεί μια μήνυση. Να παζαρευτεί, στα δικαστικά έδρανα, η μνήμη και οι επιλογές του νεκρού επαναστάτη. Κι έτσι ο αγνός συνασθηματισμός της αδελφής του Νότας (που μίλησε, το περασμένο φθινόπωρο, τους ύπουλους συκοφάντες) να χρησιμεύει στο κράτος για να παίξει «τη γάτα και το ποντίκι» με τη λαϊκή συνειδηση-εχθρό κι αντίπαλό του: με το επαναστατικό κίνημα που έχει τελεσίδικα καταδικάσει τον κρατισμό, απ' την ίδια του την ύπαρξη.

Καλούμε λοιπόν εμείς, οι φίλοι και σύντροφοι του Χ. Τσουτσουβή, κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο, κάθε αγωνιστή της ελευθερίας και επαναστάτη να έρθει, την Τρίτη 1η Απριλίου 1986, στα δικαστήρια της Ευελπίδων: για ν' απαντήσουμε όλοι με την παρουσία μας έστω-σμε την παρουσία μας έστω-σμε τους προκλητικούς συκοφάντες του. Για να πηήσουμε την προσωπικότητα κι ιστορία του Χρήστου Τσουτσουβή.

Η δίκη χάρισμά τους.

Κι η αλήθεια είναι πως γνωρίζουμε οπωσδήποτε ότι μοίρα των ηρώων ήτανε πάντα να παραγνωρίζονται, ή και να συκοφαντούνται (έως ότου τιμηθούνε πανηγυρικό). Μόνο που ο Τσουτσουβής νεκρός είναι θέβαια, κι ούτε υπήρξε ούτε σκοπεύουμε να τονε κάνουμε ήρωα.

Οι ήρωες ανήκουν στο έθνος. Ενώ ο Χρήστος όχι.

Εκτός κι εάν -το διαλέξατε- σας είπανε πως τους επαναστάτες τους φέρνει πελαργός κι η πράξη τους γεννιέται στις μυθολογίες, στην τραγωδία πάνω-κάτω. Οπότε εσείς πειστήκατε.

Πως τέτοιος είναι ο θάνατος που σας αξίζει: καθημερινός μα φευσιμένος. Ξαν και το μεγάλο ενός κράτους.

ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ Χ. ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

«Με συγχωρείς, που σε πυροβόλησα. Λάθος»

Στις 31 Μάρτη, αστυνομικός πυροβολεί το Νίκο Κόκκαλη, 18 χρόνων, σ' ένα παλιό σπίτι, μπροστά στα μάτια της φίλης του.

Ευτυχώς, ο 18χρονος ήταν πιο τυχερός από το Μιχάλη Καλτεζά. Η σφαίρα τον χτύπησε από πλάγια πίσω κοντά στην καρδιά.

Να τι γράφει στη μήνυσή του ο 18χρονος ενάντια στον αστυνομικό, που για να ελαφρύνει τη θέση του ζήτησε ύστερα συγγνώμη για τον πυροβολισμό:

«Γύρω στις 9.30, αναφέρει στη μήνυσή του, πήγα μαζί με τη φίλη μου για να καθήσουμε στο ακατοίκητο σπίτι της οδού Οικονόμου 8. Μισή ώρα μετά, ένα περιπολικό της Αστυνομίας στάθμευσε στην είσοδο του κτιρίου. Στη θέα του τρία ή τέσσερα άτομα, που βρίσκονταν σε άλλα δωμάτια του κτιρίου, διέφυγαν πηδώντας από τα παράθυρα αλλά εγώ και η κοπέλιά μου φοβηθήκαμε και προσπαθήσαμε να κρυφτούμε σε μία γωνία. Εκεί με ανακάλυψε με το φακό του ο αστυφύλακας Αθανασόπουλος, μου φώναξε «Αλτ ακίνητος» και χωρίς να προλάβω να αντιδράσω με πυροβόλησε. Ο ισχυρισμός του αστυφύλακα ότι δόθηκε προσπάθεια να τον τραυματίσω με σπασμένο γυαλί, δεν ανταποκρίνεται

στην αλήθεια. Ημουν άοπλος, κρυμμένος και σκυφτός και πυροβολήθηκα από απόσταση τουλάχιστον 5 μέτρων».

Και ο 18χρονος με βάση την ιατροδικαστική έκθεση, στηρίζει τη μήνυσή του επισημαίνοντας: — Το είδος του τραύματος, αποδεικνύει ότι είχα στραμμένα τα πόδια μου, προσπαθώντας να κρυφτώ στη γωνία του δωματίου.

— Ιχνη αποστρακισμού δεν υπάρχουν και η βολίδα δεν έχει υποστεί καμία παραμόρφωση, όπως θα έπρεπε αν ο αστυφύλακας είχε πυροβολήσει «στον αέρα για εκφοβισμό» σύμφωνα με τα λεγόμενά του.

Αυτή η καινούργια δολοφονική απόπειρα πυροδότησε μια σειρά βίαιων αντιδράσεων από ομάδες αναρχικών που την ίδια βραδυά και την επόμενη μέρα, συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Χτυπήθηκαν τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και Τράπεζες με μολότωφ και δυναμίτες.

Συνελήφθησαν 52 άτομα και χτυπήθηκαν εκατοντάδες πολίτες. Οι συλληφθέντες όμως, αφέθηκαν ελεύθεροι. Και ο αστυνομικός Αθανασόπουλος δεν κρατήθηκε, αφού του απαγγέλθηκε κατηγορία για «απόπειρα ανθρωποκτονίας εξ αμελείας». Ο ίδιος, έκανε μήνυση στο Νίκο Κόκκαλη για επίθεση εναντίον του!

απο σελ 45

λοι συγγενείς και φίλοι γιατί κόπηκαν τα τηλέφωνα τους, ενώ η αστυνομία έδωσε ψεύτικη ημερομηνία της κηδείας. Προσπάθησαν μάταια να περάσουν το επιχείρημα του τρομοκράτη παρά το γεγονός ότι και οι 100 περίπου άνθρωποι που κλήθηκαν να καταθέσουν όχι μόνο δεν είπαν ότι ο Χρήστος είναι τρομοκράτης αλλά αντίθετα υποστήριξαν ότι πρόκειται για μια ιδανική προσωπικότητα. Η αστυνομία μάλιστα στο σπίτι μου στην Αθήνα ενώ απουσίαζα, για έρευνα αφήνοντας και την πόρτα ανοιχτή. Στη δίκη που έγινε στις 10 Φλεβάρη υπήρχε έντονη αστυνομοκρατία γεγονός που τι άλλο είναι από τρομοκρατία;

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ο αδελφός σου ήταν αντάρτης πόλης. Αυτό τί σημαίνει για σένα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Και εγώ και οι γονείς μας είμαστε περήφανοι για τον Χρήστο. Γιατί ο Τσουτσουβής και όλοι οι Τσουτσουβήδες επαναστάτες είναι αυτό που δεν θα μπορέσουν να γίνουν ποτέ οι λακέδες του καπιταλιστικού συστήματος. Το κράτος θα ήθελε πολύ μέσα από την υπόθεση του Χρήστου να τρομοκρατήσει όποιον θελήσει να υπερασπισθεί τη μνήμη του και την ιδιότητα του αγωνιστή.

«ΠΟΝΤΙΚΙ» — Παρασκευή 23 Μάη 1986

Για τον Τσουτσουβή

ΜΕ ΤΗ ΜΗΝΥΤΡΙΑ (Νότα Τσουτσουβή) απόουσα, έγινε προχθές στο Α' Τριμελές Πλημμελειοδικείο η δίκη του «ΕΝΑ» για προσβολή της μνήμης του αδελφού της Χρήστου Τσουτσουβή. Το περιοδικό αδωάθηκε και η Νότα Τσουτσουβή έκανε (χθες) την παρακάτω δήλωση:

«**ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ** αναβολών που οφείλονται σε παραλείψεις της αρμόδιας εισαγγελικής αρχής, αυτή τη φορά έγινε η δίκη κατά του «ΕΝΑ» χωρίς νομότυπη κλήτευση της πολιτικής αγωγής και ερήμην της. Το κλητήριο θέσπισμα σε μένα τη μνήμη του και σε έναν από τους μάρτυρες θυροκολληθήκε την παραμονή της δίκης 20.5.86 με ημερομηνία 14.5.86. Με τις παραπάνω μεθοδεύσεις μου στέρσαν την ευκαιρία να κάνω σάφες πλέον στο δικαστήριο ότι τη μνήμη του έκανα κάτω από αγανάκτηση και συναισθηματικές πιέσεις. Και σήμερα μου είναι αδιάφορη η όποια δικαστική απόφαση, αφού θεωρώ πως η μνήμη του Χρήστου Τσουτσουβή δεν δικαιώνεται μέσα από τις όποιες δικαστικές διαδικασίες, ούτε και μπορεί να κρίνεται από την οποιαδήποτε δικαστική έδρα. Ο Τσουτσουβής δικαιώνεται μέσα στους αγώνες και κρίνεται από την ιστορία του επαναστατικού κινήματος. Όσον αφορά τη δικαστική τους απόφαση, χάρισμά τους!».

Η παρουσία όμως στα δικαστήρια δεν σημαίνει υποχρεωτικά αποδοχή της πολιτικής επιλογής του Χρήστου αλλά μια παρουσία στη μάχη για ν' αποδείξουμε ότι το μόνο καθαρό είναι ο

αγώνας μας και το μόνο βρώμικο και σκοτεινό είναι η ιστορία του κράτους και των κάθε είδους μηχανισμών του.

Ζωγράφου

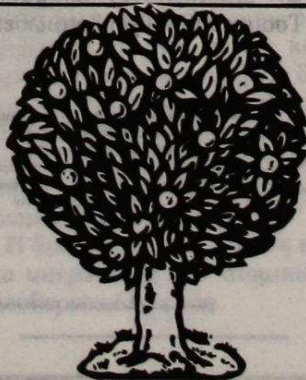
απο σελ 20

το καθεστώς της απαγόρευσης, να δημοσιοποιήσει την επίθεση του κράτους σε κάθε εστία αντίστασης, σε κάθε κίνηση ανεξέλεγκτη και μη χειραγωγήσιμη.

Η εξουσία της ραδιενέργειας και της μόλυνσης, απ' την στιγμή που δεν σέβεται την ανθρώ-

πινη ζωή, δεν θα μπορούσε να σεβαστεί ένα πάρκο, μένει στους ανθρώπους, που θέλουν να ζήσουν, να γκρεμίσουν αυτή την εξουσία και να δημιουργήσουν μια άλλη κοινωνία.

**Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

- στη βία του κράτους, που 'ναι ανθυγιεινή και επικίνδυνη όσο και η ραδιενέργεια, που υπερασπίζεται
- στα βασανιστήρια των ΜΑΤ, των ΜΕΑ και της Ασφάλειας
- στη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης.

Άμεση απελευθέρωση
των 13 συντρόφων μας

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
Προπύλαια, Παρασκευή, 23.5.86, 6 μ.μ.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Κι άλλη απαγόρευση συγκέντρωσης

Οργανώθηκε και καλέστηκε συγκέντρωση στα Προπύλαια ενάντια στην κρατική βία, όπως αναφέρθηκε σε αφίσσα που κολλήθηκε.

Το βράδυ της Παρασκευής 13 (!) τουλάχιστον κλούβες είχαν κυκλώσει τα Προπύλαια, ενώ δεκάδες άλλες είχαν επιβάλλει πρωτοφανή αστυνομοκρατία σ' όλη την ΑΘΗΝΑ.

Η ομάδα «Ζ» (μοτοσυκλετιστές) αλώνιζε προς εντοπισμό ατόμων με πρόθεση για συγκέντρωση, αλλά άδικα — Η πρό-

κληση για επανάληψη του φαινομένου ξυλοδαρμοί-συλλήψεις, δεν είχε επιτυχία. Το ραντεβού με τις δυνάμεις καταστολής δεν έγινε. Οι αναρχικοί τις έστησαν. (Άδικα κοίταζαν τα ρολόγια τους οι ΜΑΤάδες τους έμεινε η ορθοστασία και η αγωνία). Τη νύχτα κάηκε στα 30 μέτρα από την πλατεία Έξαρχείων και μέσα στον κλοιό των αστυνομικών δυνάμεων, αποθήκη προπαγανδιστικού υλικού του ΠΑΣΟΚ. Η Εμπορική Τράπεζα, στο Παλιό Φάληρο, και τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ, στη Παλιά Κοκκινιά, κάηκαν επίσης.

Définition

Η απλή αντιστροφή των όρων δεν σημαίνει έτοι απλά την αντιστροφή. Η απλοϊκή εξισορρόπηση Η απλοϊκή παραχώρηση σημαίνουν έλλειψη. Καθόλου να κάνουν δεν έχουν με όρους πραγματικούς που είναι δύσκολοι. Το παιχνίδι όταν δεν παίζεται είναι απλό. Ο δρόμος των χρόνων που περνούν να οδηγεί εκεί θα 'πρεπε Στην απλή με σκέψη και με αίσθηση αποδοχή της ουσίας.

Και στη δύναμη την άλλως οριζόμενη που δύναται υπερβαίνει την ανακύκλωση και την εαυτού οριοθέτηση. Σύντροφοι επαγρυπνείτε και σκέπτεσθε και κουραστείτε Ενεστώτως διαρκείας για τους συντρόφους καθ' όρον μόνο και τύπους. Η δυσκολία του γίνεσθαι δεν είναι απλό σημείο των καιρών. Κέντρο θάρους είναι της κίνησης της συνολικής. Η επαγρύπνηση Η ευφύια Η νόηση προσπιθεμένης της ενστικτώδους αίσθησης την ελπίδα της υπέρβασης θα φέρουν. Ποτέ το παιχνίδι των όρων που εναλλάσσονται κι οι απλοϊκοί ορισμοί τους.

Η δυσκολία του γίνεσθαι Του υπάρχειν ιδιόμορφα ή μοναδικά, εκεί έγκειται. Στον ορισμό με απλούς γλωσσικούς όρους της ουσίας των πραγμάτων.

11/12/85
Θεο/νίκη

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΓΟΝΕΩΝ, ΣΥΓΓΕΝΩΝ
ΤΩΝ 13 ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ
ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ 13-5-86

Καταγγέλλουμε την αυθαίρετη σύλληψη, κατακράτηση (χωρίς ένταλμα και αποδείξεις) και τον επαναλαμβανόμενο ξυλοδαρμό, ψυχικό και σωματικό βασανισμό των παιδιών μας.

Συγκεκριμένα: Την Τρίτη 13-5-86, ταυτόχρονα με τη συγκέντρωση των ειρηνιστών, οικολόγων ενάντια στα πυρηνικά, κατά την διάρκεια των γνωστών επεισοδίων και καθ' όλη την διάρκεια της νύχτας, έγιναν παράνομες και αυθαίρετες συλλήψεις σε διάφορα σημεία του κέντρου της Αθήνας. (Μοναστηράκι, Ιπποκράτους, Ακαδημίας, Μπενάκη, Αιόλου, Στρέφη, Εξάρχεια) με κριτήριο την εμφάνιση, τον τόπο και το νεαρό της ηλικίας και με δικαιολογία την συμμετοχή τους στα επεισόδια.

Η αυθαιρεσία των αστυνομικών οργάνων είναι εμφανής στις περιπτώσεις όπου όταν οι συλληφθέντες ρώτησαν «γιατί με συλλαμβάνετε», πήραν τις απαντήσεις: «έτσι γουστάρω», «έλα μέσα και θα σου εξηγήσουμε», «γιατί φοράς μαύρο μπλουζόν», «επειδή κυκλοφορείς στα Εξάρχεια».

Το κλίμα της τρομοκρατίας επιδεινώθηκε μέσα στις αστυνομικές κλούβες όπου πολλοί αστυνομικοί, βασάνισαν και ξυλοκόπησαν τους

συλληφθέντες, οι οποίοι παραμένουν με εμφανή σημεία κακοποίησης μέχρι και σήμερα. Κατόπιν οι συλληφθέντες οδηγήθηκαν στην Ασφάλεια. Κατά την διάρκεια της μεταφοράς τους απειλήθηκαν με τις φράσεις: «θα σας ρίξουμε σε βαλτόνερα με μια σφαίρα στο κεφάλι», «θα έχετε την τύχη του Μ. Καλιτζά», «εμείς όταν σκοτώνουμε δεν μας πειράζει κανείς», «φονιάδες σκοτώσατε τον Γεωργακόπουλο».

Εμείς, γονείς, συγγενείς, το ίδιο θράδυ, ενώ απεγνωσμένα ψάχναμε για τα παιδιά σε συγγενικά σπιτία, φιλικά σπιτία, διανυκτερεύοντα νοσοκομεία και αστυνομικά τμήματα, τελικά αποσπάσαμε από την Ασφάλεια τις εξής πληροφορίες: «δεν ξέρουμε», «ψάξτε στα νοσοκομεία», «ψάξτε στους πεθαμένους», «μη μας απασχολείτε». Τελικά, μόλις την Τετάρτη το πρωί, κατορθώσαμε να μάθουμε ότι τα παιδιά μας ζούνε, κρατούνται, ξυλοκοπούνται και κατηγορούνται.

Την ίδια μέρα το απόγευμα στις 6μμ, βρισκόμασταν σε αναμονή στο χώρο των δικαστηρίων, συγγενείς, φίλοι και δικηγόροι, για να φέρουν τους κατηγορούμενους στον εισαγγελέα. Η αγωνία μας συνεχιζόταν καθώς μέχρι την τελευταία στιγμή οι δικηγόροι δεν κατόρθωσαν να λάβουν γνώση της δικογραφίας από τον εισαγγελέα.

Στις 7μμ ήρθαν στο χώρο των δικαστηρίων δύο αστυνομικές κλούβες με τους συλληφθέντες και δύο με άνδρες των ΜΑΤ. Σε λίγα λεπτά

και χωρίς να προηγηθεί κανένα επεισόδιο, ακούστηκε η λέξη «τώρα» και συνελήφθησαν δέκα φίλοι και συγγενείς των κρατουμένων. Η απάντηση των ανδρών των ΜΑΤ στην απορία δημοσιογράφων, φίλων και συγγενών για την αναίτια σύλληψη ήταν: «έτσι γουστάρουμε», «έχουμε διαταγές», «το Δροσογιάννη ρώτα». Αρκετοί από τους νέους συλληφθέντες ξυλοκοπήθηκαν κατά την μεταφορά τους στην Ασφάλεια όπου τους πήραν φωτογραφίες, αποτυπώματα και τους άφησαν μετά από 6ωρη κράτηση.

Την ίδια ώρα που οι κατηγορούμενοι βρίσκονταν στον εισαγγελέα και ενώ δεν είχε τελειώσει η διαδικασία, η τηλεόραση ανακοίνωσε τις κατηγορίες των τριών κακουργημάτων και επτά πλημμελημάτων, πράγμα που αποδεικνύει το προσχεδιασμένο της υπόθεσης.

Την Πέμπτη οδηγήθηκαν στον ανακριτή 29 άτομα με εμφανή τα σημάδια της ταλαιπωρίας και των βασανιστηρίων που δέχτηκαν. Μέχρι αργά το θράδυ ανακρίθηκαν μόνο οι 20 και δεν ανακοινώθηκε καμιά απόφαση. Κάτω από τις ίδιες συνθήκες πέρασε και η επομένη μέρα, όπου τα ξημερώματα του Σαββάτου μας ανακοινώθηκε το αποτέλεσμα του παζαρέματος του ανακριτή με τον εισαγγελέα που συμφωνήθηκε σε προφυλάκιση 13 ατόμων που οδηγήθηκαν στην Ασφάλεια με την καθιερωμένη απάνθρωπη συμπεριφορά των αστυνομικών οργάνων.

Εμείς οι γονείς, συγγενείς των 13 προφυλακισμένων ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥΣ θεωρώντας ότι η κράτησή τους ΔΕΝ ΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΒΑΣΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΕΝΟΧΗΣ παρά μόνο στην φερεγγυότητα των αστυνομικών οργάνων που αυτές τις μέρες κάθε άλλο παρά άξιο τέτοιου χαρακτήρα πρόσωπο έδειξαν.

ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ

ΑΣΥΛΟ;; ΠΟΙΟ ΑΣΥΛΟ;

Έχει πάψει πλέον οποιαδήποτε συζήτηση για το πανεπιστημιακό άσυλο των Προπυλαίων. Ήδη, έχουν καταδικαστεί 7 άτομα (με ποινές 3 και 4 μηνών) για συμμετοχή σε απαγορευμένη συγκέντρωση. Ποιός όμως, απαγόρευσε τη συ-

απο σελ 29

την προοπτική δ) η ύπαρξη επαναστατικής θεωρίας, ώστε να υπάρχει εναντίον της λόγος και πράξη.

Η διεθνής εμπειρία δείχνει ότι ομάδες ένοπλης βίας εμφανίστηκαν μέσα από οξυμένα κοινωνικά κινήματα και έσθλησαν όσο έκοζοσαν από την πρακτική του συνόλου του κοινωνικού κινήματος που τις γέννησε. Πολλές απ' αυτές αυτοδιαλύθηκαν (Μ.Ι.Λ. Ισπανία) αντιμετωπίζοντας την πραγματικότητα της μη λειτουργικότητάς τους και όσες δεν διαλύθηκαν συνέχισαν να δρουν σαν γκρουπές-μυληταριστικές που η δράση τους ήταν αυτοσκοπός και που ήταν ξένες στην κοινωνική πραγματικότητα (κίνημα 79 ερυθρ. ταξ.).

Στην Ελλάδα παρατηρούμε τα τελευταία χρόνια από τη μια μεριά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία όπου στο όνομα της ανάπτυξης του κεφαλαίου προσπαθεί να εκσυγχρονίσει τον ελληνικό καπιταλισμό και από την άλλη η έξαρση της τρομοκρατίας που παρατηρείται στην Ελλάδα βοηθάει την εξέλιξη του αστυνομικού κράτους ένα από τα βασικά στοιχεία του εκσυγχρονισμού.

Από την άλλη οι θεαματικές της κινήσεις σκλαβώνουν και καταναλώνουν τη φαντασία ανθρώπων κοινωνικά ευαισθητοποιημένων πολέμιους αυτής της κοινωνίας παρακωλύοντας τη δυνατότητά τους να οργανώσουν την επαναστατική προοπτική.

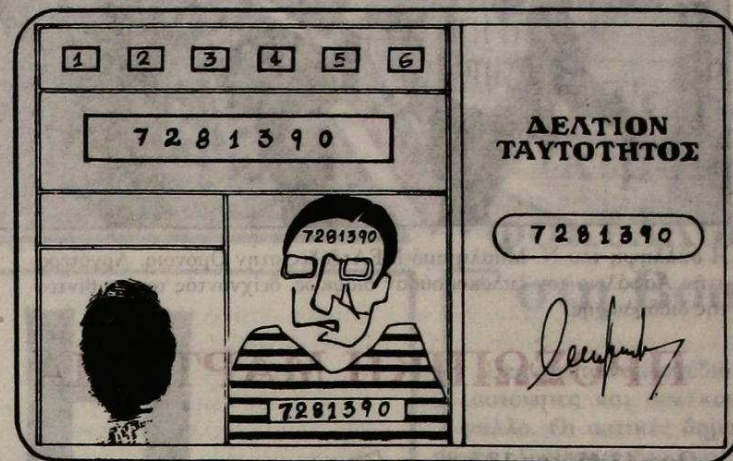
Οι τρομοκρατικές οργανώσεις στην Ελλάδα δεν ξεπήδησαν μέσα από κανένα μαζικό κοινωνικό κίνημα γιατί δεν υπήρξε τέτοιο στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια.

Ξεκίνησαν τη δράση τους εγκεφαλικά με απόφαση των ανθρώπων που τις αποτελούν. Μη έχοντας κοι-

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Τη Πέμπτη, 22/5 στις 8.30 μ.μ. στο Σύνταγμα, 20 περίπου άτομα, έκαναν εκδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια στο νομοσχέδιο για τις ταυτότητες με πανώ και συνθήματα:

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ.
ΟΧΙ ΣΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ.

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ ΤΩΡΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ

Σε λίγο θα κρατάς στα χέρια σου τη νέα σου ταυτότητα. (Ε.Κ.Α.Μ. - Ενιαίος Κωδικός Αριθμός Μητρώου). Με 13 νούμερα και μόνο, θα μπορούν ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ να σε ελέγξουν οριζοντίως και καθετίως.

- Τι κάνεις στη δουλειά, στις σπουδές, στο στρατό.
- Πού συνδικαλίζεσαι, πότε απεργείς, ποιές είναι οι παραβάσεις σου και ποιά τα χρέη σου στο Δημόσιο.

- Με ποιούς σχετίζεσαι, τι προτιμάς, και φυσικά ποιές είναι οι αντλήψεις και ιδέες σου.

Το κράτος «Πρόνοιας» αξιοποιώντας τις πολύπλευρες δυνατότητες της νέας τεχνολογίας και στηριζόμενο στην έλλειψη πληροφόρησής μας, στον εφησυχασμό μας και στην αδράνεια μας το ονομάζει πάταξη της γραφειοκρατίας.

Φρόντισε για μια ακόμη φορά πριν από μας για μας, δηλ. ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΑΣ.

Οι ανήσυχτοι και δύσπιστοι το ονομάζουν ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ.

Γάλλοι, Γερμανοί, Καναδοί δεν επέτρεψαν την ψήφιση και εφαρμογή παρόμοιου νομοσχεδίου, θεωρώντας το απαράδεκτο και αντισυνταγματικό.

ΕΜΕΙΣ, ΤΙ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΘΑ ΔΩΣΟΥΜΕ;

Θα συνεργαστούμε με το κράτος για το ηλεκτρονικό μας φακέλλωμα;

γκέντρωση στα Προπύλαια; Ο Αρκουδέας, που καμιά δικαιοδοσία δεν έχει στο χώρο των Προπυλαίων, χώρο που ορίζει το Πανεπιστήμιο και όχι η Αστυνομία. Ξεχάστε, λοιπόν, το πολυσυζητημένο Πανεπιστημιακό Άσυλο, δεν υπάρχει πια, έχει καταργηθεί στην πράξη με-

τά την τελευταία εισβολή στο Χημείο και τις απανωτές απαγορεύσεις συγκεντρώσεων στα Προπύλαια. Σε λίγο, θα σταματήσουν όλοι να μιλούν για παραβίαση ασύλου από την αστυνομία και θα μιλούν για παραβίασή τους από αναρχικούς!

δράση των τρομ. οργανώσεων που δεν είναι ούτε άμεση ούτε αυθόρμητη (το αντίθετο ακριβώς) ξεπερνιέται από τα ίδια τα γεγονότα. Τα οποία όχι μόνο δεν μπορούν να δημιουργήσουν, αλλά τρέχουν να προλάβουν.

Ευθύς εξ αρχής οι τρομοκρατικές οργανώσεις έχουν πέσει σε δύο παγίδες.

Από τη μια λειτουργούν ως ελίτ της πράξης όπως τα κόμματα αυτοχαρακτηρίζονται η ελίτ της θεωρίας ενώ από την άλλη προσπαθούν να αγνοήσουν το γεγονός ότι το κράτος ακόμα και όταν δεν ελέγχει τις τρομ. οργανώσεις τις χρειάζεται.

Ταυτόχρονα με τις ενέργειές τους έχουν παγιδεύσει και το κοινωνικό κίνημα. Είναι γνωστά τα προγκρομ συλλήψεις, ερευνών και τρομοκρατίας του κράτους που γίνονται μετά από κάθε τους ενέργεια εναντίον προσώπων επωνύμων και ανωνύμων που είναι χαρακτηρισμένα για την επαναστατική τους δράση.

Κοντολογίς κύριοι ποιός σας διόρισε αυτοκλήτους νταβατζήδες του κοινωνικού κινήματος;

Μας θυμίζετε το παραμύθι του Χόλμουντ; Όταν ο κακός Ισπανός αξιωματικός καταπιέζει το λαό κάποιος κουκουλοφόρος «τιμωρός» αναλαμβάνει εν ονόματι των καταπιεσμένων και εν αγνοία τους να τιμωρήσει -αριστοκράτης ο ίδιος- τους κακούς καταπιεστές που χορεύει μαζί τους στα ίδια σαλόνια.

Φυσικά και ο ίδιος -ο Ζορό- είχε υπηρέτες και κολήγους στα χωράφια του μα πάνω απ' όλα είχε ένα πολύ εκκεντρικό «χόμπυ».

αναρχικοί
απ' τη Λειβαδιά

• ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΥΘΑΙΡΕΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ, ΚΑΤΑΚΡΑΤΗΣΗ (ΧΩΡΙΣ ΕΝΤΑΛΜΑ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ) ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΟ ΞΥΛΟΔΑΡΜΟ, ΨΥΧΙΚΟ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΟ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟ ΤΩΝ 13 ΠΑΙΔΙΩΝ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΚΑΝ ΤΗ ΤΡΙΤΗ 13-5-86.

• Το τελευταίο καιρό υπάρχει σειρά από γεγονότα καταστολής που απευθύνονται κύρια στον αντιεξουσιαστικό χώρο:

26/3/86. Απαγόρευση πορείας ενάντια στην επίσκεψη Σούλτς με δακρυγόνα, άγριο ξύλο και αθρόες συλλήψεις.

21/4/86. Το Κράτος τιμεί την επέτειο της 21ης Απριλίου συλλαμβάνοντας αυθαίρετα 42 άτομα, που γυρνούσαν από το Αναρχικό συνέδριο της Πάτρας, μόνο και μόνο για την ιδεολογική τους τοποθέτηση.

9/5/86. Απαγόρευση όχι μόνο της πορείας αλλά και της πρώτης αντιπυρηνικής συγκέντρωσης-διαμαρτυρίας, με δεκάδες συλλήψεις, προσαγωγή σε δίκη 11 ατόμων και καταδίκη των 7, χωρίς την παρουσία μαρτύρων κατηγορίας.

Την ίδια μέρα ανενόχλητοι οι φασίστες της ΕΝΕΚ κάνουν πορεία με τη προστασία της αστυνομίας.

12/5/86. Απαγόρευση της πορείας-διαμαρτυρίας με μηχανές ενάντια στα πυρηνικά, συλλήψεις και άγριοι ξυλοδαρμοί.

13/5/86. Το αποκορύφωμα της κρατικής καταστολής: Κατά τη διάρκεια πορείας ειρηνιστών-οικολόγων και άλλων ενάντια στα πυρηνικά και κατά τη διάρκεια των γνωστών επεισοδίων, γίνονταν αδιάκριτες συλλήψεις με πρωτοφανείς ξυλοδαρμούς από Μοναστηράκι μέχρι Αγ. Μελετίου.

Το κλίμα της τρομοκρατίας επιδεινώθηκε μέσα στις αστυνομικές κλούβες όπου πολλοί αστυνομικοί, βασάνισαν και ξυλοκόπησαν τους συλληφθέντες οι οποίοι παραμένουν με εμφανή σημεία κακοποίησης μέχρι και σήμερα. Τα γεγονότα της καταστολής συνεχίζουν τα επόμενα θράδυ με «ποληπτικές» συλλήψεις στο χώρο των δικαστηρίων και στο κέντρο της Αθήνας.

Στηρίζοντας τις αποδείξεις ενοχής μόνο στην αυθαιρεσία των αστυνομικών οργάνων, οδηγούνται 39 άτομα στον ανακριτή και το αποτέλεσμα του παζαρέματος με τον εισαγγελέα οδηγεί στη προφυλάκιση 13 απ' αυτούς. Ενώ οι κατηγορούμενοι βρίσκονταν στον Εισαγγελέα και ενώ δεν είχε τελειώσει η διαδικασία, η τηλεόραση ανακοίνωσε τις κατηγορίες 3 κακουργημάτων και 7 πλημμελημάτων, πράγμα που αποδεικνύει το προσχεδιασμένο της υπόθεσης.

16/5/86. Αυθαίρετες προσαγωγές 100 και πλέον ατόμων στην ασφάλεια από περιοχές Ν. Ιωνίας, Ηρακλείου, Ν. Σμύρνης με μόνο κριτήριο την εμφάνιση και το νεαρό της ηλικίας τους.

20/5/86. Σοσιαλιστικές μπουλντόζες φτάνουν ξημερώματα στου Ζωγράφου για να αποτελειώσουν την οδοποίηση του πάρκου. Από τους ελάχιστους που διαμαρτύρονται, ένας πιάνεται, ξυλοκοπείται και παραπέμπεται στο αυτόφωρο.

• Η ανερχόμενη τρομοκρατία και καταστολή από το κράτος του ΠΑΣΟΚ, ξεκινώντας από ένα χώρο που ευαισθητοποιείται και αντιστέκεται σε κάθε μορφή καταπίεσης δεν μένει μόνο εκεί. Είναι μία απλή προειδοποίηση για όλο το κόσμο που θα θελήσει να διαμαρτυρηθεί:

- για την εγκληματική κάλυψη από το Κράτος των άμεσων κινδύνων από τη ραδιενέργεια που φτάνει μέχρι τη φυσική μας εξόντωση.

- για τη προώθηση του αντιτρομοκρατικού νόμου (επαναφορά του 774) που σκοπός του είναι ν' αποτρέψει και τη παραμικρή αντίδραση του κόσμου πάνω σ' οποιοδήποτε θέμα.

- για το ηλεκτρονικό φακέλλωμα, με τη ψήφιση νόμου για τις καινούργιες ταυτότητες που έχει σκοπό τον απόλυτο έλεγχο όλων των πτυχών της ζωής μας.

• Αυτή τη στιγμή 13 κρατούμενοι, αρνούμενοι να παίξουν το ρόλο του εξιλαστήριου θύματος στο δωμάτιο της κατασταλτικής σκοπιμότητας της εξουσίας ΕΧΟΥΝ ΑΡΧΙΣΕΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ζητώντας την ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥΣ, ΧΩΡΙΣ ΟΡΟΥΣ.

• Η ΔΙΚΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΟΛΩΝ ΜΑΣ.

• ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ.

Πρωτοβουλία συμπάραστασης
στους κρατούμενους.

- Για οποιαδήποτε οικονομική βοήθεια στους κρατούμενους υπάρχει Λ/μός στην Αγροτική Τράπεζα 3525-4 (Πλ. Βικτωρίας).

Η σύλληψη του Ν. Μπαλή από ΜΕΑτζήδες στην Ορόνοια. Αργότερα στην Ασφάλεια τον ξυλοκοπούσαν διαρκώς, δείχνοντάς του το βίντεο της διαδήλωσης.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ωρα 13.45' της 13.5.86

Είμαστε 4 άτομα σε αυτοκίνητο. Ερχόμαστε από ουζερί της Ευελπίδων. Στη διασταύρωση Διδότου και Χ. Τρικούπη το φανάρι είναι κόκκινο. Δυο διμοιρίες ΜΑΤ απεναντί μας. Μας κάνουν νόημα να παρκάρουμε δεξιά. Υπακούμε. Εξακριβώνω στοιχεία. Έχουμε ταυτότητες, δίπλωμα, άδειες. Κάνουν έρευνα στο αυτοκίνητο. Μας απειλούν με ξυλοδαρμό. Σωματική έρευνα. Έρχεται περιπολικό και μας οδηγεί δυο-δυο στην ασφάλεια, στο 12ο όροφο. Τμήμα προστασίας Πολιτεύματος. Μας παίρνουν αποτυπώματα και φωτογραφίες. Στοιβαγμένοι 70 άτομα σε ένα χώρο 4Χ5.

Μας επισκέπτονται διμοιρίες ΜΑΤ. Παίρνουν δυο-δυο άτομα και τα ξυλοκοπούν άγρια. Άτομο με πολιτικά μπαίνει μέσα με το πιστόλι και φωνάζει τον Δαυίδ Κωνσταντίνου στο διάδρομο. Τον δέρνουν 5-6 με πολιτικά. Όταν τον ξαναφέρνουν ο παλληκαράς με το πιστόλι απειλεί να του «φυτέψει μια σφαίρα ανάμεσα στα μάτια».

Ωρα 6 π.μ. 14.5.86

Οδηγούμαστε σε άλλο δωμάτιο. Ξαναγίνεται σωματική έρευνα. Ωρα 7π.μ.

Μας οδηγούν και τους τρεις (ο τέταρτος έχει αφεθεί ελεύθερος) σε ένα δωμάτιο όπου μας απαγγέλλονται κατηγορίες χωρίς προανάκριση. Στιγμένες. Μας κλείνουν στα κελιά του 7ου. Οι ξυλοδαρμοί κρατουμένων συνεχίζονται. Δε μας επιτρέπουν καμιά επικοινωνία, τηλεφώνημα, καφέ, φαγητό, κουβέρτες κλπ. Το απόγευμα μας οδηγούν στον εισαγγελέα που απαγγέλλει κατηγορίες χωρίς να δει κανένα. Την ίδια στιγμή δεκάδες συγγενείς και φίλοι συλλαμβάνονται και ξυλοκοπούνται «προληπτικά», στο προαύλιο των δικαστηρίων. Τα ΜΑΤ σε πλήρη εξάρτηση δεν αφήνουν κανένα να πλησιάσει και να μας δώσει οτιδήποτε για 4 ολόκληρες ώρες.

Μας οδηγούν ξανά στην ασφάλεια. Δεκατρία άτομα σε ένα κελί. Μας απειλούν. Χωρίς κουβέρτες. Το μαρτύριο της απνίας συνεχίζεται. Μαθαίνουμε ότι άλλοι ξυλοκοπούνται (Ν. Μπαλής). Τα δίπλα κελιά είναι άδεια.

15.5.86

Μας στέλνουν στον ανακριτή κάτω από πρωτοφανή μέτρα ασφαλείας. Το βράδυ τα ίδια βασανιστήρια. Κάποιοι διαμαρτύρονται. Κανείς δεν τους δίνει οημοσία.

16.5.86

Στις 11 το βράδυ μας παραλαμβάνουν άγδρες των ΜΑΤ. Οι περισσότεροι δεν φορούν διακριτικά. Με λαβές οδηγούν δέκα από μας στην κλούβα ΕΑ10201. Αντιστοιχούν 4 ΜΑΤατζήδες για τον καθένα μας. Μας απειλούν ότι αν κάνουμε την οποιαδήποτε κίνηση θα μας φυτέψουν μια σφαίρα στην κοιλιά.

Μέσα στην κλούβα μας ρωτούν τη γνώμη έχουμε για την αστυνομία και αν την αγαπάμε. Μας ρωτούν που πιαστήκαμε. Ρωτούν τον Βλασσόπουλο ποιοί άλλοι βρίσκονταν στο ΠΟΝΥ. Ο διπλανός του, Βάρκας, τρώει ξαφνικά γροθιά στο πρόσωπο για να μιλήσει. Τον ανοίγει η μύτη. Ο επικεφαλής (226526) δίνει εντολή να γενικευτεί ο ξυλοδαρμός. Οι γροθιές, οι σφαλιάρες και τα μαλλοτραπήγματα συνεχίζονται όλη τη διαδρομή προς τα δικαστήρια. Μας λένε ότι όποιος αντιδράσει ή αμυνθεί θα τον πυροβολήσουν. Οι αστυνομικοί που δέρνουν έχουν τα διακριτικά 236069, 235755, 236004. Πιο θάνασα κτυπούν όσοι δεν έχουν διακριτικά. Τον Μίλαν Στριτέσκυ κτυπούν με όπλο στο πρόσωπο. Με ειρωνικά σχόλια μιλούν για την Τσεχοσλοβακία και για τον ερχομό του. Κτυπούν πιο θάνασα τον Δαυίδ Κωνσταντίνου και ανάβουν αναπτήρα να τον κάψουν τα μαλλιά, λέγοντας «Ρε, ο οικολόγος απ' τον Ζωγράφο». Θα σε γαμ... ρε π... και άλλα. Όταν φτάνουμε στην Ευελπίδων ο 226525 δίνει διαταγή να σταματήσει ο ξυλοδαρμός. Σκουπίζουν βιαστικά τα αίματα του Βάρκα. Όσοι κτύπησαν με τη μεγαλύτερη λύσσα μένουν στην κλούβα. Όταν αφεθήκαμε ελεύθεροι ο οδηγός επιχειρεί να μας πατήσει με την κλούβα ενώ βρισκόμαστε στην είσοδο των δικαστηρίων.

Όποιος γνώριζε από μας την κτηνωδία της ασφάλειας στη δικτατορία την ξαναείδε τώρα με σοσιαλιστικό μανδύα.

Όσοι νοιώθουν ακόμα άνθρωποι δεν πρέπει να μείνουν αδιάφοροι.

Γιώργος Βλασσόπουλος, Δαυίδ Κωνσταντίνου, Γιώργος Κούτσελας
19.5.86

Όργιο αστυνομικών απαγορεύσεων

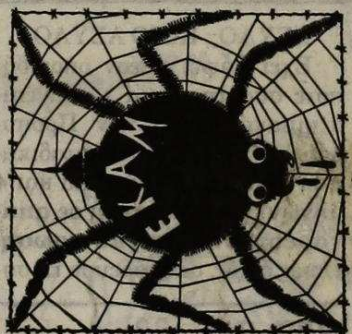
Οι τελευταίες ταραχές στην Αθήνα, που σχεδίασε ο Δροσογιάννης και πραγματοποίησε η Αστυνομία, άρχισαν την Παρασκευή 9 Μάη με την απαγόρευση συγκέντρωσης αναρχικών ενάντια στα ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΔΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ. Η συγκέντρωση απαγορεύθηκε με το πρόσχημα ότι οι διαδηλωτές είχαν την ΠΡΟΘΕΣΗ να διαπράξουν «βιαιοπραγίες». Η απαγόρευση με την αιτιολογία της «πρόθεσης», επαναλήφθηκε την επόμενη Δευτέρα σε συγκέντρωση μηχανών εναντίον των

Δακρυγόνο με ημερομηνία λήξης ΑΠΡΙΛΙΟ 1977(!), που ρίχτηκε κατά τη διαδήλωση εναντίον του Σουλτί (27.3.86).

Ε όχι και να ρίχνουν μπαγιάτικα δακρυγόνα!

ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΑΙ ΤΗΝ ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ

συνέχεια από σελ. 1

και κάποιοι άλλοι με την αστυνομοκρατία. Είναι πραγματικά επείγον να περάσει χωρίς αντιδράσεις.

Αντιδράσεις, που δεν μπορούσαν παρά να προέρχονται από τον ευρύτερο αντεξουσιαστικό χώρο, μια μια που τα κόμματα συναινούν στην ψήφιση του νομοσχεδίου και στην άνευ όρων παράδοση των ελευθεριών του πολίτη. Η Ν.Δ. και το Κ.Κ.Ε. εκφράζουν κάποιες αντιρρήσεις για το Ενιαίο Κωδικό Αριθμό Μητρώου και το ηλεκτρονικό φακέλλωμα, αρκούνται όμως στο να ζητούν την ψήφιση νόμου, που θ' απαγορεύει τη χρησιμοποίηση στοιχείων από κρατικές υπηρεσίες για φακέλλωμα πολιτών. Το ΚΚΕσ. ασχολείται ναρκισσοειδώς με την αλλαγή του τίτλου του.

Ο «προστατευτικός» νόμος θα πρέπει, κατά τη γνώμη των κομμάτων, να περιλαμβάνει αυστηρές ποινές για τους παραβάτες! Μα ποιος θα είναι ο παραβάτης; Φυσικά το κράτος. Και ποιος θ' αναλάβει την τήρηση του νόμου και την τιμωρία του παραβάτη; Φυσικά το κράτος, το οποίο θα είναι οπωσδήποτε πρόθυμο να τιμωρήσει τον εαυτό του!

Είναι τουλάχιστον ειρωνεία να επαφίεται στο κράτος να μας προστατεύσει απ' τις αυθαιρσίες του.

πυρηνικών, και σε προγραμματισμένη συζήτηση του Στρέφη για τους αντιρρησίες συνείδησης την Τρίτη και συνεχίζει να ισχύει μέχρι σήμερα. Από τότε η αστυνομία απέκτησε ικανότητες μέντιουμ, ώστε να «μαντεύει» τις προθέσεις των ανθρώπων. Κι αν σήμερα γίνεται το πρώτο βήμα και απαγορεύονται συγκεντρώσεις επειδή «ίσως έχουν πρόθεση να διασαλεύσουν τη δημόσια τάξη», το επόμενο στάδιο θα είναι η απαγόρευση της ΥΠΑΡΞΗΣ ανθρώπων, που έχουν πρόθεση ν' αλλάξουν την κοινωνία.

Το συμπέρασμα είναι αυτονόητο: το κράτος έχει αποδεδειγμένα την ΠΡΟΘΕΣΗ να εισβάλει ακόμα και μέσα στα κρανία όλων μας, ν' απαγορεύσει όχι

μόνο το να ενεργοποιούμαστε, αλλά και το να σκεφτόμαστε ή να μιλάμε. Δεν πρόκειται για φανταστικό σενάριο, είναι ήδη πραγματικότητα. Γιατί, τι άλλο σημαίνει η σύλληψη του Κλέαρχου Σμυρναίου μέλους της Επιτροπής Κατοίκων Ζωγράφου ενάντια στην καταστροφή του πάρκου της Παπανδρέου; Δεν κατηγορήθηκε για κάτι που έκανε, αλλά για διέγερση των πολιτών σε απείθεια κατά των νόμων: ΜΙΛΟΥΣΣΕ με ντυντούκα ενάντια στην αστυνομική επίθεση, που σκοπό είχε την με κάθε τρόπο συνέχιση των καταστροφικών έργων στο πάρκο του Ζωγράφου.

ΣΥΝΕΛΛΗΦΘΗ ΓΙΑΤΙ ΜΙΛΟΥΣΣΕ Ποιος έχει σειρά να συλληφθεί γιατί ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ;

Καταργήθηκε το 48άωρο στην Ασφάλεια Απροκάλυπτα βασανιστήρια κρατουμένων

Οι 13 που κρίθηκαν προφυλακιστέτοι μετά την απολογία τους στον ανακριτή, δεν προφυλακίστηκαν! Με το πρόσχημα ότι δεν υπάρχει χώρος στον Κορυδαλλό, συνεχίστηκε η κράτησή τους στην Ασφάλεια, οι ξυλοδαρμοί και τα βασανιστήρια.

Αυτή η μεθόδευση καταργεί στην πράξη το 48άωρο κράτησης στην Ασφάλεια, πράγμα που είχε προαναγγελλεί από αρθρογράφους των καθημερινών εφημερίδων σαν μέτρο «κατά της τρομοκρατίας». Η κράτηση επί 10 μέρες και περισσότερο σε συνδυασμό με την απαγόρευση κάθε επίσκεψης δικηγόρου ή συγγενούς, αφήνει τους συλληφθέντες ομήρους στα χέρια της αστυνομίας και ουσιαστικά επιτρέπει τα βασανιστήρια στην Ασφάλεια. Οι ξυλοδαρμοί στις κλούβες, ενώ πηγαίνουν τους κρατούμενους στον ανακριτή ή επιστρέφουν στην Ασφάλεια, είναι ασταμάτητοι: τους χτυπούν και ουρλιάζουν «Φωνάχτε ΖΗΤΩ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ». Πρόκειται για σκηνές ωμής και απροκάλυπτης βίας.

Η επ' αόριστον κράτηση λύνει τα χέρια των αστυνομικών να εφαρμόζουν τα βασανιστήρια που δεν είχαν σταματήσει ποτέ μέσα στα μπουντρούμια της Ασφάλειας, που όσοι τα γνώρισαν έστω και για μια φορά, μπορούν να καταλάβουν τι σημαίνει να σε βασανίζουν για πολλές μέρες και μάλιστα χωρίς κανείς να το ξέρει, κι αν το ξέρει να μη μπορεί να κάνει τίποτα.

